

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

TURGUT GÜRSAN

Dünya'nın Gizli Tarihi

3

PEGASUS

Pegasus Yayınları: 637

Strateji/Analiz: 33

DÜNYANIN GİZLİ TARİHİ 3

TURGUT GÜRSAN

Yayınevi Editörü: İbrahim Şener

Kitap Editörü: İlyas Burak

Kapak Tasarım: Yunus Bora Ülke

Bilgisayar Uygulama: Meral Gök

Film-Grafik: Mat Grafik

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaası

Orta Mah. Fatih Rüştü Sk. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 613 95 59

1. Baskı: Nisan 2013 - CEP BOY

ISBN: 978-605-343-068-1

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2013

Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler kurumdan izin alınmadan fotokopi dahil, optik, elektronik, ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 27/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

TURGUT GÜRSAN

**DÜNYANIN
GİZLİ TARİHİ 3**

PEGASUS YAYINLARI

İÇİNDEKİLER

1. BÖLÜM: SİNARŞİ'NİN ŞAMBALA BAĞLANTISI.....	9
2. BÖLÜM: ŞAMBALA VE POLİTİK OKÜLTİZM.....	12
3. BÖLÜM: WOLFOWITZ'İN SİNARŞİK-SİYONİST- FAŞİST ÇETESİ (Yeni-muhafazakârlar)	42
4. BÖLÜM: MONT PELERİN CEMİYETİ.....	74
5. BÖLÜM: COUDENHOVE-KALERGİ VE AVRUPA BİRLİĞİ.....	83
6. BÖLÜM: BİR YAHUDİ-HİRİSTİYAN TEOKRASİSİ OLARAK SİNARŞİ	90
7. BÖLÜM: BİR SOVYET GİZLİ SERVİS PROJESİ; “THE TRUST”	99
8. BÖLÜM: FRANSIZ DEVRİMİ VE SİNARŞİ	103
9. BÖLÜM: CAGLIOSTRO'NUN ENTRİKALARI.....	123
10. BÖLÜM: MODERN FAŞİZMİN KURUCUSU NAPOLYON BONAPARTE.....	136
11. BÖLÜM: MODERN MARTİNİST TARİKATI VE SİNARŞİ	151
12. BÖLÜM: SAINT-YVES D'ALVEYDRE VE SİNARŞİK TEK DÜNYA İMPARATORLUĞU	157
13. BÖLÜM: TÜRKLERE VE İSLAMİYETE KARŞI KURULAN SİNARŞİK İTTİFAK.....	163
14. BÖLÜM: MARTİNİST VE SİNARŞİK (Ordre Martiniste et Synarchique) TARİKATININ KURULUŞU	169

15. BÖLÜM: SİNARŞİ DOKTRİNİN KÖKENLERİ	172
16. BÖLÜM: FRANSIZ POLİTİKASININ SAĞCI VE SOLCU KUTUPLAŞMA SİSTEMİ.....	174
17. BÖLÜM: FRANSIZLARIN ALMANYA'NIN RUHR BÖLGESİNİ İŞGAL ETMESİ (1923-1930)	182
18. BÖLÜM: FRANSA'DAKİ BAŞARISIZ HÜKÜMET DARBESİ (1934)	187
19. BÖLÜM: DE GAULLE SİNARŞİ İLE NASIL MÜCADELE ETTİ?.....	194
20. BÖLÜM: FRANSA SAVAŞI.....	200
21. BÖLÜM: SİNARŞİ FRANSIZ ORDUSUNU SABOTE EDEREK ALMAN İŞGALİNE YEŞİL IŞIK YAKTI MI?.....	203
22. BÖLÜM: SİNARŞİ ÜÇÜNCÜ CUMHURİYETİ NASIL YOK ETTİ?.....	208
23. BÖLÜM: WORMS BANKASI VE KUZAY AFRİKANIN İŞGALİ	216
24. BÖLÜM: SİNARŞİ VE İSPANYA İÇ SAVAŞI	218
25. BÖLÜM: İSPANYA İÇ SAVAŞININ SİYASİ ARKA PLANI	223
26. BÖLÜM: HİTLER'İN KONDOR (AKBABA) LEJYONU	233
27. BÖLÜM: ALMAN ASKERİ İSTİHBARATI VE SİYONİSTLER	236
28. BÖLÜM: İNGİLİZ İSTİHBARATININ SİNARŞİST-ANARŞİST DENEYİ (İspanya-1937)	239
29. BÖLÜM: JAPONLARIN "TANAKA PLANI"	250

30. BÖLÜM: VATİKAN LOCASI, OPUS DEI VE ICTUS	252
31. BÖLÜM: NAZİLERİN TİBET VE ŞAMBALA BAĞLANTISI.....	261
32. BÖLÜM: ALMANLARIN TİBET KEŞİF GEZİSİ	276
33. BÖLÜM: SİNARŞİST DEVRİMCİ EYLEM GİZLİ KOMİTESİ	355
34. BÖLÜM: İNGİLİZ FABİAN CEMİYETİ VE LAZARD-ROTHSCHİLD BANKACILIK KARTELİ	364
35. BÖLÜM: AVRUPA BİRLİĞİ VE BİLDERBERG GRUBU'NUN KURUCUSU J. RETİNGER KİMDİR?	376
36. BÖLÜM: ULUSLARIN EGEMENLİKLERİNİN ORTADAN KALDIRILMASI	424
37. BÖLÜM: MASONLUK VE AVRUPA BİRLİĞİ	425
38. BÖLÜM: NAZİLERİN GÜNEY AMERİKA'YA KAÇIŞINA CIA MI YARDIMCI OLDU?	432
KAYNAKLAR	489

1. BÖLÜM

SİNARŞİ’NİN ŞAMBALA BAĞLANTISI

Sinarşi Nedir?

Sinarşi,¹ “birlikte yönetmek” veya “uyumlu yönetim” anlamlarına gelen Yunanca kökenli bir kelimeden türemiştir. Çeşitli içeriklere sahip farklı politik süreçleri tanımlamak için kullanılmıştır.

Terimi ilk kullanan Thomas Stackhouse’dur (1677-1752). Stackhouse bu terimi, *Dünyanın Başlangıcından Hristiyanlığın Kuruluşuna Kadar Geçen Dönemde Kitab-ı Mukaddes’in Yeni Tarihi* isimli kitabında kullanmıştır.

1828’de Noah Webster tarafından basılan *Webster Sözlüğü* kelimenin anlamını sadece “ortak yönetim veya hükümlerlik” olarak veriyor.

Bu kelimeyi gizli topluluklarla bağlantılı olarak ilk kullanan kişi Alexandre Saint-Yves d’Alveydre (1842-1909) olup, *L’Archéometre* adlı kitabında ideal yönetim biçimi olarak tanımlamıştır.

Bir okültist olan Saint-Yves, bu kelimeyi Şambalada yaşayan ve kendisinin de telepatik iletişimde olduğu

1 Gnoxis.com

üstün varlıklarla bağlantılı gizli örgütlerin hükümler-
ranlığı anlamında kullanmıştır.

Başlangıçta ülkeler ve bölgeler bazında kontrolü
ele alması gerekse de, ideal durumda tüm insanlık
bu aydınlanmış ruhların yönetimine geçineliydi.

Saint-Yves, Tapınak Şövalyelerini *tarihin en üst
şinarişistleri* olarak değerlendiriyordu.

Nasıl Orta Çağ Avrupası'nı perde gerisinde siyasi,
mali-ekonomik ve dini hayatı kontrol altında tutmayı
başaran Tapınak Şövalyeleri idare etmişse, *dünyayı
da elit bir kadro idare etmeliydi.*

Amerikalı muhalif Lyndon LaRouche, bu terimi
dünyayı yönetme hırsında olan elit bir grup için kul-
lanmaktadır. La Rouché'a göre bu akım veya şebeke
Napoleon Bonaparte, Bertrand Russell, Adolf Hitler
ve hatta İngiliz Kraliyet Ailesini de içermektedir.

Onun iddiasına göre, 1929 yılındaki büyük eko-
nomik kriz sırasında uluslararası finans kuruluşları,
hammadde kartelleri ve istihbaratçılar, zor kullanarak
da olsa düzeni sağlamak ve uluslararası borçların
ödenmesini garanti altına almak için Avrupa'nın
pek çok yerinde faşist rejimler kurulmasına önayak
olmuşlardı.

LaRouche, Dick Cheney başta olmak üzere ABD
eski Başkanı George Bush yönetimindeki yeni-
muhafazakâr siyonistleri, Alexandre Kojève, Carl
Schmitt ve Leo Strauss'un düşüncelerinin uzantıları
ve Şinariş'i'nin günümüzdeki temsilcileri olarak kabul
etmektedir.

Sinarşı iddiaları II. Dünya Savaşı sırasında Amerikan istihbaratı tarafından da incelenmiştir. ABD'nin Meksika büyükelçiliği tarafından gönderilen 22 Nisan 1942 tarihli bir mektup, Meksika İşçi Konfederasyonu'nun *El Popular* isimli gazetesinin başyazısından bir alıntı yapmıştı.

Başyazıda şöyle deniyordu:

"Fransız sinarşistler Fransız ve Avrupa demokrasilerine karşı amansız bir savaşa giriştiler.

Benzer şekilde Meksika'dakiler de Meksika demokrasisine karşı birleştiler. Fransız sinarşistler Hitler tarafından kabul edilmiştir, Meksika'da da sinarşistler devşirilmekte ve eğitilden geçirilmektedir. Aralarındaki organik bağ yadsınamaz. Meksikalı sinarşistler iddia ettikleri gibi Meksika'ya özgü değildirler. Bu uluslararası bir harekettir ve dünyanın pekçok yerinde Hitler tarafından örgütlenmektedir. "

ABD'nin CIA öncesi gizli servisi olan Stratejik Hizmetler Servisi (OSS) subaylarından William Langer'in hazırladığı bir raporda da, bazı Fransız banker ve sanayicilerin savaştan önce bile yönlerini Nazi Almanyası'na çevirdikleri ve Hitler'i Avrupa'yı komünizmden kurtaracak kahraman olarak gördüklerini söylüyordu. Pek çoğunun çıkarlarının Almanlarınkiyle örtüştüğünü ve yeni bir sinarşik sistem hülyası gördüklerini ifade etmişti. Söz konusu sinarşik sistem, faşist ilkeler üzerine inşa edilecek ve uluslararası finans ve sanayi devlerinin oluşturduğu bir Kardeşlik Örgütü tarafından yönetilecekti.

2. BÖLÜM

ŞAMBALA VE POLİTİK OKÜLTİZM

1980’li yılların sonlarına doğru “Agni Yoga” öğretileri post-komünist Rusya’da etkili ve ezoterik alanda da yeniden popüler olmaya başlamıştı.

Rus ressam ve okültist Nicholas Roerich (1874-1947), karısı Elena Ivanovna’ya (1879-1955) ait bilgiler (Roerich’in mesihçiliği ve “ruhsal jeopolitik” anlayışı hakkındaki bilgileri) yakın çalışma arkadaşları tarafından açıklanmaya başladı.

Roerich’in nihai hedefi –ki “Büyük Plan” (Velikij Plan) olarak biliniyordu– Tibet’ten güney Sibirya’ya kadar olan bölgede pan-Budist “milletlerüstü” yeni bir ülke (Novaja Strana) yaratmaktı. Roerich’in yeni bir ülke yaratmayı hedeflediği bölgede Çin, Moğolistan, Tibet ve Sovyetler Birliği egemendi.

Bu yeni ülke *görünmeyen Şambala Krallığının* yeryüzündeki görüntüsü olacaktı. Şambala, en yüksek bilinç seviyesine sahip insanların oluşturduğu kutsal bir yeraltı şehriydi.

Roerich’in kibirle karışık hırsının odağında Yeni Çağ’da ortaya çıkacağı iddia edilen Maitreya

(Geleceğin Budha'sı, Mesih'i) için gerekli şartları hazırlamak vardı.

New York'ta yaşayan bir grup insan Roerich'e ve söylediklerine bütün kalpleriyle inanıyordu.

Son araştırmalar N. K. Roerich'in Orta Asya'ya düzenlediği keşif gezilerinin (1925-1928 ve 1934-1935) siyasi yönünün çok güçlü olduğunu ortaya çıkardı.²

N. Roerich'in Orta Asya'da görevli aktif bir Sovyet casusu³ olduğu iddia edilmişse de, bu iddia Mos-

-
- 2 Roerich, Şambala'ya (Himalaya dağlarına) yaptığı keşif gezisi sonunda "üstadlar"dan Sovyet hükûmetine bir mesaj getirmişti. Sovyet İçişleri Halk Komiserliği'nde görevli Gleb Bokiy de esrarengiz Şambala'ya bir keşif gezisi planlamıştı. Bu hazırlıklar Halk Komiserliği Başkanı Felix Dzerzinsky'in gözetiminde sürdürülüyordu. Dzerzinsky'in ölümü ile bu proje durdurulmuştu. Hitler döneminde SS de Tibet'e (Şambala'ya) keşif gezileri düzenlemişti. (Bu konuda ilerleyen sayfalarda bilgi vereceğim.) Bu iş için kurulan organizasyonun yapısı ve hedefleri, Almanya'daki II. Dünya Savaşı öncesi mevcut örgütlere (Thule, Vril, Kara Güneş gibi) çok benziyordu. Gerek bu SS örgütü, gerekse diğer gizli örgütler dünyanın altında yaşayan süper-insanların varlığını çok gizli tutuyorlardı. Kendisi de olağanüstü psişik yeteneklere sahip olan Adolf Hitler "Boş Dünya"nın varlığına inanıyordu.

Nazi Almanyası'nın okült ve majik özellikleri üzerine araştırma yapan Rus Sergey Zubkov, III. Reich'daki etnik temizlik hareketlerinin Almanya'daki gizli örgütlerin "yeraltındaki gizli üstadlar"dan aldıkları mesajlar doğrultusunda gerçekleştiğini iddia etmektedir.

Almanya'dan Şambala'ya ilk keşif gezisi 1931 yılında yapılmıştı. Bu gezi her ne kadar yeraltı dünyasına açılan girişi bulamamışsa da, Tibet'ten getirilen el yazmaları ile yeraltında yaşayan esrarengiz üstadların varlığını kanıtlamıştır.

- 3 Bazı Rus yazarlar tarafından Roerich'in İngiliz Gizli Servisi ajanı olduğu iddia edilmiştir.

kova'daki Mezduarodnyj Cent Reriha'mn (MCR) başkan yardımcısı L. B. Saposnikova tarafından şiddetle yalanlandı.

Elena Roerich'in günlüğünün yayınlanmasıyla, 1920 ile 1944 arasında "astral plandan" gelen Büyük Beyaz Kardeşlik⁴ üstadlarının mesajlarının kaydedildiği anlaşılmaktadır.

Karı-koca Roerich'ler kendilerini ve çalışmalarını bu gelen mesajlara adanmışlardı.

Onlar düşünce ve terminoloji açısından Teozofik Harekete yakındılar. Roerich'ler kendilerini insanlığın evrimine doğru "büyük bir planın" uygulanmasında görevli olduklarını hissediyorlardı.

Başka ezoterik çevrelerde de görüldüğü gibi, bu düşünceler birçok politikacıyı da cezbetmekteydi.

Tarih boyunca görülen devrimci hareketlerin yeraltı şebekesinin masonik kardeşlikle ilişkili olduğunu bir başka çalışmamda detaylı olarak açıklamıştım.⁵

Bu nedenle Avrupa'da ilk defa Fransa'da Napolyon ve Restorasyon dönemlerinde ortaya çıkan

4 Büyütk Beyaz Kardeşlik'in (B.B.K) kuruluşu M.Ö. 6000 yıllarında Sümerlere, hatta daha da gerilere gitmektedir. İlk defa antik Mısır'da ortaya çıkmıştır. Bu kült'ün rahipleri bilgelik tanrısı Thoth'a tapıyorlardı. Thoth'un sembolü "Kanatlı Yılan"dı. Bu sembol Sümer tanrısı Anunnaki Ninkurşag ile de ilgilidir. Ninkurşag da Sümer bilgelik tanrısı idi.

Sümer-Mısır-Babil kardeşlik örgütlerinin kökeninde B.B.K vardır. B.B.K zinciri günümüzde Illuminati'ye kadar uzanmaktadır.

5 Bu konuda bakınız; Turgut Gürsan, *Antik Çağlardan Günümüze Dünyanın Gizli Tarihi*

enternasyonalist modern devrimci hareketlerin okült masonluğun sinesinden çıkmasına şaşmamak gereklidir.

Ayrıca uluslararası politika alanında –geçmiş epey eskilere dayanan– okültizm ve gizli istihbarat eylemleri arasında çok yakın ve derin bir ilişki vardır.

“Magus” John Dee (1527-1609)⁶ zamanından 20. yüzyılın başlarında yaşamış Laurence Oliphant ve Aleister Crowley gibi ünlü okültistlere kadar, birçok okültistin aynı zamanda çok etkili istihbarat ajanları oldukları bir gerçektir.

Ünlü Rus medyumunu Blavatsky (1831-1891) hem İngiliz, hem de Rus istihbaratı için çalışan çift taraflı bir ajandı.

İngiltere ve Rusya’nın Orta Asya üzerindeki egemenlik savaşında, Çarlık Rusyası ve daha sonra Sovyet Rusya spiritüel ve dinci unsurları Rus emperyalist politikasına uygun olarak kullanmıştı.

Alman seyyah Wilhelm Filchner, 1924 yılında Buryat lama Agvan Dorjiev’in (1854-1938)⁷ Rus istihbaratı için çalıştığını iddia etmişti.

İngiltere ve Rusya 19. yüzyıl sonlarında Afganistan’ı ele geçirmek ve Avrasya’ya egemen olmak için Buryat ve Kalmuk lamaları kullanmışlardı.

6 John Dee: İngiltere Kraliçesi I. Elizabeth döneminde yaşamış matematikçi, astronom ve okültist.

7 Dorjiev, Tibet Budizminin propagandasını yapıyor ve 13. Dalai Lama’nın diplomatik hizmetinde çalışıyordu.

Teozofik tradisyona göre “Üstadlar” çok gelişmiş ruhsal, bilge varlıklardı. Bunlar içinde en tanınmış Koot Hoomi ve Morya idi. Her iki bilgenin de Shigatséde (Tibet) yaşadığı iddia ediliyordu. H. P. Blavatsky onların ruhsal varlıklar olduğunu söylüyordu ama onlar et ve kemikten oluşmuş ölümlü insanlardı.

1920 yılında Londra’da Teozofi Derneği’ne katılan Roerich de Üstad Morya ile 24 Mart 1920’de –Blavatsky’in de onunla karşılaştığı tam aynı noktada– Londra’daki ünlü Hyde Park’ta karşılaşmıştı. Bu karşılaşmadan sonra, Roerich’ler “Üstad Morya”dan düzenli mesajlar almaya başlamışlardı.

Roerich’ler, kendisine “Allalming” veya “A-Lal-Ming” diyen Tibetli ruhani öğretmenin kendilerine rehberlik etmekle görevlendirildiğine inanmışlardı.

Bu konularda araştırma yapanlar, Blavatsky ve diğer önde gelen teozoflar konusunda iki metodolojik seçenekle karşı karşıya geldiler.

Bunlardan birincisi, bu tarz bir iletişimi tamamen “saçma” kategorisine sokarak, bütün bunları fantezi ürünü olarak kabul etmektir. 1920’li ve 1930’lu yıllardaki “Büyük Plan”ın esin kaynağı tamamen medyum Elena Roerich’in aldığı mesajlardı.

İkinci seçenekse, bu iletişimin arkasında gerçekten birilerinin bulunduğu ve bütün bunların “deli zırvası” olmadığını kabul etmektir. Bu safhadan sonra sorulması gereken soru şudur; üstadların gerçek kimliği ve hareket nedenleri nedir?

K. Paul Johnson ve Joselyn Godwin adlı araştırmacılar, bu soruları cevaplamak ve Teozofik Üstadların gerçek kimliklerini ortaya çıkarmak için uğraştılar.

Dinin ve okültizmin karıştığı tek alan, Avrupa devletlerinin emperyalist politikaları değildi. 19. yüzyılın ortalarında yabancı emperyalist güçlere karşı direnen ulusalcı direniş hareketlerinde de bu unsurlar göze çarpıyordu.

Seyid Cemalettin Afgani (1838-1897) İngiliz işgali altındaki Hinduları ve Müslümanları İngiliz tacına karşı ayaklanmaları için organize etmeye çalışmıştı.

Cemalettin Afgani bir sufi kardeşlik tarikatı üyesiydi. Afgani, pan-İslamizm ile Batı Mason geleneğinin sentezini yapan bir tarikate inisiye edilmişti.

Afgani'nin bu faaliyetleri birçok İslami "kardeşlik" örgütünün doğmasına neden oldu.

Paramhansa Yogananda (1893-1952) otobiyografisinde gurusu Sri Yukteswar Giri'nin (1855-1936) ona Batıda yoga öğretisini yaymakla görevlendirdiğinden bahseder. Yoga, Hindistan'ı işgal eden maddeci ve sömürgeci Batılı güçlere karşı Hintlilerin manevi bir tepkisi idi.

Şayet Buryat lama Agvan Dorjiev Çarlık Rusya'sı için çalışmışsa, bunu Tibet'in ruhsal ve siyasi çıkarlarını kolladığı için yapmış olmalıdır. Tibetli spiritüel liderler Rusya'nın koruyucu gücüne ihtiyaçları olduğunu düşünüyorlardı.

Avrupa ve Amerika'da Doğu spiritüalizminin yükselişe geçmesi, Batı emperyalizminin lanetlen-

mesi, sömürgelerde sosyal ve ekonomik reformlar yapılması isteği ve Doğu ve Orta Asya'da yükselen milli ve dini bağımsızlık istekleri ile beraber olmuştı.

Blavatsky ve Annie Besant gibi teozofinin iki önemli ismi, sol siyaset ve özgürlük akımlarıyla beraber anılıyordu.

Okültizm, entelektüel avant-garde hareketinin bir leit motifiydi. Rusya'nın egemen olmaya çalıştığı Orta Asya ise fosilleşmiş Batı emperyalizmine karşı güçlü bir mücadele vermekteydi.

Doğu Slavlarının kültüründe ve dininde Hıristiyanlık öncesi dönemlerden kalma güçlü bir İranî (Zerdüşst-Manişeist) etki vardır. Bu etki Mahayana Budizm, Şîilik ve İsmailî İslamı ile daha da pekiştirilmiştir. Buna benzer akımlar Doğu ve Batı ezoterik grupları arasında da çok yaygındı.

19. yüzyıl sona ererken, yeni bir ruhsal aydınlanma ve sosyal reform çağı başlıyordu.

Aynı dönemde dinsel milenyumculuk da doruk noktasına ulaşmıştı. Dünyanın hemen hemen her bölgesinde siyasi çatışmalar, etnik ve sosyal baskılar yüzünden isyan ve ayaklanmalar için uygun bir ortam oluşmuştu.

Bu dönemde Avrupa'da yayılmaya başlayan Zerdüştlük akımları Rus aydınları arasında da – Çarlık Rusyasının yönetim bozuklukları gözönüne alındığında– büyük bir kabul görmeye başlamıştı.

Avrasyacılığı savunan Rus prens Uhtomski (1861-1921) Box-er Ayaklanması sırasında (1900)

“Gelecekteki Şark Sorunu’nun çözümü Rusya ve Asya’dadır” diyordu. O, “Bizleri Avrupa’nın bir kısmına, İran’a, Turan’a ve Hindistan’a bağlayan bağlar o kadar eski ve güçlüdür ki, bizler onu tam anlamıyla anlamış ve iç ve dış politikamıza yansıtmış değiliz” diyordu.

Uhtomski on beş yaşından beri Budist idi ve teozofi konusunda da bir hayli bilgi sahibiydi. Onun Buryatlar ve Tibetlilerle ilişkisi tam bir sır perdesi ile örtülüdür.

Uhtomski, Çar II. Nikola’ya hiç sadakatı kalmadığı bir zamanda –1898 yılında– Agvan Dorjiev ile tanışmıştı. Dorjiev ise Çarı Asya halklarının potansiyel bir kurtarıcısı olarak görüyordu, çünkü Rusya Batılı güçler tarafından dışlanmış bir ülkeydi. O, “Şark’ın bu uyuşukluğundan kurtulup uyanacağı ve beyaz ırka karşı direneceği günler yakındır. İlya Murometlerimiz gibi Şark da kendini güçlü hissedecek ve batı emperyalizmine karşı ağırlığını koyacaktır. İşte o gün Avrupa titreyecek. Avrupa ve Asya arasındaki ebedi uyuşmazlıkta Rusya tercihini Asya’dan yana yapacaktır” diyordu.

Diğer Tibet lamaları gibi Uhtomski de Kalaçakra-Tantra ritüellerinden etkilenmişti. Onu etkileyen bir diğer şey ise, “Kuzey Şambala’nın Son Kralı” efsanesi olmuştu.

“Kuzeydeki Şambala”nın mitolojik bir ülke olarak Tibet’in kuzeyinde bulunduğu iddia ediliyordu.

Fransız katolik Abbé Huc, 1845-1846 yılları arasında gerçekleştirdiği Orta Asya keşif gezisi sırasında,

“Kelan” denilen bir Panchen Lama’nın yönettiği bir okült kardeşlik örgütü ile karşılaştığından söz eder.

Bu örgütün üyeleri liderlerinin gelecekte Tibet’in kuzeyinde, Tienşan ve Altay dağları arasında kalan bir bölgede yeniden dünyaya geleceğine inanıyorlardı. Bu ülke kehanetlerde sözü edilen *Şambala* idi.

Çinlilerin Tibet’i işgal etmesinden sonra, kuzeydeki “Yeni Ülke” Budizmin yeniden doğduğu bir yer oldu. Söylencelere göre, evrensel bir yönetici olan Panchen Lama kötülüğün güçlerini ezecek ve Budizmi tüm dünyaya yayacaktı. Bu hikayeye ait birçok unsur, Buryat lama Agvan Dorjiev ve Roerich’in verdiği bilgilerde ortaya çıkmıştır.

Tibet’te anlatılan bir başka hikayeye göre, Kral Tashi (Panchen) Lama olarak –Lamaizmin çöktüğü ve yozlaştığı bir devirde– yeniden dünyaya gelecekti. Kuzey Şambala’nın gelecekteki bu yöneticisi, Lama halkına düşmanlarına karşı son ve kesin sonuç alıcı savaşta öncülük yapacaktı.

Geleceğin Budha’sı, Maitreya uzak kuzeyde bekleniyordu. Onun gelişi ile “Yeni Bir Altın Çağ” başlayacaktı. Bu ümidin siyasi alana yansımaları ile Rus Çarı kuzeyden gelecek potansiyel kurtarıcı (Budist Asya’nın kurtarıcısı) olarak görülmeye başlandı.

St. Petersburg’daki sarayda Uhtomski ve Tibetli şaman Buryat Petr. A. (Zamsen) Badmaev önemli görevler üstlendiler.

Badmaev, vaftiz babası Çar II. Alexander'ın Moğolistan, Çin ve Tibet'i işgal etmesini memnuniyetle karşılamıştı.

Badmaev'in "Teshu Maru Kardeşliği" nin gizli bir üyesi olduğundan şüphelenilmiştir.

Uhtomski ve Badmaev'in dayandıkları sürgünde kurulmuş bir hükümetleri yoktu.

Çar, mitsel bir lider olabildiği gibi, proleter bir geçmişe de sahip olabilirdi.

Nitekim Dorjiev'in, Çar'a olan ümitleri suya düştükten sonra, 1917'de Bolşevik liderlerden destek aramasına şaşmamak gerekir. Ona göre bu yeni hükümet Budizmin Komünizm ile uyuşabileceğinin bir ispatıydı.

Himalayalı üstadlar ona komünizmin evrimsel gerekliliğini açıkladıktan sonra, Roerich de aynı stratejiyi izledi.

İlginçtir ki, Batı Avrupa'da ortaya çıkan okült yeraltı akımlarının beslendiği kaynak Hindistan gibi gözüküyordu.

Güney Hindistan'da yaşayan bir Fransız olan Louis Jacolliot (1837-1890) eski Brahmatma'ların yaşadığı mitolojik bir "Güneş Şehri"nden (Asgart'dan) söz etmekteydi.

Brahminlerin baş rahipleri olan Brahmatma'lar dünyadaki ilahi ve teokratik sosyal düzenin gözle görülen bekçileriydi.

Ünlü yazar, politikacı ve okültist Edward George Bulwer-Lytton (1803-1873) –ki İngiltere Başbakanı

Disraeli'nin yakın dostuydu– *Geleceğin Irkı* adlı çok ilginç ütöpik bir roman yazmıştı. Kitap, dünyanın derinliklerinde bulunan bir yeraltı şehirden bahsediyordu. Bu şehirde 'ırk saflığına' dayalı eşitlikçi bir toplum yapısı oluşturulmuştu. Bu yeraltı şehri *Vril* denilen esrarengiz bir güç⁸ tarafından kontrol edilmekteydi.

Bulwer-Lytton, bu gücü yeni keşfedilen elektrik gücüne benzetiyordu.

Lytton, "Orfik Daire" denilen gizli okült bir cemiyetin üyesiydi. Bu cemiyet 1830'lardan beri astral güçler ve astral yolculuk teknikleri ile ilgileniyordu. Ayrıca aynalar ve kristaller yardımı ile ruh çağırma seansları yapıyordu.

Bu seanslara katılan medyumlardan biri olan Emma Harding Britten (1823-1899) daha sonra Teozofi Cemiyeti'nin kurucularından biri olacaktır.

Harding 1876'da yayınlanan bir kitabında – Blavatsky'in üstadlarına benzer bir şekilde– "Bilinmeyen Doğulu Üstadlar" tarafından yönetilen okült bir cemiyetten (Ellora Kardeşliği'nden) söz etmektedir. Bu kardeşlik bir yeraltı tapınağında toplanıyor ve

8 Enerjiyle etkileşen bilinç hallerinin belirlediği çok seviyeli dışa vurumlara sahip tek bir enerji vardır ve bu tek enerjinin adı da 'Vril'dir. Dolayısıyla 'Vril' sözcüğü hem zihin ve hem de doğayla ilgili bir enerji ihtiyacını karşılayan uygun ve kapsamlı bir terimdir.

Antik Mısırlılar Vril Gücü ile kayaları yerinden oynatabiliyorlardı. Vril'in kuvvetlerinden biri de "levitasyon"dur.

“insanlığın kardeşliği” ve okültizmin insanlar arasında yayılmasını amaçlıyordu.

Başka bir Fransız okültisti olan Joseph Alexandre Saint-Yves d'Alveydre (1842-1909) 1870 ve 1880'li yıllarda çok yaygınlaşan, yeraltındaki şehirlerde yaşayan “Doğulu Üstadlar Locası” hikayelerine bir yenisini daha katıyordu.

D'Alveydre daha henüz 20 yaşındayken Bulwer'in oğlu Edward Robert Bulwer-Lytton Jr. ve Baron Lytton of Knebworth (1831-1891) ile dost olmuştu. Baron bakanlık görevindeyken Fransa'dan aldığı Saint-Yves'in eserini İngiltere Kraliçesi Viktoria'ya tanıtmıştı.

1870'li yılların sonunda Lord Lytton Hindistan genel valisi iken (1876-1880) Afganistan'ın Ruslar tarafından işgal edilebileceği konusuna çok kafa yormuş ve Rusya'ya karşı açılan II. Afgan Savaşı'na (1878-1880) katılmıştı.

Saint-Yves ise o tarihlerde Sinarşi denilen sosyal reformcu bir yaşam tarzını tanıtmak için uğraşıyordu. Bu tanıtım sayesinde bu düşünceler özellikle Rusya ve İskandinav ülkelerindeki krallık hanedanı mensupları arasında kabul görmeye başlamıştı.

Saint-Yves 1877'de ilk defa *Clefs de l'Orient* adlı kitabında sinarşik sistemi açıkladı ve müteakip yıllarda da *Misyon* adını verdiği bir dizi kitap (Mission actuelle des Souverains, Mission actuelle des ovriers ve Mission des juifs) yayınlayarak insanlığın evriminin o günkü durumunu açıkladı. Ona göre üç farklı

sosyal aktivite alanında birbirinden ayrılan üç farklı insan topluluğu bulunmaktaydı.

Saint-Yves, finans, bankacılık ve ticaret sektörü temsilcilerinin merkezi bir örgütü olacağını ve bunun “Ulusal Yerel Yönetimler Avrupa Konseyi” adını taşıması gerektiğini söylüyordu.

“Ulusal Devletler Avrupa Konseyi” ise siyasi ve hukuki sorunlarla ilgilenecekti. Son olarak da “Ulusal Kiliseler Avrupa Konseyi” ise din, sanat ve eğitim konuları ile ilgilenecekti.

1885’de Saint-Yves, Hacı Şerif adlı bir Asyalı ile tanıştıktan sonra, sinarşinin Asya kökenli olduğunu iddia etmeye başlamıştı.

Hacı Şerif, kendisinin “Büyük Agarta Okulunun Guru Panditi” olduğunu iddia ediyordu.

Asya’nın yüzeyindeki dağların altında “Kutsal Agarta Ülkesinde”, “Evrenin Üstadları” ve dünyanın üstünde yaşayanlara göre teknolojik ve ruhsal açıdan çok daha gelişmiş “Sinarşi” denilen ileri bir topluluk yaşıyordu.

8 Haziran 1885’de Hacı Şerif, Saint-Yves’e “Vattan” denilen esrarengiz bir dilin alfabesini öğretmeye başladı.

Bu eğitim sonunda Saint-Yves *Mission de l’Inde* adlı kitabı yazdı. Fakat kitap ancak 1910’da basılabildi. Bu kitapla ideal bir sinarşik düzenin hakim olduğu Agarta ilk defa kamuoyuna açıklanmış oluyordu.

Saint-Yves'in sinarşik düşüncelerinin takipçileri arasında en göze çarpanlar, Martinist Tarikatı'nın (kuruluşu: 1888) kurucularından olan Papus (Gérard d'Encausse), François Charles Barlet adıyla bilinen Albert Faucheux (1938-1920) ve Pierre-Agustin Chaboseau'dır (1868-1946).

Martinistler bir Rus-Fransız yakınlaşmasını savunmuşlardı, çünkü hepsi Bismark Almanyasından nefret ediyordu. Onlara göre o günlerin sosyal devrimci hareketlerine yön verebilecek anahtar ülke Rusya idi. Rusya "Yeni Dünya Düzeni"nin öncüsü olacaktı.

Bazı Martinist inisiyeller Papus'un Fransız-Rus anlaşmasının oluşumunda önemli bir rol oynadığına inanıyorlardı. Onun yaklaşan Rus devriminin öncülerinden biri olduğu iddia ediliyordu. Bu nedenle Papus'un Çarlık Rusyası'ndaki yoğun Martinist eylemlerine şaşırmamak gerekir.

Papus'un Rusya'daki yandaşları Alman taraftarı bakan Sergei Witte ile çok mücadele ettiler.

Fransız okült sahnesinin görülebilen aktörlerinden çoğu Sinarşizm akımından etkilenmiştir. Onlara göre Sinarşi, Orta Asya'daki gizli bir inisiyasyon merkezi, Gül-Haç masonluğunun kökenlerinin dayandığı coğrafi bir merkezdi.

Ferdinand Ossendowski (1876-1945) *Hayvanlar, İnsanlar ve Tanrılar* adlı ünlü kitabında Agarti ve onun kutsal dili "Vattanan"dan bahseder.

Ünlü Fransız yazar René Guenon⁹ 1925’de gerek Ossendowski, gerekse Saint-Yves’in tradisyonlara dayanan yazılarından şüphe etmeye gerek olmadığını söyledi.

Guenon, *Dünya Krallığı* adlı kitabında Agarta’nın bir gerçek olduğundan sözeder.

Guenon, Swami Narad Mani (Hiran Singh) adlı bir Sih’tan bir çeşit Tibet-Moğol masonluğu olan Teshu-Maru’nun otuzüç locası olduğunu ve Yüksek Okült bir komite tarafından yönetildiğini öğrenmişti.

Guenon’un çağdaşlarından olan ve 1920’li yıllarda bir oryantalist olarak ün yapan Jean Marqués-Riviere (daha sonra Vichy Fransa’sında Nazi işbirlikçisi olduğu iddia edilecektir) 1925 yılında bir Tibet delegasyonu vasıtasıyla Kalaçakra Tantra inisiyasyonu almış ve René Guenon ile birlikte “Kutup Kardeşliği” örgütüne girmiştir. Bu kardeşlik örgütünün diğer üyeleri arasında Vivian Postel du Mas ve Jeanne Canudo da bulunuyordu.

Kutup Kardeşliği grubu daha sonra (1930’lu yıllarda) “Şinarşik İmparatorluk Hareketi” adıyla bilinen siyasi bir harekete de katıldı.

9 René Guenon: 1866’da Fransa’nın Blois kentinde doğdu. Katolik bir aileden gelen Guenon, formel eğitim aşamalarında felsefe, edebiyat ve matematik okudu. Kolay tatmin olmayan ve araştırmacı kişiliği onu Avrupa’daki spiritüalist, okültist ve gnostik çevrelerle ilişki kurmaya sevk etti. Bu arada batını doktrinler üzerinde derinlemesine ve karşılaştırmalı olarak çalışma imkânı buldu.

1912’de Müslüman olarak Abdülvahit Yahya adını aldı. 1930’da Mısır’a yerleşti ve orada 1951’de vefat edinceye kadar İslami geleneğe ve entelektüel kişiliğe uygun bir hayat sürdürdü.

“Kutup Kardeşliği” astral enerjileri kullanarak Gül-Haç inisiyasyonun merkezi olan Agarta ile temas kurduğunu iddia ediyordu.

İngiliz asıllı okültist Gaston de Mengel, 1937 yılında “SS Irk ve Göç Merkez Dairesi” VIII. Bölüm (Arşivler) Başkanı SS-Tuğgeneralı Karl Maria Willigut’a¹⁰ bir Rus dostu vasıtasıyla “Ch’An Cheng

10 Karl Maria Wiligut (Weisthor olarak da bilinir, 1866-1946): Bir Ariozofist ve Nazi okültisti idi. III. Reich’da çok etkili olmuş okültistlerden biridir. Bu nedenle ona ‘Himmler’in Rasputini’ deniyordu.

17 yaşında Avusturya-Macaristan İmparatorluğu ordusuna bağlı bir piyade alayında görev aldı. 17 Aralık 1883’de onbaşıliğa, 1888’de de teğmenliğe terfi etti. Wiligut, 1889’da masonik ‘Schlaraffia Locasi’na katıldı.

I. Dünya Savaşı sırasında hem güney, hem de doğu cephesinde görev aldı. 1 Ağustos 1917’de albaylığa terfi ettirildi. 1918 Mayısında cepheden geri gönderilerek Lemberg yakınlarında bir esir kampının komutanlığına verildi.

Askerlikte 40 yılını dolduran Wiligut, 1 Ocak 1919’da emekliye ayrıldı ve Salzburg yakınlarındaki Morzg şehrine taşınarak burada okült çalışmalarına başladı.

1920/21 yılları arasında ‘Ordo Novi Templi’ (Yeni Tapınakçılar Tarikatı) üyesi Theodor Czepele ile tanıştı.

Wiligut savaştan sonra *Der Eiserne Besen* adlı bir gazete çıkararak, anti-semitik, anti-masonik ve anti-Hristiyan düşünceleri savunmaya başladı. Ona göre bütün dünyayı saran karanlık bir güç şebekesi mevcuttu.

Wiligut’un karısı onun akli dengesinin yerinde olmadığını ileri sürerek, bir akıl hastahanesine kapatılmasını istedi. 29 Kasım 1924’de Wiligut bir kafede arkadaşları ile sohbet ederken polis tarafından tutuklanarak, yerel bir akıl hastahanesine kapatıldı. Wiligut burada birkaç yıl kaldı.

Onun ekzantrik davranışları, okültizmle ilgilenmesi ve karısını öldürmek istemesi, akli dengesinin yerinde olmadığı konusunda tıbbi otoriteleri ikna etmeye yetmişti.

1924 yılında ona şizofreni ve megalomani teşhisi konuldu ve

Cob" adlı bir budist, merkezin faaliyetlerine dair gizli belgeleri nasıl ele geçirdiğini anlatmıştı.

Mengele göre bu belgeler Urumçi'deki (bugünkü Uygur Özerk Bölgesi'nin başkenti) bir merkezde saklanıyordu. Bu merkez daha sonra Tibet'e taşınmıştı.

Salzburg mahkemesi tarafından cezai ehliyeti olmadığına karar verildi. Wiligut bir müddet daha (1927 yılına kadar) Salzburg akıl hastahanesinde kaldı.

1932'de ailesini ve karısını terkederek Avusturya'dan Almanya'ya (Müni'h'e) göç etti. Burada hayranları ve müritleri ile mektuplaşmaya başladı. Bunlar arasında 'Yeni Tapınakçılar' tarikatından Ernst Rüdiger de vardı.

SS ve Ataların Mirası Derneği:

Wiligut 1933 yılında *Nordische Gesellschaft*'ta verdiği bir konferanstan sonra Reichsführer-SS Himmler ile tanıştı. Himmler onu SS'lerin Prehistorya ve İlk Çağlar bölüm başkanlığına getirdi. Bu bölüm SS Irk ve Göç Genel Merkezi'ne (RuSHA) bağlı olarak çalışıyordu.

1934 Nisan ayında *SS-Standartenführer* (Albay) rütbesiyle RuSHA'nın VIII. bölümünün (arşivler) başkanlığına getirildi. 1934 Kasım'ında *SS-Oberführer* (Albay ile Tuğgeneral arasında bir rütbe) ve 1935 ilkbaharında Himmler'in kişisel kurmay heyetine girdi.

1936 Eylülünde *SS-Brigadeführer* (Tuğgeneral) rütbesine terfi etti.

Wiligut, Irminizm'in gerçek bir Alman dini olduğunu, Guido von List'in Wotanizm'inin ve Armanlar'ının sahte dinler olduğunu iddia ediyordu.

Ataların Mirası Derneği Başkanı H. Wirth, R. J. Mund'a yazdığı bir mektupta Wiligut'un G. List'i kötüleyen iflah olmaz bir alkolik olduğunu yazıyordu.

Wiligut'a göre Germen kültürü ve tarihi M.Ö. 228.000 tarihine kadar geriye gidiyordu (Wiligut bu şekilde Germenleri Atlantis'in mirasçıları yapıyordu). Bu tarihlerde dünyamızın üç güneşi vardı ve dünyanın yerlileri de DEV'lerdi.

Kendi iddiasına göre, ataları olan Adler-Wiligot'lar M.Ö. 12.500 yılında Irminik İsa (Krist) dinindeydi.

Merkezin asıl amacı dünyanın muhtelif ülkelerinde Agarta'nın temsilcisi budist merkezler kurmaktır.

Bazı araştırmacılara göre Roerich, St. Petersburg'da (I. Dünya Savaşı'nın başlamasından az önce) Martinist Tarikatına inisiye edilmişti. Onun o günkü sosyal ilişkilerine baktığımızda bunun mümkün olabileceğini söyleyebiliriz.

Roerich, Rusya'daki okült tarikatlar ve derneklerle hemen hemen aynı görüşleri paylaşıyordu (kendisi de Rusya'nın Zvenigorod şehrinde doğmuştu). Onun inancına göre Rusya gelecekte "ulusların kurtarıcısı" olacaktı.

Roerich'in savunduğu "Obscina" ideolojisi, Budist ruhçuluğun, yarı-komünist sosyal bir düzenin ve Amerikan kapitalizminin ilginç bir senteziydi. Bu ideoloji ancak aydınlanmış bir liderin –yani S. Yves'in önerdiği üçlü sinarşinin başında bulunan "Süprem Pontif" (Yüksek Piskopos) gibi– başkanlığında gerçekleştirilebilirdi.

Roerich, Agvan Dorjiev ve onun Şambala konusundaki bilgileri ile ilk defa 1909 yılında tanışmıştı. O tarihlerde Roerich St. Petersburg'daki yeni açılan Budist Kalaçakra Tantra mabedinin yapım komitesi üyesiydi.

Buna benzer bir şekilde o Martinizm ve Sinarşi ile olduğu kadar, H. Spencer Lewis ve tarikatı Antiquus Ordo Rosae Crucis (AMORC)¹¹ ile de bağlantılıydı.

Roerich, Lewis ile Chicago'lu bir AMORC üyesi vasıtası ile tanışmıştı. Bu zat 1920'lerde Şangay'daydı

11 Antik Gül-Haç Tarikatı.

ve AMORC'un Roerich'in "Barış Paktı"na katılmasını o organize etmişti.

AMORC, Ordre Martinist et Synarchique (Martinist ve Sinarşik Tarikatı) ve Ordre Martiniste Traditionel (Geleneksel Martinist Tarikatı) ile sıkı ilişkiler içindeydi.

Roerich, Orta Asya keşif gezisine hazırlanırken, Lewis onu AMORC'un Tibet temsilcisi yaptığına çok pişman olduğunu belirtmişti. Bu da dıştan görüldüğü gibi S. Lewis ve Roerich'in çok yakın dostlar olmadıklarını gösteriyordu.

Her halükarda AMORC, Roerich'in günümüze kadar bazı okült iletişim tekniklerini AMORC öğretilerinden aldığı konusunda iddialarını sürdürmektedir. Bütün bunlara rağmen Lewis, Roerich'in ikinci keşif gezisi sırasında ondan mektup aldığını iftiharla açıklamıştı.

Altay dağları daha geniş olarak ele alırsak bütün Sibirya-Büyük Plan'ın çekirdeğini oluşturuyordu. Çünkü o, Altay'ın zamanla Şambala'nın bir kopyası olacağına inanıyordu.

Altay efsaneleri içinde Roerich'i en çok heyecanlandıranlardan biri, dağların altındaki birbirine bağlı yeraltı tünelleri şebekesiydi. Agarta efsanelerine göre, Altay dağları tüneller ve mağaralar şebekesi ile Himalayalara bağlanmıştı.

Roerich'in iddiasına göre, Altaylardaki tüneller Dalai Lama'nın yaşadığı Lhasa ve Potalla sarayına çıkıyordu.

Sovyet Rusya'nın ilk zamanlarında S. Yves'in sosyal ütopyasını doğal bilimler, Tibet ve Budist ruhçuluğu ve Bolşevizm ile harmanlayan bir başka okültist de Şambala araştırmacısı Aleksandr V. Barçenko'dur¹² (1881-1938).

Barçenko 1937'de GPU tarafından tutuklandıktan sonra sorgulandı ve bu sorgulanma sırasında 1923 yılında Asya Büyük Kardeşliği üyelerinden iki kişinin kendisine yaklaşmak istediklerini itiraf etti.

Asya Büyük Kardeşliği bütün Orta Asya'yı kapsayan büyük gizli bir çatı örgütüydü. Bu örgütte muhtelif Moğol ve Tibet kardeşlikleri, Müslümanlar, derviş tarikatları ve hatta Yahudi Hasidik tarikatı mensupları ve muhtelif Hıristiyan mezheplerin de temsilcileri bulunuyordu.

Söz konusu iki adamdan biri lama Naga Naven 'Orta Şambala'nın temsilcisi idi ve o tarihlerde Leningrad'daki Tibet misyonunda görevliydi.

Barçenko'ya göre lama Moskova'ya Bolşevik liderlerle görüşmeye ve Batı Tibet'le SSCB arasında bir anlaşma yapılmasını sağlamak için gelmişti.

Batı Tibet lamalarının önderi –Dalai Lama'nın önderliğini kabul etmeyen– Panchen Lama idi.

Batı Tibetlilerin Dalai Lama'nın önderliğini kabul etmemesinin nedeni onun 1904'ten sonra İngilizlerle dostane ilişkiler içine girmesiydi.

12 Yazar, bilim adamı ve okültist Barçenko, tarih-öncesi çağlarda Şambala ve Agarti yeraltı uygarlıklarının Şınarşi'ye göre –yani bir çeşit komünizme göre– yönetildiklerini iddia ediyordu.

Moskova'ya anlaşma için gelenlerden biri de Moğol Halk Partisi MYK yesi Khayan Hirva'dır. Hem Tibetliler, hem de Moğollar Batı Tibet'le SSCB arasında Güney Moğolistan vasıtasıyla yakın kültürel ve siyasi ilişkiler kurmak istiyorlardı.

Gerçekten de Sovyetler Birliği'ni kazanmak Tibet Budizminin temsilcileri (hem Dalai Lama, hem de Panchen Lama taraftarları) açısından çok önemliydi ve 1920'li yılların ortalarında bu görüşmeler doruk noktasına ulaşmıştı.

Dalai Lama'ya hâlâ sadık kalan Dorjiev, "hubıl-gan" veya "tulku" kültlerine tapınmanın tamamen ortadan kaldırılmasını ve bu kltlerin Buryat ve yabancı lamalar için yasaklanmasını istiyordu. Bu istek, Buryat ve Kalmuk din adamları arasında bir bölünmeye yol açmıştı.

Diğer taraftan Roerich, 1928'deki ilk keşif gezi-sinde 13. Dalai Lama'yı Budizm'i bölmek ve Doğu-Batı tradisyonları arasına nifak sokmakla suçlamış ve 9. Panchen Lama Thubten Choekyi Nyina'yı (1883-1937) Tibet'in tek ve gerçek yöneticisi olarak tanıdığını belirtmişti.

Panchen Lama'nın Dalai Lama ile tartışmasının ardından 1924 yılında kendine bağlı manastır rahiplerinin Merkezi Tibet Hkmetinde görev almaları yasaklanmış, o da İ Moğolistan'a kaçmak mecburiyetinde kalmıştı. P. Lama'nın Lhasa'ya hapsedilen rahipleri ise Çin'in devrimci lideri Sun Yat-Sen'den (1866-1925) yardım istemişlerdi. P. Lama'nın rahipleri

Tibet'in Çin'le birleşmesini ve beşli bir konfederasyon (beş ulustan oluşan) kurulmasını savunuyorlardı.

Sovyet egemenliğini İngilizlere tercih eden Dorjiev, Budist öğretilerin Rusya'daki komünist sistem ile bağdaşabileceğine inanıyordu. Bolşevik sistemin patronluğunda Rusya, Budist dininin de güçlendiği üstün bir ülke konumuna geçebilecekti.

Dorjiev'in takipçilerinden bazıları daha da ileri giderek, Budizmin Bolşevik ideallerle benzer yanlarının bulunduğunu bile ileri sürdüler. Onlara göre Sakyamuni Budha bir çeşit proto-Bolşevikti ve onun ruhu Lenin'de yaşıyordu.

Spiritüel mesihçiliğin ve yeni politik düzenin sentezini yapmaya çalışanlar yalnız Budistler değildi. Sovyetler Birliği kurulduktan hemen sonra Deccal'ın (Anti-Christ'in) gelmek üzere olduğu, İsa'nın yeryüzüne geri döneceği ve dünyanın sonu ile ilgili söylentiler yayılmaya başlamıştı.

Bolşevikler iktidara geldikten sonra şu devrimci söylemi benimsemişlerdi:

"My staryi Mir razrusim do osnovan'ja a zatem my nas, my Novyi Mir postroim!" (Eski düzeni temellerinden yıkarak, Yeni Dünya Düzenini inşa edeceğiz.)

1920 yılında Yeni Ahidciler adlı bir mezhep Lenin'in üçüncü bir Ahit'i olduğunu (yani Hz. Musa ve Hz. İsa'dan sonra) iddia edecek kadar ileri gitmişti. Bazı köylü mezhepleri ise Lenin'i 20. yüzyılın Mesihi olarak görüyordu. Leningrad bölgesindeki Çulkov mezhebi üyeleri ise kızıl rejimin sembolü olan kızıl

yıldızı –Bethlehem yıldızına benzeterek– bir kült objesi haline getirmişlerdi.

Şimdi soruyu yeniden soralım; 1920’den sonra Elena Roerich’in iletişim kurduğunu iddia ettiği “üstadlar” kimlerdi?

Acaba bütün bunların hepsi bir aldatmaca, ruh hastası bir kadının gördüğü illüzyonlar mıydı?

Veya gizli Büyük Asya Kardeşliği iddialarında gerçek payı var mıydı?

Büyük Asya Kardeşliği’nin siyasi bir gündemi bulunuyor muydu?

Tibetli üstad Djwahl Khul adıyla bilinen şahsın arkasında kimler bulunuyordu?

Khul, ünlü teozofistlerden birinin (Madam Blavatsky’in) üstadı olarak biliniyordu ve 1920’lerden beri “astral ışık” vasıtasıyla bir başka medyum ve Arkana Okulu’nun kurucularından biri olan Alice Bailey ile de iletişim kurmuştu.

Üstad Khul’un iddiasına göre bütün devrimci ideolojiler ve devrimci liderler örneğin; Fransız devrimi, Napolyon, Bismark, Mussolini, Franco, Hitler, Lenin ve Stalin... bunların hepsi Şambala gücünün, hakkında çok az şey bilinen enerjilerin dışı vurumundan başka bir şey değildi.

1921’de Roerich’in üstadı Bolşeviklerin 2,5 yıl içinde devrileceklerini ve bundan sonra meşruti monarşiye dayalı bir koalisyon kurulacağı kehanetinde bulunmuştu. Yine üstada göre bütün Kafkaslar, Ukrayna, Finlandiya ve hatta Polonya yedi yıl içinde yeniden birleşecekti.

Bütün bu kehanetlerin az veya çok yanlış çıkması üstadın otoritesini sarsmamıştı.

Üstad, 1922'den sonra komünizmin gelişmesinden etkilenmeye başlamış ve Lenin'in Şambala'nın yükselişi için gerekli bir isim olduğunu ileri sürerek, "o bizimle birliktedir" demişti.

Roerich'ler de komünizm için çalışmalı ve en üst gezegenin gizli adı açıklanmalıydı.

Üstada göre komünizm evrim için bir gereklilikti, bu nedenle ilk aşamada mutlaka Rusya'da zafer kazanması gerekiyordu. Fakat üstadlara tam anlamıyla hizmet edebilmesi için Lenin'in de post-mortem (ölüm sonrası) varlığını devam ettirebilmesi ve işbirliği yapabilmesi için bir çeşit Kama-Loka¹³ küresine dönüşmesi gerekiyordu. Çünkü ellerinde haddinden fazla kan vardı.

1927'de Agni Yoga'nın¹⁴ "Obscina" adlı bir bölümünde Lenin'den üstadların habercisi ve evrimin hızlandırıcısı diye bahsedilmiştir.

13 Kama-Loka: Budist psikolojide zihnin istekler dünyasını yansıtır. Kama-Loka dünyaya bilim adamlarından çok farklı bir açıdan yaklaşır. Kama-Loka her bireyin zihninin yansıttığı özel bir görüntüdür. Tek başına "kama" istekler anlamına gelir. Zihindeki güzel veya çirkin bütün obje formları (istekler) "Kama"yı oluşturur.

14 Agni Yoga: N. Roerich ve karısı H. Roerich tarafından 1920'lerde ortaya atılan bir ruhsal öğretilerdir. Yine bu tarihlerde Agni Yoga Derneği kurulmuştur. Agni Yoga'yı oluşturan mesajların Üstad Morya'dan geldiğine inanılır. Üstad Morya aynı zamanda teozofinin kurucusu H. P. Blavatsky'in de guru'suydu. Agni Yoga'nın orijinali Rusça'dır ve İngilizceye tercüme edilmiştir.

1924'ün başlarında Roerich'ler Darjeeling'e taşındıklarında, Moru manastırına mensup bazı Tibet lamaları Roerich'in 5. Dalai Lama'nın enkarnasyonu olduğuna inanmaya başlamışlardı.

Roerich, Panchen Lama'nın Tibet'ten gizlice kaçtığını da biliyordu. O daha sonra üstad Morya (Allal Ming) ile karşılaştı ve bu karşılaşma onun Orta Asya ve Sibiry'a keşif gezisine çıkmasına neden oldu.

1924'de Roerich Berlin'deki Sovyet elçiliğindeki N. Krestinski'ye İngilizlerin Himalaya sınırındaki anti-Sovyet faaliyetleri hakkında bir rapor vermişti. Aldığı bilgilerden çok etkilenen Krestinski bunları derhal Dışişleri Halk Komiseri G. Çiçerin'e rapor etmişti.

Roerich, Moskova'da Budist-Komünizmi savunan Sovyet taraftarı birisi olarak tanınıyordu.

Roerich 1925 yılında Paris'e giderek burada Sovyet Maliye Bakanı B. Krasin ile buluştu. Savaştan önce yoldaşı Stalin gibi bir banka soyguncusu olan Krasin, aynı zamanda Çarlık Gizli Polisi'nin (Okrana) de muhbiriydi (1896-1902).

Krasin'in Fransız mason locası Grand Orient ile de bağlantısı vardı.

Üstadın rehberliği altında Roerich'ler Budist spiritüalizmine Lenin kültürünü de eklemişlerdi. Bu şekilde –Dorjiev gibi lamaların da çabaladığı şekilde– Budist dünyayı Sovyet davasına kazandırmaya çalışmışlardı.

Roerich'in keşif heyeti 1926 Nisanında Urumçi'ye geldiği zaman, Sovyet konsolosu General A. E. Bystrov,

Roerich ile karşılaşmalarını Moskova'ya rapor etmiş, ayrıca yoldaş Çiçerin ve Stalin için Mahatma'lardan mektuplar geldiğini belirtmişti.

İddialara göre Mathamaların görevi Budizm ve komünizmin birleştiği büyük bir Doğu Cumhuriyetleri Birliği'ni kurmaktır. Onlar Tashi (Panchen) Lama'ya katılmak ve Moğolistan'da Tibet'i İngiliz boyunduruğundan kurtaracak bir direniş hareketini başlatmak istiyorlardı.

Roerich, 9 Haziran 1926'da Moskova'ya geldiği zaman, Budha'nın doğduğu topraklardan getirdiği bir avuç toprağı Lenin'in mezarına serpmiş, ayrıca yüzleri Lenine benzeyen Budha Maitreya ve bir Mahatma'nın resimlerini getirmişti.

21 Nisan 1926'da Alal Ming, Roerich ile yazışarak onun Lenin hayranlığını paylaştığını belirtmiş ve Lenin için "Bizlerin ışık kaynağıdır" demişti.

18 Mart 1926'da Alal Ming'in dikte ettirdiği mektuplar, Haziran ayında Moskova'da toplanan komünistlere sunulmuştu.

Tibetli üstadlar komünizmin bütün dünyaya yayılması için gereken her şeyin yapılmasını istiyorlardı! Çünkü dünyanın evrimi için bu ideolojinin yayılması gerekiyordu.

Maitreya, komünizmin sembolizminden başka bir şey değildi, zaten Budizm de Tanrı'nın inkarı doğal bir şey olarak görülüyordu.

Budizm ve komünizmin bu ilginç sentezi bütün Avrupa'yı derinden sarsacak ideolojik bir dinamit olabilirdi.

1930'larda Sovyetlerin Orta Asya sorunlarına olan ilgisinin azalması, Alal Ming ve Roerich'lerin Bolşeviklerin bu bölgede etkinliklerini yitirdiklerine inanmalarına neden oldu.

Ming ve Roerich'ler Büyük Planı gerçekleştirmek için ABD'nin desteğini aramaya başladılar. Plan için ikinci bir keşif gezisine ihtiyaç vardı ve bu nedenle İç Moğolistan'da bir tarım kooperatifi ve bunu destekleyecek bir banka kuruldu.

Amerikan yardımı New York'taki Roerich Museum'dan ayrıca Charles Crane ve Louis Horch gibi zenginlerden sağlandı.

1933'ten itibaren ABD Tarım Bakanı Henry A. Wallace (1888-1965) –ki kendisi de her türlü spiritüel ve okült faaliyetin içindeydi– onlara destek vermeye başladı.

Wallace, yerli Amerikan inançları, doğu dinleri ve Teozofi Derneği ile ilgileniyordu.

Wallace 1919'da Teozofi Derneği'ne bağlı Liberal Katolik Kilisesi'ne katılmış ve 1928 yılında İskoç Riti masonluğunda 32. dereceye kadar yükselmiştir.

1930 başlarında Roerich ile tanışan Wallace onu “guru”su olarak görmeye başlamıştı. Wallace ile Roerich'in ilişkisi 1935 yılına kadar sürdü.

Bir dolarlık banknot üzerindeki “her şeyi gören göz ve piramit” gibi masonik sembolleri koyduran

Wallace'dır. Wallace'a bu sembolleri kabul ettiren ise Nicholas Roerich idi.

Wallace'ın küçük bir yardımı ile Roerich, ABD Başkanı F. Delano Roosevelt'in güvenini kazanmayı ve onu kendi barış inisiyatifinin başkanı yapmayı başarmıştı.

Roerich'in Barış Paketi, Wallace tarafından imzalandı. Bu anlaşma hem ABD'yi, hem de Amerika'nın siyasi işbirliği yaptığı Pan-Amerikan Birliği'ni kapsıyordu.

Wallace, Başkan Roosevelt'in yanında bu paketi imzalarken Roerich ona Maitreya Budha'nın gelişinden, 1936 yılında Şambala'nın yeniden ortaya çıkmasından, çıkacak büyük karışıklıklardan ve savaşlardan hiç söz etmemişti.

Aslında Roosevelt mistisizm ve okültizmin hiç yabancıları değildi. Bu konularla gereğinden fazla ilgiliydi. Wallace'ın belgelerine bakılırsa, gerçek mistiğin Wallacedan ziyade Başkan Roosevelt olduğu anlaşılmaktadır.

Roosevelt 1911'den beri masondu. Daha sonraları İskoç Riti'nde 32. dereceye kadar yükselmiş ve Imperial Council of the Shrine (Ancient Arabic Order of the Nobles of the Mystic Shrine for North America) üyeliğine kabul edilmiştir. Bu locaya ancak 32. dereceye ulaşmış masonlar kabul ediliyordu. Ayrıca Roosevelt New York Order of De Molay adlı mason locasının da onursal üstadı seçilmişti.

Başkan Roosevelt, Orta Asya kültürleri ve dinleri ile çok ilgiliydi ve Tibet'ten Sibirya sınırına kadar

olan bölgeyi “uluslararası politikanın satranç alanı” olarak değerlendiriyordu.

Roosevelt’in ataları da Çin ile ilişkili (ama Çinli değil) olduğu için, o da Çin ile olan ilişkilere çok önem veren bir politikacı oldu.

Henry Wallace’a göre Roosevelt ve Roerich arasındaki en güçlü bağ, Başkanın annesi Sara idi. Roerich’in üstadı, Başkanı etkilemenin en emin yolunun Başkanın annesine yaklaşımdan geçtiğini söylemişti.

Üstad, E. Roerich vasıtasıyla Başkana aktardığı bir mesajmda *“Doğu’da büyük bir devlet kurulacaktır. Bu başlangıç büyük bir gelecek için gerekli dengeyi sağlayacaktır. Amerika uzun bir zamandan beri Asya ile bağlantılıdır. Bu nedenle Asya’nın büyük bir kısmı Amerikan dostu olmaya mecburdur. Moğolistan, Çin ve Kalmuklar ittifakı Japonya’ya karşı bir denge unsuru olacaktır. Bu nedenlerle yardımınıza ihtiyaç var Sayın Başkan”* diyordu.

Üstad, Başkan Roosevelt’in her türlü provokasyona karşı hazırlıklı olmasını ve ABD’yi güçlü silahlarla donatmasını istiyordu, çünkü Japonya her an Amerika’ya saldırabilirdi.

Üstadın istekleri ile Roerich’in faaliyetleri tam bir tezat içindeydi ve çok ilginçtir ki, Roerich’in Japon taraftarı (onun Japon Savaş Bakanlığı ve Dışişleri Bakanlığı için çalıştığından şüpheleniliyordu) olduğu şüphesi çok yaygındı.

Wallace 1935'den sonra Roerich ile olan bütün ilişkisini kesti. Bütün bunlara rağmen, 1943 yılına kadar Nicholas Roerich'in bir büstü Roosevelt'in kütüphanesinin rafını süslemeye devam etmişti.

Gerçekten de Roerich bütün seçeneklere açık gözüküyordu.

1934 Haziranında N. K. Roerich Tokyo'dan Mançurya'ya geldiğinde, Japonların Asya'daki askeri başarılarını övmüş ve Japon sanatı ve kültürüne olan hayranlığını dile getirmişti.

Reich Güvenlik Merkez Dairesi (RSHA) IV. Bölüm Gestapo (Devlet Gizli Polis Teşkilatı) Başkanı Heinrich Müller, 1948 yılında Amerikalılar tarafından sorgulanırken Roerich'in Gestapo tarafından "Lama" kod adıyla bilindiğini belirtmişti.

Roerich 1934 yılında Orta Asya gezisine destek amacıyla Alman Reich'i ile temas kurmuştu.

Halbuki üstad Alal Ming 1930'larda Şambala Krallığı'nın Rusların liderliğinde kurulacağını açıklamıştı.

3. BÖLÜM

WOLFOWITZ'İN ŞİNARŞİK- SİYONİST-FAŞİST ÇETESİ (Yeni- muhafazakârlar)

Bundan sonraki bölümlerde detaylı olarak açıklayacağım Sinarşinin tarihine girmeden önce günümüz sinarşik faaliyetlerine kısaca bir göz atmak istiyorum.

Paul Wolfowitz Kimdir?

Jacob Wolfowitz, Brooklyn, New York'ta Polonya göçmeni bir Yahudi ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Gençliğinde Sovyet Yahudilerinin özgürlüğü için çalıştı.

Wolfowitz, İsrail devletinin dostu ve sıkı destekçisiydi. Siyonist AIPAC üyesi olarak her vesile ile İsrail'i destekledi.

1957'de İsrail'de yaşamaya başladı. Bu tarihlerde babası da Hayfa'da Israel Institute of Technology'de (Technion IIT) konuk profesör olarak görev yapmıştı.

Wolfowitz'in yıldızının parlaması 1982 yılında ABD Dışişleri Bakanı George P. Schultz'un onu

Doğu Asya ve Pasifik'ten sorumlu bakan yardımcısı olarak ataması ile başladı.

Wolfowitz 1986 ile 1989 yılları arasında Endonezya Büyükelçiliği yaptı. 1989'dan 1993'e kadar George W. Bush yönetiminde "Savunma Politikası" Bakan Yardımcısı olarak Savunma Bakanı Dick Cheney'e bağlı olarak çalıştı.

1991'deki Körfez Savaşı'ndan sonra yardımcısı Scooter Libby ile birlikte bir plan geliştirdi. Daha sonra bu plan "Bush Doktrini"nin bir parçası haline geldi.

Wolfowitz, "Project for the New American Century"¹⁵ (PNAC) projesinin mimarlarından biri oldu.

2001 ile 2005 yılları arasında George W. Bush'un başkanlığı sırasında Savunma Bakan Yardımcısı olarak Donald Rumsfeld'e bağlı olarak çalıştı.

Irak'ın işgalini planlayan siyonist-Yahudi ekibin başında Wolfowitz bulunmaktaydı.

2005 Martında Başkan Bush tarafından Dünya Bankası başkanlığına atandı.

Wolfowitz'in Türkiye Operasyonları

Bush yönetimi 2002 yılı başında Irak, Kıbrıs, Ege konularında milli politika izleyen Başbakan Bülent Ecevit'i devirerek Cem-Derviş-Özkan üçlüsünün başa geçirilmesi kararını aldı.

15 Yeni Amerikan Yüzyılı Projesi.

Ecevit'e tertiplenen komplü püskürtölünce ABD Savunma Bakan Yardımcısı Paul Wolfowitz 14 Temmuz 2002'de acilen Türkiye'ye geldi. TESEV'le yaptığı toplantının ardından Mustafa Koç'un villasında yemeğe katıldı. Bu yemeğe CFR, Üçlü Komisyon (TC) ve Bilderberg Grubu üyesi Wolfowitz'in yanı sıra, ABD'nin Ankara Büyükelçisi Robert Pearson, ABD'nin İstanbul Başkonsolosu David Arnd, Kemal Derviş, Bülent Eczacıbaşı ve Dr. Can Paker katıldı.

Wolfowitz 19 Mart 2003'de yeniden Türkiye'ye gelerek tezkere zirvesini Mustafa Koç'la birlikte izledi.

Yeni-muhafazakâr Hareket

ABD'deki yeni-muhafazakâr (neo-con) hareket, dini-felsefi-politik temele oturtulmuştur.

Bu hareketin ideologlarından biri Endülüslü Yahudi Tevrat tefsircisi İbn Meymun (Moşe ben Maimonides 1132-1204), diğeri ise Nazi Almanyası'ndan Amerika'ya göç eden Yahudi bir aileye mensup, Chicago Üniversitesi'nde Siyaset Felsefesi dersleri veren Leo Strauss'tur (1899-1973).

Strauss'a göre "Kralın danışmanı kraldan daha önemlidir." Bu isme 9 Ocak 1995'de *Neo-Conservatism: The Autobiography of an Idea* adlı kitabı yayınlayan Irving Kristol'ü de eklemek gerekir.

Yeni-muhafazakâr ekol, Bernard Lewis, Donald Rumsfeld, Richard Perle, Paul Wolfowitz, Elliot Abrams, John Bolton, Douglas Feith ve William Kristol gibi Yahudilerden oluşmuştur.

Yeni-muhafazakârlar 1996 yılında aşırı sağcı Likud Partili İsrail Başbakanı Netanyahu için “Clean Break” raporunu hazırlamışlardı.

Rapor İsrail’in güvenliği için, “barış için toprak” ilkesinden vazgeçmeyi ve Orta Doğu’da rejimlerin değiştirilmesi ile İsrail’in “güç dengesi” temeline dayanıyordu.

Eski Savunma Bakan Yardımcısı ve Dünya Bankası Başkanı Paul Wolfowitz ve Irak işgalinin Pentagon’daki planlayıcılarından Özel Planlar Dairesi Başkanı Abram Shulsky, Strauss’un öğrencisiydiler. Yine onun gözetiminde 1972’de doktora çalışmalarını tamamlamışlar ve her ikisi de Yahudi’dir.

Yeni-muhafazakâr hareket, 1980’lerden itibaren Amerikan Evanjelist Hristiyanlarının da desteğini alarak hızla güçlendi. Yeni-muhafazakâr hareketin önderlerinden olan Irwing Kristol adına her yıl verilen ödül 2007 yılında Yahudi asıllı İngiliz vatandaşı, Orta Doğu tarihçisi 91 yaşındaki Bernard Lewis’e verildi.

Bernard Lewis, 7 Mart 2007 günü American Enterprise Institute (AEI) adlı neo-konservatif düşünce kuruluşunun gerçekleştirdiği etkinlikte “Avrupa ve İslam” başlıklı bir konuşma yaptı. Bu konuşma baştan aşağı Müslümanları aşağılamakta, Hristiyan dünyasını İslam dünyasına karşı kışkırtmaktaydı. Lewis, Yahudi-Hristiyan geleneğine uymadığı için Kubbetüs Sahra Camisi’nin yıkılmasını istiyordu.

Kubbetüs Sahra Camisi, Peygamberimiz Hz. Muhammed'in Mirac'a yükselirken üstüne bastığı kayanın üzerine yapılmış bir camidir.

Yahudiler için Kral David soyundan kurtarıcı Yahudi Mesih'in gelmesi, başta Evanjelistler olmak üzere Hristiyanlar için İsa Mesih'in ikinci ve üçüncü kez yeryüzüne gelmesi için, bu caminin yıkılarak yerine kutsal Yahudi tapınağı Süleyman Mabedi'nin üçüncü kez inşa edilmesi gerekiyor.

Bay Lewis şunu söylemek istiyor: Tek başına İsraililer bu İslam mabedini yıkarsa Yahudiler Müslümanlarla başedemez, gelin Yahudiler-Hristiyanlar el birliği ile bu camiyi yıkalım. Sonrası mı? Üçüncü Dünya Savaşı, kaos ve kaostan doğan "Yeni Dünya Düzeni."

The Forward dergisine göre Yeni-muhafazakârların önderlerinden eski Savunma Bakan Yardımcısı Yahudi asıllı Paul Wolfowitz, "Bush yönetimi içindeki en şahin İsrail yanlısı ses"ti. Nitekim bir Yahudi kuruluşu olan JINSA, Wolfowitz'e "Seçkin Hizmet" ödülü verdi.

Ünlü İsrail gazetesi *Jerusalem Post* 2003'de Wolfowitz'i "samimi İsrail yanlısı" olarak "yılın adamı" seçmişti.

Yeni-muhafazakâr kliğin Irak'ın işgal edilmesi fikri Bush tarafından önceleri kabul görmedi. 11 Eylül 2001'deki hükümet darbesi, Yeni-muhafazakâr kliğe aradıkları fırsatı fazlasıyla vermiştir. 20 Eylül 2001'de Bush'a bir mektup gönderdiler. Bush 21 Kasım 2001'de Irak'ın işgali için gerekli hazırlıkların

yapılması yönünde Savunma Bakanı Rumsfeld'e talimat verdi.

Türkiye'nin 1998'de Milletlerarası Barış Ödülüne layık görerek madalya verdiği Prof. Bernard Lewis ve John Hopkins Üniversitesi'nden Şiî Arap asıllı Fuat Ajami gibi isimler Bush'un yardımcısı Dick Cheney'i Irak'a karşı en iyi stratejinin savaş olduğuna ikna etmişlerdi.

Bu isimlere Cheney ekibinde yer alan Eric Edelman (Eski ABD Ankara Büyükelçisi) John Hannah ve Lewis Scooter Libby gibi Yahudiler hararetle destek vermişlerdi.

Yeni-muhafazakârlardan Yahudi Robert Kagan ve William Kristol, *Weekly Standard*'da Afganistan'da Taliban'ın işi bitirilir bitirilmez Irak'ın işgal edilmesi çağrısında bulunmuşlardı.

Bir başka Yahudi asıllı muhafazakâr ideolog Charles Krauthammer, *Washington Post* gazetesinde Afganistan'dan sonra sırayla Suriye, İran ve Irak'ın hedef alınarak, "Terörizme karşı savaş, dünyadaki en tehlikeli terörist rejimin işini bitirdiğimizde, Bağdat'ta sona erecek" diye yazmaktaydı.

Afganistan ve Irak'ta durum ortada. Terörizmi önleyeceğiz diye yola çıkanlar milyonlarca masum sivil Müslüman'ı soykırıma tabi tuttular ve halen bu trajedi devam ediyor.

Irak'ın işgali için, ABD tarihindeki II. Dünya Savaşı sırasında Pearl Harbour saldırısı sonrasını

hatırlatan Amerikan kamuoyuna yönelik psikolojik hareket başlatıldı.

Düzmece istihbarat raporları basma sızdırıldı. Başta Lewis Libby adlı Yahudi asıllı yeni-muhafazakâr olmak üzere CIA analistlerine baskı yapıyorlar, düzmece belgeler hazırlıyorlardı.

ABD Dışişleri Bakanı Colin Powell'ın BM Güvenlik Konseyinde yaptığı konuşmanın metnini bu klik hazırlamıştı. Powell'ın bu konuşmasının yalanlarla dolu olduğu sonradan anlaşılmıştı.

11 Eylül 2001 saldırılarından hemen sonra Paul Wolfowitz ve Douglas Feith, Pentagon bünyesinde The Policy Counterterrorism Evaluation Group (Terörle Mücadele Politik Değerlendirme Grubu) kurdu.

Bu birimin görevi CIA, NSA, DIA'dan gelen istihbarat raporlarını değerlendirmek, Saddam ve El-Kaide arasındaki "gözden kaçan" bağlantıları bulmaktı. Birimin başına da Yeni-muhafazakârların üst düzey yöneticilerinden biri olan Amerikan Girişimciler Enstitüsü'nden (AEI) bir başka Yahudi asıllı David Wurmser getirildi.

Wurmser, Pentagon'da İslam uzmanı olarak görev yapan Harold Rhode tarafından tavsiye edilmişti. Rhode, Bernard Lewis'in manevi oğluydu ve Pentagon'a "Karanlıklar Prensi" Richard Perle tarafından yerleştirilmişti.

Birimin bir diğer üyesi de Perle'ün yakın dostu Lübnan asıllı Amerikalı Michael Maloof'tu. Birim üyelerinin ne istihbarat geçmişleri vardı, ne de

istihbarat teknikleri konusunda bir bilgileri. Yeni-muhafazakâr ve Yahudi olmaları ortak özellikleriydi.

Wolfowitz-Feith ikilisi İsrail'e hizmet için yanıp tutuşuyorlardı. Feith daha 1990'larda "İsrail'in işgal ettiği toprakları elinde tutması" gerektiğini yazmıştı. İki kafadar Amerikan kamuoyunu Irak'ın işgaline razı etmek için Özel Planlar Dairesi adlı bir manipülasyon-psikolojik hareket merkezini Pentagon'un içine kurarak başına kendileri gibi yeni-muhafazakâr Yahudi Abram Shulsky'i getirdiler.

Shulsky sıkı bir Maimonides ve Strauss hayranıydı. Yaklaşık 30 yıl ABD istihbarat ve milli güvenlik birimlerinde görev yapmıştı. 1980'lerde Senato İstihbarat Komitesi'nde danışman olan Shulsky, Richard Perle'ün Savunma Bakan Yardımcısı olduğu dönemde Pentagon'da görev yaptı. Daha sonra da CIA ve Amerikan askeri istihbaratının kontrolündeki düşünce kuruluşu RAND Corporation'a geçti.

Shulsky'in istihbarattaki uzmanlık alanı Sovyet istihbaratının dezenformasyon teknikleriydi. Özel Planlar Dairesi Başkanı Abram Shulsky, Pentagon'da istihbarattan sorumlu müsteşar yardımcısı William Luti'ye bağlı olarak çalışmaktaydı. Özel Planlar Dairesi İsrail yanlısı düşünce kuruluşlarında görev yapan uzmanlarla doldurulmuştu.

Düzmece istihbarat raporlarının ana kaynağı, Iraklı Şiilerden olan sözde Irak Milli Kongresi (INC) Başkanı Ahmet Çelebi'ydi. Yeni-muhafazakârlar ve

Yahudi grupların has adamı olan Çelebi'ye ABD Dışışleri Bakanlığı ve CIA asla güvenmiyordu.

Düzmece istihbarat raporları önce Yahudi bir aileye ait *New York Times* gazetesinin sahibi Judith Miller vasıtasıyla Amerikan kamuoyuna servis edildi. Miller, "Karanlıklar Prensi" Richard Perle'ün eski sevgilisiydi.

Amerikan-İsrail Kamu İşleri Komitesi (AIPAC), Temsilciler Meclisi ve Senato üyelerini Irak'ın işgaline ikna için üzerine düşeni layıkıyla yapıyordu. AIPAC tarafından Kongre üyelerine sunulan raporlar MOSSAD kaynaklı istihbarata dayanmaktaydı. Elbette Irak'ın kitle imha silahı yaptığına dair MOSSAD manipülasyonlu raporlar düzmeceydi. Ancak bu raporlara pek çok Kongre üyesi tarafından CIA raporlarından daha fazla değer atfedildi.

ABD Dışışleri Bakanlığı ve CIA Irak'a yönelik bir askeri operasyona karşıydı.

CIA ve Dışışleri Bakanlığına göre, Pentagon'daki iki birimde yuvalanmış "çete" Irak'ın işgaline çoktan karar vermişti ve bu maksatla uydurma gerekçeler hazırlamaktaydı.

ABD devlet aygıtı tam anlamıyla ikiye bölünmüştü. Bir yanda Amerikan derin devleti ve WASP (Beyaz Anglosakson Protestanlar) merkezli Amerikan milliyetçileri, diğer yanda Evanjelist Hristiyan destekli Yahudi ağırlıklı Yeni-muhafazakâr klik. Bu klik Başkan Bush'un yardımcısı Dick Cheney'in

liderliğinde örgütlenmişti. Bu grup CIA, NSA, DIA gibi istihbarat örgütlerini devre dışı bırakmıştı.

Türkiye’de ise Cüneyt Zapsu, Egemen Bağış, Ömer Çelik ve Ahmet Davutoğlu Türk Dışişlerini “by-pass” ederek Yeni-muhafazakârlarla aynı tarz diplomasi yapmaktaydı.

Bu diplomasi sonucunda Türkiye’nin Irak’ın kuzeyindeki kırmızı çizgileri yeşile dönüştürüldü ve Türk Özel Kuvvetleri subaylarının başına çuval geçirildi.

ABD Dışişleri Bakanlığı ve CIA’nın başını çektiği istihbarat birimleri mücadelenin kaybeden tarafı olurken, Cheney’in bürosu ile Pentagon’da örgütlenen klik kazanan taraf oluyordu.

Amerikan derin devleti kenara çekilir gibi yaparak beklemeye başladı. Yeni-muhafazakâr klik ve işbirlikçilerinin mutlaka tasfiye edilmesi gerekiyordu.

CIA ajanı Valerie Plame’in isminin basına sızdırılması ve Pentagon’daki İsrail köstebeği Albay Larry Franklin’in casus olduğunun FBI tarafından ortaya çıkarılması üzerine Amerikan derin devleti düğmeye basmakta hiç tereddüd etmedi.

Çoğunluğu Yahudi asıllı olan Yeni-muhafazakâr kadro birer birer tasfiye edilmeye başlandı. İşte bunlardan bazıları:

Donald Rumsfeld: ABD Savunma Bakanı 2001-2006

Paul Wolfowitz: Savunma Bakan Yardımcısı 2001-2005

Douglas Feith: Pentagon’da Müsteşar 2001-2005

Harold Rhode: Pentagon’da İslam uzmanı

I. Lewis “Scooter” Libby: Cheney’in baş danışmanı 2001-2006

Erich Edelman: Ankara Büyükelçisi

David Wurmser: Cheney’in danışmanı

Michael Rubin: Pentagon’da İran-İrak uzmanı 2002-2003

Albay Larry Franklin: Pentagon’da İran masası sorumlusu. İsrail lehine casusluktan 20 Ocak 2006’da 12 yıl 6 ay hapis cezasına çarptırıldı.

AIPAC’dan Steve Rosen ve Keith Weissman da casuslukla suçlanıyordu.

CIA-MOSSAD savaşı patlamıştı. ABD Dışişleri Bakanlığı ve CIA, Yeni-muhafazakârları hızla karar mekanizmalarının başından uzaklaştırmaya başladı.

Amerikan derin devletinin tasfiye ettiği diğer bazı Yeni-muhafazakâr isimler; Richard Perle, Michael Ledeen, Ahmet Çelebi, Bernard Lewis, Steve Rosen (AIPAC), Keith Weissman (AIPAC), Martyn Indyk, Morris Amitay, Mike Amitay, Elliot Abrams.

“Karanlıklar Prensi” lakaplı Rus Yahudisi Richard Perle 18 Şubat 2004 tarihinde Pentagon’daki görevinden istifa ettiğinde pek çok kimse bunun ne anlama geldiğini anlayamadı.

Ama R. Perle durumun vehametini çoktan kavramıştı. Amerikan derin devleti Irakı işgal ederek ABD’yi bataklığa saplayan çoğu Yahudi Yeni-muhafazakâr kliği tasfiye etmeye kararlıydı.

Kalergi'nin Avrupa Birliği Planı

1922 yılında Kont Richard Coudenhove Kalergi (Kont yarı Yahudi idi. Ayrıca karısı da Yahudi idi) Viyana'da 6000'den fazla delegenin katıldığı bir konvansiyonda Avrupa Birliği'nin kurulduğunu ilan etti.

O tarihlerde Rusya'daki Bolşevik düşmana karşı Avrupa'nın birleştirilmesi için bir Venedik Mahkemesi, Batı Avrupa'daki bütün ulusal devletlerin ortadan kaldırılması ve Roma ve Napolyon dönemindeki imparatorlukları andıran Tek Bir Feodal Avrupa Devleti'nin kurulması için çağrıda bulunmuştu.

Kalergi, Avrupa Birliği'nin kurulması için Sovyet tehdidini kullanıyor ve "Haritaya bakarsanız Sovyetler Birliği'nin 3. Enternasyonal yardımıyla bütün Avrupa'yı ele geçirebileceğini görürsünüz" diyordu. Sovyetlerin bir defa bu Truva atını Avrupa'ya soktukten sonra, devamlı iç savaşlar yoluyla Avrupa kültürünü yok etmeleri bir zaman meselesiydi.

Kalergi, İngiliz "Fabian Roundtable" üyesi ve küreselleşmenin, Dünya Hükümeti'nin öncülerinden H. G. Wells ve Lord Bertrand Russell'dan alıntılar yaparak, "Savaşlar ancak bir Dünya Cumhuriyeti kurularak engellenebilir. Güçlü bir barışı teessüs edecek olan tek politika Roma İmparatorluğu modelidir" diyordu.

Avrupa Birliği düşüncesini destekleyenler arasında Yahudi kökenli banker ailesi Warburg'lar¹⁶ bulunuyordu.

16 Warburg ailesi hakkında daha fazla bilgi için bakınız *Dünyanın Gizli Tarihi- 2*

Ailenin Alman kolunun önde gelenlerinden Max Warburg, Avrupa Birliği konvansiyonun toplanması için 60.000 Altın mark'lık bir bağış yapmıştı. Daha da ilginç Avrupa Birliği'nin ilk toplantısı Berlin'deki Alman Meclisi'nde (Reichstag'da) yapılmış ve ilk konuşmayı da mason Hjalmar Schacht¹⁷ yapmıştı.

On yıl sonra, yani 1932 yılının Ekim ayında Schacht, Kalergi ve diğer Avrupa Birliği (AB) taraftarlarının bulunduğu bir toplantıda şunları söylüyordu:

“Üç ay içinde Hitler iktidara gelecek ve Avrupa Birliği'ni kuracaktır... Yalnız Hitler Avrupa Birliği'ni kurabilir.”

Tarihi belgelere dayanarak söyleyebiliriz ki, İtalyan Faşist diktatörü Benito Mussolini ilk başlarda Avrupa Birliği'ne bir hayli şüpheyile yaklaşmıştı. Fakat Kalergi'nin ona Nietzsche'nin de Avrupa Birliği'nden (AB) yana olduğunu söylemesi üzerine Mussolini AB'ye karşı olumlu bakmaya başlamıştı.

Viyanada AB kongresi yapılırken, podyumun arkasında hareketin ikonları olan Kant, Napolyon Bonaparte, Giuseppe Mazzini ve Friedrich Nietzsche'nin portreleri bulunuyordu.

17 Schacht, Warburg'ların muteber adamı olarak Alman Merkez Bankası'nın başında bulunuyordu. Daha sonra Ekonomi Bakanı ve Hitler darbesinin baş mimarı olmuştur.

Bankerlerin Faşizmi

Schacht'ın Hitler darbesi ve AB'nin kuruluş aşamasındaki rolü göz önüne alındığında, evrensel faşist sistemi eleştirisel bir boyutta ele almak gerekir.

Tarihi verilere göre, 1930 yılında Bank for International Settlements'ı (BIS), Bank of England Başkanı Montagu Norman ile beraber kuran Schacht'tır.

Tarihçi Carroll Quigley, *Tragedy and Hope-A History of the World in Our Time* (1966) adlı kitabında BIS'i finans dünyasında bir çeşit diktatörlük kurmakla suçladı.

Quigley bu durumu şöyle anlatıyordu:

“Bu küresel finans-kapital güçlerinin hedefi, her ülkenin siyasi sistemini ve ekonomisini kontrol eden –ve dolayısıyla tüm dünyayı kontrol eden– global finansal bir sistem yaratmaktır.

Bu sistem, ilgili ülkelerin merkez bankaları tarafından feodal yapıya benzer bir şekilde yürütülecekti. Bu merkez bankaları ile ilgili kararlar gizli toplantılar ve konferanslarda alınacaktı.

Sistemin en tepesinde Bazel/İsviçre'deki Bank for International Settlements (BIS) bulunuyordu. Bu banka özelleştirilmiş dünya merkez bankalarına ait ve onlar tarafından kontrol edilen özel bir bankaydı.

Her merkez bankası, Bank of England'ın sahibi N. Montagu, New York Merkez Bankası patronu Benjamin Strong, Bank of France'in patronu C. Rist ve Reichsbank'ın başkanı Schacht gibi yüksek dereceli

masonlar tarafından yönetiliyordu. Bu merkez bankaları ilgili ülkelerin hazine bonolarını kontrol ederek, döviz fiyatlarını manipüle ederek, ülkedeki ekonomik faaliyetleri ve işbirlikçi politikacıları etkileyerek ülkelere egemen oluyorlardı.”

Quigley, Bank of England'ın guvernörü Norman Montagu¹⁸ hakkında da şunları yazıyordu:

“Norman acaip bir adamdı. Dış görünüşüyle histeri veya paranoya'dan rahatsız olduğu hiç anlaşılmazdı. Hükümetlere hiçbir faydası dokunmadığı gibi, demokrasiden de korkardı.”

M. Norman ve H. Schacht bankacılık dünyasının öne çıkmış iki prensiydi. Bu iki kişi Hitler'i iktidara taşıdığı gibi, daha büyük ve evrensel bir faşist plana da destek vermişlerdi.

Helga Zepp-La Rouché önderliğindeki bir Schiller Enstitüsü araştırma timinin yayınladığı *The Hitler Book* kitabında şöyle deniyordu:

“BİS, Weimar Cumhuriyeti'nin mali sorunlarına yardımcı olmayı reddederek, Almanya'nın 1931 yılında resmen iflas etmesine göz yummuştur. Danat Bankası'nın iflas etmesiyle birlikte bütün Almanya diz-üstü çökmüştü.

18 Montagu Norman 1920'den 1944'e kadar aralıksız 24 yıl aynı görevde kaldı.

BIS yönetim kurulu üyesi olan ve 1933-38 yılları arasında yeniden bu göreve dönen Schacht, 1930 yılında Reichsbank başkanlığı görevinden istifa ettikten sonra, Nazi partisine yapılan Anglo-Amerikan yardımlarını koordine etti.

Schacht, 7 Mart 1930'da istifa etmişti, halbuki BIS Haziran 1930'da kurulmuştu.

Aynı yılın Eylül ayında Schacht 'Nazi seçeneğini pazarlamak için' önce Londra'ya sonra da ABD'ye gitmişti.

Schacht, Londra'da BIS başkanı Montagu Norman'la, ABD'de ise Sullivan & Cromwell hukuk firması sahibi Dulles kardeşlerle görüşmüştü.

Dulles kardeşler bu hukuk firması ile Almanya'nın en büyük kimya karteli IG Farben'in hukuk danışmanlığını yapıyorlardı.

Schacht'ın Hamburg'dan arkadaşı ve meslektaşı olan Nazi Gerhard Westrick ise Dulles kardeşlerin hukuk firmasının Almanya temsilciliğini yapıyordu."

16 Mart 1933'te Hitler, Schacht'a karşı duyduğu şükran ve minnet borcunu onu yeniden Reichsbank başkanlığına getirerek ödedi. Bir yıl sonra ise Schacht Ekonomi Bakanı olmuş ve BIS, III. Reich'a yardım etmeye başlamıştı.

BIS, 1939'da Almanya'da 700 milyon İsviçre Frangı (altın) tutarında bir yatırım yaptı.

BIS yönetim kurulunda SS generali Baron Kurt von Schröder,¹⁹ IG-Farben şirketinden Hermann Schmitz ve Hitler'in atadığı iki kişi; Walter Funk ve Reichsbank'dan Emil Puhl bulunuyordu.

Nazi ve Komünist Sinarşistler

Evrensel bir faşizmle ilgili bir şema, Amerikan istihbaratı, askeri ve diplomatik kuruluşlar tarafından zamanın ABD Başkanı Roosevelt'e "Synarchist/Nazi-Communist" başlıklı bir dosya ile sunulmuştu.

Roosevelt döneminde ortaya çıkan "uluslararası faşist bir komplo" ABD istihbarat birimlerince (Kara Kuvvetleri, Donanma, OSS vb) tarafından tespit edilmiş ve konuyla ilgili birçok dosya hazırlanmıştı.

Bu dosyaların değeri 2000'li yılların başında ABD'de ortaya çıkan Neo-con darbesi ile²⁰ daha da bir önem kazandı.

19 SS Generali Banker Schröder hakkında daha fazla bilgi için bakınız, *Dünyanın Gizli Tarihi-2*

20 11 Eylül 2001'de ABD'deki İkizkulelere ve Pentagon'a yapılan saldırılar aslında bir "iç darbe" idi.

İtalya eski başbakanı Francesco Cossiga, İtalya'nın en çok okunan eski gazetelerinden birine Gladyo Operasyonları'nı açıklarken, "11 Eylül saldırılarının CIA ve MOSSAD tarafından gerçekleştirildiğini ve bunun dünyadaki tüm istihbarat servisleri tarafından bilindiğini" söyledi.

Cossiga, *Corriere della Sera*'ya şunları anlatmıştı:

"Amerika ve Avrupa'nın bütün istihbarat servisleri bu saldırının MOSSAD tarafından planlanıp, gerçekleştirildiğini biliyor. MOSSAD bunu dünyadaki siyonist örgütlerin yardımıyla Arap ülkelerini suçlamak ve Batılı askeri güçlerin Irak ve Afganistan operasyonlarına katılmasını sağlamak için yaptı."

Cossiga, 1983 yılına kadar İtalyan Senatosu başkanıydı, 1985

Bu darbenin mimarları, Leo Strauss, Alexandre Kojève ve Carl Schmitt'in ortaya attığı teorilere inanıyorlardı.

Kojève ve Schmitt II. Dünya Savaşı sırasında ortaya çıkan sinarşist komplonun teorisyenleri idi. Bu komplo önderleri savaş sonrası dönemdeki "evrensel faşist komplo"nun da teorisyenleri oldular.

Amerika ve Avrupada yayınlanan birçok gazete Paul Wolfowitz, Abram Shulsky, William Kristol, John Aschcroft, Steve Cambon ve Gary Schmitt gibi darbecilerin Chigaco Üniversitesi Profesörlerinden Leo Strauss'un teorilerinden etkilendiklerini yazdılar.

Strauss, bir Yahudi olmasına rağmen Nazi hukukçu Carl Schmitt'in hayat boyu dostu ve destekçisi olmuştur.

Nazi hukukçu C. Schmitt, filozof Martin Heidegger ve Fransız sinarşist A. Kojève... bunların hepsi ideal bir hükümet yönetim biçiminin "tiranlık" olduğunu savunan insanlardı.

Langer Araştırması

1947'de OSS (o günlerin Amerikan İstihbarat örgütü, CIA'nın öncülü) için gönüllü olarak çalışan Harvard'lı Prof. William L. Langer, Roosevelt yö-

yılında Başbakan seçildi ve 1992 yılına kadar bu görevde kaldı. Neo-con'lar Rus Devrimi'nin gerçek planlayıcıları olan Parvüs ve Troçki'nin (her ikisi de 'Illuminatus' ve Yahudi idi) "sürekli devrim" tezini "sürekli savaş" olarak değiştirmiş ve bunu uygulamaya koymuşlardır.

netiminin Vichy Fransa'sı ile ilişkilerine dair resmi belgeleri toplamıştı.

Langer, *Our Vichy Gamble* adlı kitabında topladığı belgelerin yanı sıra, OSS'nin başkanı General W. Donovan ve Başkan F. Roosevelt ile yaptığı görüşmeler de yer alıyor.

Langer, Vichy Fransa'sındaki sinarşist çevreler hakkında çok ilginç bilgiler vermişti.

Amiral Jean François Darlan ve Pierre Laval gibi Nazi işbirlikçiler için Langer şöyle yazmıştı:

“Darlan ve adamları Fransız donanmasına güvenmiyorlardı. Onun Almanya ile işbirliği politikası daha çok Fransız bankerler ve sanayicilerden destek bulmuştu. Onlar daha savaştan önce Hitler'i Avrupa'yı komünizmden kurtaracak adam olarak görüyorlardı. Bu insanlar Avrupa'da yükselen faşizm hareketlerinin de destekçisiydiler.

Bunların birçoğu Almanya ile iş ilişkileri içindeydi ve faşist prensipler üzerinde yükselecek-bankerler ve sanayiciler kardeşliğine dayalı bir Sinarşist Avrupa Birliği'nin kurulmasını istiyorlardı.”

Langer *Our Vichy Gamble* adlı kitabında bütün Avrupa (Fransa, Almanya, İngiltere, İspanya, İtalya ve Hollanda) ve ABD'yi sarsan bu enternasyonal faşist hareketi derinliğine analiz etmiştir.

Langer'in elindeki bir belge –Enformasyon Koordinatörlüğü tarafından 1940'da hazırlanmıştı–

İngiltere ve Amerika'yı hedef alan sinarşist bir stratejiyi açıklıyordu.

Bu belgenin başlığı *Sinarşi ve Worms Bankacılık Grubu* idi.

Belgeyi hazırlayan isimsiz yazar, “*Gelen son raporlar Fransa’daki Banque Worms grubunun siyasi bir güç kazanmaya başladığını gösteriyor. Bu grubun içinde Fransız büyük endüstrisinin önde gelenlerinden Pucheu, Benoist-Mechin, Leroy-Ladurie, Bouthiller gibi isimler bulunmaktadır*” diyordu.

Fransa’daki sinarşik komplonun merkezinde Yahudi kökenli Worms bankası bulunuyordu.²¹

Rapor, Sinarşi ve “Banque Worms”un hedeflerinin aynı olduğunu işaret ederek; “*Şinarşi adlı gerici hareket yüzyıla yakın bir süreden beri Fransa’da varlığını devam ettirmektedir. Bu hareketin hedefi kansız bir devrimle ‘teknisyenler’den oluşan bir hükümeti başa geçirmektir. Bu ‘teknisyenler hükümeti’ iç ve dış politikayı uluslararası ekonomi ile uyumlu ve eşgüdümlü bir hale getirecektir. Worms Bankacılık Grubu’nun hedefleri Sinarşi ile aynıdır. Her iki grubun da liderleri çoğu zaman aynı insanlardan oluşmuştur*” diyordu.

Banque Worms Grubu, Paris, Londra, New York’ta şubeleri olan Lazard Bankacılık ve Royal Dutch Shell’in Başkanı H. Deterding ile ittifak halinde iş yapmaktaydı.

21 Felix Rohatyn, Andre Meyer, Lazard Kardeşler ve Worms aileleri Yahudi sinarşist finansörlerin önde gelenlerindendir.

Fransız polis ve istihbarat raporlarına göre, “Sinarşik İmparatorluk Hareketi”ni kuran 12 kişiden biri Worms Bankacılığın patronu Hippolyte Worms idi.

Rapora göre sinarşistlerin hedefi (1940 Ağustos’unda) uluslararası finansörlerin ve sanayicilerin güçlerini zayıflatacak yeni sosyal yapılanmaları ortadan kaldırmak, uluslararası finans vasıtası ile bütün endüstriyi kontrol etmek ve Yahudi-Anglosakson çıkarlarını korumaktı.

Fransız-Alman işbirliğinin avantajlarını kullanan sinarşistler, Alman sanayiciler ile bir seri anlaşma yapmışlardı. Bu anlaşmalar uluslararası finans ve endüstrinin ellerini güçlendirmiş ve bu da savaş sonrası Anglosakson endüstrisi ile birleşmeyi kolaylaştırmıştı.

Yine bu rapora göre, Hermann Göring ve Dr. Walther Funk bu gelişmelerden çok memnun kalmışlardı.

İngiltere’deki Sinarşik Faaliyetler

COI (Enformasyon Koordinatörlüğü) araştırması İngiltere’de şöyle bir sinarşik planın uygulanmak istendiğini ortaya koymuştu:

“Savaşı enerjik bir şekilde sürdüremediği ileri sürülerek Churchill Hükümeti düşürülecek, hükümetin yeteri kadar etkin olmadığı gerekçesi ile Lord Beaverbrook’un istifası istenecek ve Sir Samuel Hoare,

Lord Beaverbrook, Hore-Belisha'dan²² oluşan yeni bir hükümet kurulacaktı."

Worms Grubu, Churchill ve Lord Halifax'ın planlarını bozacağına inanıyordu. Onlar Sir Samuel Hoare vasıtasıyla İngiliz endüstrisi ve Fransız-Alman bloğu arasında bir anlaşmaya varılacağını umuyorlardı. Bu anlaşma kıtadaki Anglosakson çıkarlarını koruyacaktı. Her iki taraf da birbirlerinin endüstri merkezlerini bombalamamak konusunda fikir birliğine varmışlardı. İddialara göre Göring de bu projeyi onaylamıştı.

Gizli Roundtable Group üyeleri olan Lord Beaverbrook ve Sir Samuel Hoare, sinarşist işbirlikçileri olarak büyük öneme sahiptiler.

Amerikan istihbaratı 1940 başlarından itibaren İngiliz Hükümeti içinde yüksek mevkilerde bulunan bazı şahısların "Oligarklar Avrupası" kurmak için çalıştıklarını tespit etmişti.

Bu oligarklar, Kont Coudenhove-Kalergi'nin Avrupa Birliği'ni oluşturmak için hazırladığı Sinarşist Manifesto'yu temel almışlardı.

Diğer ABD istihbarat örgütlerinin savaş sırasında hazırladıkları belgeler, Avrupa Birliği'ni "Avrupa Sinarşist Gizli Kardeşliği"nin bir projesi olarak değerlendirmektedir.

ABD Hükümeti dosyalarında bulunan bilgilere göre "Sinarşik İmparatorluk Hareketi" 1917 veya

22 1938 yılında İngiliz Lordlar Kamarası'nda 19 Yahudi vardı. Bunlardan biri Savaş Bakanı Hore-Belisha idi.

1922 yılında kurulmuştu. İlk iki büyük sinarşist projeden biri “Mussolini’nin Roma yürüyüşü”, diğeri ise Avrupa Birliği hareketiydi.

Yeniden İngiliz cephesine dönersek; Sir Samuel Hoare, İngiliz istihbaratının önde gelen isimlerinden biri olarak Bolşevik Devrimi’nden önce Rusya’ya gönderilmiş ve Grigori Rasputin’in²³ öldürülmesinde birinci derecede rol almıştı.

Hoare, Çarın devrilmesinden sorumlu ve Bolşevik Devrimi’nin tahrikçisi bir İngiliz istihbarat ajanıydı.

23 Rasputin (1870-1916): “Deli rahip” olarak Çar II. Nikolai’nın sarayına girmeyi ve onun saygısını kazanmayı başardı. Rasputin bir şifacıydı ve elleriyle hemofili hastası olan Çarın oğlu Alexis’i (1905) iyileştirmişti. Rasputin bu nedenle Çariçe Alexandra’nın gözdesi oldu. Rasputin’in acaip bir karizması ve kişisel manyetizması vardı. Bütün bunların yanında kadınlara ve içkiye olan düşkünlüğü Rus toplumunda büyük bir tepki uyandırmıştı. Rasputin, 1916 yılında saray üzerindeki etkisinin çok fazla artmasından korkan bir grup aristokrat tarafından öldürüldü. Ölümü bile efsanevi bir şekilde olmuştu. Suikastçılar, Rasputin’e önce zehirli şarap ve kekler yedirerek öldürmek istediler, buna rağmen ölme-yince onlar da çareyi onu silahla vurmakta buldular. Fakat bütün bunlara rağmen Rasputin hâlâ ölmemişti. Sonunda Neva Nehri’ne atılarak boğuldu. Rasputin Rusya’nın I. Dünya Savaşı’na katılma-sına şiddetle karşıydı.

1916 yılında St. Petersburg’dan Londra’ya yollanan İngiliz istihbarat raporları Rasputin’in İngiliz yandaşı Rus Bakanları hükümetten uzaklaştırdığını ve daha da önemlisi Rus birliklerinin savaş sırasında cepheden çekilmesini istediğini belirtmektedir. Bu, Almanların Doğu Cephesindeki birliklerini Batı Cephesine kaydırmaları anlamına geliyordu . Rusyanın savaştan çekilmesi, Batılı müttefiklerin büyük bir güçle (Almanya ile) karşı karşıya gelmesi ve yenilmesi demektir. Bu nedenle İngiltere Rasputini büyük bir tehdid olarak görmeye başlamıştı.

O, 1935'de İngiltere Dışişleri Bakanı olarak Hoare-Laval anlaşmasını imzaladı. Bu anlaşmayla İngiltere ve Fransa karşılıklı olarak İtalya'nın Habeşistan'ı işgalini tanımışlardı. Bu İngilizlerin taviz verme politikasında atılan ilk adımdı.

Hoare, daha sonra Franco İspanyası'nda İngiliz Büyükelçisi olarak görev yaptı.

Frank Buchman'ın²⁴ Manevi Seferberlik hareketinin içinde yine onu görüyoruz.

ABD'deki siyonist-muhafazakâr (neo-con) devrimi destekleyen medya patronlarının en önde gelenleri Lord Conrad Black ve Avusturyalı Rupert Murdoch'tur (her ikisi de Yahudidir.)

Black'ın II. Dünya Savaşı sırasında İngiliz istihbaratı yüksek komutanlığı ile derin ilişkileri vardı. Conrad Black'ın babası G. Montagu Black, II. Dünya Savaşı sırasında Beaverbrook komutasında çalıştı.

Beaverbrook Uçak Üretim Bakanı olduğunda, Black ve Edward Plunkett Taylor Kanadalı War Supplies

24 Eski Lutheran Hristiyan ve YMCA örgütü yöneticilerinden olan Frank Buchman, 1920'lerde Evangelizmi benimsemiş ve 1930'lu yıllarda başkanı olduğu Oxford topluluğu adına "dinlerarası diyalog" turları atarak Hristiyanları, Yahudileri, Müslümanları ve Budistleri Komünist Sovyetler Birliği'ne karşı Hitler çevresinde birleştirmeye çalışıyordu. 1935'de Nazi Partisinde ve 1936'da Berlin Olimpiyatları'nda Himmler'in yanında olan Evangelist lider Buchman, Müslüman, Budist ve Hindu din adamlarını 1938'de "Manevi Seferberlik" (Moral Rearmement) adını alacak olan Oxford Topluluğu'nda bir araya getirerek, Hitler yönetiminde bir "Tek Dünya Dini" oluşturmak için çalışmalar yürütmüştü.

şirketini yönetiyor ve İngiliz-Amerikan ve Kanada ordusuna askeri malzeme tedarikçiliği yapıyorlardı.

Taylor ve Black savaş zamanındaki özel silah anlaşmalarından 1, 3 milyar dolar kazandılar.

İşte bu paralar G. M. Black'ın savaş sonrası kurduğu medya karteli olan Hollinger Corp. 'un sermayesini oluşturmuştur.

Medya patronu olan Beaverbrook, Hitler iktidara geldikten sonra bir İngiliz-Alman ittifakını savunmaya başladı. İşin en ilginç yanı böyle bir ittifakı savunan bu adamın Hitler'in İngiltere'ye saldırmasından sonra, savaş kabinesinde yer almasıdır.

1935 yılında Hoare, Laval ile gizli görüşmeleri sürdürürken, Beaverbrook da ona eşlik ediyor ve emrindeki medya ile ona destek oluyordu.

Aynı yıl Beaverbrook Roma'da Mussolini ile, Berlin'de Hitler ile görüşmeye gitti. Bir yıl sonra (1936) Alman Dışişleri Bakanı von Ribbentrop'un davetlisi olarak Münih Olimpiyatları'nı izledi.

Beaverbrook'un Hitler'e verdiği destek, en çok 1933'deki Reichstag yangını sırasında ortaya çıkmıştır. Komünistler bu yangını Göring ve SA'ların çıkardığını iddia etmişlerse de bu iddianın doğruluğu ispat edilemedi.

Her halükarda Hitler, parlamento binasını kundaklayan kişinin Komünist Partisi üyesi olduğunu ileri sürerek, kendi mutlak hakimiyetini sağlamlaştırdı.

Beaverbrook'un güvenilir yardımcısı Sefton Delmer, Berlin'deki *Daily Express* gazetesinin basın bürosu

şefiydi. Delmer, 1933 seçimleri sırasında Hitler'le beraber gezerek onun güvenini kazanmayı başardı.

Reichstag binası yanmaya başladığı zaman olay yerine ilk gelen gazetecilerden biri Delmer'di. Delmer, Hitler, Göring ve diğer Nazi ileri gelenleri ile görüşerek bunun "bir terör saldırısı" olduğunu iddia etti.

Delmer'in bu yazısı Hitler diktatörlüğüne giden yola açılan kapılardan biri olmuştur.

Delmer, 1939 yılında da konuyla ilgili bir makale yazarak yangını komünistlerin çıkardığını tezini tekrarladı.

Beaverbrook, savaş kabinesinde bakan olmasına rağmen Nazilere olan bağlılığını kesip atamamıştı. Hitler'in yardımcısı R. Hess İskoçya'ya özel uçağı ile indiğı zaman, yeniden Sovyetler Birliğı'ne karşı bir Anglo-Alman ittifakını savunmaya başladı.

Beaverbrook, Hess'le hapiste özel bir görüşme ayarladı. Bu görüşmenin ayrıntıları tarihi bir sır olarak kaldı. Sızan bilgilere göre Hess, ona "Hitler sizi çok takdir ediyor" demişti.

Sinarşist Faaliyetlere Ait İstihbarat Raporları

Amerikan arşivlerinde bulunan onsekiz sayfalık bir Fransız istihbarat raporu, Temmuz 1941 tarihliydi ve Fransız sinarşist gruplara ait yüz sayfalık bir dosyanın özetini kapsıyordu.

Rapor, Sinarşist İmparatorluk Hareketi (SİH), Sinarşist Devrim Konvansiyonu ve Gizli Eylem

Komitesi adlı gizli örgütlerin faaliyetleri ve SİH'in silahlı kolu Cagoulard ile ilgiliydi.

Raporda örgütün kısa bir tarihçesi veriliyor ve şöyle deniyordu;

“Sinarşist hareket Versailles Antlaşması'ndan sonra doğmuş uluslararası bir harekettir ve en üst seviyedeki uluslararası bankerler topluluğu ile ilişkilidir ve yine onlar tarafından finanse edilmektedir.

Hareketin amacı, bütün ülkelerdeki parlamenter demokratik rejimleri devirmek ve onların yerine kendilerinin kontrol ettikleri ve onlar için çalışan diktatörlük rejimleri ikame etmektir.”

Bu tip otoriter rejimlerde güç, aslında endüstrinin üst düzey yöneticilerinde ve seçilmiş banka grup temsilcilerinin elindedir.

Sinarşistlere göre her ülkeye uygun ulusal ekonomik yapı şöyle olmalıydı;

1- Siyasi güç doğrudan seçkin insanlara verilecek ve gereksiz bütün araçlar ortadan kaldırılacaktı

2- Maksimum sanayi yoğunluğu teessüs edilecek ve istenmeyen bütün rakip unsurlar ortadan kaldırılacaktı

3- Bütün malların (hammadde, yarı-mamul ve mamullerin) fiyatları kontrol edilecekti.

4- Aleyhteki bütün hareketleri önleyici bir yargı sistemi kurulacaktı

Dosyada belirtildiğine göre, Cagoulard ayaklanmalarının bastırılmasından sonra (1934 ve 1937) SİH, Fransız hükümetinin bütün bakanlıklarına sızmış ve rejimi içten çökertmek için sabotaj eylemlerine başlamıştı. Bu şekilde 1940 yılında Vichy hükümetinin kurulması sağlanmıştı. Vichy hükümeti baştan aşağı sinarşist gizli örgütünün üyelerinden oluşmuştu.

Rapor, Petain hükümeti yetkililerinden 40 kişinin adlarını veriyordu. Bunların hepsi SİH üyesiydiler.

Rapor, Fransız SİH'nin uluslararası Sinarşist örgütünün sadece bir parçası olduğunu belirtiyor. Bu örgüt, daha önce de belirttiğim gibi, endüstri CEO'ları ve banka yüksek yöneticilerinden oluşuyordu.

Dosyada belirtildiğine göre, Fransa'daki Vichy rejiminde ülkenin gerçek yönetimi Worms Bankası'nın yöneticilerinin elindeydi. Bankanın yönetim konseyi devletin bütün yönetim birimlerini kontrol etmekteydi.

Sinarşistler bütün güçlerini yalnız Vichy rejimine sızmak ve kontrol etmek için harcamamışlardı.

27 Temmuz 1944 tarihli bir Amerikan istihbarat raporuna göre, Cezayir'deki bir askeri ateşe, Cezayir'de karargah kurmuş olan General Charles de Gaulle'ün "Özgür Hükümeti"nin de en üst kademelerine kadar sinarşistlerin sızdığını bildirmişti.

Rapora göre, General de Gaulle'ün en eski ve sadık destekçileri sinarşistlerin Cezayir yönetiminin

en üst kademelerine kadar sızmasından büyük bir endişe duyuyorlardı.

Yine raporda General de Gaulle'ün bankerlerin finanse ettiği gerici bir hareket olan Sinarşizme şiddetle karşı olduğu belirtiliyordu. General bu konuda araştırma yapılması için gizli bir emir vermişti.

İlginçtir ki, General de Gaulle'ün kabinesinde onun siyasi programına çok yabancı olan bir ideolojiyi destekleyen bakanlar vardı. Bunun sonuçları yıllar sonra ortaya çıktı.

Yıllar sonra, savaş zamanı “de Gaulle’cü” olarak bilinen Jacques Soustelle “Gizli Ordu Organizasyonu”nu (OAS) kurdu.

OAS'ın amacı bir suikastla de Gaulle'ü öldürmektir. OAS'ın ABD Başkanı Kennedy'in öldürülmesine adı karışan “Permindex” ile (İsviçre kökenli paravan bir şirket) de bağlantılı olduğu iddia edilmektedir.

Soustelle'nin savaş zamanında etkin olarak Sinarşi komplosunun bir parçası olup olmadığı kesinlikle bilinmemekle beraber, Fransız ve Amerikan hükümet kayıtları de Gaulle'ün “Özgür Hükümeti”ne sızan Robert Marjolin'in bir sinarşist eylemcisi olduğunu belirtmektedir.

Robert Marjolin, Alexandre Kojève'nin öğrencilerinden biriydi (Marjolin Kojève'nin 1933-39 yılları arasında verdiği Hegel ve Nietzsche kurslarına katılmıştı).

Savaş sonrası ilk de Gaulle kabinesinde Marjolin Ekonomi Bakanı oldu. Bakan olur olmaz ilk işi eski hocası Kojève'yi bakanlık kadrosuna aldirmek oldu.

Napolyon Kültü

Sinarşist Enternasyonal de Avrupa Birliği gibi, çekirdeğinde Napolyon Bonapart modeline uygun bir "Tek Dünya Diktatörlüğü" düşüncesini barındırmaktadır.

İlk sinarşist metin 1860'larda J. Alexandre Saint-Yves d'Alveydre (1842-1909) tarafından yazılmıştır. d'Alveydre bir okültist ve Napolyon'un mistik danışmanı Antoine Fabre d'Olivet'in (1767-1825) bir takipçisiydi.

Fabre d'Olivet, Fransız Devrimi'nin çok etkili örgütü Jakobenlerin önde gelenlerinden biriydi. 1789'da Kral 16. Louis'e karşı suikast girişiminde bulunan bir grubun içindeydi. Napolyon zamanında İçişleri ve Savaş Bakanlıklarında önemli görevler üstlendi.

Saint-Yves d'Alveydre sinarşizm düşüncesini 1648'den beri bütün Avrupa'yı sarsan Anarşi düşüncesine karşı bir tez olarak ortaya atmıştı.

Saint-Yves'in takipçisi Gerard Vincent Encausse (Papüs takma adıyla bilinir) "Saint-Yves Okült Bilimler Okulu"nun kurucusudur. Ayrıca "Sinarşi Hükümeti" adlı gizli bir cemiyetin de kurucusudur.

1894'te yayınladığı *Anarchie, Indolence & Synarchie* adlı kitabında toplumu içten çürüten anarşi mikrobuna karşı endüstri, ticaret, finans ve askeri

kesimlerden oluşan ve gücün tek elde toplandığı karşı bir yapılanmadan bahsetmektedir.

Hem Saint-Yves, hem Paps beş coğrafı bölgeye ayrılmış “Global sinarşist bir imparatorluk” düşle-mişlerdi. Bunlar;

1- İngiliz İmparatorluğu

2- Euro-Afrika

3- Avrasya

4- Pan-Amerika

5- Asya.

Alexandre Kojve, Rus kaynaklarınca –1920’lerde Berlin ve Paris’e yerleşmiş olan Rus göçmenlerle beraber– “Avrasyacı” olarak değerlendirilmişti.

Aslında bu “Avrasyacı” grubun önderliğini Sir Samuel Hoare’a (İngiliz istihbaratı) bağlı Guchkov yapıyordu. Diğer yandan bu organizasyon “The Trust” (Güven) adlı başka bir anti-komünist paravan organizasyon ile ilişkiliydi. Bu sözde anti-komünist organizasyon, bir Sovyet gizli servis projesiydi.

“Avrasyacılar” kokuşmuş batı uygarlığına karşı Rus devrimini savunuyorlardı.

Kojve, J. Stalin’e olduğu kadar Adolf Hitler’e de hayrandı. Global bir tiranlık ancak bu liderler sayesinde var olabilirdi.

Strauss, Kojéve, Schmitt ve Schacht

Bazı deliller bizi Nazi hukukçu Carl Schmitt'in de bir Sinarşist olduğu sonucuna götürmektedir. Schmitt faşizmin yükselişe geçtiği devirlerde İspanya, Portekiz, Fransa ve İtalya elçiliği görevlerinde bulundu.

Schmitt, Almanya'nın önde gelen Sinarşistlerinden biri olan Göring tarafından korunuyordu.

Schmitt de banker Schacht gibi Nürnberg Savaş Suçları Mahkemesi'nden ceza almadan kurtulmuştur.

Hitler Book adlı kitapta da belirtildiği gibi, Schacht mahkeme heyetini tehdit etmiş ve uluslararası bir bankacılık kuruluştur, yani BIS adına hareket ettiğini açıklamıştı. Schacht, üstüne fazla gelinirse, "Hitler Projesi"nin arkasındaki uluslararası finans komplosunu açıklayacağını söylemişti. Bu şekilde Sovyet ve Amerikan yargıçlar Schacht'ı beraat ettirdiler.

L. Strauss'la yakın işbirliği yaparak şiddeti ve evrensel tiranlığı yücelten teorileri ortaya atan Kojéve'dir. Strauss ve Kojéve sayesinde Paul Wolfowitz ve Francis Fukuyama gibi isimler öne çıkmıştır.

Önemli sinarşistlerden biri de Başkan Bush'un yardımcısı Dick Cheney idi.

4. BÖLÜM

MONT PELERİN CEMİYETİ

“Mont Pelerin Cemiyeti”, İsviçre/Mont Pelerin’de sosyalizm düşmanı, liberal kapitalizm ve serbest piyasa ekonomisini savunan Friedrich von Hayek²⁵ tarafından kurulmuştur.

1931 yılında von Hayek Londra’dan bir davet alarak *London School of Economics*’de bir dizi konferans vermiş ve bu sırada İngiliz *Fabian Cemiyeti* üyeleriyle tanışmıştır.

25 Bazı yazarlar, özellikle David Ramsay, *From Marx to Mises* (1992) adlı kitabında Hayek’in Yahudi olduğunu belirtiyor.

Hayek’in yakın dostları olan Ludwig von Mises, Karl Popper gibi Yahudi akademisyenler ve onun “Yahudi-Avusturya Ekonomi Okulu”nun önderi olduğu göz önüne alınırsa, bu iddianın ciddiye alınması gerektiği ortadadır.

“Hayek” ismi aslında bir Çek ismidir. Bir Avusturyalı olarak Hayek’in Çek veya Bohemyalı bir isme sahip olması şaşırtıcı değildir. İlginç olan husus birçok Viyanalı Yahudinin de Bohemya asıllı olmasıdır.

1911 yılında Hayek ve kardeşi Heinz’in çekilmiş bir fotoğrafında her iki kardeş de Yahudi fizyonomisinin karakteristik özelliklerini göstermektedir.

Hayek 1939'da Mont Pelerin'in öncüsü bir cemiyet kurdu. Bunun adı Liberalizmi Yenileme Cemiyeti idi. Cemiyet üyeleri arasında 1980'lerin ünlü Yahudi ekonomisti Milton Friedman'ın Chicago Üniversitesi'nden hocaları olan Frank Knight, Henry Simons, American Fabian sosyalisti ve ünlü siyonist-Yahudi Walter Lippmann, Viyana Aristo Derneği lideri Karl Popper, ekonomist Ludwig von Mises ve Bank of England'ın (İngiltere Merkez Bankası) yüksek dereceli bir görevlisi olan Sir John Clapham²⁶ bulunuyordu.

İşte Hayek'in girişimi ile İsviçre/Mont Pelerin'de 1947 yılında bu grup toplanmış ve Mont Pelerin Cemiyeti'ni oluşturmuşlardı. Cemiyetin diğer kurucuları arasında Otto von Habsburg, Max von Thurn und Taxis gibi kraliyet ailelerinden gelen soylular bulunuyordu.

Mont Pelerin Cemiyeti'nin asıl amacı von Hayek'in 1944'de yazdığı *The Road to Serfdom* (Kölelik Yolu) adlı kitabında savunduğu "muhafazakâr devrimci" düşünceleri yaygınlaştırmaktı.

Von Hayek'in *The Road to Serfdom* adlı kitabı, ABD Başkanı F. D. Roosevelt'in "New Deal" sosyalizmine karşı serbest pazar ekonomisine dayalı kapitalizmi savunmaktaydı.

Fransız yazar Leon de Poncins "*Freemasonry & Judaism: The Secret Powers Behind Revolution*" adlı kitabında

26 Sir John Clapham, 1940-46 yılları arasında British Royal Society'in başkanlığını yapmıştır.

liberal kapitalizmi savunan Viyana ekolünün, Yahudi *B'nai Brith* mason locasının etkisinde kaldığını iddia etmektedir.

Mont Pelerin Cemiyeti üyeleri arasında dünyanın her yerinden gelen, yüksek mevkilerdeki hükümet yetkilileri, Nobel ödülü alanlar, gazeteciler, mali uzmanlar ve ünlü hukukçular bulunuyordu.

Bunlar düzenli olarak buluşuyor ve global pazarlarda liberal kapitalizmi uygulamak için gerekli stratejileri araştırıyorlardı.

Mont Pelerin'in hedefi, pazar ekonomisine dönük sistemleri dünyanın her yerinde yaygınlaştırmak ve hükümetlerin bu sisteme müdahalesini kesinlikle engellemekti.

Her ne kadar Marxist Sosyalizme karşı olduğunu söylese de pazar kapitalizmini (daha doğrusu vahşi kapitalizmi) savunan Mont Pelerin'in gündeminde çokuluslu şirketlerin emrinde çalışan bir "Avrupa Birliği" vasıtası ile bütün hükümetleri kontrol etmek vardı.

Fridrich von Hayek, Avusturyalı aristokrat, ekonomist, klasik liberal ve Avusturya Okulu üzerinde çok etkili olan von Mises'ten (1881-1973) çok etkilenmişti.

Von Mises, Nazilerin Avusturya'da etkinliği artınca Yahudi olduğu için 1934'te önce Cenevre'ye (İsviçre) daha sonra da (1940'da) Rockefeller Vakfı'nın yardımı ile New York'a göç etti.

Von Mises'in New York Üniversitesi'ndeki öğrencileri arasında Federal Merkez Bankası (FED) başkanı Arthur Burns ve Milton Friedman bulunuyordu.

Eustace Mullins,²⁷ *The World Order: A Study in the Hegemony of Parasitism* adlı kitabında konu ile ilgili olarak şunları yazmaktadır:

"Ludwig von Mises 1943'te Kont Coudenhove-Kalergi'nin AVRUPA BİRLİĞİ planına katıldı. Von Mises, ABD'ye Rockefeller Vakfı tarafından getirildi ve National Bureau of Economic Research için çalışmaya başladı.

Von Mises'in öğrencilerinden olan Arthur Burns ve Milton Friedman, Mont Pelerin Cemiyeti'nin önderlik ettiği 'muhafazakâr' düşünce kuruluşları ağı vasıtasıyla 'monetarist' (paracı) teoriyi yaymaya başladılar.

Herzfeld'e göre Mises'in koruduğu önemli kişilerden biri Sovyetler Birliği'ni savunan Murray Rothbard idi."

Chicago Üniversitesi profesörü Yahudi Milton Friedman 1970-72 yılları arasında Mont Pelerin Cemiyeti'nin başkanıydı. Milton aynı zamanda Chicago Üniversitesi'ndeki "Chicago School of Economics"ın de başkanıydı.

Bu ekonomi ekolü, Keynesçi ekonomi teorisini Avusturya'nın serbest pazar kapitalizmi ile başaşağı

27 Eustace Mullins'e göre, Kalergi tarafından kurulan "Avrupa Birliği", Rothschild'ler ve Warburg'lar tarafından finanse edilmişti. Birliğin gerçek amacı Avrupa'da oligarşik bir kontrolü teessüs etmektir.

etmişti. Friedman teorisi, Keynesçiliğe karşı bir karşı-devrim niteliğindeydi.

John Maynard Keynes hükümetlerin ekonomiye müdahale etmesi gerektiğini savunuyordu. Ona göre, ekonomik buhranlarda ve durgunluk zamanlarında hükümetler parasal ve mali önlemler almalıydı.

Neo-klasik ekonomik düşüncelerin iflas ettiği 1930'lu yıllarda Keynes'in düşünceleri ekonomi alanında bir devrim sayılmıştı.

1996-1998 yılları arasında Mont Pelerin Cemiyeti başkanlığını Edwin Feulner yapmıştı. 2000 yılında Feulner başkan yardımcısı ve haznedarı idi.

E. Feulner, 1977'den beri ABD yönetiminin adeta "gölge bir hükümeti gibi" çalışan Heritage Vakfı'nın da başkanıydı.

Feulner, Council for National Policy (CNP) yönetiminde de görev almıştı (1982 ve 1996).

CNP üyeleri ve toplantıları masonları gibi gizli tutuluyordu. Mont Pelerin toplantıları da gizliydi ama bazı nedenlerden dolayı CNP süper gizli bir organizasyondur.

Her iki örgüte de faşistler ve globalistler tarafından "muhafazakâr" görüntüsü verilmiştir.

Mont Pelerin Cemiyeti kurucu üyeleri Global Dünya Hükümeti komplosunun baş aktörleridir.

Avrupa Birliği daha kuruluş aşamasında Mont Pelerin'in kardeş bir örgütü olarak tasarlanmıştı. Nitekim Mont Pelerin'in önde gelen simalarından olan von Habsburg ve Walter Lippman aynı za-

manda Avrupa Birliği hareketinin de önde gelen isimlerindendi.

Avrupa Birliği konsepti, von Hayek'in kafasındaki şemanın köşe taşlarından birini oluşturmıştı. Bu şemada "ulus devletlerin" feodal bir sistemin parçası olması düşünölmüşü.

Kont Coudenhove-Kalergi 1923 yılında Avrupa Birliği düşüncesini ortaya attı. Bu düşüneyi destekleyen insanlar Hitler'i iktidara taşıdılar. AB düşüncesine ilk katılan kişi –daha sonra Hitler'in maliye bakanı olacak olan– Hjalmar Schacht'tır.

Kalergi, Avrupa Birliği düşüncesini yaymaya çalışan bir Rothschild ajanından başka bir şey değildi.

Bir Alman Yahudisi olan Walter Lippman ABD Başkanı Wilson'un danışmanıydı ve onun ünlü 14 maddesinin hazırlanmasına yardımcı olmuştu. Bu 14 madde, Paris Barış Konferansı'nda ve Milletler Cemiyeti'nin kuruluşunda çok etkin rol oynamıştır.

Karl Popper'in annesi ünlü Yahudi banker Schiff'in ailesinden gelen bir Avusturya Yahudisi idi. Karl Popper, London School of Economics'de profesördü. Kendisi 20. yüzyılın en etkili filozoflarından biri olarak kabul ediliyor.

Mont Pelerin'in diğer kurucuları arasında Eugenics (Öjenik) Cemiyeti üyeleri yer almaktadır. Bu cemiyetin üyeleri insan ırkının ve nüfusunun sterilizasyon, kontrollü üreme ve soykırımlar yoluyla kontrol edilmesini öngörüyor.

Nitekim Mont Pelerin kurucu üyelerinden biri olan Ralph Harris British Eugenics Society başkanıydı ve Hitler'in ırk yasalarını çıkarmasına destek olmuştu.

Mont Pelerin Cemiyeti, Hayek'in "Muhafazakâr Devrimci" düşüncelerini yaymak için kurulmuş gizli bir örgüttü. Örgütün bu ideolojisini yaymak için en fazla uğraşanların başında 1915 yılında Londra'da doğan Anthony Fisher geliyordu. Fisher, Eaton ve Cambridge gibi elit okullarda okumuş ve 1954 yılında Mont Pelerin'e seçilmişti. O, bir yıl sonra Londra'da *Institute of Economic Affairs*'i (IEA) kurdu. Bu enstitü MP'nin kullandığı bir düzine cephe grubundan biriydi. IEA'nın diğer kurucuları arasında von Hayek, Ralph Harris (İngiliz Eugenics Derneği'nin Başkanı) Keith Joseph ve Allan Walters bulunuyordu. Margaret Thatcher 1979'da Başbakan seçildiği zaman, MP (Mont Pelerin) de Downing Street 10 numaraya (Başbakanlık konutuna) taşınmış oldu.

MP, Windsor kraliyet hanedanlığına yaptığı hizmetler dolayısıyla ödüllendirildi. Ralph Harris'e "Lord", Fisher ve Walters'a ise "şövalyelik" unvanları verildi.

Walters, Thatcher başbakan olduktan sonra onun ekonomi danışmanı oldu.

Yine bu zamanlarda Fisher MP'nin "yıkım işlemine" devam ederek, Kanada/Vancouver'da *Fraser Institute*'u kurdu. (1974) Bunu 1977'de kurulan *Manhattan Institute* (New York) takip etti. 1978 yılında ise San Francisco'da *Pacific Institute for Public Policy Research*'i kurdu.

MP'nin İngiltere Başbakanlık koltuğuna M. Thatcher'ı oturtmasıyla birlikte, yarım düzine MP vakfı 1980 yılında Ronald Reagan'ın seçim kampanyasını desteklemeye başladı.

Ralp Harris (1924-2006), siyonist Yahudi Rupert Murdoch'un basın imparatorluğuna bağlı *Times Newspaper Co.*'ın başkanlığını yaptı (1983-2001). Murdoch *FOX-News*'ın da sahibidir.

İngiliz Eugenics Society'nin katili ve Hitler'in destekçisi Harris'in, Murdoch için çalışması hiç de yadırganacak bir şey değildi.

Friedrich von Hayek, Heritage Vakfı gibi vakıflar şebekesi vasıtasıyla "Muhafazakâr Devrim" ideolojisini yaymaya çalışmıştı. Bu vakıfların amacı, sağcı düşünce kuruluşlarını (think-tank) bütün dünyaya yaymaktı. Bu think-tank'lardaki araştırmacılar "serbest pazar doktrinini" akademik topluluklar, medya, hükümetler ve hatta dini organizasyonlar vasıtası ile yaymaya çalışıyorlardı.

MP kurucusu F. A. Hayek açıkça propaganda yapmadan, halkla ilişkilere girmeden, çok kurnazca akademisyenleri kullanarak, toplumun kolektivizme karşı (yani sosyalizme karşı) yönlendirilmesini sağlıyordu.

Uluslararası Serbest Pazar Düşünce Kuruluşlarının (Think-Tank) hedefi toplumlara bu ideolojiyi kabul ettirmektir.

Otto von Habsburg'un yakın dostu olan Edwin Feulner, 1977 yılından beri Heritage Vakfı Başkanıdır ve bir dönem MP başkanlığı yapmıştır.

Feulner, Council for National Policy'in (CNP) de direktörüydü. Feulner, ABD'deki Hristiyan sağ finans eden global elitlerin yönettiği 500+ *Evangelical Ministries* konsorsiyumunun da başkanıydı.

CNP içindeki sözde muhafazakâr örgütler, alternatif medya dezinformasyon şebekeleri vasıtasıyla Global Hükümetin sol kanadını oluşturan Marxist hareketleri de kontrol etmekteydiler. Umarım, global komplocuların hem sağ, hem de sol siyaseti kontrol ettikleri iyice anlaşılmıştır.

Birbirine zıt gibi görünen her iki kanat birbirleri ile mücadele ederken, gerçek düşman yani zihinleri kontrol eden global liderler ortada görünmüyorlar.

5. BÖLÜM

COUDENHOVE-KALERGİ VE AVRUPA BİRLİĞİ

Kont Richard Nikolaus von Coudenhove-Kalergi MP kurucuları ile birlikte bir başka “kardeş” örgütü daha kurdu. Bu örgütün tam adı *Uluslararası Pan-Avrupa Birliği* idi.

AB’yi kuranlar arasında MP’yi kuran Arşidük Otto von Habsburg da vardı.

Coudenhove-Kalergi, Birleşik Avrupa için ilham veren, popüler hareketi başlatan bir insan olarak tanınıyor. Onun entelektüel etkilerini Rudolf Kjellen, Oswald Spengler, Arthur Schopenhauer, F. Nietzsche gibi ünlü filozoflarda görmek mümkündür.

Kalergi, ABD Başkanı Wilson’un ünlü 14 maddeyi destekleyenler arasındaydı. O, 1920’lerin başında Viyana’da masonik bir locaya girdi ve hızla yüksek derecelere tırmandı.

1922’de Arşidük Otto von Habsburg’la birlikte Avrupa Birliği’ni kurdu. Bir sonraki yıl *Pan-Avrupa* adlı bir manifesto yayınlayarak, Avrupa hareketinin üye toplamaya başladı.

Kalergi'nin kendisi feodal aristokrat bir aileden gelmesine rağmen, sosyal demokrasiye inanıyordu. Fakat onun asıl amacı demokrasiye inanmış "muhafazakâr bir toplum" yaratmaktı.

Naziler Avusturya'yı ilhak edince (1938), Kalergi, Ludwig von Mises gibi Avusturya'dan önce Fransa'ya sonra da ABD'ye kaçtı. Kalergi'nin de etnik bakımdan Yahudi sayılmasının bu kaçışta rol oynadığı kesindir.

1943 yılında von Mises, Kalergi'nin Pan-Avrupa hareketine katıldı. Görünüşe göre her ikisi de aslında Pan-Avrupa hareketinin propagandasını yapmak için ABD'ye göç etmişlerdi.

Kalergi 1945'e kadar New York Üniversitesi'nde ders verdi, sonra Fransa'ya geri döndü. O, ABD'de *Crusade for Pan-Europe* ²⁸ adlı bir kitap yayınladı (1944).

Fransa'ya döndükten sonra orada *Avrupa Parlamentoları Birliği*'ni kurdu.

Birliğin 8-12 Eylül 1947 tarihleri arasında yapılan bir toplantısında, bağımsız ulusların yerini alacak yeni bir oluşumun anayasa taslağı hazırlandı.

Von Mises Rockefeller Vakfı tarafından finanse edilirken, Coudenhove-Kalergi Rothschild ve Warburg aileleri tarafından finanse edilmişti.

Kalergi'nin otobiyografisinde onun Rothschild'ler ve Warburg'lar tarafından finanse edildiği belirtiliyor.

28 Birleşik Avrupa için Haçlı Seferi.

Onun ABD'deki finansörleri ise Paul Warburg ve Bernard Baruch'tur.²⁹

Kalergi'nin büyükbabası Kont Francis Coudenhove-Kalergi, Avusturya'nın Paris Büyükelçiliğini yaptığı sırada (1850) Marie Kalergi ile evlendi. Marie, o tarihlerde Avrupa'nın en zengin kadınlarından biriydi ve soyu Bizans İmparatoru Nikofor Phikas'a dayanıyordu. 1300 yılında Venedik Akdeniz'de bir güç haline gelince, Alexios Kalergis bir Venedik sömürgesi olan Girit'le bir barış antlaşması imzalamıştı.

"Kouenhoven" soy kütüğü, Coudenhove-Kalergi'nin ünlü Yahudi banker Jacob Schiff (1847-1920) ile akraba olduğunu gösteriyor. Hollanda lisanındaki "Kouenhoven", Coudenhoven'in bir başka versiyonudur.

Kuhn, *Loeb & Co. Bankası*'nı kuran J. Schiff bir Rothschild ajanıydı. Schiff'in kayınbiraderi Paul

29 Bernard Baruch (1870-1965): ABD'li finansör ve politik danışman.

I. Dünya Savaşı sırasında Baruch, savaş ve ulusal güvenlikten sorumlu bir yöneticiydi. Almanya'dan göç eden Yahudi bir ailenin çocuğu olarak Camden/South Carolina'da doğdu. Ailesi daha sonra New York'a taşındı.

Baruch, Wall Street'te kısa zamanda büyük paralar kazanarak 30 yaşında tanınmış bir milyoner oldu. O, ABD Başkanı Wilson'un ve Kongre'deki birçok Demokratın yakın dostuydu.

Wilson, Baruch'u seferberlikle ilgili birçok görevin başına getirdi. En son olarak da onu *War Industries Board* (WIB, Savaş Endüstrisi Komitesi) başkanı yaptı. O günlerdeki ABD basını Baruch'u "ABD'nin Çar"ı olarak nitelendirmekteydi. Baruch, WIB'de ve Başkanın "Savaş Konseyi"nde yer alarak, tüm seferberlik hareketlerini tek başına kontrol edebiliyordu. Baruch'un WIB'de gösterdiği başarılar, onun ekonomi danışmanı olarak Paris Barış Görüşmeleri'nde yer almasına yol açtı. Kongre ve seferberlik kurullarındaki dostları vasıtasıyla II. Dünya Savaşı sırasında da etkili oldu.

Warburg ise Amerikan Merkez Bankası'nın (FED) kurucularından biridir.

Kont Kalergi iki defa evlenmişti. Her iki evliliğini de Yahudi kadınlarla yapmıştı.

Kalergi'nin babası, Siyonizmin kurucusu Theodor Hezl'in yakın dostuydu.

Global siyonist plana göre, Avrupa Birliği Yahudi bankerlerin kontrolü altında olmalıydı.

Kalergi'den sonra Avrupa Birliğine başkanlık yapan Otto von Habsburg, Kudüs Üniversitesi'nde fahri profesördü ve ADL adlı siyonist örgüt tarafından ödüllendirilmişti.

AB bayrağındaki oniki yıldız aslında İsrail'in oniki kabilesini temsil etmektedir.

Avrupa Birliği sözde "Avrupa'yı bir Sovyet tehdidine karşı savunma" amacı ile kurulmuştu. Ama AB projesini finanse eden Warburg'ların aynı zamanda Bolşevik Devrimi'ni de finanse ettikleri ustalıklı gözden kaçırılmıştı.

Melchior Palyi, *The Twilight of Gold* adlı kitabında Yeni Dünya Düzeni'ni ortaya atan uluslararası finansın güç oyunlarını açıklamış. Palyi, Fransa Merkez Bankası Guvernörü Emile Moreau'nun anılarından alıntılar yaparak şunları yazmış:

"1926 Ekiminde Emil Moreau en yakın dostu Quesnay'i İngiliz Merkez Bankası Başkanı M. Norman'ın niyetlerini öğrenmesi için Londra'ya göndermişti. Bank of France ve Bank for International Settlements'in (BIS)

Genel Müdürlüğünü yapmış olan Quesnay kapsamlı bir raporla geri dönmüştü.”

Moreau'nun kendine ait kayıtlarında konu ile ilgili şunlar yazılıydı:

“Quesnay bana Montagu Norman ve çevresindeki bir grup finansörün (Sir Otto Niemeyer, Sir Arthur Salter, Sir Henry Starkosch, Sir Robert Kindersley) Londra'yı büyük bir finans merkezi yapmak istediklerini söyledi. Fakat Norman'ın asıl amacı bu değildi. O dünyadaki muhtelif bankaların bağlandığı merkezi bir banka kurmak istiyordu.

Montagu'ya göre dünyanın ekonomik ve finansal olarak örgütlenmesi 20. yüzyılın en büyük görevi olacaktı. Onun görüşüne göre, hiçbir politikacı veya politik bir kuruluş hükümetlerden bağımsız ve özelleştirilmiş merkez bankalarının gücüne erişemezdi.”

Bu otonom merkez bankaları kendi finansal pazarlarına egemen olmuşlar ve güçlerini aralarında yaptıkları gizli anlaşmalardan almışlardır.

Montagu Norman rehberliğindeki Avrupa merkez bankaları kendilerini zenginleştirecek en kötü parasal sistemi icat etmişlerdi. Onların bu aşamadan sonra yaptığı iş ise, 1929 yılında ABD'de başlayan “Borsa Çöküşü”nü izleyen finansal krizi bütün dünyaya yaymaktı. Bu dünya çapındaki ekonomik buhran

Montagu Norman'ın merkez bankaları ile yaptığı gizli anlaşmalar sonucu ortaya çıkmıştı.

Bu otonom merkez bankaları milletleri borç batağına sürüklemek için finansal krizleri ve savaşları körüklemişti. Bu borçları merkez bankası kararına dayanılarak tedavüle çıkan kâğıt paraya çevirerek daha da arttırdılar. Bu şekilde enflasyon veya devalüasyonla paranın değerini kontrol eder oldular.

Bu finansörler dünyanın altın stoklarını kendi merkez bankaları stoklarında saklayarak ve para basarak, kâğıt paraların değerleri ile oynadılar.

Bilindiği gibi korkunç bir enflasyon Weimar Almanyasının çökmesine yol açmış ve bu kaosta kurtarıcı olarak Adolf Hitler ortaya çıkmıştı.

1932 yılında ABD Başkanı Roosevelt, Amerikan halkına ait bütün altınları toplatarak Federal Merkez Bankası kasalarına koydurdu.

Naziler ise savaş sırasında birçok ülkenin altınlarını yağmalamışlardı. Bunların büyük bir kısmı müttefikler tarafından ele geçirildi ve İsviçre'deki BIS Bankası'nın kasalarına transfer edildi. Daha önce de bahsettiğim gibi BIS'in mimarı Hitler'in maliye bakanı Schacht'tı.

Merkez bankalarının tedavüle çıkardığı paralar yüzünden ekonomik krizler baş gösterdiğinde, bir grup "bilen adam" çözüm için uygun zamanı beklemekteydi.

“Milletler Cemiyeti”³⁰ de Avrupa merkez bankalarının aralarında yaptığı anlaşmalar sonunda kurulmuştur. Milletler Cemiyeti, “Avusturya Ekonomi Okulu” ve Avrupa Birliği’nin düzenlemeleri sonucu ortaya çıkmıştı.

30 Milletler Cemiyeti: Birleşmiş Milletlerin temeli sayılabilecek bu organizasyon I. Dünya Savaşı’nın ardından İsviçre’de 1919’da “Cemiyet-i Akvam” (Milletler Cemiyeti) adıyla kuruldu.

6. BÖLÜM

BİR YAHUDİ-HİRİSTİYAN TEOKRASİSİ OLARAK SİNARŞİ

“Uluslararası Pan-Avrupa Birliği”nin kurucusu Kont Richard Coudenhove-Kalergi *Pratik İdealizm* adlı kitabında Yahudilerden “geleceğin önder ulusu” ve “ruhsal asaletin yeni ırkı” olarak bahsediyor. Kalergi kitabında şöyle diyordu:

“Gazeteciliğin, edebiyatın ve kapitalizmin beyin aristokrasisi Yahudilerdir. Onların ruhsal üstünlüğü geleceğin aristokrasisinin temelini oluşturacaktır.

Tarihe baktığımızda Yahudilerin insanlığı yönetmek için nasıl bir mücadele verdikleri açıkça görülmektedir. 2000 yıl boyunca Yahudilik merkezi Filistin’de bulunan bir cemaat olarak, bütün ulusların içinde onlarla karışmadan, ayrı bir etnik ve dini bir unsur olarak yaşadı.

Avrupa, Yahudileri yok etmek yerine kendi isteği dışında da olsa bu halkı suni bir seleksiyon sonucu “geleceğin önder ulusu” haline getirdi.

Getto hapishanelerinden çıkan bu halkın 'geleceğin Avrupası'nın ruhsal asilleri'ni oluşturmaya çalışmamak gerekir.

Tanrı, ruhsal olgunluğa sahip yeni bir asil halkı Avrupa'ya verdi.

Bu günlerde Avrupa'da önemli mevkiilerinde bulunan Yahudiler, Avrupa'nın yeni aristokrasisini oluşturmaktadırlar."

Aydınlanmamış, cahil Avrupalılar ülkelerini hakıyla yönetmekten acizdiler. Onların yerine "Tanrı'nın Seçilmiş Halkı" hem onları, hem de dünyanın diğer milletlerini yönetmeliydi.

"Seçilmiş Halkın" megalomanyak planı, "anti-semitik" Vichy rejiminin mason derneklerini -bu arada Sinarşist İmparatorluk Hareketini (SİH) de-kapatmasıyla engellendi.

Peter Partner, *The Murdered Magicians* adlı kitabında konuyla ilgili şu bilgileri vermektedir:

"Vichy rejimi masonlara karşı yasal önlemler almaya ve Almanlarla işbirliği yaparak loca mensuplarının kimliklerini tespit etmeye başladı. Fakat rejimin kendisi bile masonların gerçekten faaliyetlerini durduracaklarına inanmıyordu. 'Chavin Raporu' Vichy hükümetine yakın veya hükümet içinden birilerinin hazırladığı bir rapordur. Bu raporda 1920'lerden beri var olan ve etkili siyasi pozisyonları ele geçirmiş olan masonik sinarşist gruplardan bahsediliyordu. Bu sinarşistler Saint-Yves d'Alveydre'nin

doktrininden esinlemiş prensipleri savunuyorlardı. Sinarşistler arasında etkili politikacılar, işadamları, teknokratlar vardı. Bunlar 1922'deki 'Sinarşist Devrim Paketi'nden beri iktidarı ele geçirmeye çalışıyorlardı."

Vichy rejimi³¹ Yahudi-masonik cemiyetleri kapatmasına rağmen, "katolik görünümlü" Sinarşi, perde arkasında Avrupa Birliği için çalışmalarını devam ettirmişti.

Lynn Picknett ve Clive Prince, *The Sion Revelation* adlı kitaplarında;

*"Avrupa Birliği konsepti okült bir komplonun ürünüdür. Bu okültistler bazı ruhsal varlıklarla temas halinde olduklarını iddia ediyor ve Yves d'Alveydre'nin orijinal vizyonuna uygun bir 'AVRUPA BİRLEŞİK DEVLETLERİ'ni kurmak için çalışıyorlardı" de-
mektedirler.*

Yukarda adı geçen kitapta "Rectified Scottish Rite" (Düzeltilmiş İskoç Riti) adlı bir rit'ten bahsedilmektedir. Bu, ABD ve Avrupa masonluğunda

31 Vichy rejimi: Vichy Fransa'sı veya Vichy rejimi, 1940 Temmuzundan 1944 Ağustosuna kadar Fransayı yöneten hükümete verilen isimdir. Bu hükümet 3. Cumhuriyetin çöküşünden sonra kurulmuştu. Fransa Almanlar karşısında yenilgiye uğradıktan sonra, Mareşal Philippe Pétain tarafından kurulan bir hükümettir. Vichy rejimi Fransa'nın Almanlar tarafından işgal edilen kuzey bölgesinde sınırlı yetkilere sahipti. Buna karşılık güneydeki "serbest bölge"de rejimin sözü geçiyordu.

geçerli olan “Eski ve Kabul Edilmiş İskoç Riti”nden çok farklı bir uygulamadır. Bu daha ezoterik bir sistemdir ve daha çok lotus yoga meditasyonuna dayanmaktadır.

Bu tarikatın liderleri yüksek ruhlarla iletişim kurduklarını iddia ediyorlardı.

Lynn Picknett ve Clive Prince'e göre Sinarşi “aydınlanmış inisiyeler” tarafından yönetilen teokratik bir gizli cemiyetti. Bu cemiyet, “ruhsal zekâ”lardan alınan kanal bilgilerine göre yönetilmekteydi.

Schwaller de Lubicz,³² kendi felsefesini biçimlendiren etkileri her zaman gizlemeye çalışmıştır. Fakat onun ideolojisi dikkatle incelendiğinde, düşüncelerinin Sinarşi adı verilen siyasi-ezoterik bir sisteme dayandığı kolayca anlaşılabilir. Sinarşi'nin analogu “teokrasi”dir (rahipler yönetimi).

De Lubicz, krallar ve rahipler tarafından yönetilen antik Mısır tarihine büyük hayranlık duyan bir sinarşistti.

Avrupa Birliği Sinarşi için sadece bir paravandı.

32 Schwaller de Lubicz (1887-1961): Fransa'nın Alsas-Loren bölgesinde doğmuş bir bilim adamıdır. Mısır'daki 15 yıllık araştırmalarının sonuçlarını *Luxor Tapınağı* ve *İnsan Tapınağı* adlı kitaplarında toplamıştır. *İnsan Tapınağı* adlı kitabında eski Mısır felsefesini, ruhsallığını ve bilimlerini incelemiştir.

Lubicz, Paracelsus'tan esinlenerek “Alşimi” ile de ilgilenmiştir. *Luxor Tapınağı* adlı kitabında eski Mısır'ın kutsal bilimlerini günümüz modern bilimleri ile kıyaslamıştır.

İnsan Tapınağı adlı kitabı ise, Antik Mısır kökenli “numeroloji” ve “kutsal geometri” ile ilgilidir.

Sinarşı'nın Asıl Amacı "Dünya Hükümeti"ni Kurmaktı

Sinarşistler "Dünya Kralı"nın "Yeraltı Krallığı" olan Agar-ta'da yaşadığına inanıyorlardı.

Ünlü yazar Umberto Eco, *Foucault Sarkacı* adlı kitabında Sinarşi ve Agarta arasında bir bağlantı olduğunu ileri sürüyor.

Eco'ya göre "Dünya'nın Efendileri" varsa, yeraltından başka bir yerde olamazlardı.

Bu herkesin sezinlediği, ama çok az kimsenin dile getirme yürekliliğini bulabildiği bir gerçektir. Bunu açık açık söylemekten korkmayan tek kişi Saint-Yves d'Alveydre idi.

Bizlere daha 18. yüzyılda Agarta'dan, Dünya Kralından, Sinarşı'nın gizli merkezinden söz eden ilk o olmuştu.

Anarşinin karşıtı olan bir şeydi Sinarşi. Sinarşi, ekonomik gücü, yargı gücü ve ruhsal gücü temsil eden üç kurul tarafından yönetiliyordu. Başka bir deyişle, Sinarşi kilise ve bilim adamları tarafından yönetilen bir Avrupa toplumu düşlüyordu. Sinarşi sınıf savaşını ortadan kaldıracak bir aydınlanmışlar oligarşisiydi.

U. Eco Sinarşi ile ilgili bazı ilginç bilgileri şöyle özetliyor;

"Bu konudaki tezlerin çoğu 'Action Française' tarafından yazılmış. Bu kadarla kalsaydı, ne âlâ. Sinarşi'den söz eden bir grupla karşılaşıyorum, siyasal

rengini anlayabiliyorum. Ama okuduklarımdan 1929 yılına doğru, Vivian Postel du Mas ile Jeanne Canudo diye birilerinin Dünya Kralı söylencesinden esinlenerek "POLARİS" grubunu kurduklarını öğreniyorum. Sonra bunlar Sinarşik bir tasarı ortaya atıyorlar; kapitalist kâra karşı toplumsal hizmet, kooperatifler aracılığıyla sınıf savaşımının ortadan kaldırılması... Bir çeşit Fabiancı sosyalizm, özgürlükçü aynı zamanda toplumcu bir akım. Gerçekten de, gerek 'Polaris' gerek İrlandalı Fabiancılar, Yahudilerin yönettikleri Sinarşik bir komploya karışmakla suçlanmışlardır."

Saint-Yves d'Alveydre'nin yazılarından Agarta'nın yeraltında bir yer olmaktan öte, üçlü bir birlik, bir Yahudi-Hıristiyan Sinarşisi olduğu anlaşılmaktadır.

Bu Yahudi-Hıristiyan Sinarşisinin kökenleri Antik Çağlardaki "İskenderiye Yahudi Okulu"na kadar geri gitmektedir. Bu okulun amacı birçok Yahudi-Hıristiyan mezhebini birleştirerek, Batı Dünyası'na egemen olmak ve onu yönetmektir. Diğer bir deyimle, Sinarşi, Yahudi Bilgeleri tarafından yönetilen bir Yahudi-Hıristiyan teokrasisi idi.

Saint-Yves d'Alveydre'nin 1886'da yazdığı *Mission de l'Inde en Europe, Mission de l'Europe en Asia* adlı kitabında Agarta'nın gerçekte ne bir millet, ne bir ülke olduğunu, fakat "evrensel hiyerarşik bir düzene göre tertiplenmiş -İskenderiye Yahudi okulu ile ilişkili- bir grup inisiye majisyenin tüm Batı Dünyasını yönetmesi" anlamına geldiğini açıklıyor.

Aslında sonunda Doğu ile Batı da birleşecek ve bir “Dünya Devleti” kurulacaktı. İddiaya göre bütün bunlar yeraltı kütüphanelerinde saklı Akaşaiik kayıtlarda mevcuttu.

Saint-Yves d’Alveydre’ye göre Agarta ismi şiddet ve anarşiye karşı “Üçlü Birliği” ve “Yahudi-Hıristiyan Birliği”ni temsil ediyordu.

Sinarşi, daha önce de belirttiğim gibi, şiddet yönetimine, askeri işgale, politik tiranlığa, dini baskılara ve sömürgeciliğe karşı olan bir düzeni temsil ediyordu.

Bugün dünyanın ekonomik, siyasi ve dini yöneticileri arasında sinarşik bir yapılanma olduğunu görüyoruz.

Modern zamanların başlangıcından beri önce Yahudi-Hıristiyanlıkla, şimdilerde ise Masonlukla ilgili binlerce örgütün gelişmesinde Agarta’nın rolü büyüktür.

E. Schuré’nin yazdığı gibi “*Ezoterik Hıristiyanlık geleneği, Maniheizmin kurucusu esrarengiz mistik Manes³³ ile doğrudan bağlantılıdır.*” Bu mezhebin doktrini İskenderiye Yahudi Okulunda büyük bir kabul görmüştü.

33 Manes, M.S. 4. yüzyılda İran’da yaşamıştı. Maniheizm tamamıyla gnostik inanç ve öğretileri temsil eden dini bir gelenektir. Gnostikler ve Maniheizm konusunda daha fazla bilgi edinmek için Turgut Gürsan’ın, *Antik Çağlardan Günümüze Dünya’nın Gizli Tarihi* adlı kitabına bakabilirsiniz

Bir Kabalacı olarak Saint-Yves d'Alveydre birçok sinarşik konsepti "Gül-Haç Kabalistik Tarikatı"ndan almıştı. Bu tarikatın liderleri "Doğu'nun Üstadları" ile iletişim kurduklarını iddia ediyorlardı.

Fransa'daki Sinarşist komplonun arkasında Prieuré de Sion (Siyon Manastırı) ve onun paravan kuruluşu olan Alfa Galates vardı. Siyon'un aydınlanmış inisiyeleri bütün siyasi hareketleri Avrupa Birliği'ne doğru yönlendiriyorlardı.

Daha önce bahsetmiş olduğum Schwaller de Lubicz ve Sinarşinin arkasında "Martinist Tarikatı" vardı. Aslında Martinistleri de perde arkasında Siyon Manastırı yönetiyordu.

Siyon Manastırı'nın Büyük Üstadı Jean Cocteau (1918-1963) ile Fransız masonu proto-faşist ve Ejiptolog Schwaller de Lubicz uzun bir süre mektuplaşmışlardı. Cocteau 1949'da Mısır'ı ziyaret ettiği zaman Lubicz'lerin evinde kalmıştı.

1940'lardaki sinarşist komplosu "Avrupa Birleşik Devletleri"nin kurulması için tasarlanmıştı.

Avrupa Birleşik Devletleri'nin kuruluşunda öncü olan politikacılardan Schuman ve Monet hem sinarşist, hem de masondu.

19. yüzyıldaki Sinarşist hareketin kurucusu ve Martinist Tarikatının Büyük Üstadı Joseph Alexandre Saint-Yves d'Alveydre anarşinin tam karşıtı bir gizli örgüt kurmuştu. Anarşi, devletin birey üzerinde hiçbir kontrolü olmamasına dayanırken, Sinarşi,

devletin bireyi tam anlamıyla kontrol etmesi üzerine kurulmuştu.

Daha başlangıcından itibaren Sinarşi'nin tek hedefi "Federal Avrupa Birliği"nin kurulmasıydı.

İngiliz dış istihbarat örgütü olan MI-6'nın operasyonlarının tek hedefinin "çok uluslu şirketler tarafından kontrol edilen bir Avrupa Birliği" olduğu ortaya çıkmıştır. MI-6, First National Bank of Chicago ile işbirliği yapıyordu. FNB of Chicago'nun Başkanı Gaylord Freeman Siyon Manastırı'nın 1963-1981 yılları arasında Büyük Üstadlığını yapmıştı.

Sinarşistler yalnız Yahudi gizli cemiyetlerinde değil, endüstri, finans ve bankacılık sektörünün yönetimlerinde de yer alıyorlardı.

Orta Çağ Avrupasına Tapınakçılar ve Yahudiler nasıl birlikte egemen olmuşlarsa, günümüzde de siyonist-Yahudiler ve modern Tapınakçılar (sinarşistler) egemen olmuşlardır.

Bugün Sinarşistlerin ABD'deki kolu olan Rockefeller ailesi tamamen ABD çıkarları aleyhine faaliyet göstermektedir.

7. BÖLÜM

BİR SOVYET GİZLİ SERVİS PROJESİ: “THE TRUST”

Rusya’da doğup Fransa’ya göç etmiş olan Alexandre Kojève (1902-1968) sinarşist komplonun ve Avrupa Birliği’nin yaratılmasının önde gelen şahsiyetlerinden biridir.

1920’lerde Kojève, Berlin ve Paris’te yaşayan bir grup Rus göçmenin liderliğini yapıyordu.

Bu göçmenleri diğer Rus göçmenlerden ayıran şey, onların açıkça –Warburg’lar ve Kont Kalergi tarafından da finanse edilen– Bolşevik Devrimi’ni desteklemeleriydi.

Sinarşist Kojève bütün hayatını Fransa’da geçirmişti ve Fransa Ekonomi Bakanlığında “Avrupa Ortak Pazarı”nın planlamasından sorumlu olarak çalışmıştı.

Bakanlıkta onunla birlikte çalışanlar onu “Fransız ekonomi politikasını perde arkasından yöneten” kişi olarak tanımlarlar.

Fakat onun bir başka gizli yönü daha vardı; Kojève “The Trust” denilen Sovyet gizli servisi için çalışan bir ajandı.

CIA dosyasına göre³⁴ “*Monarkhicheskaia Organizatsiia TSentral’noi Rossi*” adlı Rus örgütü “The Trust” olarak bilinmektedir.

“The Trust”, Sovyet gizli polisi tarafından sürgündeki anti-Komünist gruplara sızma ve yönlendirme amacı ile 1922-1927 yılları arasında kurulmuş bir paravan örgüttür.

Sovyetler Birliği bu anti-Komünist paravan örgüt yardımıyla yurt dışındaki Komünizm muhaliflerini ortaya çıkarıyor ve onları kontrol altında tutuyordu.

Bu tip paravan anti-Komünist organizasyonlardan biri ABD’deki “John Birch Society”dır. Bu örgüt Komünistler tarafından kurulmuştur.

“The Trust” ağı ABD’ye kadar uzanmıştı. Bir diğer “karanlık” Rus göçmeni de Ayn Rand’dır. Rand 1926 yılında ABD’ye göç etmiş olan ateist bir Yahudidir.

Rand, Alisa Zinov’yevna Rosenbaum adıyla 1905 yılında St. Petersburg’da doğmuştur. O, Rusya’dan ABD’ye geldiğinde kendini sıkı bir anti-Komünist olarak tanıtmıştı. Bu, The Trust denilen Sovyet örgütü mensuplarının klasik bir “*modus operandisi*” (hareket tarzı) idi. Bu ajanlar –ki birçoğu kripto-Yahudilerdi– Batı’ya anti-Komünist mülteciler olarak geliyor ve oradaki anti-Komünist organizasyonlara ve Batılı istihbarat servislerine sızıyorlardı. Onların amacı “Komünizme karşı kontrollü bir muhalefet”

34 Bu konuda bakınız; *United States, Cental Intelligence Agency typescript: The Trust*, Hoover Institution Archives, Stanford University, Stanford, Calif.

yaratmak ve Komünizmin çıkarlarına hizmet etmekte. Bu şekilde bütün gerçek anti-Komünist örgütlere sızıyor ve onları içten yıkıyorlardı.

Rand, Amerika'da negatif bir kadın stereotipi sergilemişti. O, her zaman vahşi-kapitalizmi ve bencilliği övüyordu. Rand, her çeşit sosyal yardıma –hükümetin yardımları da dahil olmak üzere– karşıydı. O, ABD ekonomisinin –ekonomiyi yöneten siyono-kapitalistlerin isteğine uygun şekilde– altın standardına dayanmasını istiyordu.

Rosenbaum'un iyi (!) tavsiyeleri sonucu birçok zenci politikadan uzak durdu. Yine onun sayesinde birçok Hristiyan Amerikalı, fakirlerden nefret etmeye ve zenginleri ve zenginliği sevmeye başlamıştı. Rosenbaum, sözde “Komünizmle Mücadele” söylemi ile orta sınıfların yıkılmasını ve büyük servetlerin belirli azınlığın (yani Yahudilerin) elinde toplanmasını sağladı.

Yahudiler, bilindiği gibi cemaat olarak birbirlerine çok bağlıdırlar. Rosenbaum ise Goyim'in (yani Yahudi olmayanların) “bencil” ve “bağımsız” olmalarını ve hiçbir sosyal sorumluluk almamalarını istiyordu.

Sonuçta Alisa Rosenbaum'un anti-Komünist felsefesi, Amerikan halkını maddi ve manevi açıdan zayıflatmak ve kapılarını Komünizme açmaktan başka bir şeye yaramamıştı.

Ayn Rand'ın iki kitabı çok popüler olmuştur. Bunlar; “*The Fountainhead*” (Hayatın Kaynağı) ve “*Atlas Shrugged*”dir (Atlas Vazgeçti). Rand bu kitap-

larında kişisel çıkarları her şeyin üstünde tutmayı, ateizmi ve vahşi-kapitalizmi savunuyordu.

Rand'ın bencillik felsefesinin bir yan ürünü olan “kendi çıkarlarını rasyonel bir şekilde kollama” komünist ajitatörlerin saldırdığı başlıca konulardan biri olmuştur. Rand adeta onlara bu silahı vermiştir. Bugün de dün olduğu gibi, dünyanın her yerindeki “muhafazakârlar” yalnız kendi parasal çıkarlarını düşünmekte ve vahşi-kapitalist sistemi desteklemektedirler. Sınıf farklılıkları ve sınıflar arası derin uçurumlar onları hiç ilgilendirmiyor.

Ayn Rand, S. Yves d'Alveydre okulundan yetişmiş bir sinarşistti. Onun paradoksiyal ideolojisi sınıf savaşını ortadan kaldırarak, halkı yönetici bir elitin kölesi olmaya zorlamıştır.

8. BÖLÜM

FRANSIZ DEVRİMİ VE SİNARŞİ

Fransız Devrimi'nin önde gelen isimlerinden olan Kont Joseph de Maistre, Kont Cagliostro gibi Martinist tarikat üstadları, aslında İngilizlerin yönettiği sinarşik bir komplonun aletleriydi.

Fransız Konvansiyonu'ndaki Danton, Marat, Robespierre, Mirabeau ve Dumouriez gibi devrimcilerin yürüttükleri politikalar da İngiliz Sinarşisinin kontrolü altındaydı. Bu dönem, Napolyon Bonapart imparatorluğunun 1815'deki sonuna kadar devam etmiştir.

Martinist masonik tarikatı, gerçekte bir Gnostik-Maniheist-Kathar³⁵ kültünün 18. yüzyılda yeniden ortaya çıkmasıydı.

35 Gnostikler, Katharlar ve Fransız Devrimi'ndeki masonların rolleri konusunda bakınız; Turgut Gürsan, *Antik Çağlardan Günümüze Dünyanın Gizli Tarihi*. Ünlü tarihçilerden John Yarker ve J. Matter, Yahudi-dönmesi "Büyücü" Simon'un Gnostisizmin gerçek kurucusu olduğu konusunda hemfikirdirler. Simon bir grup Yahudi ile birlikte "Gizem Rahipliği"ni kurmuştu. Daha sonraki yıllarda Aziz Ireneaus, Gnostiklerin lideri İskenderiyeli Valentinus'un bir Yahudi olduğunu belirtmişti. J. Matter, İskenderiyeli filozof Philo ve Aristobulus'un Gnostik ve Kabalistik grupların lideri iki Yahudi olduğunu açıklamıştır.

Martinizm'in spesifik şeytani karakteri Fransız Devrimi'nin kana susamış canavar ihtilalcilerini yaratmıştı. Bu "Şeytanın Çocukları" siyasi bakımdan organize olmuş bir dönem olan "Terör"ü yarattılar.

18. yüzyıl Fransız Aydınlanması ve bundan kaynaklanan terörizm, Claude de Saint Martin ve Joseph de Maistre'nin yazılarına dayanıyordu.

Martinizm, aslında Saint-Yves Alveydre'nin teokratik Sinarşi tasarımına uygun olarak kurulmuştu.

Martinist Tarikatının Dinsel Fanatizmi

Avrupa'da 1648-1789 yılları arasındaki izafi barış döneminde Katolik-Protestan mezheplerin dışında kalan dini kültler, masonik gizli cemiyetlerin etrafında toplanmaya başlamışlardı. Bunlar gnostik, pagan kültlerdi ve Fransız Devrimi'ndeki aşırı şiddet kullanımından onlar sorumluydu.

Neo-Kathar Martinist Tarikatı, bir çeşit Gnostik-Roma İmparatorluğu'nun yeniden canlanmış haliydi. Bu tarikat Barrings, Lazard Freres ve Rothschild'ler gibi büyük bankacılık aileleri ile işbirliği içindeydi.

İşte bu gnostik tarikatlar ve ticari bankacılık aileleri bugünkü terörizmin çekirdeğini oluşturmuş durumdadır. Orta Çağ'da da terörün kaynağı Mitra kültü ve Venedikli "Kara Aristokrasi" aileleriydi.

Bunlar 16. ve 17. yüzyıllar boyunca Avrupa'daki dinsel savaşları kışkırtmışlardı.

"İtalyan Rönesansı" Hristiyan uygarlığının büyük başarısı olarak nitelendirilmesine rağmen, aslında

Avrupa oligarşisinin emperyalist bir fraksiyonun Roma'nın yenilmez otoritesini ve "Pax Romana"yı (Roma Barışı'nı) çökerttiği zamandır.

Rönesans, Gnostik-Roma İmparatoru Julian'ın devrimci din anlayışını Hristiyanlık yerine ikame etmişti. Bu nedenle 1789-1815 arasındaki Fransız Devrimi bir dizi yeni "sözde dinsel kurumlar" icat etmiştir. Bunlar Hristiyanlığın sentetik taklitleriydi ve halka karşı terör amacıyla kullanılmıştı.

Avrupa'nın ilk faşist imparatoru olan Napolyon Bonapart bu sentetik Hristiyanlığı Avrupa uluslarına karşı açtığı savaşta bir silah olarak kullandı.

Gnostik Sapkınlığı ve Martinist Sinarşı

Hristiyanlığın ilk başlangıcından beri kendilerini "Hristiyanlardan farklı şekilde düşünenler" olarak tanımlayan Gnostikler, Havarilere karşı sistematik bir muhalefet yürütmüş ve İncil'in öğretilerine karşı "elitçi görüşü" savunmuşlardı.

Onlara göre İncil'in dogmaları sokaktaki basit insanlara hitap ediyordu. "Üstün Zekâlar"ın ve "Yönetici Oligarşı"nin elitleri için "gizli bir doktrin" gerekiyordu. Onlar Hristiyan gizemlerini antik çağların Elusis gizemlerine dönüştürmüşlerdi.

Gnosis terimi de "Elitlerin Gizli Bilgisi" anlamına geliyordu. Bu gizli bilgi, doğunun eski pagan dinlerinin kozmolojik ve teozofik içeriklerinin yeni bir isim altında sunulmasına dayanıyordu.

Doğuda bu inancı yayan “Neo-Platoncu İskenderiye Okulu” vardı. Onlar bu “aydınlanma” teorilerine “Tanrısal Sudur Doktrini” diyorlardı. Bu doktrin, Hıristiyanlığın başlangıcından itibaren Katolik Kilisesine karşı yürütülen bütün sapkın muhalefetin temelinde yatıyordu.

Bu doktrinin savunucuları arasında Büyücü Simon’u, Lyon’lu İrenee’yi, Roma’lı Hippolit’i, Kartacalı Tertullian’ı, İskenderiyeli Clement ve müridi Origene’yi sayabiliriz.

“Sudur Doktrini”³⁶ bütün varlıkların Tanrı’dan geldiğini savunuyordu. Yaratılan varlıklar ilahi ışıktan uzaklaştıkça, daha az mükkemel ve yozlaşmış bir hale geliyorlardı. Bunlar maddeye dönüştükçe daha da kötüleşiyorlardı. Sonuçta bu yaratıklar yeniden mükemmel bir duruma gelmek için uğraşıyorlardı. Martinist Tarikatın kurucusu Martinez de Pasqually buna “Yaratıkların orijinal güçlerine, kalitelerine kavuşması” diyordu.

Bu “Sudur Doktrini”nin en eski formuna antik İran’daki “Zerdüşt” dininde rastlıyoruz. Burada ilahi prensip yıldızların maddi gücüyle yer değiştirmiş bir şekilde bulunuyordu. Bu doktrinde iyi ve kötü,

36 Batını (ezoterik) öğretiye göre yaratılma olayı Tanrı’nın özünden gelen, dışa vuran bir fışkırmadır (sudur), yoktan var ediş değildir.

Yahudi-Kabalistik doktrinlerde de, Tanrı’nın yaratıcı gücünün onlardan geliştiği tanrısal sudurlar (emanations) ya da Sefirotlar alanından söz edilir.

ruh ve madde, ışık (Ormuz) ve karanlık (Ahriman) devamlı bir mücadele halindedir.

Aynı doktrin ve aynı evrensel “sudur” karakteristiklerini bazı Hint mezheplerinde, Yahudi Kabala’sında, Mısır’ın Hermes Trismegistos’unda ve Neo-Platoncu Plotinus Okulu’nda görmekteyiz.

Bu çevrelerce, Hermes’in hermetik yazıları adeta ilahi bir vahiymiş gibi tanıtılmaktadır. Martinizm’in kurucuları olan Martinez de Pasqually ve Louis Claude de Saint Martin bu “Sudur Doktrini”nin takipçisiydiler.

Katharlar

Martinizm’in Gnostik-Maniheist bir Kathar kültü olduğundan daha önce söz etmiştim. Katharlar, Güney Fransa’nın Languedoc bölgesine Bulgaristan’dan gelerek yerleşmiş olan Bogomil kültürüdür. Bogomillerin bütün Avrupa’ya (Fransa, Almanya, İtalya, Bosna, Hırvatistan, Bulgaristan ve İsviçre) yayılmış bir kült şebekesi vardı.

Bogomiller

Bogomil hareketinin ilk köklerini Gnostizm’de ve 3. ile 4. yüzyıllarda Akdeniz havzasındaki Hristiyanlıkla yarışır hale gelen Maniheizm’de görmek mümkündür. Doktrin Anadolu’dan Trakya, Bulgaristan, Bosna, Kuzey İtalya ve Güney Fransa’ya geçmiştir.

Avrupa'da ortaya çıkan düalist Bogomilci ve Katharcı hareketlere değişik zamanlarda farklı isimler verilmiştir. Bunlardan bazılarını şöyle sıralayabiliriz:

1- Bogomil: Bu isim bir Bulgar sapkınılığından türemiş olup daha çok Bulgar ve Bizans yazarlarınca kullanılmıştır.

2- Kathar: Bunun Cathari, Kathari, Catari veya Almanca Ketzer'den türediği ifade edilmektedir. Bu adın büyük ihtimalle Yunanca Catharaoi'den geldiği ve bunu sapkınların ilk başlarda "Seçkin" veya "Mükemmeller" için kullandıkları, ancak daha sonra bütün mezhebi kapsadığı sanılmaktadır. Bazı araştırmacılar, Kathar kelimesinin Yahudi Türkler olan Güney Rusya'daki Hazarlardan türediğini ileri sürmüşlerdir.

3- Albigeois: Albigenleri işaret eder. 12. yüzyılın sonlarına doğru kullanılmaya başlanmıştır.

Bu adlandırma Fransa'nın Albi bölgesindeki Katharları veya Bogomilleri göstermekte ve Katolik Kilisesinin Haçlı Seferleri düzenlediği bütün sapkınları içine almaktadır.

Katharlar, Fransa'da Papa III. Innocent (1198-1216) zamanında Toulouse Dükü'nün topraklarında örgütlenmeye başlamışlardı.

Katharların yerel Katolik cemaati tarafından Fransa'dan kovulması 1204 yılı civarındadır. Onların Montsegur denilen tapınak-şatosunun "Kutsal Kase"nin muhafaza edildiği yer olduğu iddia ediliyordu.

Katharlar, Sufiler, Kabalacılar ve diğer kültler arasında yakın ilişkiler mevcuttu. Fanatik Gnostik Katharlar 1244'e kadar direndiler. Montsegur şatosu Papalık güçleri tarafından ele geçirildikten sonra, birçoğu kendini şato duvarlarından aşağı atarak intihar etti.

Fakat Kathar geleneği kaybolmamıştı. Bu gelenek Tapınakçılarda ve diğer gizli cemiyetlerin içinde yaşamaya devam etti.

Fransız Devrimi sırasında ortaya çıkan Joseph de Maistre, Fabre d'Olivet ve Cagliostro gibi Martinistler bu geleneğin yok olmadığının canlı delilleriydi.

19. yüzyıldaki en faal Martinist liderlerden biri olan Charles Nodier, aynı zamanda Prieure de Sion (Siyon Manastırı) gizli cemiyetinin de Büyük Üstadı idi. Siyon Manastırı'nın iddialarına göre, Hz. İsa haç üzerinde ölmemiş ve karısı Mecdeli Meryem ile birlikte kaçmıştı. İsa'nın bu evliliğinden geleceğin Habsburg İmparatorları hanedanı ortaya çıkmıştı.

19. yüzyılın Fransız kültür elitleri olan Victor Hugo, Honore de Balzac, Alexandre Dumas (oğul), Delacroix, Gerard de Nerval vb. Martinist-Kathar kültürünün üyeleriydiler.

Daha önce söz ettiğim sinarşist A. Kojeve, Satanist Roma İmparatoru Julian'ın izinden gidiyordu. Ona göre halk en inanılmaz yalanlara bile rahatlıkla inanabilirdi.

Strauss'un felsefesi "yalan sanatı" üzerine kurulmuştu. Kojeve'nin de belirttiği gibi, ABD'deki Neo-

Con'ların filozofu Leo Strauss inandıklarının tam tersini yazarak, gerçekte söylemek istediği şeyleri kamufle ediyordu._

ABD'deki Bush-Cheney yönetiminin şeytani insanların (yani Neo-Con'ların) nasıl bir insanın felsefesine dayandığı açıkça ortadadır.

Bu şeytani insanlar (Neo-Con'lar) bir Hristiyan gibi yürüyor, bir Hristiyan gibi konuşuyor ve bir Hristiyan benziyorlardı ama gerçekte onun bir numaralı düşmanıydılar. Bilindiği gibi şeytan da kendini en iyi rahip kılığında saklamaktadır.

Martinizm Nedir?

Fransız Devrimi'ne gebe günlerde Fransa'da 282 masonik loca vardı. Paris'te 81 adet Grand Orient (Büyük Şark) locası, Lyon'da 16, Toulouse'da 10, Montpellier'de 10, Bordeaux'da 10 ve Marsilya'da 6 loca vardı.

Martinist Tarikatı, Lyon'da (Fransa) 18. yüzyılın önde gelen masonik kült liderlerinin felsefelerine dayanılarak kurulmuştu. Bu liderler; Martinez de Pasqually, Louis Claude de Saint-Martin, Jean-Baptiste Willermoz ve Joseph de Maistre idi.

Her şeyden önce Martinizm nedir? Bu bir felsefi düşünce sistemidir. Bu felsefe Sefarad Yahudisi Martinez Pasquales'in³⁷ düşünceleri üzerine kurulmuştur.

37 Edouard Drumont, *La France Juive* adlı kitabında Portekiz Yahudisi Pasqually'nin 1754 yılında "Les Cohens" adlı gizli cemiyeti kurduğunu yazmaktadır.

Martinez Pasquales, “*insanın dünyada bir sürgün hayatı yaşadığına ve güçlerini kaybettiğine*” inanıyordu. O halde insanın görevi orijinal durumuna geri dönmek için gerekli çabaları göstermekti. Bu da Martinez’in gizli doktrinine dayanan, gizli tekniklerle mümkün olabiliyordu.

Bu teknik, yine Martinez tarafından kurulmuş olan “Kohen’in Seçkinleri Tarikatı” tarafından sadece yüksek dereceli Masonlara öğretiliyordu.

Cemiyet dışardan “Hristiyan” ve “Katolik” bir görüntüye sahipti ama özünde “Mitraik Stoacılık”³⁸ dayanan bir gnostisizm bulunuyordu. Cemiyete inisiyasyon ayinleri Sado-Mazoşistik unsurlar taşıyordu (Bu unsurlar arasında insan kurbanı ritüeli de vardı).

Martinez De Pasqually (1727-1774) Martinist Tarikatını 1754’de Lyon’da kurdu.

Pasqually, aynı zamanda “Ordre des Chavaliers Maçons Elus Cohen de l’Univers” adlı kabalistik bir Yahudi gizli Cemiyeti’nin de kurucusuydu.

Louis Claude de Saint Martin (1743-1803) Ekim 1768’de Pasqually’in “Elus Cohen” tarikatına inisiye edilmiş ve onun özel sekreteri olmuştu.

Saint Martin’in Martinizm’e katkısı “*kişinin kendi özünün evrenin özünün bir parçası olduğu*” idi. Saint Martin’i derinden etkileyen “*kendi özüne merkezlenme*

38 Stoacılık: Aklın egemenliğini, doğaya uygun yaşamayı, ruhun duyumsamazlığı ve “Dünya Vatandaşlığı” ülküsünü amaç olarak koyan Kıbrıslı Zenon’un kurduğu, öğretiyeye ilişkin derslerin “stoa” denilen direkli galeride verildiği öğretisi.

işlemi” 17. yüzyılda yaşamış olan Alman okültisti J. Böhme’den alınmıştı.

Pasqually’in ölümünden sonra S. Martin “Elus Cohen”lere kendi mistik Hıristiyanlık anlayışını kabul ettirmek istediye de bunda başarılı olamadı ve tarikatı terketti. Martin bu arada birçok kitap yazmıştı. Bunlar arasında en önemlileri; *Des Erreurs et de la Verite*, *L’Homme de Desir*, *Ecce Homo* ve *Le Nouvel Homme*’dur.

Louis-Claude de Saint Martin’in Kısa Bir Özgeçmişi

Papus’un *L. C de Saint Martin* adlı biyografik çalışması 1902 yılında Paris’te basılmıştır. Buna göre Claude de Saint Martin (1743-1803) Martinist Tarikatının kurucularından biridir (Diğerleri Martinez de Pasqually ve Jean Baptiste Willermoz’dur).

Saint Martin kendisinin “Hıristiyan Neo-Platoncu” bir filozof olduğunu ve “Mistik Aydınlanma”nın bir temsilcisi olduğunu ileri sürmektedir.

Saint Martin liseyi bitirdikten sonra hukuk öğrenimi görmüş ve Tours’da avukatlık yapmıştır.

Daha sonra avukatlıktan ayrılarak orduya katılmış ve Foix Taburu’nda teğmenliğe kadar yükselmişti. S. Martin taburundaki subay arkadaşı M. de Grainville vasıtasıyla M. de Pasqually’in okült cemiyetine girdi. 1771 Nisanında Baudry de Balzac, S. Martin’i inisiye etmiş ve Martin “Elus Cohen”lerin ilk üç derecesine süratle tırmanmıştı. Aynı yıl askerden ayrılmış ve

Bordeaux'a taşınarak Pasqually'in sekreteri olmuştu. Aynı tarihlerde Saint Martin, Lyon'lu "Elus Cohen"lerin lideri Willermoz ile mektuplaşmaya başladı.

17 Nisan 1772'de Saint Martin "Gül-Haç" tarikatına inisiye edildi.

10 Eylül 1773'de Saint Martin Lyon'a giderek ilk defa J. B. Willermoz ile tanıştı.

Ekim 1774'de Saint Martin, Lyon'da bilinmeyen bir ajanla tanıştı. Bu "*bilinmeyen ajan*" bir İngiliz ajanı olup, Bastille darbesini ve Kraliçe Marie-Antoinette'in başını çok ağrıtacak olan "gerdanlık olayı"nı tertiplemişti.

Saint Martin birçok defa Willermoz'la buluştu.

1778'de S. Martin, Paris'te Prens Luzignan ile beraberdi ve birçok defa Versailles'e gitmişti. O günlerin en faal Martinistleri; Willermoz, Saint Martin, Hauterive, Grainville ve Savalatte de Langes idi.

18 Aralık 1780'de S. Martin bütün Martinistleri uyarak Mareşal de Noailles'in karısının kendisini espiyonladığını ve kullandığı "*Bilinmeyen Filozof*" kod adının deşifre olduğunu açıkladı. Bu olay üzerine Saint Martin birkaç gün De Bouillon dükünün evinde gizlendi ve daha sonra yeniden Lyon'a döndü.

1784'de S. Martin, Mesmer'in³⁹ kurduğu gizli cemiyete girdi.

Bu "Mesmer Locası" daha sonra "Societe de l'Harmonie" adını almıştır.

39 Doktor Mesmer ve "Hayvansal Manyetizm" konusunda bakınız, *Antik Çağlardan Günümüze Dünyanın Gizli Tarihi*.

S. Martin “Bienfaisance Locası” ile de temas halindeydi.

29 Nisan 1785’de “bilinmeyen” bir “İngiliz ajanı” Lyon Willermoz locasında S. Martin ile temas kurdu ve gelecek dönemde ondan istenen şeyleri açıkladı.

1787 Ocağında S. Martin, Rus Martinist Zinnoveif’le beraber Londra’ya gitti. Orada Law ve Belz adında iki mistik vasıtasıyla İngiliz aristokrasisinin önde gelenleri ile temas kurdu.

Çariçe Katerina döneminde Prens Galietzin, Martinizmin Rusya’daki baş ajanlarından biriydi. Katerina, Rus Martinistlerin varlığından çok huzursuz olmuştu.

Rus Martinizmi ile ilgili olarak yazılan en önemli kitap N. Longuinoff’un yazdığı *Novikof et le Martinisme de Moscow*’dur.

Rus Martinistlerinin önde gelenleri şunlardı:

- 1- Tuğgeneral Tchoukow
- 2- Doktor Bagrinasky
- 3- Albay Ladiyensky
- 4- Albay Prens Tcherkasky
- 5- Alexis Novikow
- 6- Jean Lopouchine
- 7- Tuğgeneral Jean Tourgueneff
- 8- Binbaşı Alexis Koutosow
- 9- Prens Nicholas Troubetskoi
- 10- Tümgeneral Prens George Troubetskoi
- 11- Simon Gamalera

12- Teğmen Nicholas Novikoff

13- Prens Engalitcheff

14- Yüzbaşı Baron Schrender (Prusyalı)

15- Schwaetz (S. Martin'in beynelmilel ajanı)

S. Martin, Londra'dan sonra Prens Galitzin ile birlikte İtalya'ya gitti ve 1788 Şubatında yeniden Lyon'a geri döndü.

6 Şubat 1788'de Willermoz, son bir defa ülkeye gelen "bilinmeyen ajan"la temas kurdu. Willermoz, bu ajana yazdığı bir mektupta 1789 devriminde olacakları anlatıyordu.

Gerçekte İngiltere'den gelen "bilinmeyen ajan" 1790'da Lyon'a dönmüş ve 1796 yılına kadar orada kalmıştı.

Sadece bir tesadüf müdür bilinmez ama "bilinmeyen ajan" Lyon'a döndükten sonra, Saint Martin'in adı bütün masonik dernek kayıtlarından silinmişti.

1788-91 yılları arasında S. Martin Strasbourg'a gitti. Bu sıralar Paris'e egemen olan "Terör" onu hiç etkilememişe benziyordu.

"Fransız Devrim Terörü"ne kaç Martinistin katıldığını tespit etmek oldukça zor bir iştir. Fakat kesin olan tek bir şey vardır; Gerek Lyon'lu Martinistler, gerekse Alman A. Weishaupt'un Illuministleri Londra'dan kontrol ediliyorlardı.

Hürriyet, Eşitlik, Kardeşlik

Ünlü Fransız filozofu Joseph de Maistre, Cizvitler tarafından eğitilmişti. Maistre 1774'ten 1790'a kadar İskoç Riti Masonluğu Chambery Locası mensubu olarak Fransa'daki reform hareketlerini destekledi. Fakat temelde Fransız Devrimi'ne karşıydı. Maistre *Consideration sur la France* adlı eserinde (1796) Fransa'nın ilahi bir misyonu olduğunu savunuyordu. Sözünü ettiğim kitabının ana teması S. Martin'in yazılarından alınmış ve Fransız Devrimi sırasında çok etkili olmuştur.

Fransız tarihçi Louis Blanc'a göre 1789 Devrimi'nin ünlü "*liberte, egalite, fraternite*" (hürriyet, eşitlik, kardeşlik) söylemleri S. Martin'in kutsal "*üçleme*"sinden alınmıştı.

J. de Maistre ve Louis Claude de Saint Martin gibi Martinistler bir Hıristiyan prensibi olan "insanlık sevgisi" yerine, "hürriyet, eşitlik, kardeşlik" gibi gerici sinarşist prensipleri ikame etmişlerdi. S. Martin için bu üç sözcüğün gizli anlamı "Liberalizm, Komünizm, Sinarşizm" idi.

Modern zamanlar sinarşisti Kont Coudenhove Kalergi'nin *İnsan ve Totaliter Devlet* adlı kitabında belirttiği gibi, hem Komünist sistemde, hem de Kapitalist sistemde bir eşitlik sağlamak mümkün olmadığı için tek yol Sinarşizm idi. Saint Martin, Fransız Devrimi'ne "Hegel Diyalektiği"ni sokan insandır.

Sinarşist A. Kojeve de 1968 yılındaki Paris öğrenci hareketleri sırasında, gençliği bu diyalektiği kullanarak De Gaulle hükümetine karşı ayaklandırmıştı.

Jean-Baptiste Willermoz (1730-1824) M. de Pasqually'nin bir öğrencisi olarak 1780'de mason oldu ve "La Parfaite Amitie" adlı yeni bir loca kurarak, bunun ustası oldu.

Willermoz, "Elus Cohen"lerin Büyük Üstadı Bacon de Chevalerie ile birlikte çalıştı.

1772'de Alman mason locası "Strict Observance Templiere"e inisiye edildi.

Bu locanın "Bavyera Aydınlanmışları" (Illuminati) örgütü ve A. Weishaupt'la ilişkisi vardı. Illuminati örgütü, Fransız Devrimi'nde çok faal olan masonik örgütlerden biridir.

Jacques Necker ve Philip Egalite bu locanın mensuplarındandı.

Willermoz 1774'de Lyon'da "Reformed Scottish Rite Lodge of Charity" adlı yeni bir loca açtı. Bu loca Westfalya Barış Prensibi⁴⁰ düşüncesini yok etmek

40 Westfalya Antlaşması: Otuz yıl Savaşına (1618-1648) son vermek için 1648'de Almanya imparatoru ile Fransa ve İsviçre arasında imzalanan antlaşmadır. Bu antlaşmanın müzakeresi sekiz yıl sürmüştür.

Westfalya öncesi dönemde devletler arası ilişkiler, devletler arası ikili antlaşmalarla sınırlıydı ve egemen haklar esas olarak sadece geçici bir süre güvence altına alınmaktaydı. Westfalya Barışı ise çok sayıda devlet arasında bir anlayışın oluşturulması ile daha önceki dönemden keskin bir biçimde ayrılır. Bu anlaşma feodalizmin çözülerek kapitalizmin gelişmesine neden olmuştur. Feodal derebeyliklerin tasfiye edilerek merkezi devlet aygıtının oluşturulması, monarkların gücünü daha da arttırmıştır.

amacıyla kurulmuştu. Sinarşinin kurucusu S. Yves d'Alveydre de *Mission des Souverains* adlı kitabında Westfalya Antlaşmasına karşı olduğunu açıklamıştı.

Emile Dermenghem'in *Joseph de Maistre Mystique* adlı kitabına göre 4 Eylül 1774'de J. de Maistre (1753-1821) Lyon'daki "Loge des Trois Mortiers" locasına katılmış ve Londra Büyük Locasının direktiflerine göre hareket etmişti.

4 yıl sonra, 4 Eylül 1778'de Maistre, Lyon ve Chambery'deki "Reformed Scottish Rite Lodge of Sincerity" locasına girdi. Bu locanın Büyük Üstadı Brunswick dükü Ferdinand'dı ve J. Baptiste Willermoz tarafından yönetiliyordu. Maistre bu iki loca yardımıyla gizli faaliyetlerini sürdürebilmiştir.

Lyon locasında en yüksek dereceye (Grand Profes of the Masonic Knights of the Order of Charity of the Holy City) sahip dört inisiye vardı ve bunlar Fransız Devrimi'ne öncülük eden Martinist liderlerdi. Bu liderler arasında kod adı "Floribus" olan Joseph de Maistre de bulunuyordu. Maistre'nin 1793'te yazıp hiç yayınlamadığı *Memoire au Baron Vignet des Etoles sur la franc-maçonnerie* adlı bir kitabı da vardır.

Maistre, Willermoz, Saint Martin ve Martinez de Pasqually gibi "Elus Cohen" üyesiydi.

Hıristiyan prensibine göre, "İnsan Tanrı'nın suretinde yaratılmıştı." Satanik Martinist tarikatına göre ise "İnsan düşmüş suçlu meleklerin günahlarını affettirmek için yaratılmıştı."

Maistre, 1784 sonbaharı ve 1785 kışı arasında Savalette de Langes ve marki de Chefdebien d'Hericouthe ile temas halindeydi. Bu iki kişi Paris'teki "Philaethe" adlı mason locasına mensuptu. Bu loca "Elus Cohen"lerin bir özdeşi idi. Bunlar Paris ve civarındaki ihtilalci faaliyetlerden doğrudan sorumlu olan kişilerdi.

1780'lerin sonlarına doğru düşük seviyede Martinist organizatörler olan Mesmer, Cagliostro, Cazotte, Dupont de Nemour, Kont Saint Germain, Fabre d'Olivet ve diğerleri Paris'teki Bastille operasyonuna karışmış ve ünlü teröristler Marat ⁴¹ ve Danton'la işbirliği yapmışlardı.

Bu aynı grup Martinist, Wilhelmsbad'da (Almanya) düzenlenen uluslararası Mason Konvansiyonuna (1782) da katılmıştır.

Londra'daki İskoç Riti Ana Locası toplantısına katılan Cagliostro⁴² 20 Haziran 1786'da *Fransızca Mektup* adlı bir kitap yayınlayarak "Bastille'nin tamamen yok edileceği" kehanetinde bulunmuştu.

Hiç şaşırmamak gerekir ki, Bastille darbesi (14 Temmuz 1789) "majikal" bir şekilde Londra'ya bağlı

41 Fransız Devrimi'nin öncülerinden biri olan Marat, İspanya'dan kovulmuş bir Yahudi aileden geliyordu. "Psychologie des chef Jacobins" adlı kitapta Marat'ın Yahudi nevroz'undan mustarip olduğu belirtilmektedir (Kaynak: Edouard Drumont, *La France Juive*).

42 Kont Cagliostro (Asıl adı: Joseph Balsamo) üstadı St. Germain gibi bir majisyen ve yine onun gibi bir Yahudi idi. Bu konuda fazla bilgi için bakınız; *Antik Çağlardan Günümüze Dünyanın Gizli Tarihi*.

bir loca olan Lyon Martinist locası tarafından en az üç yıl önce planlanmıştı.

Oliver Blanc, *Les hommes de Londres* adlı kitabında (Paris, Albin Michel, 1989) Fransız Devrimi'ne karışan İngiliz ajanlarının isimlerini açıklamaktadır.

Mitraik Stoacılık

Diğer masonik localar paganizm'e ve "yıldız kültü"ne dönüşü savunuyorlardı. Bunlar arasında o günlerdeki masonik yıkıcılığın sembolü haline gelen Robespierre de vardı. Robespierre, Arras'ta İngilizlerin kontrol ettiği İskoç Riti Locasını kurmuştu.

Dupont de Nemours *Evrenin Felşefesi* adlı bir kitap yayınlayarak "Göksel Ruhların Hiyerarşisi"ni açıkladı. Bu "hiyerarşik ruhlar" bilgisi, Gnostik bilginin çekirdeğini oluşturuyordu. Aslında Gnostisizm bir inanç sistemi olmaktan öte, gizli bir bilgi sistemiydi.

Bu sistemi ikame etmek için kullanılan metot, gençlerin beynini "Mitraik Stoacılık"la yıkamaktı. Bu beyin yıkama işlemi sırasında sadistik şiddet de uygulanıyordu. Martinist majisyenler bu işlemi "inisiyasyon" için gerekli görüyorlardı.

Bu beyin yıkama işleminin bir sonucunda insanların düşünme ve duygu yeteneklerini tamamen yokediliyordu. Bu sofistike metotlar sayesinde insanlar ruhsuz robotlara, zombilere dönüştürülüyordu. Martinist Sinarşi bu şekilde bankacılık, siyaset ve kültür alanında sivrilen bütün genç teknokratları kadrosuna

katıyordu. Asıl amaç, bankacılık, siyaset, kültür ve dinsel açıdan bütün dünyayı kontrol edebilmektir!!!

Bu antik çağlardan beri sözü edilen “Tek Dünya Hükümeti”, Aristoteles’in *Politika* kitabında bahsettiği “Mutlak Egemenlik” veya “Dünya İmparatorluğu” idi. Bu tip bir egemenlik, Roma İmparatoru Julian ve Napolyon Bonapart zamanında görülmektedir.

Bu şekilde bir kontrol mekanizması 1787 yılında ABD’de de kurulmuştu. Leibniz prensibine dayanan bu mekanizma yüzünden Martinist J. de Maistre, J. S. Bailly tarafından öldürülmüştür.

Martinist Sinarşi, aslında 9. yüzyıldaki Hıristiyanlık ve Gnostisizm arasındaki mücadelenin 18. yüzyıldaki devamıdır. Martinistler, Şarlman İmparatorluğu zamanında Gnostik Kont Hugo’nun idam edilmesini hiç unutmamışlardı. Fransız Devrimi bu tarihi rövanşın bir sonucu olarak ortaya çıkmıştır.

1793 yılında Fransız Devrimi bütün Mason Localarını kapattı. Fransız ordusu Savoy’u işgal ettiği zaman, Chambéry’deki şeytani “Lodge of Sincerity” de resmen kapatıldı ve başta Joseph de Maistre olmak üzere tüm Masonlar sürgüne gönderildi.

Mitra Kültü Nasıl Bir Şeydi?

“Güneş Kralı” kültü Roma İmparatorluğunda yaygın bir pagan kült idi.

Roma İmparatorluğu’nda Mitra kültü imparatorluğun ulusal diniydi ve Emperyal devletin gücüyle özdeşleşmişti. Bu devlet savaşçıydı ve savaş

imparatorluk stratejilerinin doğal bir sonucuydu. Bu kült'ün amacı Hıristiyanlık gibi insanı değiştirmek ve daha iyi birisi yapmak değildi. Kült'ün rahibi aynı zamanda devletin yargıcıydı. Bu kültün bir kilisesi veya dini bir doktrini asla olmamıştı.

Kültün kutsal bir tapınağı ve gizli bir şifresi vardı. Rahip-yargıcı sade vatandaşa bağlayan şey, arıtıcı şiddetin gizli yönetiminin döktüğü kanlardı.

Mitra kültü ayinleri Eleusis, İsis ve Frigya-Kybele ayinlerinde olduğu gibi yeraltındaki mağaralarda yapıyordu!!!

9. BÖLÜM

CAGLIOSTRO'NUN ENTRİKALARI

1785'lerin Fransa'sı

Daha önce de söz ettiğim gibi, 14 Temmuz 1789'daki Bastille operasyonu, Lord Shelburne, Jeremy Bentham ve Lord Chatham liderliğindeki İngiliz istihbaratı tarafından 1785 yılında planlanmıştır. Bu siyasi operasyon "*Gerdanlık Meselesi*" olarak tarihe geçmiştir. Bu, İngiliz istihbaratı ve Lyon'daki Martinist Tarikatı tarafından ortaklaşa yürütülen çok yönlü ve pis hilelerle dolu bir operasyondur.

Bu operasyonun amacı Fransa'yı istikrarsızlaştırmak ve Fransız Devrim terörünün gelişini kolaylaştırmaktır.

Londra'dan yürütülen Cagliostro operasyonunun dört ana hedefi vardı:

1- İngiltere'nin menfaati icabı, Fransa ve Avusturya arasındaki ittifakı bozmak.

2- Fransa Kralı 16. Louis'yi küçük düşürmek ve karısı Avusturya asıllı Kraliçe Marie-Antoinette'i mahvetmek.

3- Fransa Krallığının en eski ve soylu ailelerinden olan Rohan ve Soubise-Montbazen-Guemenée ailelerini çökertmek ve onların yerine rakip Orleans Dükü'nü öne çıkarmak

4- Orleans Dükü Phillippe Egalité'yi Jakobenler Kralı olarak hazırlamak.

1785'de Fransa'daki aç gözlü spekülörler yüzünden büyük bir buğday sıkıntısı çekilmişti (bu sıkıntının suni olarak yaratılmış olması çok muhtemeldir). Birçok bölgede buğday stokları erimişti. Halkın açlık yüzünden ayaklanması için ülke genelinde suni bir yiyecek darlığı yaratılmıştı. Bu ekonomik açlık operasyonları "City of London"⁴³ spekülörleri tarafından yürütülüyordu.

Paris halkını beslemek için Kral 16. Louis bazı tedbirler almak istediye de artık çok geç kalmıştı.

43 Bank of England'ı 1694 yılında kuranlar Yahudilerdir. Bu banka İngiliz menşeli bir banka olmayıp bir devlet kuruluşu gibi kurulan özel bir bankadır. İngiliz devleti, kendisine ait olması gereken para basma ve ülke parasını kontrol etme işini bir grup finansörün eline bırakmıştı. İngiltere parasının kontrolü esas olarak Rothschild'lerin elindedir. Bugün, Rothschild'ler ve birkaç Yahudi aile hanedanlığının elinde olduğu bilinen Bank of England ve Amerikan Federal Reserve Bankası ile bunlara bağlı karteller aynı zamanda Dünya Bankası ve IMF'nin yönetimini de ellerinde tutmaktadırlar.

İngiliz Krallığı ve Amerikan Başkanlığı, Bank of England ve Federal Reserve Bank'ın sahipleri tarafından yönetilmektedir. Bank of England'ın da içinde bulunduğu, Londra'dan ve İngiltere'den bağımsız bir şehir olan "City of London" ismiyle anılan bu garip şehir devletin kendi belediyesi ve kendi özel polis gücü vardır.

Kont St. Germain ve Cagliostro

Kont Cagliostro'nun asıl adının Joseph Balsamo olduğundan ve aslen Sicilyalı bir Yahudi olduğundan daha önce söz etmiştim. Cagliostro, Malta Adası Şövalyeleri Başkomutanı Pinto tarafından "Kudüs ve St. John Şövalyeleri" tarikatına da inisiye edilmişti.

O, ayrıca ünlü alşimist ve 33. dereceden Mason Üstadı olan Kont St. Germain tarafından Almanya'da (Holstein şatosunda) bazı ezoterik sırlara inisiye edilmişti. St. Germain gerçek bir sahtekâr ve şarlatandı. Almanya'da sözde yaşlılığı önleyen bir iksir bulduğunu söyleyerek büyük paralar kazanmıştı.

Ünlü filozof Voltaire, St. Germain'in İngiliz politikacı William Pitt'in ajanı olduğunu iddia etmiştir.

1770'lerin başında St. Germain öğrencisi Cagliostro'ya büyük bir sırrı, yani "ölümsüzlüğün ilahi sırrı"nı açıkladı. St. Germain en az 500 yaşında olduğunu ve VIII. Henry ve V. Charles'ın yakın dostu olduğunu iddia ediyordu.

Cagliostro'ya Fransız aristokrasisi içinde yüksek mevkilerde bulunan Kardinale karşı bir komplo düzenlemesi görevi verilmişti. Bu planda hedef alman aristokratın zayıf yönü çok iyi hesaplanmıştı. Ayrıca Cagliostro, Kardinal Rohan'ın Kraliçeye yakın olma isteğini de biliyordu. Rohan'ın en büyük arzusu Versailles sarayında Kraliçe Marie-Antoinette'in yanında olabilmekti.

Gerdanlık Komplosu

1785 Mayıs ayı boyunca kraliyet kuyumcuları olan Bohmer ve Bassanges, Krala yaptıkları en kaliteli elmas gerdanlığı satmaya teşebbüs ettiler. Bu gerdanlığın fiyatı o günlerde 1.600.000 frank idi.

Fransız sarayındaki İngiliz ajanlar bu haberi derhal Kraliçeye duyurdular. Marie-Antoinette bu gerdanlığı almayı gerçekten çok istiyor, fakat bunu Krala söylemekten çekiniyordu.

Madam La Motte, Valois kan bağından gelen ve Kraliçeye yakın soylu bir kişi ve onun nedimesiydi. O, Kardinal Rohan'a Kraliçenin gerdanlığı istediğini fakat Krala bunu söylemeye cesaret edemediğini açıkladı.

Madam La Motte, Rohan'a yüksek mevkilerde güvenilir bir kişinin bu parayı temin edip edemeyeceğini sordu. M. La Motte Kardinali en hassas noktasından yakalamıştı. Rohan, "Kral bu parayı veremezse, ben Kraliçeye yardım eder ve bu gerdanlığı gizlice satın alırım" dedi. Motte, Kraliçenin bu parayı taksitler halinde geri ödeyebileceğini söyledi.

Birkaç gün sonra, M. La Motte Kardinal'e bir mektupla geldi. Bu mektubun Kraliçeden geldiğini söylüyordu ama mektup sahteydi. Madam'ın kocasının arkadaşı büyük sahtekâr Sieur Retaux de la Vilette tarafından hazırlanmıştı. Vilette'in el yazısı taklit etmede üstüne kimse yoktu. Aslında Vilette Cagliostro'nun adamıydı.

Majesteleri Kraliçeye körü körüne hizmet etmekten başka bir şey düşünmeyen Rohan, onun el yazısını derhal tanıdı.

Mektupta Kardinale iyi niyetinden dolayı teşekkür ediliyor ve onun namına gerdanlığı satın almaya yetkili kılındığı bildiriliyordu.

Prens-Kardinal Rohan'ın Kraliçe için gerdanlığı satın almak konusunda hiçbir sıkıntısı yoktu, fakat yine de Cagliostro'yu çağırarak ona danışmak istedi.

Cagliostro birkaç hafta önce, Rohan'ın güvenilir adamı oluvermişti. Bunu Rohan'ın kardeşini ölüm-den kurtararak sağlamıştı (bu arada Cagliostro'nun doktor olduğunu belirtelim).

Cagliostro tabii ki M. Motte'nin eski bir tanıdık olduğundan hiç söz etmemişti. Paris'te artık Rohan'ın yaşamı "emin ellerde" yani Dr. Cagliostro'nun ellerindeydi.

Cagliostro gelecekte yargı ile başının derde girmemesi için bu teklifi derhal reddetti. Rohan, Cagliostro'ya ısrarla yalvararak onun gelmesi için ısrar etti. Cagliostro ona şöyle bir cevap verdi; "Kardinal hastaysa gelir ve onu iyileştiririm, eğer iyiye ne benim ona, ne de onun bana ihtiyacı olur."

Bu cevap oldukça olumsuz, sert ve terbiyesizceydi. Bütün bunlara rağmen Rohan kendini büyük bir baskı altında hissederek, özürleri ile beraber M. La Motte'yi Cagliostro'ya yolladı. Sonunda Cagliostro Kardinalin davetini kabul ederek ona gitti. Cagliostro, Kardinalin yaptığı bu büyük hayır işinin sonunda Kraliçenin onu sarayda çok yüksek bir mevkiye getireceği kehanetinde bulundu. Bu cevap tam da Kardinalin beklediği cevaptı. 30 Ocak 1786'da

Kardinal gerdanlığı aldı ve kuyumcu Boehmer'in getirdiği bonoyu imzaladı.

Madam La Motte, Kardinale Kraliçenin bu mücevherleri "Arınma Günü" kutlamalarında takacağını, fakat birisinin bu elmasları saraya getirmesi gerektiğini söyledi. Çok saf bir insan olan Kardinal ona inandı ve gerdanlığı muhafaza etmesi için Madam La Motte'ye verdi.

"Arınma Günü"nde Kardinal kutlama yapılacak kiliseye girdiği zaman, Kraliçenin mücevherleri takmadığını gördü. İşin daha da kötüsü, Kraliçe her zamankinden daha fazla Kardinali görmezlikten geliyordu. Kraliçe dini merasim sırasında ona bakmak için başını bile çevirmemişti.

Bütün bunlardan bir şey anlamayan ve kafası çok karışan Kardinal, Madam La Motte'nin evine giderek bütün bu olup bitenler hakkında ona bir açıklama yapmasını istedi.

Madam şunları söyleyerek Kardinali sakinleştirmeye çalıştı; *"Monsenyör, Marie-Antoinette'in size teşekkürlerini sunduğu mektup sizde değil mi? Bu belge sizde olduğuna göre neden korkuyorsunuz? Kraliçe şüpheleri üstünüze çekmemek için size karşı davranışlarını belli etmemiş olabilir."*

Kardinal bu sözlerle ikna olmuş ve sakinleşmişti. Fakat olaylar Madam La Motte için çok daha karmaşık bir hal almak üzereydi. Aynı tarihlerde gerdanlık Madamın kocası Kont de La Motte tarafından Londra'da parça parça satılmaya başlamıştı.

Kraliçenin kendisine karşı ilgisiz davranmasından rahatsız olan Kardinal ise Kraliçe ile yüz yüze görüşmek istiyordu. Kraliçenin elmas gerdanlığı takmaması ve ona karşı soğuk davranması Kardinalin şüphelerini arttırmıştı.

M. La Motte'nin bu oyunu sürdürebilmesi için Kraliçeden yeni bir mektup gelmesinin tam zamanıydı. Vilette Londra'dan döndükten sonra M. La Motte, Kraliçenin elinden çıkmış gibi yeni bir mektup daha yazdırdı. Kardinal bu mektubu aldıktan sonra gözleri yaşardı. Fakat bu mektupta Kraliçenin ödeyeceği ilk taksit olan 300.000 frank'tan hiç bahsedilmiyordu.

La Motte bunu şöyle izah etti; *"Kraliçe bu parayı verdiğiniz için çok sıkılmış olabilir. Herhalde bu nedenle bu konuya hiç değinmemiş olmalı. Bu konuda sizi de sıkmak istemediği anlaşılıyor. Fakat, Monsenyör 300.000 frank'ı siz verirsiniz Kraliçe size çok minettar kalacaktır."*

Kardinal bu parayı verememişti, çünkü Cagliostro'nun alşimi deneyleri için ona 100.000 frank vermişti. Cagliostro'nun niyeti yavaş yavaş Rohan'ın direncini kırmak ve gerdanlığın bütün maliyetini azar azar ona ödetmekti. Burada amaç hem Kardinalden para sızdırmak, hem de gerdanlığın bütün ücretini ondan tahsil etmektir.

Cagliostro bu iş için yeni çareler düşünmüştü. O amaçla M. Le Motte'yi bu iş için eğitti. Bu şekilde Rohan'ın hem parayı bulması, hem de sessiz kalması sağlandı. Kraliçenin adının pis bir para meselesine

karişmasını istemeyen Rohan, Cagliostro'nun zokasını yutmuştu.

Hile Üstadı

Paris'te Leguay adında Kraliçeye çok benzeyen bir kadın yaşıyordu. Cagliostro onu da çetesine dahil ederek, iyice eğittiğı bu kadını saraya soktu. Kadın saraya Barones d'Olivia adıyla sokulmuştu ve Kraliçe rolünü oynamaya hazırđı.

M. La Motte yeniden Kraliçeden gelmiş süsü verilen "imal edilmiş" bir mektupla Kardinale gitti. Bu mektupta Kraliçenin gece vakti Versailles Ormanında Kardinale buluşmak istediğı yazıyordu. L. Motte, "Orada Kraliçeyi göreceksiniz, o size her şeyi açıklayacaktır" dedi.

Bu haber Kardinali çok heyecanlandırmıştı. O anda kendine söylenen her şeye kolaylıkla inanabilecek bir ruh hali içindeydi.

Kardinal o gece Kraliçeye benzettiğı kadınla buluştu. Marie-Antoinet'e benzeyen kadın Rohan'a kendisinden çok memnun kaldığını belirtti ve hemen randevu yerinden ayrıldı.

Kardinal bu kısa görüşmeden rahatsız olmasına rağmen, sevgili kraliçesinin açıklamaları onu sevinçten çıldırtacak bir duruma sokmuştu. Kardinalin bu durumundan faydalanmak isteyen M. La Motte ertesi sabah ona yeni bir mektup daha getirdi. Bu mektupta Marie-Antoinette o gece aniden ayrılması gerektiğı için özür diliyordu. Kardinal yeni mektubun

heyecanı ile 300.000 frank ödemeyi unutmuştu. Bu miktarı borç olarak bulabilmek için girişimlere başladı.

Rezaletin Ortaya Çıkışı

Birkaç gün sonra kuyumcu Boehmer onarmış olduğu kıymetli bir süsü Kraliçeye getirdi. Boehmer Kraliçeye verdiği bir notta “Siz Majestelerinizi Avrupanın en güzel elmaslarına sahip olduğunuz için kutlar ve beni unutmanızı rica ederim,” diyordu.

Bu notu alan Kraliçe nedimesi Madam Campan’a “Bu adam delirmiş olmalı ne demek istiyor?” diye sordu. Kraliçe tafsilatlı bir açıklama isteği ile Madam Campan’ı kuyumcuya yolladı. Boehmer’in elmas gerdanlığı Kardinalin satın alması ile ilgili bütün gerçekleri açıklamasından sonra, Madam Campan “*Monsenyör, üzülerek söylemek zorundayım ki elmaslarınız çalındı. Kraliçenin bundan hiç haberi yok!*” dedi.

Birkaç gün sonra Kral bir kabine toplantısı sırasında sistematik olarak Rohan’ı sorguya çekerek bütün gerçekleri öğrendi. Kral çok kızgındı. Rohan’a “*Bütün bu entrikalar neyle ilgili açıkla bana*” dedi. Kral, Kardinalin böyle bir tuzağa düşmüş olmasını hiç affedemiyordu.

Sonraki gün önce Kardinal, ardından da M. La Motte tutuklanarak Bastille’e gönderildi.

R. de Vilette de yakalandı, fakat Kont de La Motte İngiltere’ye kaçtı. Cagliostro ise alşimi laboratuvarında çalışırken tutuklandı ve Bastille’e gönderildi.

Bütün sanıklar daha sonra parlamentodaki bir komisyonun önüne çıkarıldı. Daha sonra mahkeme önüne çıkarılan Rohan gibi, büyük sahtekâr Cagliostro da suçsuz bulundu.

Marie-Antoinette'yi mahvetme planı suya düşmüştü, ama Kraliçe Fransız kamuoyu nezdinde çok negatif bir imaj oluşturmıştı.

Suçsuz bulunmasına rağmen, Cagliostro'dan 24 saat içinde derhal Paris'i terketmesi istendi.

O, Lyon'a giderek üç haftasını Passy'deki masonik ritüellerle geçirdi. 20 Haziran 1786'da Boulogne-sur-Mer'den ayrılarak Londra'ya gitti. Londra'da "Fransız Halkına Mektup" adlı siyasi bir risale yayınlarak Fransız Monarşisine, Bakanlara ve Fransız Parlamantosuna karşı açıkça tavır aldı.

Kendini Beğenmişlikten Asimetrik Savaşa

Cagliostro'nun Fransız Monarşisine yönelik alçaltıcı ve küçültücü eleştirileri, onun terörist eğilimlerinden kaynaklanıyordu. Yayınladığı bir risaledeki kehanet –Bastille Hapishanesi'nin yıkılacağı kehaneti– Fransız Devrimi'nden 3 yıl önce yani 1786'da yazılmıştı.

1786 Haziran ayının sonunda Cagliostro Londra'dan şunları yazıyordu: *"Bastille üstten alta doğru yıkılacak ve bu hapishane binasının üstüne inşa edildiği topraklar gezi alanına dönüştürülecektir."*

Cagliostro'nun bütün yazdıkları, onun bu olayları tezgahlayanların, yani İngiliz istihbaratının emrinde çalıştığını göstermektedir.

İngiliz tarihçi Charles Mackay'a göre Cagliostro, Londra'dan Fransa Kraliçesine yönelik bir karalama kampanyası başlatmıştı.

Cagliostro'nun Kraliçeyle ilgili planlarının suya düşmesi, İngiliz patronları tarafından hiç de hoş karşılanmamıştı. Bastille projesi birinci aşamada planlandığı gibi gitmediği için, Cagliostro'nun bu iş için uygun bir insan olmadığı anlaşılmıştı.

Mackay, *"Cagliostro Londra'ya geldiği zaman, Lord George Gordon ile tanıştı. Onu çok sıcak karşılayan Lord Gordon 'Gerdanlık Meselesi' ile ilgili olarak bir gazetede Kraliçeyi suçlu gösteren bir makale yazdı. Bu makale yüzünden Fransız Elçisinin de şikayeti üzerine yargılandı ve hem para, hem de hapis cezasına çarptırıldı"* diye yazmaktadır (Charles Mackay, *Popular Delusions and the Madness of Crowds*, London, 1841)

Bu yeni skandalın bir sonucu olarak, Cagliostro bir şarlatan olarak kariyerinden istifa etmek zorunda bırakıldı ve "devrimci bir terörist ve çeteci" sıfatı ile Fransa'ya geri gönderildi.

Peder Gregoire ve Joseph d'Orleans'a göre, Cagliostro Paris'te jakoben tipinde bir masonik loca kurmuş ve ona LPD (Lilia Pedibus Destrue-Leylakları Ayaklar Altına Alın) adını vermişti. Şunu da hatırlatmakta fayda görüyorum; "Leylak", Fransa'yı yöneten Bourbon hanedanlığının simgesiydi.

1788'de Cagliostro'nun (mason ve Malta Şövalyesi) Lyon'lu bir arkadaşı olan Cazotte, Nivenais Dükü ile birlikte yemek yerken çok ilginç bir kehanette

bulunmuş ve masada oturan Bilimler Akademisi üyesi olan dört kişinin en geç altı yıl içinde öleceğini söylemişti.

Cazotte, Benjamin Franklin, marki de Condorcet ve Felix Vicq-d'Azyr'ün dostuydu (son iki isim hapisanede zehirlenerek öldürülmüştür).

Cazotte, Dr. Nicolai Roucher ve Jean Sylvain Bailly'in giyotinle öldürüleceği kehanetinde bulunmuştu. Bu ikisi de gerçekten o şekilde öldüler.

Peki bütün bu kehanetler nasıl gerçekleşiyordu? Hem Cagliostro'nun, hem de Cazotte'un Lyon'lu Martinist Masonların önde gelen yöneticilerinden olduğu, ayrıca her ikisinin de Lord Gordon gibi İngiliz istihbaratı için çalıştığı göz önüne alınırsa, buna cevap bulmak zor olmasa gerek. Bütün bu parçalar yan yana getirildiği zaman, gerçekleşen kehanetlerin (Bastille'nin yıkılmasından, önde gelen Fransız politikacılarının katledilmesine kadar) Londra'dan yürütülen Masonik-İngiliz Operasyonunun bir parçası olduğu kolaylıkla anlaşılabilir.

Lord George Gordon 1780'deki Londra ayaklanmalarında önemli bir rol oynamış İngiliz İstihbarat operatörlerinden biriydi.

Aynı yılın 7 Haziranında Gordon, İngiltere'nin en iyi korunan hapisanelerinden biri olan Newgate Londra Hapishanesi'ne yapılan bir çete baskınına öncülük etti. Hapishane birkaç saat içinde tamamen yandı ve yıkıldı.

Bu aynı senaryo 14 Temmuz 1789'da Paris Bastille Hapishanesi'nde tekrarlandı. Bu saldırı, Orleans Dükü, Cagliostro önderliğindeki Martinistler, Joseph de Maistre, iki İngiliz ajan, Fransız Maliye Bakanı J. Necker ve askeri komutan Benserval'in İngiliz istihbaratı ile işbirliği ve koordinasyonu sonucu gerçekleşmişti.

Londra ve Paris'teki hapishane saldırıları, İngiliz istihbaratından Lord Shelburne ve Jeremy Bentham tarafından tertiplenen modern Sinarşist bir deneydi. Şiddet içeren bu eylem, bugün "asimetrik savaş" olarak adlandırılmaktadır.

Bastille'in düşmesinden sonra, Cagliostro hayatının en önemli hatasını yaptı. Fransa'daki bu terör eyleminden sonra güvenli bir şekilde İngiltere'ye gideceğine, İtalya'ya gitti. Dünyanın anti-masonik başkenti olan Roma'da masonik doktrininin propagandasını yapmaya başladı. Roma'da Mısır Locasını açtıktan sonra, 27 Eylül 1789'da Papalık polisi tarafından tutuklandı ve örtülü masonik suçlardan dolayı yargılandı.

Cagliostro'nun yargılanması 18 ay sürdü. 14 Ocak 1739 tarihli Papa VII. Clement'in Anti-Masonik yasası uyarınca idama mahkûm edildi. Papa 14. Benoit onun idam cezasını müebbet hapse çevirdi. Cagliostro birkaç yıl sonra hapisteki hücresinde öldü.

10. BÖLÜM

MODERN FAŞİZMİN KURUCUSU NAPOLYON BONAPARTE

Modern Faşizm İçin İdeal Model

Fransız Devrimi etiketi altında örtülü olan şey, Sinarşik Hareket'in Fransa'ya sokulmasıydı.

Fransız Devrimi aslında Amerikan Devrimi düşüncesinin kıta Avrupası'nda yayılmasını engellemek için yapılmıştı. Sinarşi, Avrupa'da Amerikan modeli bir uygulamanın engellenmesi için Bastille darbesini tezgahlamıştı.

Bu, Fransa'da bir caniler imparatorluğu kurmak için atılan ilk adımdı. Bu adımı 1796'daki Napolyon darbesi izledi. Napolyon, Papa VII. Pius'un desteği ile kendini 1804 yılında Fransa İmparatoru ilan etti.

Aslında Napolyon Bonaparte⁴⁴ bir haydut ve hırsızdı. 1806'dan sonra, özellikle Jena-Auerstedt

44 *Yahudi Medeniyeti* adlı kitabın yazarı Paul Kriwaczek'e göre, Napolyon yarı-Yahudiydi. Napolyon, Rusya seferinde Yahudi Albay Jozef Aronowicz, Berek Joselewicz ile birlikte, Berek'in oğlu Joseph'i Yahudilere öncülük etmesi için Ruslara karşı süvari subayı olarak atamıştı.

Napolyon bir Yahudi miydi? *Judaisme en France* adlı kitabı

savaşını kazandıktan sonra, bütün Avrupa'yı yağmalamaya başladı. Napolyon'a eşlik eden bir haydut grup daha vardı. Bu grup, 19. yüzyıl Avrupası'nı yöneten bir grup bankacıdan oluşmuştu. Daha sonra III. Napolyon'u, İtalya'da Mussolini'yi, Almanya'da Hitler'i ve İspanya'da Franco'yu iktidara taşıyan hep bu bankerler grubu olmuştur.

Napolyon Bonaparte modern faşizmin babası sayılacağı gibi, kurduğu eski Roma tipinde emperyal bir

yazan Disraeli, Napolyon'un Korsikalı sanılan atalarının aslında İspanya'dan sürülen Yahudiler olduğunu iddia etmiştir. Napolyon'un ailesi İspanya'dan İtalya'ya geldikten sonra Hristiyan olmuştu.

Bir İngiliz rahip, *Dix-nevieme Siècle* adlı kitabında Napolyon'un Yahudi olduğunu iddia ediyor. Napolyon'un doğum yeri olan Korsika; Afrikalı Semitlerin, Arapların, Kartacalıların, Kuzey Afrika-lıların ve Yahudi-dönmesi "Maran"ların yerleşim yeri olarak bilinmektedir (Kaynak: Edouard Drumont, *La France Juive*, 1886).

Napolyon 19 Mart 1799'da Filistin'in kuzeyinde çok stratejik bir konumu olan Akka Kalesi önüne geldi. Akka, Osmanlı padişahı tarafından vezirlik rütbesi verilmiş olan Cezzar Ahmed Paşa adlı yaşlı bir komutan tarafından müdafaa edilmekteydi. Mısır ve Filistin'i kolaylıkla zapteden Napolyon, Akka Kalesi'nin de bir-iki gün içinde düşeceğini sanmıştı. Napolyon'un Akka muhasarası tam 64 gün devam etmiş, fakat sonunda Fransızların hücumu püskürtülmüştü.

Napolyon niçin Filistin'i fethetmek istiyordu? Bu sorunun cevabı onun "Filistin'de Bir Yahudi Devleti" kurmak isteğinde yatmaktadır.

1799 yılında Napolyon Akka kalesini kuşattığı zaman, Filistin'de Fransız mandası altında bir "Yahudi Yurdu" kurmayı planlıyordu. Bu proje gerçekleşememişti, çünkü Napolyon yenilmiş ve Orta Doğu'dan çekilmek zorunda kalmıştı. Filistin'de "Yahudi egemenliğinde bir sömürge protektoratı" projesine daha sonra İngilizler sahip çıktı. Bu proje "İngiliz Siyonizmi" diye biliniyordu.

ekonomik düzenle eski pagan Roma İmparatorluğu'nu model aldığı çok aşikârdır.

Bonaparte'nin model aldığı bir başka dinsel kült figürü de Joseph de Maistre'dir. Napolyon Avrupa'ya sözde "özgürlük getiren" bir sinarşistti.

Napolyon Kültünün Dinsel Kaynağı

Fransız Devrimi'nin ilk yıllarında Joseph de Maistre monarşiyi ve kralların mutlak gücünü savunuyordu. De Maistre'ye göre yazılı bir anayasa, kralların "evrensel hukuk" prensibine aykırıydı. Krallar evrensel Hristiyanlık yasasına göre Avrupa'yı yüzyıllardır adaletle yönetmekteydi. Ona göre kralların gücünü belirleyen Tanrı'nın ilahi adaletiydi. Yazılı bir yasa, krallığın inkârı demekti. Maistre, "Halkın haklarını korumak zaten kralların doğal göreviyken niçin yazılı bir yasaya gerek duyalım?" diye soruyordu. Bu şekilde Maistre Fransız Devrimi'ndeki en sinsi anayasa düşmanı güçleri organize eden kişilerden biri oldu.

Joseph de Maistre bu düşüncelerle Napolyon'u kontrol eden şahıslardan biri haline gelmişti.

1797 yazında Milano yakınlarındaki Mombello şatosunda Napolyon Avrupa'yı istila planlarını hazırlamaya başlamıştı. Napolyon'un kafasında Avrupa'yı istila etme düşüncesi ilk defa İtalya seferi sırasında oluşmuştu. Etrafındaki bazı masonik yalakalar onu pohpohlayıp, "Sen Fransa'nın Julius Sezarısın" diyor-

lardı. Napolyon o sıralarda de Maistre'nin devrim ve monarşi üzerine düşüncelerini okuyordu.

Napolyon 1796'da İtalya'yı işgal ettiği zaman, bir kurtarıcı olarak karşılanmış ve Martinist kült lideri Philippe Buonarotti tarafından göklere çıkarılmıştı.

Napolyon'un kulağına fısıldayıp duran iki majis-yen vardı. Bunlar ona hep duymak istediği şeyleri fısıldıyorlardı. Bu iki kontrolör de mason biraderler olan Joseph de Maistre ve onun okültist arkadaşı Fabre d'Olivet idi. Her ikisi de Napolyon'un beynini yıkamışlardı. Onlara göre dünyada üç güç vardı; İnsan İradesi, Kader ve Tanrı. Napolyon dünyada bu üç gücü de temsil ediyordu.

1796'da Napolyon bütün İtalya'yı fethetmişti ama etrafındaki masonik grup da Napolyonu avucunun içine almış durumdaydı.

Bu olaydan sonra, Maistre'nin karşı-devrimci programı bütün Avrupa çapında uygulamaya konuldu. Bu program, Robespierre-Dumouriez askeri infaz timinin yaptıkları korkunç katliamlardan sonra –ki bu cinayetler bütün Avrupa'da büyük bir şok etkisi yaratmıştı– sinarşist programın ikinci aşamasına (yani Avrupa çapında nüfus azaltılması programına) geçildiğinin bir işareti idi.

De Maistre bu barbarca adaletin gerçekleşmesi için gerekli bütün idari tedbirleri almıştı. Oligarşilerin Avrupa'da kurmak istedikleri düzen, askerin ve cel-ladın adaletine dayanıyordu. De Maistre, Hobbs'un "Cinayet Yasası"na uygun olarak hareket ediyordu.

Napolyon gerçekten de majikal güçleri olduğuna inanıyordu. Oldukça kaderciydi ve “Kader emreder, ben ona itaat ederim” diyordu. Bu inanç, onun sözde özgürlükler adına işlediği cinayetleri normal şeyler olarak görmesine yol açtı.

Hegel gibi, 20. yüzyılda Strauss ve Kojève de Napolyon’u “tarihin sonu” olarak görüyorlardı.

Diğer Faşist rejimler gibi, Napolyon da Katolik Kilisesini kontrol etmek istiyordu, çünkü her kim Papalığı kontrol ederse Kiliseyi, her kim Kiliseyi kontrol ederse, dünyayı kontrol edebilirdi. De Maistre’nin Napolyon’a empoze ettiği işte bu düşünceydi.

İtalyan Modeline Uygun Olarak Yağmalama Politikası

Napolyon, İtalya’yı işgal ettikten sonra İngiltere’yi izole etmek için Antwerp (Hollanda) limanını işgal etti. Onun global stratejisinin önemli aşamalarından biri İngiltere’ye savaş açmaktı.

18 Ekim 1797’de Napolyon Talleyrand’a yazdığı bir mektupta planlarını şöyle açıklıyordu:

“İngiltere’ye savaş açmalıyız. İngilizler bize yeteri kadar düşman ve bize karşı bir koalisyon oluşturmak üzereler. Hükümetimizin Anglikan monarşisini yok etmesi gereklidir. Zaten bu monarşi kendi halkının entrikaları ve yolsuzlukları yüzünden yıkılmaya mahkumdur.

*İçinde bulunduğumuz zaman İngiltere'ye saldır-
mak için en elverişli zamandır. Bütün faaliyetlerimizi
İngiliz donanmasını ve İngiltereyi yok etmek üzerine
yoğunlaştırmalıyız. Bunu yaptığımız zaman bütün
Avrupa ayaklarımızın altına serilecektir."*

Napolyon niçin İngiltere'yi safdışı bırakmayı düşünüyordu? Belçika'yı işgal ederken olası bir İngiliz müdahalesinden çekindiği için mi? Hayır, o bütün Akdeniz bölgesinde bir Fransız hegemonyası kurmak istiyordu. Avrupa'nın en zengin bölgesi olan Akdeniz bölgesi, İngilizlere kapatılmalıydı. Mısır'a ulaşma yolunda İspanya'nın elindeki Cebelitarık önemli bir engeldi.

Napolyon Mısır'ı ele geçirdikten sonra, Hindistan'a giden yolu Süveyş Kanalı vasıtasıyla kontrol etmek istiyordu.

Napolyon'un Siyasi İhtirasları

Napolyon 1799'da geçici bir konsular monarşi kurduktan sonra yeni bir anayasayı ilan etti. Bu anayasaya göre Napolyon hem monarşik güçlere sahip oluyor, hem de anayasal bir plebisitle çoğunluğun oylarıyla seçilmiş gibi gözüküyordu. Gerçekte kurduğu rejim, cumhuriyet gibi gözükken bir monarşi idi.

Sonraki on dört yıl içinde Bonaparte Fransa'nın mutlak diktatörü haline geldi. Napolyon Fransa'nın mali, adli ve idari bütün kurum ve kuruluşlarını eski Roma İmparatorluğu modeline uygun olarak yeniden

düzenledi. Dış politikada ise Avusturya, Rusya ve İngiltere koalisyonuna karşı savaş sürdürmeye devam etti.

1802'de İngilizler, Fransa ile Amiens Antlaşması yapmayı kabul ettiler.

Bu, on yıldan beri Fransa'nın komşuları ile yaptığı ilk barıştı. Bu barış aynı zamanda Napolyon'un hırsızlık ve yağma ile elde ettiği gücün pekiştirildiği anlamına geliyordu.

1799'da Konsular Monarşi ona üçte bir güç vermişti. l'An VIII Anayasası ona ilk on yıl için konsüllük ve 1802'deki l'An X Anayasası ise ona ömür boyu konsüllük vermişti. Bu ona tek başına savaş ve barış yapma ve kendinden sonra yerine geçecek kişiyi önceden belirleme yetkisi veriyordu.

1802'de İtalya Cumhuriyeti kuruldu ve ilk Başkan Bonaparte oldu.

Bir yıl sonra İngilizler Amiens Barış Antlaşması'nı bozarak savaşa başladılar. Bu savaş Napolyon'un 1814'deki düşüşüne kadar devam etti.

18 Mayıs 1804'de Bonaparte'yi "Birinci Konsül" ilan eden Senato, onu Fransa İmparatoru ilan etti.

Napolyon, İtalya ve Almanya'yı Şarlman'ın Roma İmparatorluğunu model alarak işgal etti.

2 Aralık 1804'de Paris'teki ünlü Notre Dame katedralinde ona imparatorluk tacı takıldı. Bu merasim sırasında Papa VII. Pius onun arkasındaki sırada oturuyordu. Bir yıl sonra İtalyan Cumhuriyeti de İtalyan Monarşisine dönüştürüldü (1805) ve Napolyon İtalya Kralı oldu.

1789 ile 1815 arasında Fransa'yı mahveden dört hükümet darbesi oldu. Bastille baskını teröre, Termidor Directoire'a, Brumaire Konsüllüğe ve Konsüllük de İmparatorluğa dönüştü. Fransa'yı faşizme götüren işlemler adım adım ve metodik bir şekilde gerçekleştirilmişti.

Jacques Cheminade, *Time to Destroy the Mythology of Bonaparte* adlı kitabında Bonapart'ın hem pagan Gal kilisesini, hem de pagan Roma İmparatorluğu'nun "Güneş Krallığı" kültünü yeniden diriltmeye çalıştığından söz etmektedir.

Galcilik, Papalığın Fransız kralları üzerindeki her türlü ruhsal otoritesini reddeden bir Fransız politikası ve dinsel doktriniydi. Halbuki Fransız Hükümeti imparatorluktan önce, konsüller de dahil olmak üzere herkesin Roma Katolik Kilisesine bağlı olduğunu açıklamıştı. Bu Papa'nın Fransa Cumhuriyeti'ni tanıdığı, fakat dinsel otoritesinin de cumhuriyet tarafından tanındığı anlamına geliyordu.

Aslında Napolyon'un niyeti Papalığı tamamen kontrol etmektir. Çünkü ona akıl veren üstadı de Maistre, "Papalığı kontrol eden dünyayı da kontrol eder" demişti.

Napolyon'un diktatörlüğü hem Fransa içinde, hem de Avrupa'da büyük tepkilere yol açmıştı.

Napolyon'un 1815'de Waterloo Savaşı'nı kaybetmesi ile etrafındaki bütün masonik dost ve arkadaşları aniden kaybolmuşlardı. O, artık "yasadışı",

“düşman” ve “dünya barışını tehdit eden” bir adam haline gelmişti.

22 Haziran 1815’de Bonaparte tahttan feragat etmeye zorlandı. ABD’ye kaçmak isterken İngilizler tarafından tutuklandı ve Atlantik küçük bir ada olan St. Helena Adası’na sürgüne gönderildi. 1821’de ölünceye kadar altı yıl bu adada yaşadı.

Bugün, Napolyon Bonaparte’in Paris Invalides’teki mezarı birçok kişi tarafından ziyaret edilmektedir. Fransız halkının kollektif ulusal amnezisi onun yaptığı kötülükleri unutmuş gibi görünmektedir.

Roma İmparatoru Julian ve Mitraik Stoacılık

Dinin siyasi amaçlar için kullanımı konusunda Napolyon’un örnek aldığı tarihi şahsiyet Roma İmparatoru Julian (M.S. 360-363) idi.

Julian, Efes Mitra kültünün bir takipçisi ve şiddetli bir Hıristiyanlık düşmanıydı. O ayrıca Hıristiyanlığa karşı *Contra Galileos* adlı bir kitap yazmıştı. Bu kitap Fransa’da Cizvitlerin eğittiği bir katolik olan (aslında bir satanist olan) François Marie Arouet, yani herkesin bildiği ismiyle Voltaire tarafından yeniden ortaya çıkarıldı.

Voltaire, Roma İmparatoru Julian’ı “Tarihin gördüğü en büyük adam” diyerek yüceltiyordu. Napolyon için Julian, Roma İmparatorluğunun modeliydi. Bonaparte onun metodlarını kullanarak Katolik Kilisesini kendi hizmetine sokmuştur.

Julian 15 yaşında “Chrysanthos” denilen neo-platoncu bir gizli cemiyete girmişti.

20 yaşında ise Efes’teki “Eleus” tarikatı büyük üstadı ve aynı zamanda tarikatın papası Maximus tarafından “Eleusis”⁴⁵ gizemlerine inisiye edilmişti. Maximus Julian’ın Galya seferi sırasında ona eşlik etmişti.

Eleusis seremonileri, gecenin sessizliğinde derin mağaralarda icra ediliyordu.

Efes mağaralarında “Eleusis” gizemlerine inisiye edilen Julian’ın zihni tamamen gizem üstadları tarafından kontrol ediliyordu.

Mitraik kült de Eleusis gibi aynı sinarşist beyin yıkama taktiklerini kullanıyordu. De Maistre de bu taktikleri Fransız Devrimi sırasında kullanmıştı.

İlginçtir ki, İmparator Julian 20. yüzyılda yaşayan A. Kojeve için de bir sinarşist model olmuştur. Nitekim Kojeve’nin konuyla ilgili *Emperor Julian and the Art of Writing* adlı bir kitabı vardır.

45 Eleusis Gizemleri: Eski Yunanistan’ın Eleusis şehrinde Demeter ve Persephone kültleri için her yıl düzenlenen inisiyasyon merasimlerine verilen addır.

Bu gizemler ve mitler Mycenea döneminde (M.Ö. 1600) başlamış ve takriben 2000 yıl sürmüştür.

Hellenik dönemde yapılan başlangıç festivallerinden biriydi. Daha sonra Roma’ya da girmiştir. Şehrin adı olan Eleusis, “varmak” anlamına geliyordu.

Ritler, seremoniler ve inançlar gizli tutulurdu. İnisiyasyon sırasında tanrılarla bir olunduğuna inanılırdı. İnisiye olan, tanrısal güce ve ölümden sonraki yaşamda mükâfatlandırılacağına inanırdı.

Mitra Kültünün Tarihsel Devamlılığı

İtalyan yazar Umberto Pascali, *Capri from Tiberius to the Bolshevik Party School, the Historical Continuity of the Mithra Cult* adlı kitabında Roma İmparatorlarının faşist takipçilerinin Mitra geleneğini belirli bir yerden aldıklarına dikkat çeker. Pascali şöyle diyor:

“Capri’de İsa’nın çarmıha gerilmesinden sonra, Tiberius gizli danışmanları ve Kalde’li astrologu Trasillus’un yardımıyla imparatorluğundaki bütün kült’leri birleştirerek Mitra kültüne dayanan yeni bir din kurmaya teşebbüs etmiştir. Capri Adası aynı zamanda 6. yüzyılda Montecassino Benediktin Manastırının inşa edildiği yerdir.

Capri Adası hem Bolşevik, hem de Nazi devrimlerinin ortaya çıktığı ve fevkalade ilginç bir şekilde karıştığı bir yerdir. ‘Grotta Di Matromania’ denilen Mitra tapınağında Tiberius en çok sevdiği kölesi Hyppatus’u Gnostik tanrısına kurban etmişti.

Kraliyet ailesinden gelen İsveç-İngiliz oligarkı Alex Munthe’nin Tiberius harabeleri üzerine inşa edilmiş olan villasını (San Michele Villa) Göring, Hitler için satın almak istemişti. Bu villanın ziyaretçileri arasında Lenin ve diğer bazı komünist liderler vardır. “

Fransız devrimciler “Frigya Şapkası”nı⁴⁶ terör operasyonlarının bir sembolü olarak gururla taşı-

46 Antik Mitra gizemciliğinin sembolü olan bu şapka aslında bir “Frig Külâhı” idi. Mitraizmin beşinci kademesinde Perseus bir “Frig Külâhı” giyyordu.

yorlardı. Capri Adası'ndaki Mitra kültü rahiplerinin de insan kurban ritüelleri sırasında bu seremoni başlıklarını takmaları tesadüf değildi.

Pascali'nin belgelere dayalı açıklamalarına bakılırsa, Napolyon savaşları sırasında Capri Adası İngiliz İmparatorluğu valisi Hudson Lowe tarafından yönetilmişti. Lowe, daha sonra Napolyon'un St. Helena Adası'ndaki hapishanesinin gardiyanı oldu.

Pascali'ye göre I. Dünya Savaşı'ndan sonra, 14. Louis ve Madam Pompadur'un soyundan gelen marki Paul de Pommery de Lenormant d'Etoile bir İtalyan mahkemesince Capri Adası'ndaki villasında (Villa Osiris) Tiberius gibi insan kurban ettiği iddialarıyla yargılanmıştı. Pommery parası ve siyasi nüfuzu sayesinde hiçbir ceza almadan kurtulmuştu.

Martinist Tarikatı ve Bonaparte

Napolyon Bonaparte'nin paganizmi ve diktatörce eğilimleri Martinist Tarikatının masonik-ezoterik doktrininden kaynaklanıyordu.

J. de Maistre'nin 1796'da geliştirdiği *Consideration sur le France, İnsanın Düşüşü, Tanrı'nın Rolü* gibi eserleri, Saint-Martin'in *Lettre sur la Revolution Française* gibi kitaplarından faydalanılarak yazılmıştır. Bu kitaplar Bonaparte'nin başucu kitaplarıydı.

20. yüzyılın önde gelen sinarsist filozoflarından olan Leo Strauss ve Alexander Kojeve'nin faydalandığı başlıca kaynak, Fransız Devrimi'ne de ilham veren St. Martin olmuştur.

Kojeve bilindiği gibi, 1968’de de Gaulle Hükümetine karşı öğrenci ayaklanmalarını başlatan insandır.

Louis Claude Saint Martin’in İngiliz Sir Francis Dashwood ve Rusya’daki Golitzin ailesiyle yakın ilişkileri vardı.

Saint Martin 1803’de öldüğü zaman eserleri Fransa, İtalya ve Rusya’da okunuyordu.

Papus (Gerard Encausse) Saint Martin’le ilgili birçok kitap yazmıştır. Bunlar arasında en çok bilineni 1899’da yazdığı *Martinisme et francmaçonnerie* (Martinizm ve Masonluk) adlı kitabıdır.

Franz von Baader’in de (1900) *Les enseignements secrets de Martinez de Pasqually* adlı Martinizmle ilgili bir kitabı vardır.

Jean-Baptiste Willermoz (1730-1824) Martinez de Pasqually’in bir öğrencisiydi ve 1750’de mason olmuştu.

Willermoz 1753’de “La Parfaite Amitie” adlı bir loca kurarak, bunun Büyük Üstadı oldu. O, “Elus Cohen”lerin Büyük Üstadı Bacon de Chevaliere ile birlikte çalışırken Alman masonik tarikatı “Strict Observance Templiere”e (1772) inisiye edilmişti. Bu tarikat Weishaupt’un “Bavyera Illuminati” örgütü ile doğrudan bağlantılıydı. Bavyera Illuminati örgütü de Fransız Devrimi sırasında yıkıcı faaliyetlere katılmıştır.

1774’de Willermoz, Lyon’da “Loge Ecossaise Rectifiée La Bienfaisance” adlı yeni bir loca kurdu. Bu loca da Fransız Devrimi’nde yıkıcı bir rol oynamıştır.

Emile Dermenghem'in *Joseph de Maistre Mystique* adlı kitabına göre, 4 Eylül 1774'de Joseph de Maistre Lyon'daki "Loge des Trois Mortiers" locasına katılmıştı.

Bu loca Londra'daki Büyük Locaya bağlı olarak çalışıyordu. 4 yıl sonra, 4 Eylül 1778'de Maistre "Loge Ecossaise Reformee de la Sincerite" adlı İskoç Ritine göre çalışan başka bir locaya girdi. Bu locanın kurucusu Brunswick dükü Ferdinand, üstadı ise Jean-Baptiste Willermoz'du.

Maistre birçok gizli faaliyetlerini bu localar vasıtasıyla yürütüyordu. Josep de Maistre'nin locası "Trois Mortiers" 1749'da Marches markisi Joseph de Bellegarde tarafından kurulmuştu.

Lyon locasının dışında yüksek dereceli dört inisiye birader vardı. Bu inisiyeler, "Grand Profes of the Masonic Knights of the Order of the Holy City" gibi oldukça uzun bir unvan taşıyorlardı ve Fransız Devrimi'ni yöneten Martinist liderler bunlardı. Bu Martinist liderler:

1- Hippolyte, Chevalier de Ville (Kod adı: Castro) Senatör, Lyon'daki "Metropolitain de France" adlı kolejin başkanı

2- Marc Riviere (Kod adı: Lone alto)

3- Kont de Maistre (Kod adı: Floribus) Avukat, Senato Vekili

4- Kont Jean-Baptiste (Kod adı: Cane) Avukat, Senato Vekili

Dernmenghem, Maistre'nin yazıp da bastırmadığı *Memoire au Baron Vignet des Etoles sur la*

franc-maçonnerie (1793) adlı kitabında onu zamanın çoğunu Lyon'da bir İngiliz centilmenle geçirdiğinden bahsetmektedir.

Maistre, Willermoz ve Martinez de Pasqually gibi "Elus Cohen" üyesiydi.

1784 sonbaharı ve 1785 kışında Maistre, Savalette de Langes ve Marki de Chefdebien d'Hercouthe adlı Parisli iki "Philaethe" masonu ile temas halindeydi. Bunlar Bastille darbesinin öncesi ve sonrasını planlayan yüksek dereceli masonlardı.

1780'lerin sonunda düşük dereceli Martinist organizatörler olan Mesmer, Cagliostro, Cazotte, Dupont de Nemour, St. Germain Kontu, Fabre d'Olivet gibiler Bastille operasyonuna bizzat katılmışlar ve daha sonraki "Terör" döneminde Robespierre, Marat ve Danton'la işbirliği yapmışlardı.

Daha önce de belirttiğim gibi, Martinist Sinarşi, 9. yüzyılda Şarلمان İmparatorluğu dönemindeki Gnostik fraksiyonu temsil ediyordu. Bu Aristocu-Mitraik majisyenler kendilerinden olan Kont Hugo de Tours'un Şarلمان tarafından idam edilmesini hiç affetmemişlerdi. O tarihten beri intikam almak için fırsat kollayanlar, bu fırsatı Fransız Devrimi sırasında bulmuşlar ve tarihi intikamlarını almışlardı.

1793 yılında Fransız Devrimi masonik locaları yasakladığı zaman, Chambery'deki "Lodge of Sincerity" de resmen kapatıldı ve üstad J. de Maistre zorunlu sürgüne gönderildi.

11. BÖLÜM

MODERN MARTİNİST TARİKATI VE SİNARŞİ

Modern Martinist Tarikatının kurucusu “Papus” olarak bilinen Gerard Encausse’dır (1865-1916). “L’Ordre Martiniste” (Martinist Tarikatı) Papus tarafından 1888’de “L’Ordre des Superieurs Inconnus” (Bilinmeyen Üstünler⁴⁷ Tarikatı) olarak kurulmuştur.

Papus bu tarikatı arkadaşı Pierre Augustin Chaboseau’nun (1868-1946) yardımıyla kurmuştu.

Papus Henry Dellage tarafından, Chaboseau da Amelie de Boise-Montmart tarafından inisiye edilmişti.

Papus ve arkadaşı Fransa’da “L’Ecole Hermetique” adında hermetik bir okul açtı. Bu okulda Arapça, Sanskritçe, Yunanca ve Latince öğretiminin yanı sıra Hermetik araştırmalar, özellikle ruhçuluk, manyetizma, maji ve astroloji konusunda bilgiler veriliyordu.

1889’da Martinistlerin yayınladıkları ilk dergi olan “L’Initiation” piyasaya çıktı.

47 Bu “Bilinmeyen Üstünler”, Agarta ve Şambala’nın görünmeyen “ruhsal önder-leri”ydi.

Papus ile yakın işbirliği yapan Saint-Yves d'Alveydre sayesinde Martinist Tarikatı hem Fransa'da, hem Rusya ve ABD'de yaygınlaşmaya başladı. Her ikisi de J. de Maistre, Louis de Bonald ve Fabre d'Olivet'in düşüncelerinden etkilenmişlerdi. 1916 yılında bütün dünyada 160 Martinist loca bulunuyordu.

ABD'deki Martinist Tarikatı Dr. Edward Blitz adlı bir "Elus Cohen" üyesi tarafından kuruldu. Blitz daha sonra ABD'deki Martinist Süprem Konseyinin Genel Delegesi olacaktır (1896).

Papus'ten sonra (1918'den sonra) Lyon'daki Martinist merkezin başkanlığını Charles Detre ve Victor Blanchard yaptılar.

Martinist Tarikatı, normal Masonluğun üçüncü derecesine kadar yükselebilmüş "Üstad"ları saflarına alıyordu. Bunlar en üst derece olan "Bilinmeyen Üstünler" derecesine kadar yükselebiliyorlardı.

Tarikatta ünlü masonik filozof L. Claude Saint Martin'in anısına "Bilinmeyen Filozof" adlı bir derece tahsis edilmişti.

1934 yılında Brüksel'de yapılan bir Martinist Konvansiyonunda V. Blanchard, "Yeni Martinist Tarikatının Evrensel Egemen Büyük Üstadı" seçildi. Yeni Martinist Tarikatının adı "Ordre Martiniste et Synarchique" (Martinist ve Sinarşik Tarikat) oldu.

Bu tarikatın kuruluşu Martinistler arasında bölünmeye yol açtı.

Augustin Chaboseau, Blanchard'dan ayrılarak üçüncü bir Martinist Tarikat kurdu.

Böylece ortaya üç farklı Martinist Tarikat çıktı;

1- “Ordre Martiniste” Chevillon tarafından yönetiliyordu.

2- “Ordre Martiniste et Synarchique” Victor Blanchard tarafından yönetiliyordu.

3- “Ordre Martiniste Traditionnel” Chaboseau tarafından yönetiliyordu.

Chevillon'dan sonra “Ordre Martiniste”in Büyük Üstadı 1944 yılında Lyon'da öldürüldü. Yerine Henry Dupont seçildi. A. Chaboseau 1946'da öldü. Oğlu Jean Chaboseau onun yerine seçilemeyince, “Ordre Martiniste Traditionnel” 1951 yılında dağıldı ve kapandı.

1953'de “Ordre Martiniste et Synarchique” Büyük Üstadı Victor Blanchard öldü ve yerine İsviçreli Dr. Edward Bertholet seçildi. Bertholet, Sar Gulion tarafından yönetilen “İngiltere Büyük Locası”nın da kurucuları arasındaydı.

1958'de Lyon'daki “Ordre Martiniste” Tarikatının Büyük Üstadı olan Henry Dupont, Philippe Encausse ve Robert Ambelain ile birlikte Paris'te “Union des Ordres Martinistes” adlı bir federasyon kurdu.

1959 Eylülünde “Ordre Martiniste et Synarchique”e bağlı İngiliz Büyük Locası “Union des Ordres Martinistes”e katılarak hem İngiltere'yi, hem de Commonwealth'i temsil etti.

Bir yıl sonra İngiltere resmen federasyona katıldı.

ABD'de “Gül-Haç-Martinist Tarikatı” localarının 14 ayrı eyalette organize oldukları belirtiliyor.

1980'lerin başında Amsterdam Martinist Tarikatının Büyük Üstadı Maurice Warnon S. I. derecesine kadar yükselebilmiş nadir insanlardan biridir ve aynı zamanda Amerikan Gnostik Ortodoks Kilisesi'nin de başkanlığını yürütmektedir.

Abbot George Burke ve Lloyd Worley "Amerikan Martinist Tarikatı ve Sinarşisi"nin Süprem Konsey üyesidirler. Worley, aynı zamanda "De Molay Chevalier" ve Colarado'daki 190 no. lu "Mavi Loca"nın üyesidir.

Lloyd Worley kendisini Maxalla Dükü olarak tanıtan "Amerikan Oligark"larından biridir. O, 1993 yılında Rus Prensi W. De Alabona-Ostrogojsk et de Gamara tarafından "Baron" unvanına layık görülmüştür.

Gamara, Polonya aristokrasisine "Bizans İmparatorluğu Masonluğu"nu soka bir şahsiyettir ve on yıl "Sovereign Grand Master of the Religious and Military Order of Knights of the Holy Sepulcher of Jerusalem" rütbesiyle bu örgüte hizmet vermiştir.

Worley, 1996 yılında Maxalla Dükü olmuştur. O aynı zamanda Koptik Ortodoks Kilisesi Başkanı ile çok iyi dosttu.

İlginç olan bir başka husus da, Worley'in "Karanlık Çağın ünlü Prensi Vlad Dracula"nın hayranlarından biri olmasıdır. Worley bu hayranlığını *Loving Death: Male Sexual Impotence in Vampire Literature* (Ölümü Sevmek: Vampir Literatüründe Erkek İktidarsızlığı) adlı makalesinde dile getirdi. Bu makale Martinist

Sinarşik İmparatorluk Hareketinin oligarşik-satanist-sodomist (eşcinsel) dünya görüşü ile son derece uyumluydu.

Fransız Devrimi'nden Günümüze

Bilinen Martinist Tarikatlar

Burada dikkat edilmesi gereken husus, İngiliz-Hollanda kökenli Martinist tarikatların egemenliğidir. Bu da tarikatların Anglo-Hollanda finans sistemine dayanmalarından ileri gelmektedir.

1- "L'Ordre Martiniste" 1888'de Papus tarafından kuruldu. 1979'dan beri Emilio Lorenzo tarafından yönetilmektedir.

2- Philippe Encausse tarafından 1958'de kurulan "The Federation of the Martinist Orders." Bu örgüt tamamen dağılmıştır.

3- "L'Ordre Martiniste-Martineziste" Charles Detre tarafından 1916'da Lyon'da kuruldu. Bu örgüt de tamamen dağılmıştır.

4- "L'Ordre Martiniste et Synarchique" İngiltere'de kuruldu. Çok gizli bir örgüttür. Bu nedenle ne geçmiş, ne de üyeleri biliniyor. Kanada'da birçok gruplar mevcuttur. Bunlar arasında "The Rose+Croix Martinist Order"ın Ontario (Kanada) 1982 yılında Mike Revisto tarafından yönetildiği bilinmektedir.

5- "L'Ordre Martinist Traditionnel" Augustin Chaboseau tarafından 1888'de kuruldu. Bugün bu örgütün başında Maurice Warnon bulunmaktadır.

6- "L'Ordre Martiniste Traditionnel of the AMORC." Bu tarikat yalnız "Ancient and Mystic Order of the Rose and the Cross" (AMORC) üyelerine tahsis edilmişti.

7- "L'Ordre Martiniste Initiatique" Jules Boucher tarafından kuruldu. Örgüt tamamen dağılmış durumdadır.

8- "L'Ordre Martiniste Belge" 1968'de Philippe Encausse'un isteği üzerine kuruldu. Bugün bu örgütün başkanı Loruite biraderdir.

9- "L'Ordre Martiniste des Pays-Bas" Bu örgüt de 1975 yılında P. Encausse'un isteği üzerine kurulmuştu. Bu tarikat günümüzde Hollanda, Belçika, Fransa, İngiltere, Kanada ve ABD'de faal durumdadır.

Luxemburg, İtalya, İspanya, Brezilya, Şili, Peru, Arjantin, Meksika ve Costa Rika'da da Martinist localar bulunmaktadır.

12. BÖLÜM

SAİNT-YVES D'ALVEYDRE VE SİNARŞİK TEK DÜNYA İMPARATORLUĞU

Saint-Yves d'Alveydre Sinarşi terimi ile beraber otoriter gücü üç bölüme ayırmıştı. Bunlar; eğitim, adalet ve ekonomidir. Bu sistemde yürütme erkine sahip otorite masonik inisiyasyon vasıtasıyla seçilecekti. Tek kelimeyle “Anayasal Cumhuriyet” ve “Sinarşik Hükümet” birbiri ile bağlantılı kavramlardı.

Martinist gruplar arasında Peledan isimli bir Kathar yüksek rahip, Güney Fransa'da Tapınakçılara ait bir bölgede İsa'nın mezarını bulduğunu iddia etmişti.

Peledan tarafından kurulan bu yeni okült grubun adı “Order of the Catholic Rose-Croix, the Temple and the Grail” (Katolik Gül-Haç Tarikatı, Tapmak ve Kutsal Kase) idi.

Emile Dermenghem, *Joseph de Maistre Mystique* adlı kitabında Maistre Rusya'ya gittiği zaman “raskolniki”ler tarafından çok sıcak karşılandığından bahsetmektedir.

J. Alexandre Saint-Yves'i (1842-1909) en çok etkileyen kişi kalben bir Martinist olan ve Saint-Yves'in manevi babası sayılan Frederick Auguste de Metz'dir. Saint-Yves'e göre Metz bir "Hristiyan Bilge" idi. Metz, S. Yves'in önemli bir misyonu olduğuna inanıyordu.

O tarihlerde S. Yves hem Liberalizme, hem de Komünizme karşı üçüncü bir yol olarak Sinarşi'yi formüle etmekle meşguldü.

Metz, Yves'e onun düşüncelerini geliştirecek üç filozofun kitaplarını okumasını tavsiye etti. Bunlar; Joseph de Maistre, Louis de Bonald ve Fabre d'Olivet idi. Bu üçü de teokratik monarşist ve masondu.

S. Yves bu üçü içinde en çok d'Olivet'ten etkilenmişti, çünkü o bir "dinci pagan"dı ve gerek Greklerin, gerekse Romalıların dinsel felsefelerini çok iyi biliyordu. Okuduğu bu kitaplardan -Yahudi/Hristiyan yasalarıyla, tarih yasalarının sentezinden- yeni bir ideoloji ortaya çıkardı, buna "Emporokrasi ve Teokrasi" diyordu. Aslında bu "Evrensel Faşizm"in bir başka şekilde ifade edilmesi idi.

1940 yılında Jean-Louis Martin, *Le Phare de la Loire* adlı kitabında Sinarşiden söz ederken, S. Yves ve "Sinarşik İmparatorluk Hareketi" (SİH) arasında bir bağ kurmuştu. Bu hareket Fransa'da Vichy Hükümeti kurulmadan önce iktidarı ele geçirmişti. Yazar, 14. yüzyılda olduğu gibi Fransa önderliğinde birleşik, güçlü bir Avrupa kurulmasını öneriyordu.

SİH, S. Yves d'Alveydre'nin sinarşik projesine dayanıyordu ve 1930'lu yılların Avrupasına egemen olan faşist terörle doğrudan bağlantılıydı.

S. Yves'in *Mission des Souverains* adlı kitabında anlattığı yönetim biçimi, Mussolini, Hitler, Franco ve Salazar'ın yönetim biçimleriydi.

Avrupa'da faşist rejimler iktidardayken, Vichy Hükümeti yönetimi de SİH'nin eline geçmişti.

S. Yves'in Avrupa tarihinde en çok nefret ettiği şey, Westfalya Barış Antlaşması ve bunun getirdiği sonuçlar (Özellikle ABD Anayasası) idi.

Bu barış antlaşmasının getirdiği prensipleri, 1789 Martinist-Fransız Devrimi ortadan kaldırmaya teşebbüs etmişti.

Avrupa İçin Sinarşist Bir Anayasa

Saint-Yves'in 1882'de ortaya attığı Sinarşi'nin ana düşüncesini şöyle özetleyebiliriz:

"Avrupa'nın tarih öğrenimine dayanan bir anayasası olmalı ve 'Avrupa Genel Hükümeti'nin tarihi araştırmaları İsa'dan günümüze kadar uzanmalıdır."

Daha önce de belirttiğim gibi, Sinarşizmin amacı anarşiyi ortadan kaldırmak ve imparatorluk yönetimini tekrar teessüs etmektir.

Yves'e göre her şeyden önce üç tane Avrupa konseyi kurulması gerekiyordu. Bunlar;

1- Avrupa Ulusal Kiliseler Konseyi

2- Avrupa Ulusal Devletler Konseyi

3- Avrupa Ulusal Yerel Yönetimler Konseyi olmalıydı.

Bunlar içinde Kiliseler Konseyi çok önemliydi, çünkü o ülkenin Ortodoks Katolik Kilise inancına göre yönetilmesini öngörüyordu.

Aslında bütün Sinarşi düşüncesi “Tek Dünya Serbest Ticaret İmparatorluğu”nun kurulmasına dayanıyordu. Bu imparatorluk bir “Avrupa Oligarşisi”nin otoritesine bağlı olacaktı.

Bir oligarşinin olduğu yerde ulusal devletlerin egemenliğinden bahsetmek mümkün olabilir miydi?

Kont Kalergi'nin Avrupa Birliği projesi de Saint-Yves'in programına dayanıyordu. Bir zamanlar Fransa'yı yöneten Valery Giscard d'Estaing⁴⁸ de bu projeye destek veren sinarşistlerden biriydi.

48 Valery Marie Rene Giscard d'Estaing: 2 Şubat 1926 doğumlu Fransız politikacı. Merkez sağ eğilimli (Golist) d'Estaing 1974 ile 1981 arasında Fransa Cumhurbaşkanlığı yaptı. Günümüzde Fransa Anayasa Konseyi üyesidir.

“Avrupa Birleşik Devletleri” düşüncesinin önde gelen savunucularından biri ve yüksek dereceli masondur.

İspanyol Katolik din adamlarından biri olan Vidal, *Los Masones: La Historia de la Sociedad Secreta Mas Poderosa* adlı kitabında Jose Louis Zapatero'nun (İspanyol Sosyalist İşçi Partisi genel başkanı ve İspanya Başbakanı) mason olduğunu açıklamıştır. Yazar, masonluğun AB'nin kuruluşunda çok önemli rol oynadığını iddia ettikten sonra, “Avrupa Birliği Anayasası”ndan Hristiyan öğelerin çıkarılmasını isteyenlerin başında mason Giscard d'Estaing'in geldiğini ileri sürmektedir.

Saint-Yves d'Alveydre *Mission des Souverains* adlı kitabında ilerde kurulması düşünülen sinarşik-teokratik düzeni şöyle açıklıyordu:

“Bu teokrasi ulusların kendi içlerinden çıkacak ve evrenselliği de içeren Katolik Ortodoks inancına dayalı olacaktır.

Üç çeşit Avrupa Konseyi tarafından desteklenen bu Teokrasi, tek bir şehirde toplanıp karar alacaktır. Bu teokratik kuruluş bütün Avrupa devletlerinin ve hükümetlerinin üstünde ve tamamen bilimsel verilere dayalı olarak çalışacak bir genel bir hükümetin emrinde olacaktır. Biz bu kuruluşa özel karakteri dolayısıyla Sinarşi diyoruz. Bu Genel Hükümetin kurulması sonucu, 1648 tarihli ateist ve anti-sosyal antlaşma (Westfalya Antlaşması kastediliyor) ile kurulmuş bütün hayali ve gerçekdışı olan politikalar, devletler, uluslar ortadan kalkacaktır. Kurulacak olan ‘Avrupa Devleti’ bize önderlik eden Roma Uygarlığı modeline uygun prensipler üzerine inşa edilecektir.”

Daha önce Saint-Yves’in sinarşik prensiplerini, “Üstün Varlıklar”la kurulan telepatik iletişim sonucu elde ettiğini anlatmıştım.

S. Yves’e göre bu “Üstadlar”, Agarta’da Tibet’in Himalaya bölgesindeki yeraltı mağaralarında yaşıyorlardı.

Buna benzer iddiaları Madam Blavatsky, Rudolf Steiner, Max Heindel gibi ezoterikler de ileri sürmüşlerdi.

Bunların hepsi yeraltından çıkarak dünyayı istila edecek bir Aryan ırktan söz etmişlerdi.

13. BÖLÜM

TÜRKLERE VE İSLAMİYETE KARŞI KURULAN SİNARŞİK İTTİFAK

1880’lerde marki Alexandre Saint-Yves d’Alveydre “Sinarşi” denilen “Yeni Dünya Düzeni”nin temel felsefesini anlatan beş kitap yazmıştı.

Onun amacı, Avrupa’daki mevcut ulusal devlet yöneticilerinin yerine teknokratik yöneticileri ikame etmek ve hepsini “Dünya Kralı”nın,⁴⁹ yani dünyayı Martinist-masonik inisiyelerin oligarşik rahipliği vasıtasıyla yönetecek bir “İmparator-Papa”nın emrine sokmaktı.

Bu oligarşik rahipler (masonik inisiyeler) sürü haline getirdikleri Avrupa insanının çobanları olacaktı.

Gerçek bir demokrasiden nefret eden S. Yves’in amacı oligarşik-teokratik bir İmparatorluk kurmaktı. Bu oligarşik kuruluşun tek amacı, merkez bankaları

49 Agarta’da yaşayan bu “Dünya Kralı” ile ilgili olarak bakınız; Rene Guenon, *Metatron Dünya Krallığı (Kıyamet İşçileri Ülkesi AGARTA’nın Öyküsü)*, Ruh ve Madde Yayınları.

vasıtasıyla dünyanın bütün yeraltı ve yerüstü servetlerini kontrol etmekte.

Bush Hükümeti sırasında (Amerikan Sinarşik Oligarşisinin temsilcisi) Başkan Yardımcısı Dick Cheney, Mellon, Dupont, Morgan ve Lazard Kardeşler gibi finans oligarşilerinin temsilciliğini yapmaktaydı.

Saint Yves, *Mission des Souverains* adlı kitabında bir “Avrupa Sinarşisi”nin nasıl kurulacağını detaylı bir şekilde anlatıyor. Bunun kurulması için öncelikle oligarşik bir yapı tarafından yönetilen “şehir devletleri” kurulmalıydı. Burada anlatılan “Bağımsız Yerel Yönetimler” federasyonun oluşturduğu bir Avrupaydı.⁵⁰

Saint Yves’e göre Londra, Paris, Brüksel, La Hague, Stokholm, Kopenhag, Berlin, Saint-Petersburg, Atina, Viyana, Bern, Roma, Madrid ve Lizbon Avrupa uygarlığının merkezlerini oluşturan büyük şehirler

50 Bugünkü Avrupa Birliği’nin ana projelerinden biri olan “yerel yönetimlere otonomi vermek ve milli hükümetlerin fonksiyonlarını yerel düzeyde merkezi olmaktan çıkarmak” görüldüğü gibi 19. yüzyılda planlanmıştır.

Günümüz Türkiye’sinde de uygulanmaya çalışılan ve adına “Paflogonya Projesi” denilen projenin amacı “ulusal devletlerin iç federasyonunu gerçekleştirmek”tir.

“Köklere Dönüş Projesi” dosyası ile birlikte dağıtılan haritaya göre, Türkiye’de kurulmak istenen federe devletlerin adları şöyledir: Trakya, Bitinya, Misiya, Karya, Likya, Pamfilya, Frigya, Kilikya, Kapadokya, Galatya, Paflagonya, Pont, Ermeniya, Antakya, Mezopotamya. Türkiye’de işte bu programın alt yapısı hazırlanıyor.

olacak ve bunlar “Avrupa Konseyi” çatısı altında birleşeceklerdi.

Avrupa'nın büyük şehirlerinin yönetimleri bu şehirlerin tarafsızlığını ve özgürlüğünü sağlamakla görevli olacaklardı. Ancak bu şekilde “Uygarlığın Avrupa İmparatorluğu”nun temelleri atılabilirdi.

“Avrupa Yerel Yönetimler Konseyi”ne yukarıda adı geçen büyük şehirlerden bir temsilci atanacak ve bunlar da maliyeciler, ekonomistler, sanayiciler vb. mesleklerden seçilecekti.

Avrupa Konseyi aynı zamanda bir jüri gibi görev yapacak ve ayrıca yargıçları da olacaktı. Konseyin Finans, Deniz Ticaret, Endüstri, Ticaret, Tarım, İletişim gibi bakanlık seviyesinde temsil edilen bölümleri olacaktı.

Konsey Başkanlığını devlet başkanları yapacak ve bunlara normal devlet başkanlarından farklı olarak “İmparator” sıfatı verilecekti. Bu dönüşümlü başkanlık her devlet ve onun başkenti için geçerli olacaktı.

Konseyin verdiği kararlar diğer iki konsey, yani “Devletler Konseyi” ve “Kiliseler Konseyi” tarafından incelenecekti.

Bütün bu anlatılanlar, Coudenhove-Kalergi'nin 1920'li yıllarda ortaya attığı ilk sinarşist “Avrupa Birliği” projesinden başka bir şey değildi.

Kalergi, milletlerüstü bir kuruluşa teslim olarak “ulusal egemenliğinden vazgeçmiş” bir insanlar topluluğu düşlüyordu. Onun hayalindeki “Şehir

Devletleri” merkez bankaları ve bunların emrindeki itaatkâr teknokratlar tarafından yönetiliyordu.

Bugünün “Bölgeler Avrupası” kısa bir zaman önce, Fransız Cumhurbaşkanı Valery Giscard d’Estaing’in Avrupa Anayasasına Paris Kontu’nun Fransa Kralı olması maddesinin konulması teklifi ile karşı karşıya gelmişti.

Saint-Yves’in “Avrupa Anayasası” dediği şey, İsrail’i Avrupa Birliği mensubu sayıyor, fakat Türkleri ve İslamı dışlıyordu.

İslamın Dışlanması

Saint-Yves İslamiyetle ilgili sorunlar konusunda fazla bilgili değildi. *Mission des Souverains* adlı kitabında İslamın Avrupa kültüründen dışlanması gerektiğini söylüyordu.

Saint-Yves, İslam tehlikesine karşı Hristiyan ulusların ve İsrail’in bir ittifak yapması gerektiğini söylüyordu.⁵¹ Şöyle diyordu:

“İsrail, Uygarlık İmparatorluğunda başoyuncudur. İslam ise bu İmparatorluğa karşı küçük ve silahlı bir oyuncudur.”

S. Yves, Asya, Türkler ve Çinlileri birbirine karıştırarak şöyle diyordu:

51 Saint-Yves’in bu satırları yazdığı tarihlerde (yani 1880’lerde) İsrail diye bir devletin mevcut olmadığını hatırlatmak isterim.

“Tatar kabileleri ve Vahabilik veya bunların Çin'deki uzantılarının Avrupa'ya bulaşmamaları için gereken bütün tedbirler alınmalıdır. Bugünkü Çin hanedanının Tatar kökenli olduğu ve veliaht-prens Hong'un Avrupa düşmanı olduğu unutulmamalıdır. “

Bu sözlerde en ufak bir abartma bile yok. S. Yves için Yahudi-Hıristiyanlığının bir numaralı düşmanı İslam ve daha sonra Rusya ve Çin'di.⁵²

Mission des Souverains adlı kitapta açıklandığı gibi, Sinarşi birleşik bir Yahudi-Hıristiyan cephesini temsil ediyordu ki, bu asimilasyon veya yoketme vasıtasıyla dünyadaki diğer bütün dinleri ortadan kaldırmayı hedefliyordu.

Kitaptaki açıklama, aynı zamanda Kabalistik Ma-son Tarikatının, Kohen'in Seçkinlerinin ve Gül-Haç geleneğini de içeren bir Yahudi-Hıristiyan ezoterik tradisyonun bir manifestosu gibiydi.

Saint-Yves, *Mission des Juifs* (Yahudilerin Misyonu) adlı kitabının girişinde “İsrail'in Zaferi” başlığı altında şunları yazıyordu:

“Avrupa, temellerinde Musevilik bulunan Talmudçu bir Yahudi kolonisidir ve İslam'dan çok farklıdır.

Avrupa'nın bütün kiliselerinde Abraham, İzak ve Yakub'un hikayeleri anlatılır. Eski Ahid ve Musa vb.

52 Günümüzdeki Anglo-Amerikan-İsrail ittifakının düşmanlarının da aynı olması bir tesadüf müdür?

*hepsi bizim kutsal değerlerimizdir. Bunların dışında
hiçbir dinin ve öğretinin kutsallığı, değeri yoktur.”*

Yukardaki sözlerden de kolaylıkla anlaşılaçağı gibi, Saint-Yves d’Alveydre geçmişi “Tapınak Şövalyeleri”ne kadar uzanan bir “Yeni Dünya Düzeni” programını açıklamış oluyordu.

14. BÖLÜM

MARTİNİST VE SİNARŞİK (Ordre Martiniste et Synarchique) TARİKATININ KURULUŞU

Saint-Yves d'Alveydre'nin iki önemli öğrencisi –her ikisi de Martinist olan– Victor Blanchard ve Gerard d'Encausse idi.

1908 yılında yapılan Spiritüalistler Kongresine “Paul Yesir” kod adıyla katılan Victor Blanchard ve “Papus” kod adıyla katılan Gerard d'Encausse, geleneksel Martinist Tarikatından ayrılarak, Fransa'da Sinarşi hareketinin modern bir kolunu kurdular.

3 Ocak 1921'de Victor Blanchard ve Jean Bricaud (Lyon'lu “Kohen'in Seçkinleri” tarikatından) Martinist Süprem Konsey üyelerinden bazılarının da katılımıyla “Ordre Martiniste et Synarchique”yi kurdular.

Victor Blanchard bir mason olarak “Grand Orient”, “Grand College of Rites”, “Eglise Gnostique Universelle” (Evrensel Gnostik Kilisesi), “Ordre Kabbalistique de la Rose-Croix”, “Order of the Lily and the Eagle”, “Kutup Kardeşliği” ve “Pitagor” gibi tarikatlarda üstadlık derecesine sahipti.

1933'den sonra Blanchard, "Asyalı Milletler Martinist Tarikatı"nda "İmparator" derecesine yükseltildi. Bu sırada "Avrupa İmparatoru" Sar Hieronymous ve "ABD İmparatoru" Sar Alden idi.

Lyon Martinist Tarikatındaki bölünmeden sonra İngiltere, İspanya ve İtalya Büyük Konseyleri Lyon'la ilişkilerini kestiler.

Blanchard'la ilgili kısa bir biyografide Elias İbrahim, Blanchard'ın Saint-Yves d'Alveydre ile bağlantı kurduğunu ve bu nedenle tarikatın ismini Sinarşi olarak değiştirdiğini ileri sürmektedir.

Parlamento üyeleri sekreterliğinde çalışan Blanchard, okült faaliyetlerinin bir sonucu olarak siyasi olayları yönlendirmeye başlamıştı.

Başkanlık Konseyi Sekreteri Blanchard, 1908'de Fransız Hükümetini kontrol edebilecek bir pozisyona gelmişti.

Yine aynı yıl V. Blanchard hem Mason, hem de Spiritüalizm Kongrelerinin başkanlığını yaptı. Mason kongresinde bütün Fransız Masonik Ritlerinin Sinarşi ile güçlerini birleştirmesini ve "*Hristiyanlık ideallerine bağlı şövalyeler ordusuna*" katılmalarını önerdi.

Blanchard o kongrede şöyle bir konuşma yaptı;

"Unutmayalım ki sinarşi felsefesi insanlığın en eski dinlerinden (yani Konfüçyüs, Krişna, Zerdüşt, Musa ve Budha'dan) esinlenmiştir. Aynı kaynaklardan birçok şair, filozof ve bilge beslenmiştir.

Bazı Kilise Babaları, Gnostikler, Troubadourlar, Alşimistler ve Orta Çağ loncalarının başkanları ve onların entelektüel elit takipçileri olan Tapınakçılar, bilgilerini Gül-Haçlara, Masonlara ve Martinist'lere aktarmışlardır.”

Victor Blanchard hem doğrudan Saint-Yves'in soyundan geliyordu, hem de onun takipçisiydi.

Blanchard, aynı zamanda “Venedikli Kara Aristokrazi” ailelerinden birinden gelen Benediktin papazı satanist Francisco Zorzi'nin soyundan geliyordu. Zorzi, milenyum kahinlerinden biri sayılan Joachim de Flore'nin (1130-1202) takipçilerindendi.

J. de Flore okültistti ve ünlü Alman filozofu Hegel gibi tarihin sonu teorisine inanıyordu.

Bir başka ünlü Alman filozofu olan Oswald Spengler, Joachim de Flore'yi “tarih felsefesinin kurucusu” olarak kabul etmektedir.

15. BÖLÜM

SİNARŞİ DOKTRİNİN KÖKENLERİ

Saint-Yves'e göre Sinarşi, otoriteyi elinde tutanlara hizmet eden güçlerin hükümet şekliydi.

Sinarşi vasıtasıyla bankacı elit bir gücün otoritesiyle, hükümet gücünün fonksiyonları birbirinden ayrılıyordu.

S. Yves, *Mission des Juifs* adlı kitabında İbrani-lerin gücün tiranlığından kaçan Kelt'ler olduğunu iddia etmektedir. Bunlar Musa zamanındaki "güç" ve "otorite" ayırımına özlem duymuşlardı.

S. Yves, İbrani tarihinden örnekler vererek, Musa'nın İsrail Sinarşisini yeniden kurduğunu iddia ediyordu. Ona göre sinarşi, politik despotizme karşı verilen bir mücadeleiydi. Delta'daki Dorlu'ların Musa'ya destek vererek "Kara Ortodoks Tradisyonu" denilen bir inisiyasyonu başlattığını ileri sürüyordu.

Orfeus da aynı zamanda Mısır tapınaklarındaki gizemlere inisiye edilmişti. İşte bu zamanlarda Musa Exodus, Leviticus ve Sayılar kitaplarını yazmış ve Sinarşi doğmuştu.

S. Yves için Musa'nın Sinarşisi teokratik bir yönetimin modeli olmuştu. Ona göre yasa koyucu Mısırlı rahiplerin yönetimi en iyi hükümet şekliydi.

16. BÖLÜM

FRANSIZ POLİTİKASININ SAĞCI VE SOLCU KUTUPLAŞMA SİSTEMİ

Siyasi alanda sağ ve sol kutuplaşma, faşizme yol açmak için icat edilmiştir. Bunun Türkiye'deki örneği 12 Eylül askeri darbesidir.

Fransa'da 1875 yılında kurulan Üçüncü Cumhuriyet, tamamen özel bankacılık sisteminin kontrolündeydi ve perde arkasından Martinist/Sinarşist Oligarşi tarafından yönetiliyordu.

1940'da Almanların Fransa'yı işgal etmesiyle beraber Üçüncü Cumhuriyet çöktü ve yerine faşist Vichy rejimi kuruldu.

Türk okuyucusuna neden özellikle Fransa'daki faşist hareketi hedef aldığımı açıklayayım; modern faşizmin doğum yeri ne İtalya, ne de Almanya'dır. Onun doğum yeri Fransız Devrimi'nin yapıldığı topraklardır.

Peki, Fransa'da (1940'da) karşı devrimci hükümet darbesini hazırlayan Sinarşist/Martinist oligarklar kimlerdi? Kimler Pierre Laval'ı iktidara getirmişti?

William Shirer'in *The Collapse of the Third Republic* (1969), Pertinax'ın *The Gravediggers of France* (1944), William L. Langer'in *Our Vichy Gamble* (1947) ve Charles de Gaulle'ün *The Complete War Memoirs* (1954) adlı kitapları bu konuda bize ışık tutuyor ve 1940-44 yılları arasında Fransa'da yaşanan faşist dönemi aydınlatıyor.

Fransız politik sistemindeki suni sağ ve sol ayrımı 1789 Fransız Devrimi'nden itibaren başlamıştır. Ta başından beri sağ ve sol politikaları kontrol eden ideoloji Martinizm olmuştur.

Sağ ve sol suni politik sistemini hayatta tutan başka bir gizli neden daha vardı. Sağ ve sol'un kartezyenci ayrımı masonik Lyon Martinist Tarikatı tarafından ortaya atılmıştı. Tarikat, Fransız Devrimi'ni –bizdeki Meşrutiyet Devriminde de olduğu gibi– Özgürlük, Eşitlik ve Kardeşlik sloganlarını kullanarak yapmıştı.

Aslında Liberalizm = Sağ, Komünizm = Sol ve Martinizm = hem sağ, hem sol idi.

Daha sonra Kont Kalerginin de ortaya koyduğu gibi, Kapitalizm + Komünizm = Faşizm idi.

Bu kartezyenci kategoriler Avrupa'nın siyasi haritasından "aklın gücü"nü ortadan kaldırmak için ortaya atılmıştı. Bu şekilde egemen ulus devletlerdeki yönetim kontrol altında tutuluyordu.

Sağ ve sol politik kontrol sistemi iyi anlaşıldığı takdirde, Jakoben Devrimi, Bonapart Devrimi, Bourbon ve Orleans monarşilerinin restorasyon amaçları da iyi anlaşılmış olur.

Sinarşı üçlemesi (Cumhuriyet, İmparatorluk, Sinarşı) modern Sinarşı'nın kurucusu S. Yves tarafından ortaya atılmış ve daha sonra Hegel ve Nietzsche tarafından kullanılmıştır.

Sağa karşı sol kartezyenci anlayış, Üçüncü Cumhuriyetin kuruluşunda, 1889'daki Orlean darbesinde, 1894'deki Dreyfus meselesinde, 1934'deki Albay La Rocque ve 1937'deki Cagoule darbesinde ve 1940'daki Pierre Laval hükümeti sırasında ortaya çıkmıştır.

Kilise ve Ordu İçindeki Sağ-Sol Operasyonları

1894'deki Dreyfus meselesinden önce Üçüncü Cumhuriyet Anayasasına göre yapılması gereken reformları tamamlamak imkânı vardı. Leon Michel Gambetta,⁵³ Sadi Carnot'u Milli Savunma Komiserliği görevine getirdi:

3 Aralık 1887'de Cumhuriyetçi sol parti üyesi olan Carnot, Cumhurbaşkanı oldu.

25 Haziran 1894'de Lyon'lu bir anarşist olan Casseiro bir suikast sonucu Carnot'u öldürdü. Carnot'un Dreyfus Davası başlamadan birkaç ay önce öldürülmesi basit bir tesadüf değildi.

Kilise, askeriye ve monarşistlerden oluşan sağ blok, hükümet bürokrasisinin yüksek mevkilerini,

53 Leon Gambetta, Fransa'daki 1870 Paris Komünü olayından sonra İçişleri Bakanlığına getirildi. 1877'de üç ay diktatörce yetkilere sahip oldu. Lady Queenborough, *Occult Theocracy* adlı kitabında Gambetta'nın Yahudi olduğunu iddia ediyor.

yargıyı, kamu yönetimini, özel bankacılık sektörünü, işadamlarını ve gazeteleri de kapsıyordu.

1830-1840 arasındaki Orleanist rejimde ancak 200.000 kişi oy kullanabilmişti. 1881'den önce basın özgürlüğü diye bir şey mevcut değildi. Sendika kurma özgürlüğü 1884 yılında başlamıştı. Gösteri ve yürüyüş yapma hakkı ise 1907 yılında tanınmıştı. Amaç her zaman için kontrol, kontrol ve daha çok kontrol edebilmektir.

Dreyfus Davası'nın⁵⁴ ortaya çıktığı 1894 yılından başlayarak Martinistler hem sağ, hem de solu kontrol etmeye devam ettiler. Bazı militan rahip ve papazlar şiddet eylemlerine bilfiil katılmışlardı. Dinsel bir savaşı başlatmak için Katolik öğretiler kullanılıyordu.

Rene Waldeck-Rousseau'nun (1899-1902) başkanlığındaki ılımlı sol koalisyon, Fransa'daki Katolik Kilisesinin gücünü kırmayı hedefliyordu.

O sıralarda papacı ve katolik "Action Française", Paris caddelerinde aşırı sağ bir şiddet sergilemekle meşguldü.

Aslında Sinarşi'nin amacı kilisenin eğitimdeki rolünü tamamen ortadan kaldırmaktı. Çünkü kilise yüzyıllardır ilk ve orta dereceli okullarda din ağırlıklı eğitim veriyordu.

54 Dreyfus Davası: 1894 yılında Yahudi asıllı yüzbaşı Alfred Dreyfus'un casuslukla itham edilerek yargılandığı davanın adıdır. Dava sırasında ünlü romancı Emile Zola'nın "İtham ediyorum" başlığı ile yaptığı savunma sonucu Fransa kamuoyunda büyük tepki meydana gelmiş, halk sokaklarda yer yer gösterilerde bulunmuştur.

Gerçekte hedeflenen şey ise, çocukların eğitimi ve din faktörünü kullanarak Fransız toplumunu “sağ” ve “sol” olarak bölmek ve bunun sonucunda toplumda büyük bir şok ve korku yaratmaktır.

Fransa'nın birçok köy ve kasabasında sadece katolik okullar vardı. Devlet okullarında bile katolik eğitimin ağırlığı vardı.

Sol muhalefet tarafından ağır bir şekilde suçlanan katolik okullarda yetişen gençler, yavaş yavaş “cumhuriyetçi yaşam biçimine” düşman olmaya başladılar. Bu tam da o günlerin toplum mühendislerinin istediği bir şeydi. Katolikler, Cumhuriyeti tehdit eden sağcı-monarşist bir tehlike haline dönüştürülmüşlerdi.

Waldeck-Rousseau'dan sonra kurulan Emile Combes hükümeti (Combes katolik din adamlarına düşmandı) Fransa'daki katolik cemaatine ait 3000 okulu kapattı.

Bunun üzerine ülke çapında büyük bir ayaklanma başladı. Combes yangına körükle giderek, 54 Katolik Kilisesinin idari sistemini fesheden bir yasayı onayladı ve onları tamamen ortadan kaldırdı.

Daha sonra sıra Vatikan'a geldi. 1904 ilkbaharında Roma'nın yeni seçilen Papa'sı X. Pius, Combes ile mücadelede başarılı olamayınca, Fransa ile olan bütün ilişkileri kesti.

1905 yılında Fransa'da kilise ve devleti tamamen ayıran bir yasa yürürlüğe girdi. Böylece kilisenin bütün malı, mülkü devletin eline geçmiş oldu. Bütün papazlar ve piskoposlar ücret bordrolarından çıka-

rıldılar. Kiliselerin yönetimi ise din adamlarından oluşmayan birtakım örgütlerin yönetimine bırakıldı.

Bu, ülkede uzun yıllar süren kafa karışıklığına neden oldu. Bu karışıklık solcu ve Avrupa Birliği yanlısı Aristide Briand'ın Başbakan seçilmesine kadar devam etti. Din işleri bakanı olarak din ve devlet işlerinin birbirinden ayrılmasından sorumlu olan Briand, aslında perde arkasından ülkeyi yöneten Sinarşist/Martinist kontrolcülere hizmet ediyordu. Bu ayırım ülke yönetimi açısından bir kolaylık sağlamışsa da, halkın sosyal ve moral kondisyonunu zayıflatmıştı. Bu olay hem Kilise, hem de Devlet üzerinde uzun yıllar kolay kolay kapanmayacak yaralar açmıştı.

Amerikalı yazar Shirer, *"Masonluk, ateşi hep yanar durumda tuttu"* diye yazmıştı. Masonluk küçük, fakat etkin bir mücadele grubuyla siyasi Katolikliği köşeye sıkıştırmıştı. Geçmişte ise durum tam tersineydi, masonluk devamlı olarak Kilisenin takibatına ve baskısına maruz kalmıştı.

Masonlar Fransız ordusunun en üst kademesine çengel atmışlar, birçok generali hem mason, hem de cumhuriyetçi yapmışlardı. Fransa Cumhuriyeti'nin yılmaz bekçileri artık mason generallerdi.

Fransa'da Martinist ideoloji sayesinde cumhuriyetçi demek, solcu-sosyalist ve anti-Katolik olmak anlamına geliyordu. Diğer taraftan ordu subaylarının çoğu cumhuriyet aleyhtarı, sağcı, monarşist, Katolik ve antisemit (Yahudi-aleyhtarı) idi.

1905 yılında Üçüncü Cumhuriyet'in sinarşist-martinistleri, ordu ve Katolik Kilisesi içindeki yeni sağ muhalefet sistemini tamamen kontrol eder bir duruma gelmişlerdi.

Hem Dreyfus meselesinden, hem de Kilise-Devlet çatışmasından medet uman Sinarşinin hedefi, Fransız halkının karar verme mekanizmasını zayıflatmak ve ortamı faşist bankerler diktatörlüğü için uygun hale getirmektir.

1904 yılında imzalanan Fransız-İngiliz Güvenlik Antlaşması, her iki ülkenin bankacılık sisteminin birbirine entegre olması için imzalanmıştı. Bu Sinarşist bir tuzaktı ve temelinde Lazard Kardeşler Bankası'nın düzenlemeleri yatıyordu.

1954 yılında bir Fransız araştırma ajansının yaptığı araştırmalara göre, Paris'teki Lazard Bank ve Lazard-Monnet timi, Fransa'da bir bankacılar diktatörlüğü kurulmasını amaçlayan komplonun merkeziydi. Paris-Londra ve New York'ta şubeleri bulunan bu Yahudi bankasının uzman teknokratları Fransa'nın Finans, Çalışma ve Endüstri bakanlıklarının kontrolünü ele geçirmişlerdi.

1930 başlarında bir grup İngiliz banker (Lazard Kardeşler Bankası'ndan Sir Robert Molesworth Kindersley, İngiltere Bankası'ndan Sir Charles Addis ve Montague Norman⁵⁵) temelde Alman Merkez Bankası için yararlı olacağı düşünülen Avrupa'da savaştan zarar gören ülkelere uluslararası kredi

55 Montague Norman, İngiliz Merkez Bankası guvernörü idi.

temini için uzun vadeli bir plan yaptılar. Aslında bu krediler “Hitler Projesi”ne tahsis edilmişti. Ana hedefi Almanya’nın askeri bir güç haline getirilmesi ve yeniden savaşa hazırlanmasıydı. Fransız hükümeti de bu projeye hizmet ediyordu.

17. BÖLÜM

FRANSIZLARIN ALMANYA'NIN RUHR BÖLGESİNİ İŞGAL ETMESİ (1923-1930)

I. Dünya Savaşı'ndan sonra ne Amerika, ne de İngiltere Fransa ile yaptıkları Garanti Antlaşması'nın (1919) gereklerini yerine getirmişlerdi.

Clemenceau, Fransa'nın Ren'in batı kıyısı üzerinde hakları olduğunu iddia ediyor ve hem İngiltere'nin, hem de ABD'nin muhtemel bir Alman saldırısına karşı yardım garantisi verdiğini hatırlatıyordu.

Amerikan Başkanı W. Wilson ve İngiltere Başbakanı Lloyd George hem bu konuda söz vermiş, hem de antlaşmayı imzalamışlardı ama ABD Senatosu bunu onaylamamıştı.

Böylece bu antlaşma geçersiz sayılmaktaydı. Bu olay Fransa ve müttefikleri arasında bir güven bunalımı yarattığı gibi, Hitler'e de İngiltere ve Amerika'nın verdikleri sözlere pek güvenilmeyeceğini öğretmiş oldu.

Müttefikler arasında başgösteren güven bunalımı, Versay Antlaşması ile ilgili tartışmaları da gölgesinde bırakmıştı.

Versay Antlaşması Almanya'yı 20 milyar altın mark (5 milyar dolar) ön tazminat ödemeye mahkûm etmişti. Ödeme tarihinin sonu 28 Nisan 1921 olarak belirlenmişti. Tazminatın tamamı 132 milyar altın mark'tı (33 milyar dolar). Bunun % 52'si Fransa'ya ödenecekti.

İngiliz ve Amerikan bankaları tazminattan çok Alman pazarına egemen olmayı düşünüyorlardı. Lazard Kardeşler, Montague Norman'ın Londra Bankası ve onların ortakları Almanya'ya uygun faizlerle borç vererek, Alman ekonomisini yeniden canlandırmayı istiyorlardı. Onların başka bir planı olduğu için, savaştan zarar görmüş olan Belçika ve Fransa'nın durumu onları fazla ilgilendirmiyordu.

İngiliz ve Amerikalı bankerler Fransa ve Belçika'ya ödenecek tazminatlar konusunda fazla ısrarcı olmadıkları için, Almanya tazminatları ödemeye 1921 Aralığında başladı ve tazminatın tamamını ödeyemeyeceğini açıkladı.

Amerikalı gazeteci Shirer, 1923 yılında ortaya çıkan ve Weimar Almanyasını derinden sarsan gizli enflasyonu ve Montague Norman çevresinde küme-lenen bankerler çetesini şöyle anlatıyor:

“Erteleme ve moratoryumlar açıklandı ama Fransızların da sabrı taşmak üzereydi. Amerikalılar ve İngilizler 1922 yılında Fransa Başbakanı olan Poincaré'ye uzlaşması için baskı yapmaya başladılar.

Poincare, 1923 Aralığında Londra'da yapılan müttefikler arası bir konferansta Alman ödemeleri için 2 yıllık bir moratoryumu kabul etti (Almanlar 2,5 yıllık bir moratoryum önermişlerdi).

Toplam 132 milyar altın marklık tazminatın 82 milyarı doğrudan İngiltere ve ABD'ye, geri kalan 50 milyarın ise savaşın galiplerine ödenmesi gerekiyordu. Fransa savaş galibi olarak bu meblağın yarısının (25 milyarın) derhal kendisine ödenmesini talep ediyordu. İngiltere bu teklifi kabul etmedi.

Sekiz gün sonra, yani 11 Ocak 1923'te Poincare Fransız birliklerine Alman endüstrisinin kalbi olan Ruhr bölgesini işgal etme emrini verdi. Ruhr bölgesi Alman kömürünün %73'ünü, demir ve çelik endüstrisinin %83'ünü barındırıyordu. Versay Antlaşması'na göre Fransa'nın bu tarz bir yaptırıma hakkı vardı.

İngiltere ve Amerika Fransa'nın bu saldırganlığını şiddetle protesto ettiler.

Alman hükümeti işgale Ruhr bölgesinde başlattığı kitlesel bir pasif direnişle cevap verdi. Ayrıca Alman hükümeti işçileri genel greve çağırdı ve grevi finanse edeceğini açıkladı. Alman hükümeti ayrıca bölgedeki bütün maden ocaklarını, maden eritme ocaklarını ve fabrikaları kapattı.

Artık bu bölgede ne kömür çıkarılıyor, ne de çelik üretiliyordu. Rhineland'daki bütün demiryolları çalışmaları durdurulmuştu. Berlin'deki hükümet bilinçli olarak Alman markı'nın değerini düşürmeye başlamıştı. 1 dolar=4 milyon mark olmuştu ve Ağustosta 1

dolar=25 milyar mark'a ulaşmıştı. mark, Avrupa'nın en değersiz para birimine dönüşmüştü.

Poincare inat ve azimle sebat ederek, Fransız ve Belçikalı mühendis ve işçileri bölgeye gönderdi, madenler ve demiryollarının yeniden çalışmasını sağladı.

Fransızlar, Ren bölgesindeki Alman bölücülere gizliden gizliye yardım etmeye başlamışlardı. Bölücü Almanlar (Bunların içinde II. Dünya Savaşı sonrası Federal Şansölye olan katolik ve mason Adenauer de vardı). 'Ren Cumhuriyeti'ni ilan ettikleri zaman, Berlin'i büyük bir telaş ve korku kapladı. Almanya'nın en zengin bölgesi kaybedilmek üzereydi. Ruhr bölgesi olmadan Almanya'nın varlığını devam ettirmesi söz konusu olamazdı. 26 Eylül 1923'de Alman hükümeti teslim oldu ve Ruhr bölgesindeki pasif direnişi sona erdirerek, tazminat şartlarını yeniden görüşmeyi kabul etti" (Shirer, Op. Cit. p. 148-49)

9 Kasım 1923'de o güne kadar adı hiç duyulmamış aşırı-sağcı bir fanatik olan Adolf Hitler birdenbire Bavyera'da ortaya çıktı ve Almanya'daki hiper-enflasyon krizinden faydalanarak, Fransız işgaline karşı söylemlerle başarısız bir hükümet darbesine girişti.

Bu darbe girişiminin zamanlaması basit bir tesadüf müydü?

Daha 1923 gibi erken bir tarihte Sinarşi, Alman rövanşisti Hitler'i Almanya ve Fransa'daki parlamenter sisteme karşı kullanmayı düşünmüştü. Bu tarihten başlayarak Nazi Partisi kendisini Ruhr bölgesini

yeniden ele geçirmeye adadı. 30 Haziran 1930'da Fransızlar bölgeyi boşalttılar ve 1936 Martında Hitler'in orduları bölgeye stratejik bir dönüş yaptı.

Fransız tarafında ise, Alsas ve Loren'in ilhakı bölgenin endüstri kapasitesini güçlendirmişti. Loren'deki Wendell çelik endüstrisi Poincare'nin doğu Fransa ve Ruhr politikalarını desteklemekteydi.

Versay Antlaşması Alsas-Loren'deki Alman ailelere ait maden ve fabrikaların Fransa tarafından kamulaştırılmasını veya Fransız sanayicilere satılmasını öngörüyordu.

Almanya'nın mecburi tazminat ödemeleri çok uzun sürmedi. 1924 yılında sınaşist Dawes Planı ve 1929 yılında Young Planı kabul edildikten sonra, Almanya ödenmesi imkânsız olan tazminat taleplerini 23 milyara indirmiş ve Fransa'nın payına bundan 9,5 milyar düşmüştü.

Almanya'nın Amerikan bankalarından aldığı borçlar –ki toplam tazminat ödemelerinden çok daha fazlaydı– asla geri ödenmedi. Bu borçları veren Amerikalı bankerler aptal değillerdi, verdikleri borçların geri ödenmeyeceğini biliyorlardı.

Eski ABD Başkanı George Bush'un dedesi Prescott Bush ve Harriman Kardeşler, II. Dünya Savaşı sırasında Nazi savaş makinesini finanse etmişlerdi.

1931 yılında bütün dünyaya yayılan ekonomik durgunluk ve Hoover moratoryumu Almanya'nın savaş borçları ödemelerine bir son verdi.

Alman tazminat ödemelerine 9 Temmuz 1932'de Lozan'da tamamen son verildi.

18. BÖLÜM

FRANSA'DAKİ BAŞARISIZ HÜKÜMET DARBESİ (1934)

20. yüzyılın başında Fransa'da öne çıkan aşırı sağcı politikacıların başında Charles Maurras geliyordu. Maurras, Protestanlara, Yahudilere, masonlara ve Fransız olmayan yabancılara düşmandı. Roma Kilisesi 1926'ya kadar Maurras'ı desteklemişti.

I. Dünya Savaşı'nı takip eden günlerde Sinarşi'nin bir başka adamı işçi mücadelelerinde ortaya çıktı. Bu adam yarı-faşist yarı-komünist George Sorel'di. Sorel, Confederation General du Travail (CGT) adlı 1906 yılında kurulmuş olan işçi sendikaları konfederasyonuna karşı çıkıyordu.

Sorel, şiddeti öven bir kitap yazmıştı. Bu kitap, Fransız işçi hareketi üzerinde çok etkili oldu. İşçileri hükümeti devirme yönünde tahrik eden Sorel sayesinde Sinarşi, Üçüncü Cumhuriyeti devirme fırsatını ele geçirmiş oldu.

Sorel, sinarşist bir komünist-faşistti ve aşırı soldan aşırı sağa hızlı bir dönüş yapmıştı. Lenin hayranı Sorel, birdenbire aşırı sağcı Charles Maurras'ın "Action

Française” hareketine destek vermeye başlamıştı. O, İtalyadaki faşist hareketin önderleri olan Croce ve Mussolini ile de işbirliği yapıyordu.

Benito Mussolini daha sonra içindeki faşizmin tohumlarını atanın Sorel’in I. Dünya Savaşından önce yazdığı kitap olduğunu açıklamıştı. Mussolini o zamanlar Milano’lu sosyalist bir devrimciydi. Mussolini’nin örnek aldığı kişi Sorel’dir.

Fransa’da o tarihlerde sağdan sola veya soldan sağa dönenler hiç de az değildi. Yine o tarihlerde Avrupa’nın işi hakları yönünden en geri lkesi Fransa idi. Pazar gününün tatil olarak kabul edilmesi 1906 yılında çıkarılan bir yasayla mümkün olabilmifitir. O günlerde kadınlar ve çocuklar günde 10 saat, erkekler ise 12 saat çalışıyordu.

1910 yılında Fransa Başbakanı ve sosyalist avukat Aristide Briand, demiryollarında grev yapan sendika liderlerini tutuklatmıştı. Fransa’da bu tip çelişkilere o günlerde çok sık rastlanıyordu.

Yine o sıralarda eski Monarşist-Sağ, anti-entelektüel, otoriter ve şövenist Fransız milliyetçiliğini savunuyordu. Fransız Devrimi’nden itibaren başlayan sağ’ın ve sol’un ideolojik savaşında her şey tamamen tersine dönmüştü.

1789’da sol’un değerleri olan milliyetçi-şövenizm, militarizm ve şiddete sağ sahip ıkımış ve 20. yüzyılın ilk 45 yılında hep bu değerleri savunmuştur.

30’lu yıllarda Fransa’da “Action Française”, “Croix de Feu” ve “Cagoule” gibi karşı devrimci faşist çeteler türemişti.

Sinarşî'nin amacı sağcı "Action Française"yi kullanarak Fransa'da yeni bir sağ-sol siyasi bölünmesi yaratmak ve daha sonra monarşiyi geri getirme bahanesi ile faşist bir diktatörlük kurmaktır. Bu diktatörlüğün yöneticileri hükümet içindeki elit-mason kadro olacaktır. O günlerin çok geçerli söylemi "Düzen" idi.

Aşırı sağcı Maurras, ünlü mason üstadı Joseph de Maistre'ye hayrandı, hatta ona tapıyordu bile denebilir. O da Maistre gibi kitlelerden, sendikalar-dan, yasalar önünde eşitlikten ve devlet eliyle eğitim verilmesinden nefret ediyordu.

Maurras'ın düşünceleri pek fazla taraftar bulmamasına rağmen, 1934'deki hükümet darbesinin itici gücü olmuştur.

Maurras'ın iki önemli hedef kitlesi vardı; bunlardan biri yüksek rütbeli askerler, diğeri ise kiliseydi. Onun bir sinarşist olarak en önemli fonksiyonu Üçüncü Cumhuriyeti çökertmekti.

1934 yılında bütün dünyayı saran ekonomik durgunluk Fransa'ya da büyük zarar vermişti ve hükümet düşmek üzereydi.

1932 ile 1937 yılları arasında Fransa'yı 14 farklı hükümet yönetmişti.

Avrupa'daki bütün aşırı sağcı örgütler, Örneğin gönüllü organizasyonları, anti-parlamenter gruplar, Almanya'daki "Çelik Miğfer", Amerika'daki "American Legion", Fransa'daki "Croix de Feu", Almanya'daki SA ve SS'ler, sinarşist bankerler ve zengin oligarklar tarafından finanse edilmişti.

Yukarda adı geçen bütün örgütler aşırı sağcı “Action Française” gibi, anti-semit, anti-Protestan ve mason düşmanıydı.

“Sinarşist İmparatorluk Hareketi” (SİH) “Cagoule” vasıtasıyla birçok aşırı sağcı çetenin liderliğini üstlenmişti.

1932’de SİH, Teozofi Cemiyeti ve ona bağlı gizli cemiyetlerin yönetimini de ele geçirmişti.

1934’de SİH “Cagoule” yönetimini kontrol ediyordu ve 1935’de “Grand Orient de France” mason localarının yöneticisi “Büyük Konseyi” de ele geçirmişti. Bütün bu el değiştirmeler adı geçen örgüt üyelerinin bilgisi dışında gerçekleştirilmişti.

Sinarşi, parlamentoya, kiliseye, orduya ve iş alemine karşı bir “karşı devrim” örgütlemişti. Bu devrimin önderi olacak kişi de belliydi; Albay La Rocque.

Albay, Gaise Dükü Jean Pierre Clement’in has adamıydı. Dük Pierre Clement (1874-1940) hayatı boyunca Fransız tahtının gerçek varisi olduğunu savunmuştu. O, Bourbon-Orleans kraliyet kan bağından gelen Chartres Dükünün oğlu ve Paris Kontunun genç kardeşıydı. Oğlu, Paris Kontu Henri Orleans hanedanının başıydı.

Guisse Dükü Albay La Rocque’u destekliyordu.

Albay aslında “L’Action Française” adlı aşırı sağcı bir gazete çıkaran Charles Maurras ve Leon Daudet için çalışıyordu.

Aynı yıl içinde (1934’de) sinarşist Lazard Kardeşler ve J. P. Morgan ABD’de de Başkan F. D. Roosevelt’e

karşı bir darbe girişimini finanse etmişlerdi. Darbe girişiminde bulunanlar ise “Savaş Gönüllüleri” ve “Croix de Feu”nun Amerikan şubesiydi.

Darbeciler Amerikalı General Smedley Butler’ı askeri diktatör yapmayı istemişlerse de General bütün haince planlarını kamuoyuna açıkladı.

Paris’teki faşist organizasyonların en önemlisi “Jeunesse Patriotes” (Genç Vatanseverler) adlı kuruluştur. Polis kayıtlarına göre örgütün Paris’te 6000 olmak üzere tüm Fransa’da 90.000 üyesi bulunuyordu.

Bunun dışında 1933’te kurulan “Solidarite Française” (Fransız Dayanışması) adlı örgütü sayabiliriz. Bu örgüt ünlü parfümcü François Coty tarafından finanse ediliyordu ve başkanı emekli binbaşı Renaud idi. Örgüt milisleri mavi gömlek, siyah bere ve siyah botlar giyorlardı. Örgütün parolası “*La France aux Français!*” (Fransa, Fransızlarındır) idi. Örgütün bütün Fransa’ya dağılmış 180.000 üyesi bulunuyordu.

Ayrıca Hitler ve Mussolini ile açıkça işbirliği yapan Marcel Bucard’ın kurduğu “La Fascisme” adlı bir grup daha vardı.

“La Croix de Feu” (Ateşten Haç) da bir sokak çetesi idi. 1927 yılında üyelerinin çoğu eski savaş gönüllüleriydi ve başkanı Albay François La Rocque idi.

La Rocque, Bonapart ailesinden gelen Dük Pozzo di Borgo’nun yardımcısıydı.

27 Kasım 1931’de Trocadero’da yapılan “Uluslararası Silahsızlanma Kongresi”ni basan “Croix de Feu”, “Action Française” ve “Jeunesse Patriotes” milisleri,

bunları aynı çatı altında toplayan ortak bir liderlik tarafından yönlendiriliyordu.

Albay La Rocque'u hükümet fonları ile besleyen Pierre Laval ve Andre Tardieu idi. Özel sektörden Ernest Mercier ve François Coty de albayı besleyen kaynaklar arasındaydı.

6 Şubat 1934'de Paris'teki Meclisi basan sağcı faşistler ve sokak çeteleri Daladier Hükümetini devirmeye teşebbüs etmişlerdi. Meclis üyeleri, faşist serseriler orayı basmadan kaçmayı başarmışlardı. Bu darbe sırasında La Rocque hiç ortalıkta görünmemişti.

6 Şubat 1934, 1871 Paris Komünü'nden beri yaşanan en kanlı siyasi hareket olarak siyasi tarihe geçmiş, başarısız bir hükümet darbesiydi. Albay La Rocque hükümeti devirmeyi başaramamıştı.

Fransız tarihçi Philippe Bourdelle'e göre o gün "Place de la Concorde"da hükümeti protesto etmek için 40.000 kişi toplanmıştı.

6 Şubat darbesinde askerlerin rolü var mıydı sorusuna, evet denilebilir.

General Weygand'ın komploya karıştığına dair hiçbir delil yokken, iki mareşalin darbeye karıştığı tespit edilmişti. Bunlar; Mareşal Lyautey ve Mareşal Franchet d'Esperey'di. Mareşal d'Esperey silahlı kuvvetlerde yuvalanmış iki örgütle bağlantılıydı. Bunlardan birincisi "*Corvignolles*" denilen şebekeye bağlı ordu içindeki hücrelerdi. İkincisi ise, "Comité Secret d'Action Revolutionnaire" (CSAR-Devrimci Eylem Gizli Komitesi) idi ve "La Cagoule" adıyla

biliniyordu (ilerde bu konuda daha ayrıntılı bilgi vereceğim) Cagoule üyelerine ise “Cagoulards” deniyordu.

Bu grup açıkça teröristti ve amacı Cumhuriyeti devirerek, Mussolini’nin faşist devlet modeline uygun olarak otoriter bir rejim kurmaktı. Bu grup Mussolini’yi gizli fonlarla desteklediği gibi, Mussolini’ye muhalif olan iki kişiyi de sürgünde öldürmüştür.

Bu grubun lideri Deniz Kuvvetlerinde bir mühendis olan Eugene Deloncle idi.

Grubun askeri kanadının liderliğini ise, emekli bir Hava Kuvvetleri mensubu olan General Duseigneur yapıyordu.

19. BÖLÜM

DE GAULLE SİNARŞİ İLE NASIL MÜCADELE ETTİ?

I. Dünya Savaşı'nın başlangıcında, Fransız Ordu Yüksek Komutanlığında yeni bir askeri doktrin değişikliği gözleniyordu. Buna "*offensive a outrance*" (Devamlı Saldırı) deniyordu ve sonu süngü saldırısı ile biten bir hücum stratejisine dayanıyordu.

Fransız filozofu Henry Bergson *Elan Vital* isimli kitabında Fransız askerinin Alman askerinden daha üstün olduğunu, çünkü "*furia francesca*"nın (Fransız öfkesi) dayanılmaz olduğunu iddia ediyordu.

20. yüzyılın başında Fransız Savaş Kulejinde öğretmen olan Albay Henry Philippe Petain ateş gücü temel alınarak savunma yapılabileceğini anlatıyordu. Petain 33. Piyade Alayına komuta ediyordu ve Teğmen Charles de Gaulle de bu alayda görevliydi.

De Gaulle anılarında Fransa'nın Petain'in güç hırsının kurbanı olduğunu belirtmiştir (Charles de Gaulle, *The Complete War Memoirs of Charles de Gaulle*).

Fransızların bu saldırı politikalarının arkasında 1870 savaşında kaybettikleri Alsas ve Loren bölgesini Almanlardan geri alma isteği yatıyordu.

1932’de Milli Savunma Genel Sekreterliğinde (Secretariat General de la Defense Nationale) görevli Albay Charles de Gaulle stratejik bir savunma doktrini geliştirmişti. Eğer bu doktrin kabul edilseydi, Fransız ordusu Hitler’in ordusunu durdurabilir ve II. Dünya Savaşı’na engel olabilirdi.

De Gaulle’ün milli savunma stratejisi tamamen mekanize, hareketli ve profesyonellerden oluşan bir orduya dayanıyordu. Bu ordu 3000 tank ile 50 km genişliğinde bir cepheyi bir günde yarabilirdi. De Gaulle’ün mekanize savaş stratejisi uygulansaydı gerçekten de Hitler’i durdurabilirdi.

Fakat Fransız Ordu Yüksek Komutanlığı onun gibi düşünmüyordu. Onlara göre kısa menzilli toplarla donatılmış ağır zırhlı tanklar piyadeye eşlik etmesi için yeterliydi. Tanklar bağımsız hareket edemezlerdi. Bir bölgenin savunulması için havadan uçaklarla da müdahale edilmeliydi ama Fransız Hava Kuvvetlerinin birkaç ağır bombardıman uçağı vardı ve avcı-bombardıman uçağı hiç yoktu.

Fransız topçusu ise sabit bir pozisyonda, dar bir görüş açısı ile atış yapabilme yeteneğine sahipti.

Fransız Genel Kurmayı tarafından tasarlanan “Majino Hattı” sabit bir cephe olarak savunma amacıyla yapılmıştı. Bu hat, Fransa’nın bunun gerisinde düşman saldırısını beklediği anlamına geliyordu.

De Gaulle stratejik açıdan bu hattın yapımı ile savaş inisiyatifinin düşmana verildiğini iddia ediyordu (tarih onu haklı çıkardı). De Gaulle bunları 1934'de yazdığı *Vers l'Armee de metier* (Geleceğin Ordusu) adlı kitabında Majino Hattı stratejisinin ne kadar hatalı ve tehlikeli olduğunu açıkladı.

Fransız Genel Kurmayının eski tip askeri görüşü kendini "Majino Hattı" savunmasında da göstermişti. Bu hat, Hitler'in Avusturya, Polonya ve Çekoslovakya'yı işgal etmesini kolaylaştırdığı gibi, bu hattı by-pass ederek Sedan bölgesi üzerinden Fransa'yı işgal etmesine de neden oldu.

1933 Ekiminde Hitler Almanya'yı Milletler Cemiyeti'nden çıkardı ve 1934-35 yılları arasında hızla silahlanmaya başladı. Hitler, Versay Antlaşmasını yırtıp atmaya hazırlanıyordu. Öte yandan General von Seeckt başkanlığındaki bir askeri heyet de Hitler'e (De Gaulle'ün Fransız ordusu için önerdiği gibi) Alman ordusunun mekanize bir güç haline getirilmesini öneriyordu.

De Gaulle'ün kitabını ele geçiren Alman Hava Kuvvetleri Komutanı Göring, bunu Hitler'e göstermiş ve Alman ordusunun buna göre yeniden yapılanmasını önermişti.

1934 Kasımında Alman Reich'i ilk üç panzer tümenini kurmuş bulunuyordu.

Alman Genel Kurmayında görevli Albay Nehring'in üç panzer tümeninin oluşumu ile ilgili olarak yazdığı

kitap, tamamen de Gaulle'ün önerdiği zırhlı tümenler teorisine dayanıyordu.

1935 yılında P. Reynaud⁵⁶ özel birlikler kurulması için girişimlerde bulundu ve hatta bu amaçla *Le probleme militaire française* (Fransa'nın Askeri Sorunları) adlı bir kitap yazdı.

Fakat eski kafalı askerlerden oluşan Fransız Genel Kurmayı, de Gaulle'e karşı cephe aldı. General Weygand, General Gamelin, General Maurin ve Mareşal Petain, Mareşal Foch ve Joffre, hepsi de de Gaulle'ün planına karşıydılar.

Politikacılar da onun stratejik düşüncelerine karşıydı. O günlerde Başbakan olan sosyalist-siyonist-Yahudi Leon Blum⁵⁷ "profesyonel askerlik ve ordu" hakkında aleyhte birçok makale yazmıştı.

56 Paul Reynaud (1878-1966): Fransız politikacı ve hukukçu. Üçüncü Cumhuriyetin Başbakanı ve merkez sağdaki Alliance Démocratique'in başkanıydı.

Reynaud, de Gaulle'ün "mekanize savaş" teorisini destekleyenlerden biriydi.

57 Leon Blum (1872-1950): Fransız politikacı, Halk Cephesi'nin kurucularından ve 1936-37 yılları arasında Fransa Başbakanı. Blum, Fransız Sosyalist Partisinin kurucusu ve parti gazetesi *Le Populaire*'nin baş yazarıydı.

O, Şubat 1934'deki sağ kanat gösterilerinden sonra, sosyalistleri, radikalleri ve bütün faşizm aleyhtarı muhalefeti birleştirmeye çalıştı.

1932'de savaş karşıtı, Fransız sanayini millileştirmeye dönük ve işsizliğe karşı bir sosyalist program geliştirdi. Bu programa dayalı olarak Halk Cephesi'ni kurdu. Halk Cephesi Nisan ve Mayıs 1936'da seçimi kazanarak meclis çoğunluğunu ele geçirdi.

Blum, 1936 Haziranında Halk Cephesi lideri olarak Fransa'nın

Blum, “Kahrolsun, Profesyonel Ordu!” başlıklı makalesinde özel tank birliklerinin gereksiz olduğunu yazmıştı. Bir ordu komitesi de reformcu Paul Reynaud’un teklifini reddetmişti.

Fransız Genel Kurmayına göre, özel tank birliklerinin kurulmasını da içeren reformlar faydasız, tarihe ve mantığa aykırı şeylerdi.

Hitler, 1936 yılında Ren nehrini geçince, Fransızların akılları başlarına geldi ve kendi özel tank birliklerini kurarak, acilen Ren bölgesine sevk ettiler.

Eğer Fransa kendine güvenip Almanya ile savaşabilseydi, Avusturya, Çekoslovakya ve Polonya bu kadar kolay teslim olmazdı.

Bütün bu olaylar tesadüfen gerçekleşmemişti. Leon Blum, Maurice Thorez ve Edouard Daladier gibi pasifist ve tavizkâr politikacılar yüzünden Fransa, Almanya’nın Avrupa’yı işgal etmesine göz yummuştu.

Olaylar kronolojik olarak şu şekilde gelişmişti;

7 Mart 1936’da Hitler, askerden arındırılmış Ren bölgesini işgal etti.

sosyalist ve Yahudi ilk başbakanı oldu. Blum’un özel sanayi ve finans üzerinde devlet kontrolü kurmak istemesi, birçok Fransız işadamı arasında büyük bir hoşnutsuzluk yarattı. Sağ muhalefet “Blum’u başbakan olarak görmektense, Hitler’i tercih ederiz” demeye başlamıştı.

1940 yılında Blum, Vichy hükümeti tarafından tutuklandı ve savaş suçlusu olarak 1942 yılında Riom’da bir mahkemeye çıkarıldı. 1945 yılında Amerikan askerleri tarafından bir Alman toplama kampından kurtarıldı.

13 Mart 1936'da Fransız ordusu, Majino Hattını takviye etmeye başladı.

11 Mart 1938'de Hitler, Avusturya'yı ilhak etti.

29-30 Eylül 1938'de Hitler, Chamberlain ile Münih Paktını imzaladı ve Çekoslovakya'yı işgal etti.

1 Eylül 1939'da Hitler, Polonya'yı işgal etti.

3 Eylül 1939'da Fransa ve İngiltere, Almanya'ya savaş ilan etti. Fransız ordusu Majino Hattının gerisine çekildi.

Ocak 1940'da Paul Reynaud'un evinde verilen bir yemekte –Blum da bu yemeğe davetliydi– de Gaulle Almanya'nın ilkbaharda Paris'i işgal edebileceğini söyledi.

26 Ocakta de Gaulle yetkilileri son bir defa ikaz etti. Hükümet ve Genel Kurmay yetkililerine hitaben yazdığı bir “memorandum”la endişelerini dile getirdi. De Gaulle son dakikaya kadar mücadele etmeye devam etti.

21 Mart 1940'da Daladier hükümeti istifa etti ve Paul Reynaud 23. hükümeti kurmakla görevlendirildi.

Reynaud, derhal de Gaulle'ü göreve çağırdıysa da artık çok geç kalınmıştı.

Reynaud hükümeti de düşmek üzereydi. Sinarşistler kuracakları faşist bir rejim için Laval ve Petain'i ileri sürüyorlardı.

20. BÖLÜM

FRANSA SAVAŞI

Daha önce de sözünü ettiğim gibi, 1936 yılında sosyalist bir Halk Cephesi Hükümeti iktidara gelmiş ve başına da Yahudi Leon Blum geçmişti. Sinarşistler için bu ortam sağ-sol çatışması açısından idealdi. Sağcılar için sosyalist ve komünist sempatizanı Blum bir numaralı hedefti.

1938'de Blum'un yerini E. Daladier aldı ve sosyalistler hükümetin dışında kaldılar.

Sinarşinin birinci amacı bir sağ-sol çatışması yaratmak, daha sonra ise kontrol edilen iki kukla başkanla (E. Daladier ve Paul Reynaud) halkı demoralize etmek, hükümeti paralyze etmekte.

Diğer bir deyişle, halkı yeni bir diktatörlük düzenine hazırlamak için mümkün olduğu kadar çok korkutmak ve anarşi yaratmaktı. 1938-39 yılları arasında Fransa'da yaşanan şey tam da buydu.

Hitler'in Polonya'yı işgal etmesi üzerine 3 Eylül 1939'da Fransa ve İngiltere, Almanya'ya savaş ilan etti.

1940 Haziranında 6 haftalık bir savaşın ardından Fransa düştü. Bu nasıl olmuştu? Dünyanın en güçlü ordularından biri olan Fransız ordusu bu kadar kısa bir zaman içinde nasıl yenilmişti? Bu korkunç yenilgiyi açıklayacak hiçbir şey yok gibiydi.

1940 Haziranında Paris'te bulunan Amerikalı gazeteci Shirer, Fransız toplumu, ordusu, hükümeti ve halkının moralinin tamamen çöktüğünü söylüyordu. Bu çöküşü açıklayabilecek hiçbir teori yoktu. Fransız halkı otoriter bir rejimi kabul etmesi için çok önceden şartlanmaya başlanmıştı.

14 Haziranda Almanlar Paris'e girdiler. Halkın çoğu şehirden kaçtı. 5 milyonluk şehirden geriye 700 bin kişi kalmıştı. Fakat Sinarşistler kaçmamışlardı ve işbaşındaydılar.

Banque d'Indochine bankasının başkanı faşist Paul Baudin, Fransız-Alman ekonomik ilişkiler konseyinde (Lazard-Rothschild çıkarlarını temsilen) Worms Bankası'nın delegesi olarak yer almıştı.

Normal şartlarda Banque Worms ve Lazard Kardeşler gibi işgal öncesi (Reynaud, Blum ve Daladier gibi) hükümetler sayesinde büyük servetler kazanan bankaların, Üçüncü Cumhuriyetin çökmesi ile birlikte Fransa'yı terk etmeleri beklenirdi. Fakat bunlar Laval'm faşist rejimi altında faaliyetlerini sürdürmeye devam ettiler.

Banque Worms görevlisi olan Jacques Barnaud, Pierre Pucheu, François Lehideux ve sinarşist profes-

yonel Jean Coutrot, Vichy hükümeti sırasında Maliye, Endüstri ve Ticaret bakanlıklarında görev aldılar.

Vichy hükümetinin politik, finansal ve ekonomik organizasyonlarından oluşan 36 komitenin 25'ini Banque Worms Başkanı Jacques Barnard “Sinarşi Hareketi İmparatorluğu” adına yönetiyordu. (Sinarşiyle ilgili Fransız İstihbarat Raporları, Paris, 6 Ekim 1944, S. 15)

21. BÖLÜM

SİNARŞİ FRANSIZ ORDUSUNU SABOTE EDEREK ALMAN İŞGALİNE YEŞİL IŞIK YAKTI MI?

Fransa'daki Üçüncü Cumhuriyetin çökertilmesi (1940) tarihi bir anormallik, bir paradokstu. Bunun nedeni şeytani bir örgüt olan ve Fransız siyasi ve askeri önderlerinden oluşan Sinarşi idi.

Üçüncü Cumhuriyetin 69 yıl sürmesinin nedeni birbirine zıt güçlere dayanmasındandı. Bu güçler doğası icabı asla birarada olamazlardı. Bunlar Kralın tahtı ve Başkanlık koltuğu idi. Bu paradoks yürütülmesi imkânsız bir hükümet formu doğurmuştu. Bu demokratik olmayan feodal bir sistemdi. Fransa işte böyle bir çeşit "Feodal Demokrasi" ile yönetiliyordu. 1940'daki Üçüncü Cumhuriyet anormalliği politik ve stratejik karakterdeydi.

Ta başından beri Fransız askeri stratejisi, stratejik bir felaketti, çünkü Fransızlar Lazar Carnot'un "Ulusal Stratejik Savunma" konseptini (bu konsept,

modern hava kuvvetlerinin mekanize tank birlikleri ile koordineli olarak kullanılmasını öngörüyordu) terk etmişlerdi.

Milli Savunma Politikasının Sabote Edilmesi

Üçüncü Cumhuriyetin içten çökertilmesi planı yalnız Hitler'in istilasını değil, ekonominin endüstri ve savunma sektörlerini de içten çökertmeyi ve ayrıca Fransız halkının "Ulusal Devlet"i savunan millici kesiminin de yok edilmesini öngörüyordu.

Fransız Endüstri Sektörünün Sabote Edilmesi

1939'da uçak motorları imal eden Societe Lorraine şirketi, sınaşist "Devrimci Eylem Gizli Komitesi" (CSAR) başkanı J. Baptiste Barbaroux tarafından kontrol ediliyordu. Barbaroux şirketin yönetim kurulu başkanıydı.

Şirketin yönetim kurulunda olan bir diğer üye ise E. Giscard d'Estaing idi. D'Estaing ailesi Fransız Devrimi'nden beri devamlı masonik örgütlerin ve Martinizm'in içinde olmuştur.

Baron Adrien de Turckheim Lorraine-Dietrich şirketinin patronuydu. Baron, Alsas kökenli bir Alman'dı ve 1870 Savaşı sonrası Fransa'nın Luneville şehrine taşınmış ve burada Fransız demiryolları için mobilya yapmaya başlamıştı.

Turckheim ailesi Alman oligarşisinin önde gelen ailelerinden biriydi ve Almanya'nın ulus-devlet olarak birleşmesine şiddetle karşı çıkmışlardı.

Şirket millileştirilmeden önce ikiye ayrılmıştı; birisi vagon, diğeri ise otomobil imal ediyordu. Şirkete içindeki çalışanları tarafından teknik sabotaj yapılmıştı. Şirketin CEO'su Jean-Baptiste Barbaroux motor parçalarına komünistlerin sabotaj yaptığını iddia etmişti ama makinelere sabotaj yapanlar anti-komünist işçilerdi ve onlara karşı hiçbir yaptırım uygulanmamıştı.

1940'da Vichy hükümeti işbaşına geldiği zaman, Barbaroux Meulundaki Donanma tersanesinin başına geçti ve Almanya için torpido atan hücumbotlar imal etmeye başladı. Onun işbirliği yaptığı Alman şirketi "Göring Grubu"na dahildi.

Yönetimin Sabote Edilmesi

Silahlanma Bakanlığı Raoul Dautry, Jean Bichelonne ve Roger Nathan gibi sinarşist operatiflerin eline geçmişti. Maliye Bakanlığına, Hava Kuvvetleri Bakanlığına ve Savaş Bakanlığına da sinarşistler sızmıştı.

Bu sinarşistler General Bergeret, Caquot ve General Piquenard'tı. Bunlar bürokratik gecikmeler ve zaman alan soruşturmalarla işleri sabote etmişlerdi.

Fransa'ya karşı yapılan sabotajlar içinde en önemlisi, çok etkin olabilecek uzun menzilli bir uçaksavar top silahının görev yapamaz duruma getirilmesiydi. Sinarşist topçu komutanı General Piquenard bu silahın işe yaramaz olduğunu iddia ederek 1935 yılında ordu envanterinden çıkartmıştı. Yerine ikame

edilmesi düşünölen bir başka silah protipi de 1940 yılına kadar orduya teslim edilememiştii. Araştırma ve geliştirmenin 5 yıl sürmesi de bir başka sabotaj eylemiydi.

Askerlerin İçindeki Sabotörler

1934’de Mareşal Petain savaş bakanıyken askeri personelin cezalarını hafifleten bir yasa kabul edilmişti. Bu yasa mecburi askerlik hizmetini reddeden birçok insanın ortaya çıkmasına neden olmuştu. Askerler de artık başka bir savaş olmayacağını, olursa bile Fransa’nın savunma durumunda olması gerektiğini söylüyorlardı. Tek başına bu “savunma durumu”nun kabulü bile yenilginin garantisiydi.

Asıl sorun şuydu; bütün ulus saldırı pozisyonuna geçmeden bir savaşa nasıl hazırlanabilirdi?

1939-40 yılları arasında Fransa’daki askeri birlikler içinde komünist propaganda broşürleri dolaşır olmuştu. Aslında bunları hazırlayan komünistler değil, Savaş Bakanlığına bağlı askeri personeldi.

Cumhuriyetçi Elit’in Tasfiyesi

Stratejik olarak konuşmak gerekirse, Fransa’nın Almanlar tarafından işgal edilmesi planı Fransız birliklerinin en iyilerinin Belçika’ya gönderilmesi ve Fransız ordusunun arkadan çevrilmesi hareketına dayanıyordu. Bu politikayı desteklemek için “Majino Hattı” denize kadar uzatılmamış ve Ardennes dağla-

rının kuzey koridor bölgesinde –adeta Almanların rahatça geçişini sağlamak için– bir geçit bırakılmıştı.

1939 Mayısında Daladier hükümetinin en az altı bakanı sinarşısttı. Bunlar;

- 1- Albert Pierre Sarraut-İçişleri Bakanı
- 2- Raymond Patenotre-Milli Ekonomi Bakanı
- 3- Anatolie de Monzie-Kamuişleri Bakanı
- 4- Charles Pomaret-alışma Bakanı
- 5- Raoul Dautry-Silahlanma Bakanı
- 6- Camille Chautemps-Konseyn Başkan Yardımcısı

Bu bakanlardan beşi CSAR (Devrimci Eylem Gizli Komitesi) yesi ydi. Bu nedenle Sinarşının Daladier hkmetini tamamen kontrol ettiğini söyleyebiliriz.

22. BÖLÜM

SİNARŞİ ÜÇÜNCÜ CUMHURİYETİ NASIL YOK ETTİ?

Pierre Laval:⁵⁸ Vichy Hükümetindeki Sinarşist

ABD Büyükelçisi Anthony J. D. Biddle'in Başkan Roosevelt'e gönderdiği 7 Ocak 1942 tarihli mektup, Vichy hükümetindeki sinarşist finansal kontrolü çok iyi açıklamaktadır.

Biddle Londra'dan şöyle yazıyordu;

"Bu grubu (yani sinarşistleri) ne Fransız, ne de Alman olarak nitelendirmek mümkün. Her iki grup

58 Pierre Laval (1883-1945): Fransız siyaset adamı. 1914'de sosyalistlerden Aubervilliers milletvekili seçildi. 1923-1944 arasında aynı şehrin belediye başkanlığını yaptı. 1924'ten itibaren Mecliste "bağımsız sosyalist" olarak yer aldı. 1925-1936 arasında birçok kez bakan ve iki kez Meclis başkanı oldu.

1939'daki savaş ilanına karşı çıktı ve 1940 yenilgisinden sonra Vichy hükümetinde başbakan yardımcılığı yaptı. Almanya ile işbirliğinden yanaydı. Petain ile Hitler'in Montoire görüşmelerini ayarladı. Petain'in gözünden düştükten sonra tutuklandı (Aralık 1940). Ancak Almanlar Amiral Darlan yerine onun hükümete alınmasını istediler (Nisan 1942). Bundan sonra Laval "Bolşevikliğe karşı bir kale" olarak gördüğü Almanlarla işbirliği siyasetini güçlendirdi.

da ayırt edilemeyecek kadar birbirleri ile kaynaşmışlardır. Onların tek endişeleri finansal ve endüstriyel çıkarlarının korunmasıdır.”

Biddle'ın mektubu sinarşist bankerler çetesi ve onların Laval rejimi ile ilgilerini çok iyi anlatıyordu.

Bu mektupta grubun bir taraftan Avrupa'nın güçlü ticari bankacılık şebekesi, diğer taraftan da Avrupa'nın önde gelen aristokratik oligarşisiyle (Habsburg-Orlean hanedan diktatörlüğü kurma istekleri) ilgisi isimler verilerek anlatılıyordu.

Bunlar bütün siyasi partilerin –ister sağ, ister sol olsun– üstünde ve arkasındaydı.

Sinarşi Worms Bankası vasıtasıyla Amiral Darlan'ı kontrol ediyordu. Bu banka Hippolyte Worms, Jacques Barnaud ve Gabriel Leroy Ladurie tarafından yönetiliyordu. Banka bütün Vichy hükümetini kontrol etmekteydi.

Bankacı oligarşik beyin tröstü, Banque Nationale du Commerce et d'Industrie tarafından yönetilmekteydi.

Banque de l'Indochine Paul Baudin, Banque de Paris et Pays Bas ise Frederich Bloch Laine tarafından yönetiliyordu. Bu banka ABD'deki J. P. Morgan ile ilişkiliydi.

Yukarıda adı geçen bankaların hepsi en tepedeki Lazard Kardeşler Bankacılık (Paris, Londra, New York) ile ilişkiliydi.

Biddle'ın mektubundan İçişleri Bakanı Pierre Pucheu ve Milli Ekonomi Bakanı Yves Bouthillier'in

Worms kligi üyesi sinarşistler olduklarını öğreniyoruz. Bu bankacılık grubunun Alman-Fransız çıkarlarının üstünde ve arkasında çalıştığı istihbarat raporlarıyla doğrulanmıştır.

6 Ekim 1944 tarihli bir Fransız istihbarat raporu konu ile ilgili olarak şunları açıklamaktadır:

“Worms Bankacılık Anglo-Fransız ittifakını savunmakta ve Paris’in de onayıyla doğrudan Londra’dan verilen direktiflere göre hareket etmektedir.

Gerçekte 1939 Ağustosundaki siyasi olayları yaratan Worms Bankacılık grubudur.

Üçüncü Cumhuriyetin çökmesi ve Petain Hükümetinin kurulması ile mantiken bunların da çökmesi gerekiyordu ama hiç de böyle olmadı. “ (M. R. Degaud, “Note sur le development de la Banque Worms&Cie” French Intelligence report, Paris, October 6, 1944, p. 15)

Sinarşist liderlerin faşist-korporatif kontrol sistemi ile Laval’ın ilk tanışması onun 1930’larda Aubervilliers Belediye Başkanı olduğu günlere rastlar.

Laval’ın Banque Nationale pour le Commerce et l’Industrie (BNIC) de görev alması onun için değerli bir referans olmuştur.

Tarihçi Richard F. Kuisel, Sinarşinin Vichy hükümetinden çok önce Fransız hükümeti içinde yuvalandığından söz etmekte ve şöyle devam etmektedir:

“Saint-Yves’in düşünceleri –ki Martinist doktrinin ayrılmaz bir parçasıdır– onun ölümünden sonra tarikat içinde bir bölünmeye yol açmıştı.

1921 yılında Saint Yves’in sadık müritleri Paris’te kendi tapınaklarını kurdular ve bu kült’e ‘Ordre Martinist et Synarchiste’ adını verdiler. Tarikatın diğer eski kolu ‘Ordre Martiniste’in Saint Yves’in öğretilerine fazla önem vermemesine rağmen, tarikatın yeni kolu kendi sinarşist doktrinini modernize ederek bunu yaymaya çalışmıştır.

Kurucusu ve ilk büyük üstadı Victor Blanchard’dı. 1922’de kurulan ‘Mouvement Synarchist d’Empire’ (Sinarşist İmparatorluk Hareketi-SİH) Blanchard’ın esrarengiz Martinist Tarikatından doğmuştur.

Bu tarikat o günlerde dünya elitlerinin birçoğunu örgüte kazandırmıştı. Vichy’in anahtar sinarşist belgeleri olan SİH-Paktı’nı da üreten SİH’dir.” (Richard F. Kuisel, The Legend of the Vichy Synarchy)

1940 Mart –Nisan aylarında “Cagoule” liderlerinden biri olan Dr. Henri Martin (Martin, aşırı-sağcı, anti-komünist, anti-semit ve bir Nazi işbirlikçisiydi.)

Vichy’in “Özel Güvenlik Polisi”nin (Groupes de Protection) başkanı olarak Mareşal Petain’e SİH-Paktının bir kopyasını vermiş ve sinarşiyle ilgili olarak derhal bir soruşturma açılmasını istemişti. Bu isteği kabul eden Mareşal Petain⁵⁹ ve Adalet

⁵⁹ Philippe Pétain (1856-1951): Fransız mareşal ve devlet adamı. 1901-1910 arasında Harp Okulu’nda ders verdi. Birinci Dünya

Bakanı Raphael Albert (o da bir aşırı-sağcıydı) Vichy hükümetinin ilk günlerinde derhal bir soruşturma başlatmışlardı (1940 yazı).

Şunu da hatırlatmakta fayda görüyorum; 5 ay sonra, yani 1940 Aralığında Laval'm görevine son verilmişti.

Petain, zaten masonlardan nefret eden bir insandı. O nedenle 1940 Aralığında bütün gizli cemiyetlere yönelik bir temizlik faaliyetine girişti.

1940 Aralığında Petain bir yasa çıkararak bütün gizli cemiyetleri yasa dışı olarak ilan etti ve bütün gizli örgüt mensuplarını kamu hizmetlerinden attı.

Mayıs 1940'da Jean Coutrot'un ölümü Sinarşı'nın varlığını geniş ölçüde gözler önüne serdi.

Tarihçi Kuisel Sinarşı'nın o tarihlerdeki faaliyetlerini şöyle açıklıyordu:

"Sinarşı'nın liderleri Bouthillier ve Leroy-Ladurie ve onların sadık adamları olan Barnaud, Lehideux,

Savaşı patlak verdiğinde albay rütbesi almıştı. Ağustos 1914'de tümgeneralliğe yükseltildi. Verdun savunmasında (1916) kendini gösterdi. Mayıs 1917'de Fransız Orduları başkomutanlığına getirildi. 1918'de Fransa mareşali oldu.

1934'te Doumerge hükümetinde Savaş Bakanlığı yaptı ve 1939'da Fransa'nın Madrid büyükelçiliğine getirildi.

Mayıs 1940'da yeniden hükümete davet edildi ve başbakan yardımcılığına atandı. 16 Haziran'da Başbakan oldu. 17 Haziranda ateşkes talep etti. Fransa topraklarının yarısı Almanlar tarafından işgal edildiğinde hükümet Vichy'e taşındı. 10 Temmuz'da bütün anayasal yetkilerin kendine verilmesini sağlayan yaşlı mareşal, devletin ahlaki ve sivil açıdan yenilenmesini öngören bir program içeren otoriter bir rejim kurdu.

Belan, Bicheone ve Pucheu idi. Bu insanların 1940 Temmuzunda biraraya gelmelerinin iki önemli nedeni vardı;

1- *Organizasyon Komiteleri vasıtasıyla Fransız endüstrisine egemen olmak*

2- *Devrimci ve Nazi sempatzanlarını hükümetten uzaklaştırmak (Laval bu son kategoriye girenlerdendi).*

Laval'ın görevden uzaklaştırılması, Martin ve yakın arkadaşı Raphael Albert sayesinde gerçekleştirilmiştir. Laval'ın görevden uzaklaştırılması Sinarşi'nin 'son zaferi'ydi."

Martin'in "memorandum"u Vichy hükümetinin içindeki sinarşist çevrelerde elden ele dolaşmaktaydı. Martin bu skandal vasıtasıyla Vichy kabinesini Almanya ile işbirliği yapmaya zorlayabileceğini düşünüyordu. Kuisel'e göre bu aslında sinarşistler arası bir iç çatışmaydı. Yani "teknokratların", "aşırıllara" karşı mücadelesi....

Bu mücadele epistemolojik nedenlerle çok önemliydi, çünkü yapay sağ ve sol sisteminin hiçbir siyasi krize çözüm getirmediğini gösteriyordu. Bunun sonucu olarak "sol" kurban edilmişti.

30 Temmuz 1940'da Vichy hükümetinin sinarşist bir darbe ile yıkılacağı söylentisi bir hayli yaygınlaşmıştı.

1 Ağustos'ta sinarşi skandalı basına da yansıdı. Alman işgalciler Petain'den (21 Ağustos) sinarşi skandalını soruşturmasını istediler. Bu skandalın sonunda Mareşal Petain ile Darlan kabinesi arasında

bir güven bunalımı doğdu ve bu da Laval'a yaradı. Bu skandal, Sinarşi'nin Afrika kıtası üzerinde kontrol kurmasıyla sona erdi.

Bugün de Afrika kıtasının doğal kaynaklarını yağmalamak isteyen İngiliz-Amerikan-İsrail sinarşik koalisyonuna karşı Avrupa Birliği çıkarlarını savunan sinarşistler mücadele vermektedirler (sinarşistler arası çatışma).

Fransa'nın 1940 Haziranında işgal edilmesinden sonra, Laval'ın Banque Nationale pour le Commerce et l'Industrie bankası Kuzey Afrika'da hızlı bir şekilde yayılmaya ve Fas, Cezayir, Tunus ve Dakar'da şubeler açmaya başlamıştı.

Amerikalı araştırmacı Alexander Sacks'a göre, Laval'ın Bankası "*Alman ekonomik yayılmacılığının değerli bir vasıtası*" olmuştu (Alexander Sacks, *Confidential report on the Banque Nationale pour le Commerce et l'Industrie*, Economic Warfare Unit, Department of Justice, New York, April 2, 1943 P. 1)

BNCI Laval Bankası, Laval'ın çocukluk arkadaşı olan Albert Buisson tarafından yönetiliyordu. Buisson, Rothschild'lerin Compaigne du Chemin de Fer du Nord şirketinde müdürdü.

Buisson, aynı zamanda Rhone-Poulenc ilaç-kimya kartelinde de direktördü. Bu şirket Fransız Kimya Endüstrisinin can damarlarından biriydi ve Alman IG-Farben kimya tröstü ile işbirliği yapmaktaydı.

Sacks'a göre BNCI, II. Dünya Savaşı'nın başladığı tarih olan 1939 Eylülünden 1940 Mayısına kadar

gelişmeye ve büyümeye devam etmiş ve daima hükümetle yakın ilişkiler kurmuştu. Fransa'nın düşmesinden sonra, banka Alman otoritelerin gözetimi altına girmiştir.

BNCI, Fransa'nın işgal edilmiş bölgelerindeki Alman askerlerinin ihtiyaçlarını karşılamak için 50-75 milyar franklık bir fon ayırmıştı.

Sacks'ın hesaplamalarına göre 11 Mayıs 1941'deki silah bırakmasından sonraki bir yıl içinde Alman işgalcilere günde 400 milyon frank ödenmişti.

BNCI'nın ABD'deki şubeleri Chase Bank ve Morgan&Co. Inc. idi. Bu bankalar 1934'de ABD Başkanı Roosevelt'e karşı girişilen başarısız darbe girişimini desteklemişlerdi.

BNCI, Kuzey Afrika'da Banque de l'Union Nord Africaine Algiers (BUNAA) adı altında örgütlenmişti. Bankanın yöneticisi "Croix de Feu" faşist örgütü üyesi ve Laval'ın yakın arkadaşı olan M. Jouvet idi. BUNAA, Cezayir'deki Petrol şirketi Standard Oil Company'yi (Rockefeller) de kontrol ediyordu. Laval'ın bankasının Cezayir'deki tek rakibi "Banque Worms" idi.

23. BÖLÜM

WORMS BANKASI VE KUZEY AFRİKA'NIN İŞGALİ

1942'de Cezayir'deki sinarşist banka Worms&Cie. Kuzey Afrika'da köprü başı tutmaya çalışan Amerikan askeri güçleri ile bir ittifak yapmıştı.

Bankanın yöneticisi Jacques Lemaigre-Dubreuil, P. Laval'ın yakın arkadaşı ve "Cagoulards"ın finansal destekçilerinden biriydi.

Dubreuil, Fransız Batı Afrikası ve Kuzey Afrika'da bir Alman komisyonunun gizli satınalma ajanı olarak çalışmıştı. O, Paris'teki Worms Bankası'nın önde gelenlerinden olan J. Barnaud, P. Baudouin, P. Pucheu ve Jacques Leroy-Ladurie ile yakın işbirliği içindeydi. Bu kadro Vichy'deki Laval'ın sinarşist kabinesini oluşturmuştu.

Lemaigre-Dubreuil Berlin, Vichy, Sinarşi ve ABD için dört taraflı ajanlık yapıyordu.

Tarihçi Sachs bunu şöyle anlatmaktadır:

“Müttefik Güçler Kuzey Afrika’da istila öncesi operasyonlara başladığında, Dubreuil gelişen olayların tam ortasında büyük bir önem kazanmıştı. Müttefik Güçler temsilcileri gizlice onunla görüşerek, Müttefik yanlısı Fransız Generali Giraud’un paraşütçülerine yardım aldılar. Dubreuil’in yardımı ve Nazi bağlantıları sayesinde General Giraud hapsedildiği Königstein şatosundan kaçmayı başardı.

Dubreuil’in Kuzey Afrika’yı ele geçirmeye çalışan Müttefiklere epey yardımı oldu (özellikle de Gaulle komutasında çarpışan Fransızlara), ama bir taraftan da Amiral Darlan’ın başında bulunduğu Fransız işbirlikçileri ile iyi ilişkilerini sürdürmeyi ihmal etmedi.”

Sinarşist bankerler 1942 Kasımında Amerikalıların Kuzey Afrika’yı istila etmesini, Hitler’e karşı bir koz olarak kullanmaya karar verdiler. Amerikalıların Kuzey Afrika’yı işgal etmesi Laval ve Alman dostlarını çok şaşırtmıştı.

Sacks’ın raporunda bir grup Fransız sinarşistin “Kuzey Afrika Askeri Misyonu”nun çekirdeğini oluşturduğundan söz eder. Bu misyon sayesinde ABD hem de Gaulle direnişini, hem de ABD içindeki Fransız hareketi liderlerini kontrol etme fırsatını bulmuştu.

Sinarşist bankerlerin beşinci kol faaliyeti, Amerikan hükümeti nezdinde saygı ve itibar kazanmıştı. Bu da ABD Büyükelçisi William C. Bullit ve Summer Welles sayesinde olmuştu.

24. BÖLÜM

SİNARŞİ VE İSPANYA İÇ SAVAŞI

Masonik Sinarşi Enternasyonal bizleri “kaos’dan yeni bir düzen doğacağına”, “yeni bir mesih çıkacağına” veya Armegeddon savaşından sonra ebedi mutluluk doğacağına inandırmak istemektedir. Bu akıl dışı inanç yüzünden İspanya İç Savaşı çıkarılmıştı. İspanya İç Savaş projesi de kaçınılmaz bir şekilde Dünya Savaşına dönüştü.

Bugün dünyamızda süregelen savaşlar da İngiliz-Hollanda-Liberal-Bankacı-Sinarşi Enternasyonalin kaos ve terörizm deneylerinin bir sonucudur.

İngiliz-Hollanda liberal bankacılık sisteminin dünyaya sunduğu model, çökmüş bir para sistemidir. İspanya İç Savaşı da bu enternasyonal bankacılık sistemini korumak için çıkarılmıştır.

1929-31 yıllarında bütün dünyayı saran ekonomik krizden sonra, İngiliz-Hollanda-Venedik liberal bankacılık sistemi İtalya, İspanya, Portekiz ve Fransa’da kurulan faşist rejimlerle sistemi garanti altına almaya çalışmıştı.

Yine Sinarşistler, Japonlar “Tanaka Planı” gereğince Mançurya, Çin ve Güneydoğu Asya’yı işgal ettikten sonra Hitler’i Sovyet Rusya’ya doğru yönlendirmişlerdi.

Sinarşi’nin II. Dünya Savaşı’nı başlatmak ve yaygınlaştırmaktaki amacı, dünya nüfusunu savaş ve hastalıklar yoluyla azaltmak ve dünyanın hammadde kaynaklarına el koymaktı.

İspanyol Muhafazar Devrimi

Ernesto Gimenez Caballero (1898-1988), Sinarşist Enternasyonalin İspanya’da faşizmi organize etmekle görevlendirilen adamıydı. Caballero Fransız faşisti Charles Maurras’ın ve onun sado-mazoşistik sapıklıklarının takipçisiydi.

Gimenez Caballero’nun babası Ernesto Gimenez, Küba’ya meyve ihraç eden zengin bir tüccardı.

Gimenez Caballero’nun doğduğu tarihlerde İspanya, ABD karşısında ağır bir yenilgiye uğramış durumdaydı. Aslında 1898 ile 1936 tarihleri arasında İspanya siyasi açıdan tam bir çözülmenin eşiğindeydi.

1917 Ağustosunda İspanyol monarşisini temellerinden sarsan genel grevler başladı. Kral askerlerden duruma müdahale etmelerini istedi. Sokaklara yerleştirilen makineli tüfekler ve toplar, Madrid ve Barselona’da yüzlerce insanın ölmesine neden oldu.

Faşizm bir ideoloji ve hareket olarak Hitler’in 1933’te iktidara gelmesinden önce İspanya’da mevcut değildi. İspanya’da böyle bir siyasi hareket, o günlerin feodal İspanya’sının bünyesine uygun değildi.

İspanyol faşizmi “Milli Sendikalizm” hareketi ile başlamıştır.

İspanyol Milliyetçi Partisi, Charles Maurras’ın takipçisi Jose Mari Albinana tarafından kurulmuştur. Partinin sokak savaşçılarına “Legionarios de Albinana” (Albinana’nın Lejyonerleri) deniyordu.

1930-31 yılları arasında Ramiro Ledesma Ramos, Caballe-ro’nun yayınlarından etkilenerek, “Milli Sendikacılık”ı kurdu.

Aynı zamanlarda Don Jose Ortega y Gasset, bütün sağcı partileri aynı çatı altında toplayan bir “Milli Cephe” kurmaya teşebbüs etti.

Bütün bu gelişmelere rağmen, Almanya ve İtalya’daki gibi “*gerçek bir milliyetçi ideoloji*” İspanya’da hiç varolmamıştı.

Sinarşi Eñternasyonalin İspanya milliyetçiliği için bulduğu, siyasi yelpazede sağcı gericilik ve doktrinci sol arasında bir yerdi.

“Milli Sendikacılık” hareketini klasik faşizmle özdeşleştirmek hiç mümkün değildir.

Bütün bu gelişmelere rağmen, Onesimo Redongo Ortega köylü kökenli Yahudi-düşmanı bir Kastiyalı olarak Mannheim (Almanya) Katolik Kolejinde okurken, Nazi ideolojisi ile tanışmıştı.

1931 Ekiminde Ledesma ve Redondo güçlerini birleştirerek, Juntas de Ofensiva Nacional Sindicalista (JONS) adlı yeni bir siyasi örgüt kurdular. Bu aynı zamanda anarşist bir örgüttü. Böylece Milli Sendikacılık amorf milliyetçi bir harekete dönüştü.

Bu hareket hem sağ, hem de sol ideolojiden oluşmuştu ve başlangıçtaki (1933) program çoktan terkedilmişti.

Bankerler ve zengin sanayiciler bu yeni İşpanyol faşist hareketini desteklemeye hazırđı. Hareketin önderleri Ledesma, Redondo ve Jose Antonio Primo de Rivera idi. Finansörleri de Katalan Juan Pujol ve Bank of Bilbao'nun favori faşisti Indalecio Prieto idi.

Faşist *El Fascio* dergisine sempati duyan monarşist gazeteci Juan Ignacio Luca de Tena, Primo de Rivera ve programının İşpanya gerçeklerine çok yabancı olduğunu yazmıştı. Bütün bunlar da gösteriyordu ki, İşpanyol faşist hareketi tamamen uydurmaydı ve yurt dışından ithal edilmişti.

Primo de Rivera ve arkadaşı Julio Ruiz de Alda ile birlikte yeni bir faşist parti kurdular. Rivera'nın da belirttiği gibi bu parti liberalizme karşıydı ve gerekirse şiddet kullanmaktan hiç çekinmiyordu.

2 Kasım 1933'de Ruiz de Alda İşpanya'daki yeni faşist partinin adını açıkladı; Falange Espanola (İşpanyol Falanđı)

1933 yazında "JONS" ve "Falange" üniversite kampüslerinde ve işçi hareketleri içinde örgütlenmeye başladı. Örgütler için gerekli para, İşpanya'nın en zengin adamı (eski kaçakçı) Juan March'dan, "Renovacion Espanol" örgütü lideri Antonio Golcoechea'dan, Bilbao sanayicilerinin baş siyasi ajanı Jose Felix de Lequerica ve cizvitler tarafından kontrol edilen Bank of Vizcaya'dan geliyordu.

1933-34 yıllarında JONS, Falanj'la birleşti ve "FE de las JONS" adıyla J. A. Primo de Rivera, Ramiro Ledesma Ramos, Julio Ruiz de Alda ve E. G. Caballero tarafından yönetilmeye başlandı.

O zamanlar Falange Esponala tamamen anarşist-sendikalist eğilimleri temsil ediyordu.

G. Caballero, İspanya'nın "*Tanrı tarafından seçilmiş bir ülke*" olduğuna inanıyordu.

O, *Fascismo en Espana* adlı bir dergi çıkarmaya başladı. Bu dergi 130.000 adet sattıktan sonra hükümet tarafından yasaklandı ve toplatıldı.

Caballero ayrıca bir de kitap yazmıştı. Kitabın adı *Espana nostra, el libreo de las Juventutes Espanolas* (İspanyamız ve İspanyol Gençliği) idi.

25. BÖLÜM

İSPANYA İÇ SAVAŞI'NIN SİYASİ ARKA PLANI

İspanya İç Savaşı bilinçli olarak “dış güçler” tarafından çıkarılmıştı. Yabancı müdahaleye yol açan faktörlerden birincisi, Almanların İspanya'daki hammadde kaynaklarından yararlanmak istemesiydi. İkinci faktör ise, Troçkist-Siyonist-Anarşistlerin Katalonya'da karışıklık çıkarmalarıydı. Troçkistler aslında İngiliz istihbaratı tarafından kontrol ediliyorlardı.

Sinarşistlerin İspanya'yı ele geçirme planları Hitler iktidara gelmeden önce yapılmıştı.

Alman kimya tröstü I. G. Farben 1930'lu yılların başında İspanya'ya iki önemli ajanını yolladı. Bunlar; elçiler Wilhelm von Faupel ve Baron Eberhard Stohrer idi.

Faupel, 1920'lerde Arjantin ve Peru ordularını organize etme görevini üstlendi. Stohrer ise I. Dünya Savaşı sırasında İspanya'da askeri ateşeydi.

1933 yılında Berlin'deki I. G. Farben'ın von Faupel için üst düzey yönetici bir kadro yarattığı söylentisi dolaşıyordu.

Von Faupel, IG içinde "General" diye biliniyordu ve yakın dostları olan Georg von Schnitzler, Fritz Thyssen, Baron von Schröder ve Franz von Papen'in yardımları ile Hitler'i iktidara taşımışlardı.

1934'de von Faupel Almanya'ya döndüğünde I. G. Farben'den von Schnitzler'e şöyle demişti; "*Latin Amerikayı fethetmeye hazırım.*"

İspanya Cumhuriyetinin ezilmesi, Latin Amerika'nın Nazi davasına kazandırılması için elzemdi. Naziler için İspanya, ABD'ye karşı Latin Amerika'yı savunabilmek için stratejik bir öneme sahipti.

1934 yılının başlarında Hitler, von Faupel'i Berlin'deki şansölyelik binasına çağırarak onu Berlin'deki "İbero-Amerikan Enstitüsü"nün başkanı yaptı. Eberhard von Stohrer de enstitüde von Faupel'e bağlı olarak çalışacaktı.

10 Ağustos 1932'de von Stohrer Lizbon'a giderek General Jose Sanjurjo ile görüştü. Sanjurjo, İspanya Cumhuriyetine karşı monarşist bir ayaklanmayı yönetiyordu.

1934'de Sanjurjo, Gil Robles tarafından Portekiz'e sürgüne gönderildi. Sanjurjo, Stohrer ile birlikte Berlin'e dönerek von Faupel ile görüştü. Bu görüşmeden sonra Sanjurjo, General Mola, General Goded ve General Fanjul ile Lizbon'da biraraya geldi. General Mola

bütün bu görüşmeler boyunca General Franco'yu temsil ediyordu.

1934'ün sonunda von Faupel, İspanyol ayaklanması ile ilgili bir plan hazırladı. Ayaklanmanın şefi Sanjurjo, Goded ve Fanjul ise yardımcıları olacaktı. Fakat bu arada von Faupel'in ajanları Madrid'de bulunan Franco'ya haber göndererek, savaş başladığında Almanların sadece onu lider olarak görmek istediklerini belirttiler.

Bütün Cumhuriyet muhalifleri içinde Nazilerin en sevmediği grup Monarşistlerdi. Monarşistler "İspanyol Sağcı Partiler Konfederasyonu"nu (CEDA) desteklemiyorlardı, çünkü sağın lideri Gil Robles İspanya'nın en önemli Cizvit politikacılarından biriydi. Bu nedenle monarşist J. A. Primo de Rivera'yı desteklemeye başladılar. Diğer taraftan Mussolini de CEDA'yı destekliyordu.

Sanjurjo, 17 Temmuzda uçağına yerleştirilen bir bombanın infilak etmesi sonucu öldü.⁶⁰ Bomba, Naziler tarafından Franco'nun önünü açmak amacıyla yerleştirilmişti.

İsyanın üçüncü gününde General Goded ve Fanjul yakalandı. Franco'ya Kanarya Adaları'ndan İspanyol Fas'ına gitme talimatını veren Faupel'di.

60 General Sanjurjo'nun uçağı Lizbon'dan Sevilla'ya giderken bir sabotaj sonucu düşürülmüştü. Mason Dr. Palma'nın İspanyol Falanjistlerinin yayın organı *Unidad*'a yaptığı açıklamaya bakılırsa, Masonlar General Sotelo ve Sanjurjo'nun ölümünden sorumluydular. Bu konuda daha fazla bilgi için bakınız; 20. Yüzyıldan Günümüze Dünya'nın Gizli Tarihi-2

Franco, Alman subaylarının gözetimi altında ve Alman parasıyla Kuzey Afrikalılardan ve İspanyol Yabancılar Lejyonundan oluşan bir orduyla –İtalyan ve Alman nakliye uçakları yardımıyla– İspanya’ya taşındı.

Hitler, gizli bir askeri misyonla Faupel’i Akdeniz kıyısına göndermişti. 27 Kasım 1936’da Hitler Faupel’i İspanya’ya büyükelçi olarak atadı. Bu tarihten sonra İspanyol Cumhuriyetine karşı isyan büyümeye başladı. Faupel, İspanya’daki cumhuriyet karşıtı ayaklanmayı organize eden kişiydi.

1936 Aralığında Faupel Almanya’nın 15.000-30.000 askerle İspanya’ya müdahale etmesini istedi.

1947 yılında Amerikan resmi makamlarının yaptığı bir araştırmaya göre, I. G. Farben, Franco rejimini büyük miktarda paralarla desteklemişti.

Baron Eberhard Stohrer, Franco ile İspanyol madenlerinin işletilmesini kapsayan “Montana Projesi”ni konuşmuştu. Bu proje, Hitler’e ihtiyaç duyduğu hammaddeleri temin etme fırsatı verecekti.

Bu proje uyarınca Almanya 73 İspanyol madenin işletmesini kontrol edecekti.

9 Ekim 1937’de İspanyollar, İç Savaş başlangıcından itibaren madenlerin yabancılar tarafından kontrol edilmesini yasakladılar. İşte bu andan itibaren Hitler ve Franco⁶¹ arasında soğuk rüzgarlar esmeye başladı.

61 Franco, Hitler-Mussolini ikilisinden büyük destek görmüştü. Bu durumda doğal olarak siyonistler de Franco’nun yanında saf tuttular. Franco’ya karşı savaşan cumhuriyetçiler, komünistler arasında binlerce Yahudi olduğu bilinmektedir. Oysa, siyonistler

Hitler, Franco'yu Cumhuriyetçilere silah ve teçhizat satmakla tehdit etti. Franco gerekli hammaddeleri teslim etmezse savaş daha da uzayabilirdi.

Nazi diplomatları cumhuriyetçi lider Negrin ile gizlice görüşmelere başlamışlardı. O andan itibaren İspanyol madenleri savaşın devamını sağlamak açısından, Sinarşinin bir numaralı meselesi haline geldi.

Nitekim iç savaş da bilinçli olarak bir buçuk yıl daha uzatılmıştı.

Sinarşi Enternasyonal'a bağlı İngiliz "Fabian Cemiyeti" tarafından yönetilen İngiliz İşçi Partisi, 1937 Mayıs'ında Katalonya'daki Troçkist-Siyonist POUM partisini kullanarak, Barselona'da bir ayaklanma başlattı.

İngiliz Hükümetinin resmi politikası ise "İspanya'nın iç işlerine karışmamak"tı. Bu politika, Franco'nun İspanyol Cumhuriyetini yıkmasına yardımcı olmuştu.

Sinarşinin yönettiği "İçişlerine Müdahale Etmeme Komitesi" (aslında tipik bir iki yüzlü sinarşist politika izliyordu) 9 Eylül 1936'da İngiliz Dışişleri Bakanlığı

hiçbir zaman Franco'ya karşı savaşan Yahudileri desteklememiş, aksine bu Yahudilere şiddetle karşı çıkmışlardı. Acaba bunun nedeni Franco'nun gerçek kimliği miydi?

Türk Yahudilerinin gazetesi *Şalom* 29 Nisan 1992 tarihli sayısında Franco'nun gerçekte Yahudi asıllı olduğunu, bir "converso" (Yahudi dönmesi) aileden geldiğini yazdı. Amerikalı tarihçi Mullins de *The World Order* adlı kitabında Franco'nun yanı sıra onun en büyük finansörü olan Juan March'ın da bir "converso" olduğunu yazdı. Tüm bunlar, Hitler-Mussolini-Franco üçlüsü ile siyonistler arasındaki gerçek ilişkinin ne olduğunu çok açık ve net bir şekilde göstermektedir.

tarafından kurulmuştu. Bu komite daha sonra büyüyerek, 27 Avrupa ülkesini de içine alacak şekilde genişletildi. (Fransa, İngiltere, Rusya, Almanya, İtalya vb.)

Komitenin başkanı İngiliz Hazine Sekreteri'ydi. Diğer üyeler ise; Londra'daki Fransız Büyükelçisi Charles Corbin, İtalya'nın eski Dışişleri Bakanı Kont Dino Grandi, Rusya'nın Londra Büyükelçisi İvan Mihaloviç Maisky ve Prens Otto Bismarck (ünlü Bismarck'ın torunu) idi.

İspanya İç Savaşı sırasında, İngiltere'nin İspanya Büyükelçisi olan Sir Henry Chilton, Franco taraf-tarıydı ve açıkça Franco'nun zaferinin İngiltere'nin yararına olacağını savunmuştu.

Chilton'un Madrid'deki elçilik binası Francocu beşinci kol faaliyeti mensuplarının sığındığı bir ev olmuştur.

İspanya İç Savaşı ilk başladığında (daha doğrusu başlatıldığında) çatışmanın Komünistlerle, isyancı İspanyol güçleri arasında olduğu sanılıyordu. Bu tamamen yalandı, çünkü Londra'daki Sinarşi Enternasyonalın muteber adamı olan George Orwell⁶² İspanya'da bulunuyordu.

Kissinger, Şili diktatörü Pinochet ile İspanya İç Savaşı gibi iç savaşların nasıl bir faşist diktatörlüğe dönüştüğünü konuşmuştu. Taktik her zaman aynıydı;

62 Ünlü 1984 adlı "Global Diktatörlüğü" yani "Dünya Hükümeti"ni anlatan kitabın yazarı. Orwell'in yazdıklarının tümü ya gerçekleşmiş ya da gerçekleşmek üzeredir.

Önce bir komünizm tehlikesi yaratılacak, ardından da faşizm gelecekti.

Kissinger'in Darbe Planları

Eylül 1970'de Şili'de devlet başkanlığı seçimi yapıldı ve seçimi solcu aday Salvador Allende Gossens kazandı. ABD'nin beklentisi ülkede kendi çıkarlarını zedelemeyecek bir sağ iktidardı. Ancak sandıktan çıkan sonuç, Washington için halledilmesi gereken bir problem haline dönüştü.

Allende aralarında Amerikan şirketlerinin işlettiği bakır madenlerinin de bulunduğu maden işletmelerini, endüstri, banka ve büyük çiftlikleri devletleştirmeye başladı.

Rockefeller'ların sahibi olduğu Anaconda, Kennecott ve ITT de bu devletleştirme operasyonuna dahil şirketlerdi.

Allende hükümetinin icraatlarından rahatsız olan uluslararası Yahudi sermayesi eyleme geçmekte gecikmedi. Nelson Rockefeller, yanına soydaşı David Bronheim'i alarak bir Güney Amerika turuna çıktı. Bu turun sonunda bir rapor hazırladılar. Armondo Uribe'nin *Şili'de Amerikan Darbesi* adlı kitabında belirttiği gibi, "Bu raporda geleceğin perspektifi olarak bütün kıtada askeri rejimlerin kurulması öngörülüyordu."

Kısacası Latin Amerika'da tıkanan ABD çıkarları için önerilen çözüm askeri rejimdi.

Pentagon, Şili’de yapılması öngörülen darbenin planını yapmakla uğraşırken, tüm bu olanları ayarlayan kişi Henry Kissinger’dı.

Amerika’nın Şili’deki piyonu da belli olmuştu; Augusto Pinochet. Pinochet, Amerika’nın Şili ordusunda en güvendiği isimlerden biriydi. O, ABD’nin Panama’daki “Kontrgerilla Eğitim Kampları”nda yetişmişti.

11 Eylül 1973 günü sabahın erken saatlerinde darbe hareketi başladı.

Cunta, ABD’ye olan borcunu Amerikan şirketlerinin Şili’yi yeniden kontrol altına almasına izin vererek ödüyordu. 24 Eylül 1973’te yani darbeden yaklaşık iki hafta sonra, ABD yönetimi Şili’deki cuntayı tanıdığını açıkladı. İzleyen aylarda cunta, 40 Amerikan holdinginin bulunduğu 300 şirkete maden ve diğer iş kollarındaki şirketlerini geri verdi. Ancak bir süre sonra halk yığınları cuntaya karşı tavır almaya başladı. Pinochet, bu muhalefete giderek artan bir sindirme politikası ile cevap verdi. Halka karşı Amerikan kontrgerilla okullarında öğrendiği yöntemleri uyguluyordu. Santiago Stadyumu rejim muhaliflerince dolduruluyor, insanlar ağır işkencelere maruz kalıyor, hatta bazen toplu infazlar yapılıyordu.

Pinochet, uluslararası Yahudiliğin çıkarlarına uygun olarak üçüncü dünya halklarını baskı altına alan onlarca diktatörden biri olmuştu.

İsrail'den Pinochet Rejimine Destek

Pinochet, yakın tarihin en kanlı rejimlerinden birini kurdu. Generalin özellikle işkence timleri ünlüydü. Ayrıca sivil halka karşı devlet terörü de son derece sık kullanılıyordu.

Rejim aleyhtarı herhangi bir gösteri, en sert yöntemlerle bastırılıyor, pek çok insan bu olaylar sırasında ölüyor, çok daha fazlası ciddi şekilde yaralanıyordu.

Şili halkını baskı altında tutan bu diktatör, en büyük yardımı İsrail'den almıştı. İsrail, Pinochet rejiminin en önemli silah kaynağı olmuştu. 1977'de ABD Başkanı Carter, ülkedeki insan hakları ihlalleri nedeniyle Şili'ye silah ambargosu uygulamak zorunda kalmış, ancak "insan hakları" denen saçmalığı umursamayan İsrail, Pinochet'ye silah yağdırmaya devam etmişti. İsrail 1977'de Şili'ye 150 adet İsrail yapımı Shafrir füzesi yollamıştı.

General Pinochet ve meslektaşları ile İsrail liderleri ve generalleri arasında yakın bir dostluk da kurulmuştu.

Benjamin Beit-Hallahmi "*İsrail, Pinochet rejimine özellikle istihbarat, karşı istihbarat ve gizli polis konularında yardımcı olmuştur*" diyordu.

1982'de İsrail Başbakan vekili David Levy ve General Pinochet arasında gizli bir toplantı yapılmış ve iki ülke arasındaki istihbarat işbirliğinin daha da geliştirilmesi konuşulmuştu. Şili İstihbaratı DINA'nın ve özellikle bu örgütün şefi Manuel Contreras'ın İsrail gizli servisi ile yakın ilişkileri vardı.

Pinochet, kendisine örnek olarak İspanya'nın faşist diktatörü Franco'yu aldığını söylüyordu.

İyi bir seçim yapmıştı. İsrail ile bu kadar iyi ilişkiler içinde olan bir faşist için bir Sefarad Yahudisi olan Franco'dan daha iyi örnek bulunamazdı elbette.

İspanya'daki Cumhuriyetçi Partiler

1- Cumhuriyetçi güçler, solcu Cumhuriyet Partisi (Izquierda Republicana) ve "Union Republicana"dan (Cumhuriyetçi Birlik Partisi) oluşmuştu.

2- Sosyalistler üç grup altında toplanmıştı: 1879'da kurulan Partido Socialista Obriereo Espanol (PSOE), Union General de Trabajadores (UGT) ve Federacion de Juventudes Socialistas (Sosyalist Gençlik Federasyonu).

3- İspanyol Komünist Partisi (Partido Comunista de Espana-PCE) 1921'de Sovyetler Birliği tarafından desteklenen Stalinist bir parti olarak kurulmuştu.

4- Partido Obrero de Unificacion Marxista (POUM) 1935'de kurulan anti-Stalinist Troçkist bir partiydi. POUM, İngiliz istihbaratı tarafından kontrol ediliyor ve yönlendiriliyordu.

5- İspanya'daki Anarşist-Sendikalist hareket, Avrupa'nın en güçlü anarşist hareketiydi.

Barselona'daki Sendikalar Birliği (Confederacion Nacional de Trabajo-CNT) ve anarşist bir gençlik hareketi olan Federacion Iberica Juventudes Libertarias (FIJL) ve başka bir etkili anarşist hareket olan Federacion Anarchista Iberica (FAI) tarafından kurulmuştu.

26. BÖLÜM

HİTLER'İN KONDOR (AKBABA) LEJYONU

Rusların İspanyol isyancıların üzerine tanklarla saldırımları üzerine (29 Ekim 1936) Hitler “Akbaba Lejyonu”nu İspanya’ya göndermeye karar verdi. Alman Dışişleri Bakanı Konstantin von Neurath, Askeri İstihbarat Başkanı Amiral Wilhelm Canaris⁶³ bir mesaj göndererek, Franco’ya Hitler’in niyeti ile ilgili bilgileri iletmesini istedi.

Franco, bir Alman komutanın sorumluluğunda askeri bir gücün İspanya’ya gönderilmesini kabul etti.

6 Kasımda “Kondor Lejyonu” Tümgeneral von Sperrle komutasında Almanya’dan İspanya’ya doğru yola çıktı. Bu gücün 100 uçağı vardı. Bunların 12’si ağır bombardıman uçağıydı. Bu hava gücü uçaksavar silahlarla takviye edilmişti.

63 Amiral Canaris bir masondu ve 1939’dan beri Hitler aleyhtarı “Kara Orkestra” direniş hareketinin içindeydi. “Kara Orkestra” bir yandan İngiliz istihbaratı ile, diğer yandan da Vatikan ile bağlantılıydı.

Lejyonun ayrıca her biri dört tanktan oluşan dört tank bölüğü vardı (toplam 16 tank).

Lejyon başlangıçta 3000 Alman askerinden oluşmuştu. Bu güç daha sonra 5000 kişiye çıkarılmıştır.

Almanlar bütün iç savaş boyunca İspanya'ya 10.000 asker göndermişlerdi.

Tarihçi Thomas, İspanyol asilere yardım eden Alman askerlerinin (sivil danışmanlar da dahil olmak üzere) sayısının 16.000 olduğunu iddia etmektedir.

William L. Shirer, *The Rise and Fall of the Third Reich* adlı kitabında Hitler'in kafasındaki planın sadece İspanya'daki Sovyetlere karşı değil, daha sonraki kaçınılmaz Alman-Rus savaşına yönelik olduğunu yazıyor.

Hitler, İspanya'da Sovyetlerin kara ve hava kuvvetlerinin yeteneklerini ölçmüş ve onların modern silahlarının (tank, uçak, top vb.) imkânlarını tanımış ve onlara karşı ilerde ne gibi önlemler alınabileceğini daha o tarihlerde hesaplamaya başlamıştı.

Shirer'e göre Hitler, İspanya İç Savaşında çok ileri görüşlü bir strateji yürütmüştü.

O, İspanya İç Savaşı sürerken Japonya ile 25 Kasım 1936'da bir anti-Komintern Paktı imzaladı. Bu pakt doğrudan Rusya'yı hedef alan gizli bir protokol ihtiva etmekteydi.

İtalya, Alman-Japon askeri paktına bir yıl sonra katılmasına rağmen, bu üçlü pakt fazla geçerli olmadı. Çünkü Hitler, İtalya'nın Fransa ve İngiltere ile başedecek güçte olduğuna inanmıyordu.

Roma'daki Alman Büyükelçisi Ulrich von Hassel'in 1936 Aralığında dediği gibi; *"İspanya'daki güçler savaşı aslında İtalya ve Fransa arasında olduğu gibi, İtalya'nın Akdeniz hakimiyetini İngilizlere bırakmama savaşıydı."*

27. BÖLÜM

ALMAN ASKERİ İSTİHBARATI VE SİYONİSTLER

Alman Askeri İstihbaratı (Abwehr) başkanı (1935-1944) Amiral Wilhelm Canaris, Yunan-Yahudisi idi. Canaris, Nazi rejiminde yükselmiş birçok Yahudiden biriydi. Bulunduğu mevkiyi Hitler'in savaş gücünü baltalamak için başarılı bir şekilde kullanmıştır.

Siyonist dünya liderleri çok önceden Avrupa'nın kilit mevkilerine kendi adamlarını yerleştirmiş ve zamanı geldiğinde bunları faaliyete geçirmişlerdi.

Canaris, İspanya İç Savaşı süresince (1936-39) General Francisco Franco'ya yapılan yardımdan sorumluydu. İç savaştan sonra 7 Aralık 1940'da Canaris, Madrid'de General Franco ile buluştu.

Aynı tarihlerde Alman orduları İngiliz ve Fransız ordularını kuşatmış, İngilizler Dünkerk'ten bütün silah ve malzemelerini bırakarak apar topar kaçmak zorunda kalmışlardı.

ABD daha savaşa girmemişti ve bütün Avrupa Almanların bu savaşı kazandığına inanıyordu.

Hitler, Franco'dan Alman birliklerinin İspanya'ya girip Cebelitarık'taki İngiliz Donanma üslerine saldırması için izin istedi.

Fakat Hitler'in böyle bir isteği olduğunu önceden bilen Canaris, Franco'ya kabul etmemesini önermiş, aynı zamanda Hitler'e de İspanyol askerlerinin Almanları engelleyeceğini söylemişti. Böylece, hemen hemen bütün Batılı istihbarat servislerini avuçlarında tutan siyonistler, savaşın gidişatını değiştirmişlerdi.

Şayet Cebelitarık Almanların eline geçseydi, İngilizler Kuzey Afrika'daki savaşı kaybeder ve Filistin ve Mısır'da tutunamazlardı.

Hitler'in İspanya İç Savaşı'nda yaptığı yardımlara karşılık, Franco ünlü "Mavi Tümeni" Sovyetler Birliği'ndeki savaşa yolladı. Rusya'daki 1941-43 yıllarındaki kanlı savaşta 47.000 İspanyol askerinden 5000'i hayatını kaybetti.

İspanya, Alman kuşatmasındaki Doğu Avrupa Yahudilerine sınırlarını açtıysa da, Yahudiler –1492 yılındaki kovulma olayını unutmadıkları için olsa gerek– bunu kabul etmediler.

Amiral Canaris çevresini Hitler'e sadık olmayan adamlarla doldurmuştu. Bunlar Nazi rejimini içerden çökertmek için uğraştılar.

1944 Şubatında SS ajanlarının Canaris'den şüphelenmeleri üzerine, Abwehr'den (Alman Askeri İstihbarat) alınarak, Silahlı Kuvvetler Ekonomi Yönetimine atandı.

20 Temmuz 1944'de bir grup subay, Hitler'in Doğu Prusya'daki karargahında onu öldürmeye teşebbüs ettiler. Teşebbüs başarılı olmadı ve SS bütün komplocuları yakaladı. Amiral Canaris de tutuklanarak Flossenburg toplama kampına kondu. 9 Nisan 1945'de idam edildi.

28. BÖLÜM

İNGİLİZ İSTİHBARATININ SİNARŞİST-ANARŞİST DENEYİ (İspanya-1937)

25 Nisan 1937’de Anarşistler Barselona’nın önde gelen komünistlerinden biri olan Roldan Cortada’yı öldürdüler. Barselona şehri tamamen Anarşistlerin kontrolündeydi. Burada hükümetin yerini “savunma komitesi” almıştı.

1871’deki Paris Komününden beri, anarşistlerin stratejisi önce o şehrin yönetimini, sonra da hükümeti ortadan kaldırmak ve onların yerine “kolektivist komünler” ikame etmektir.

Katalonya’daki anarşist operasyon İngiliz istihbaratının işiydi. Fakat Anarşistler başarılı olamadı ve faşizme karşı Halk Cephesi taktiği de böylece çökmüş oldu.

İngiliz Fabian Cemiyeti tarafından desteklenen İspanya/Katalonya’daki Anarşist/Troçkist hükümet,

modern tarihin Sinarşist-Tavistock⁶⁴ tipinde en acımasız, en barbarca nüfus kontrol deneylerinden biridir.

O sıralarda İngiliz istihbaratında görevli George Orwell ve onun sözde solcu arkadaşları olayları izlemek için Katalonya bölgesindeydi. Orwell üst düzey bir İngiliz istihbarat elemanı olarak oradaki Troçkist faaliyetler/deneyler hakkında üstlerine rapor veriyordu.

İspanya İç Savaşı sırasında birçok ilginç olay meydana geldi. Ama hiçbiri Katalonya'da ortaya çıkan Troçkizm'den daha ilginç değildi. Kimse Anti-Stalinist bir Komünist Parti olan Partido Obrero de Unificacion Marxista'nın (POUM) iki İngiliz istihbarat ajanı tarafından –Leon Troçki'nin düşünce temellerine uygun olarak– kurulduğunu fark etmemişti.

Parti ilk kurulduğunda 8000 üyesi vardı. Bir yıl sonra adeta bir mucize oldu ve üye sayısı 30.000'e ve milis sayısı 10.000'e yükseldi.

POUM, Azana'nın Halk Cephesi hükümetini destekliyordu. Fakat liderleri Andres Nin'in hükümet koalisyonundan dışlanmasıyla her türlü desteğini geri çekti.

64 Tavistock Institute for Human Relations, İngiltere'de Sussex Üniversitesi'ne bağlı bir kuruluş olarak İngiltere'nin siyasi, dini ve eğitim hayatında önemli bir rol oynamıştır. Tavistock, İngiltere'de en güçlü siyonist şahsiyetlerin doğrudan kontrolü altında ve İngiliz Masonluğu ile çok yakın ilişkiler içindedir. Tavistock Enstitüsü dünyanın en önde gelen, "beyin yıkama merkezlerinden" biridir ve eğitim kadrolarında her türlü cinsi sapıklığı normal karşılayan şahıslar bulunmaktadır.

O sıralarda çok ilginç bir olay oldu. 1917 yılında aristokratik Eaton Koleji'nden mezun olan ve 1922-27 yılları arasında Burma'da majestelerinin Emperyal Polis Gücü'nde görev yapan İngiliz istihbarat ajanı George Orwell Londra'daki POUM'a katıldı (Aralık 1936). Öyle görünüyordu ki, Majestelerinin hükümeti sosyalizm konusunda bir şeyler öğrenmek istiyordu.

Burma'daki sosyalistleri ezen Orwell, Katalonya'daki (İspanya) Troçkist/Anarşist POUM Partisi'nin aktivitelerini izlemekle görevlendirilmişti.

Orwell, 1936 Aralığında Granada'daki sakin ve sessiz cepheye gönderildi. Burada çatışma olmasına rağmen, esrarengiz bir şekilde yaralandı ve Barselona'ya çekildi.

1937 Mayısının POUM ordusu devrim günlerinde durum değerlendirmesi yapıyordu.

Orwell, Barselona'daki POUM ordusuna Bob Edwards adlı bir Troçkist ve 25 İngiliz Fabian Cemiyeti üyesiyle beraber katıldı. Fabiancılar 12 Ocak 1937'de Barselona'ya gelmişlerdi.

İngiliz tarihçi Hugh Thomas'a göre İspanya İç Savaşı İngiliz-Sinarşist operasyonunun gizli bir tarihi gibiydi.

G. Orwell *Homage to Catalonia* adlı kitabında, Katalonya deneyinin "Büyük Sinarşist Birader" tarafından kontrol edildiğinden hiç söz etmez. Belki o zamanlar gerçekten de bu konuda hiç bilgisi yoktu.

İspanya'da "Anarşizm" tarih boyunca birçok defa denenmişti. 19. yüzyılın ikinci yarısında ünlü anarşist

ve mason üstadı Bakunin'in İtalyan destekçisi Giuseppe Fanelli İspanya'ya anarşist düşünceleri sokan kişidir. Bunun bir sonucu olarak I. Enternasyonal'ın İspanya bölümü tamamen Anarşistlerden oluşmuştu.

1911 yılında İspanyol Anarşist-Sendikalistleri Confedacion National de Trabajo'yu (CNT) kurmuşlardı.

1927'de yeni bir anarşist grup Federacion Anarquista Iberica'yı (FAI-İber Anarşistler Federasyonu) kurdu. FAI, CNT'nin yönetimini tamamen kontrol etmekteydi.

Bunların hedefi kendi kendini yöneten –milislerden oluşan– komiteler kurmak, köylü ihtilallerini organize etmek, sanayi bölgelerindeki –özellikle Katalonya ve Endülüs bölgelerindeki– tekstil ve inşaat sektörünü kontrolleri altına almaktı.

Kendi kendilerini yöneten komünler, işçi komitelerini de kontrol ediyorlardı. Görünürdeki düşmanları Stalinci İspanya Komünist Partisi ve Katalonya Birleşik Sosyalist Partisi (PSCU) idi. Gerçekte ise, Katalonya anarşist hareketi "Sinarşist Enternasyonal"ın aşırı solcu kanadıydı.

Bu kanat, Faşistler ve Franco ile beraber Başkan Azana'nın Halk Cephesi hükümetini yıkmak için uğraşmıştır.

İspanya Komünist Partisi, İtalyan-Arjantin Komintern (Komünist Enternasyonal) temsilcisi Vittorio Codovilla ve profesyonel Bulgar devrimci Stephanov (S. Mineff) "devrim" düşüncesini dışlayan bir strateji

izlemişti, çünkü İspanya'daki faşist bir zafer Sovyetler için bir burjuva hükümetinin zaferinden çok daha tehlikeli görülüyordu.

Stalin bir burjuva hükümeti ile anlaşabileceğini, ama faşistlerle asla anlaşamayacağını düşünüyordu.

O, şayet Rusya'dan yeterli destek gönderirse, Fransa, İngiltere, İspanyol cumhuriyetçileri ve komünistlerin yardımıyla savaşı kazanabileceğini ve bu savaşı Fransa, İngiltere, İspanya ve Almanya'ya yayabileceğini düşünüyordu. Staline göre bu savaş Batılı devletleri zayıflatacak ama SSCB'ye büyük yararlar sağlayacaktı.

Diğer taraftan Troçki, Stalin'i İspanyol devrimine ihanet eden bir hain ve Hitler-Mussolini rejimlerinin suç ortağı olarak görüyordu. Onun anarşistler üzerindeki kontrolü onları kolayca manipüle etmeye ve yine onları "devlet" ile "sürekli devrim" arasında bir seçim yapmaya zorluyordu.

Orwell için gerçek düşman Komünizm idi. Bu nedenle anarşist-sendikalistler ile faşistler arasında bir ittifak kurulmalıydı. Bu şekilde gerçek bir faşist beşinci kol olan POUM, komünistler ve cumhuriyetçiler yerine Troçkistler, CNT ve Katalonya'nın FAI anarşistleri ile bir ittifaka yöneldi.

1936 Martının sonunda bütün İspanya şehirlerini ele geçirecek olan Troçkist-faşist bir hükümet darbesi planı hazırды.

1936 Temmuzunda Troçkist-anarşistler Barselona'yı ele geçirdiler. İngiliz tarihçi Hugh Thomas'a göre

350.000 anarşist şehrin radyo istasyonuna, günlük gazetelere, haftalık dergilerin çoğuna, Ford Iberia Motor Comp'e ve kamuya ait işletmelere (su, gaz ve elektrik) el koymuşlardı.

Troçkist-anarşistlerin Barselona'daki yürütme organı "Anti-Faşist Milis Komitesi" idi. Şehirdeki otel, mağaza, fabrika ve bankalar devletleştirilmişti. Devletleştirilen işletmeler teknisyenler ve işçilerden oluşan komiteler tarafından yürütülüyordu.

Yemek dağıtımı, sütlerin pastörizasyonu, hatta küçük el sanatları bile kolektivize edilmişti (Hugh Thomas, Op. Cit, p. 283).

İspanyol Devlet Başkanı Azana, Katalonya deneyini "İspanya devletini ortadan kaldırmaya yönelik bir komplo" olarak nitelendiriyordu.

Barselona anarşistlerinin Aragon bölgesinde ilerlemeleri merkezi hükümetin savunma kapasitesinin içine sokulmuş "beşinci kol"⁶⁵ faaliyeti demekti.

Anarşistler, Katalonya'da kurdukları yarı-otonom devlete "Generalidad" adını verdiler.

Generalidad dört yerel yönetim konseyinden oluşmuştu ve bunlar merkezi hükümetin kamu düzeni, adalet, eğitim ve iletişimden sorumluydu. Bu Katalan hükümeti, Azana'nın da kabul ettiği gibi, Madrid'deki merkezi hükümetten tamamen bağımsız, anarşist bir hükümetti.

65 Beşinci kol: Bir ülkede gizli olarak düşman için çalışan örgüt.

Şurası çok açık ve nettir ki, Katalan hükümeti Avrupa sınaşist bankerlerinin onayını almadan Katalonya'daki İspanya Bankası'na el koyamazdı.

Katalonya hükümeti anarşistlerin, dolayısıyla sınaşistlerin eline geşmişti ve geçerli hükümetin yerini "Sürekli Devrim Komitesi" almıştı.

Anarşistler Generalidad'ı iyi yönetemediler. Anarşistler, komünist ve sosyalistlerin tercih ettiği "ulusal ordu" yerine "milis" sistemini sürdürmekte inat ettiler.

31 Temmuzda Luis Companys y Jover kendisini Genarali-dad'ın başkanı olarak ilan etti ve PSUC (İspanyol Sosyalist Partisi) üyelerinden üçünü Katalan başkanı Juan Casanova'nın kurduğu hükümete katılmaya davet etti. Buna, anarşist-sendikalistler çok kızdılar ve "Anti-Faşist Milis Komitesi"ni terk etmekle tehdit ettiler.

İşte tam bu zamanda merkezi hükümet Barselona'daki anarşistleri silahsızlandırmaya teşebbüs etti. Çünkü gidişat onlarla çatışmaya doğruydu.

1937 Martında Halk Cephesinin komünist başkanı Brüksel'de şöyle bir açıklama yaptı:

"Komünistler, anarşistleri ve POUM militanlarını tasfiyeye hazırlanıyor."

1937 Nisanında Barselona'daki komünistler, anarşistlere karşı pozisyonlarını sağlamlaştırmış ve onlara karşı koymaya hazır bir hale gelmişlerdi.

İngiliz tarihçi Thomas'a göre Franco'nun Barselona'daki 13 ajanı Mayıs ayındaki kanlı olayları tahrik etmişlerdi.

Barselona şehri üç sektöre bölünmüştü; Hükümet ve PSUC Rambla'nın doğusunu, anarşistler şehrin batısını, CNT de varoşları kontrol ediyordu.

1937 Mayıs Katalonya deneyinin son zamanlarıydı.

Thomas'a göre Franco bütün İspanya'yı saran çok etkili bir casusluk şebekesi, bir beşinci kol ağı kurmuştu.

Milliyetçi komutanlığın istihbarat bölümünün başında çok iyi bir istihbaratçı olan Albay Jose Ungria bulunuyordu. Ungria, Paris'teki Ecole Supérieure de la Guerre'den (Savaş Akademisi) mezun olmuş ve 1930'lu yıllarda Paris'te askeri ateşe olarak görev yapmıştı.

Ungria, milliyetçilerden, beşinci kolcu'lardan ve yabancı istihbarat örgütlerinden gelen bütün istihbaratı SIM (Servicio de Informacion Militar-Askeri İstihbarat Servisi) adı altında birleştirmişti. Bu örgüt 1937 Kasımında SIPM (Servicio de Informacion y Policia Militar) adıyla hizmete devam etmişti.

SIPM karşı-casusluk ve istihbarat faaliyetlerini yürütüyordu. 1938 ortalarında 30.000 kişi bu örgüt için çalışıyordu. Katalonya'daki casusluk halkaları gizli falanjistler ve monarşistler tarafından kontrol ediliyordu.

Beşinci kol'un binlerce aktif üyesi ve Franco'nun casusluk örgütleri, İspanya'daki İngiliz Büyükelçiliği'nden yardım alıyordu.

Anti-komünist Orwell bile POUM'un Franco'nun beşinci kolu olarak çalıştığını kabul etmiştir. Evet, Troçkist bir organizasyon olan POUM faşistlerle birlikte çalışıyordu...

Gerçekte POUM, başkan Andres Nin tarafından daha kuruluş aşamasında Ungria istihbaratının beşinci kolu olarak tasarlanmıştı.

İngiliz tarihçi Thomas bu durumu şöyle anlatmaktadır:

"1937 Nisanında Madrid'de komünistlerin kontrol ettiği polis, falanjist bir komployu ortaya çıkardı. Yakalanan komploculardan biri olan Castilla 'ajan provakatör' olmaya zorlandı. Castilla, Javier Golfın adlı bir başka falanjist ile birlikte beşinci kol için askeri ayaklanma planı hazırlıyordu. Fakat plan uygulama aşamasına geçemedi Golfın tutuklandı.

İspanya'daki Sovyet casuslarının şefi olan Orlov, sanki POUM başkanı Nin'den Franco'ya yazılmış gibi, düzmece bir mektupla Golfın'ın planlarını açığa çıkarmıştı.

Aynı zamanda gerçek bir falanjist olan José Roca'nın gerçek kimliği Katalan komünistleri tarafından ortaya çıkarıldı. Roca'nın beşinci kol içindeki görevi şehirdeki bir otel işletmecisine mesaj iletmekti. Mayıs ayında bir gün iyi giyimli bir şahıs onun kitapçı dükkanına

gelerek Roca için bir miktar para ve otelci için de bir mesaj bırakmış ve ayrılırken bir bavulu üç gün için dükkanında muhafaza etmesini rica etmişti. Roca adamın isteklerini kabul etti. Çok geçmeden polis dükkanı basarak bir arama yaptı ve bavulun içindeki çok gizli belgeleri ele geçirdi. Bu belgeler POUM askeri komutanlığının mührünü taşıyordu.

Bu belgeler içinde Nin'den Franco'ya yazılmış bir mektup da bulunuyordu. Bavulun içinde bulunan bütün belgeler Komünistler tarafından imal edilmişti.” (Thomas, Op. Cit. p. 68)

Bunun bir sonucu olarak Nin tutuklama isteği ile aranmaya başlandı. POUM kapatıldı ve bütün parti örgütü feshedildi.

Acaba bu belgeler sinarşist lider Nin'i bölgeden çıkararak, daha güvenli bir yere kaçmasını sağlamak için konmuş olabilir miydi? Bu hipotez Thomas tarafından hiç göz önüne alınmamıştır.

Nin, İspanya'da ölü veya diri olarak ele geçirilmek istenmesine rağmen, hiçbir zaman bulunamadı. Tarihçiler ve araştırmacılar onun ölmüş olduğunu kabul ettiler.

Nin, değerli bir işbirlikçi ve bir zamanlar Troçki'nin⁶⁶ sekreteriydi (1920'li yıllarda onunla birlikte Rusya'da bulundu).

66 Troçki yüksek dereceli bir mason, Yahudi, illuminist ve siyonist liderlerden biriydi.

Daha sonra Sinarşı Enternasyonal'in çok değerli bir elemanı haline geldi.

Hiç şüphesiz ki, Nin bir şekilde Fransa'ya yahut başka bir Avrupa ülkesine kaçmış olmalı.

Bir diğer POUM üyesi ve İngiliz istihbarat ajanı G. Orwell de *Manchester Guardian* muhabiri Frank Jellinek'e yazdığı bir mektupta kendisini POUM ve "Katalonya deneyi"nden uzak tutmaya çalışmıştır.

İspanya'daki sinarşist deneyin gizli amacının ne olduğunu anlamak için Orwell'in ünlü "1984" adlı kitabını okumak yeterlidir.

29. BÖLÜM

JAPONLARIN “TANAKA PLANI”

Japonların Asya’da yayılması, İspanya’daki faşist saldırılarla koordinelidir.

Sinarşist Enternasyonal, Almanya ve Japonya’nın aynı anda Sovyetler Birliği’ne saldırmasını istiyordu. İspanya, Almanların saldırısına sahne olurken, Asya’nın diğer ucundaki Mançurya da Japonların kuzeye ve batıya doğru yayılmasına sahne oluyordu.

II. Dünya Savaşı’nın başlama aşamasının tamamlanmasından sonra, doğulu ve batılı müttefik güçlerin ABD’ye saldırması planlanmıştı.

Tanaka Memorial’ın yazarı Carl Crow bu konuda şunları yazmıştı:

“Japonların Mançurya’ya saldırısını Almanya ve İtalya’nın saldırıları izledi. Japonlar Milletler Cemiyeti ve antlaşmaların hiçbir anlamı olmadığını bütün dünyaya gösterdiler.

Japonya, Mançurya saldırısından sonra Almanya ve İtalya ile “Anti-Komintern” paktını imzalayarak aralarındaki bağı güçlendirdi. Japonlar bu ittifakın ilk

mükafatını Doğu Asya'da hegemonyalarını kurarak aldılar.” (Tanaka, Op. Cit, p. 68)

The Tanaka Memorial bazıları tarafından Japon Başbakanı Baron Giichi Tanaka'nın *Kavgam*'i olarak değerlendirilmektedir. Bu dar bir görüştür, ama tamamen yanlış değildir.

Daha açıkça ifade etmek gerekirse, *Tanaka Memorial* Sinarşi Enternasyonalin dünya çapında kurmak istediği global faşist diktatörlük ve Doğu Asya hammadde kaynaklarını yağmalama stratejisinden başka bir şey değildi.

“Tanaka Planı” 25 Temmuz 1927’de Japon İmparatoruna sunulmuş ve bunun bir kopyası Çin Hükümetinin eline geçmişti. Bu plan, Japonların Doğu Asya’ya egemen olma ve ABD’ye saldırı planlarını kapsıyordu.

Japon hükümeti açıklanan bu belgenin otantik olmadığını iddia etmişse de, Japon imparatorluk geleneğinin Sinarşi Enternasyonalin faşist dünya egemenliği planları ile bire bir örtüştüğü bir gerçektir.

Tanaka, “*Gelecekte Çin’i kontrol etmek istiyorsak, geçmişte Rusları ezdiğimiz gibi, Amerikalıları da ezmemiz gerekir. Fakat Çin’i istila edebilmemiz için önce Mançurya ve Moğolistan’ı fethetmeliyiz. Dünyayı fethetmek için önce Çin’i fethetmeliyiz. Eğer Çin’i fethedersek diğer bütün Asya ülkeleri bizden korkup, teslim olurlar. Bütün dünya Doğu Asya’nın bizim olduğunu bilmeli ve haklarımıza saygı göstermelidir. Bu, bize İmparator Meiji’nin mirasıdır ve ulusal varlığımızın özüdür*” diyordu (Tanaka, Op. Cit, p. 21).

30. BÖLÜM

VATİKAN LOCASI, OPUS DEI VE ICTUS

Fransız sinarşist hareketinin teokratik kolundaki en önemli grup OPUS DEI'dir. Bu çok gizli gnostik örgüt birçok üst düzey Roma Kardinalini içinde barındırmaktadır.

OPUS DEI ile bağlantılı olan başka bir grup ICTUS'dur. Bu örgüt, "Federation Nationale Catholique du General de Castelnau"nın bir yan kuruluşudur. Bu Katolik örgüt geçmişte "Action Française" hareketine ve Mareşal Petain'e destek vermişti.

II. Dünya Savaşı'ndan sonra 40 kadar Fransız Katolik piskopos biraraya gelerek ICTUS'u kurdular.

Xavier Vallat ICTUS'un ilk direktörüydü. 1972 yılındaki ölümünden sonra yerine Jerome Lejeune geçmiştir.

Papa'nın Keşfettiği "Büyük Vatikan Locası"

I. Jean Paul 26 Ağustos 1978 günü Papa seçildi. Uzun süredir Vatikan'da çevrilen gizli kapaklı işlerin

peşine düşmüştü. Bir süre sonra Vatikan'la ilgili çok önemli bir bilgiye ulaştı. Masonluğu dinsizlikle eşdeğer tutan katolik inancının merkezindeki "Büyük Vatikan Locası"nı keşfetmişti.

Eylül ayının ilk günlerinde eline bir liste geçti. Bu listede mason oldukları iddia edilen 121 isim vardı. Bu kişiler arasında, birçok kardinal, piskopos ve diğer yüksek rütbeli kişiler bulunuyordu. Bu veriler Paul'un masonlarla çevrilmiş olduğunu gösteriyordu. Oysa mason olmak Kiliseden çıkarılmakla eşdeğerdi.

Kardinallerin papa seçimi için toplandıkları yerde birçok önemli pozisyonadaki "Papa adaylarının" mason olduğu dedikodusu dolaşıyordu.

Şimdi 12 Eylül 1978'de yeni Papa bu isim listesine sahipti. Papa I. Jean Paul olaya bir din adamının kesinlikle bir locaya dahil olamayacağı noktasından hareket ederek bakıyordu. Kendisinin de tanıdığı bazı yeni katoliklerin mason localarında olduğunu biliyordu.

Roma Katolik Kilisesi uzun zaman önce masonluğu çok açık bir şekilde reddetmişti.

Kuşkusuz yeni Papa konu hakkında konuşmaya hazırdı, ama 121 loca üyesinin adının yazılı olduğu bir listeyi açıklamak fazla cesur bir hareket olacaktı. Elindeli listede adı bulunanlar yabana atılacak gibi değildi. Devlet Sekreteri Kardinal Villot, Ağustos 1966'da Zürih Locası'na alınmıştı. Vatikan Dışişleri Bakanı Kardinal Agostino Casaroli, Kardinal Ugo Poletti, Roma Temsilcisi Kardinal Baggio, Vatikan

Bankası'ndan Piskopos Paul Marcinkus ve Monsenyör Donato de Bonis, hepsi masondu.

Artık bütün gerçeklerin farkına varmış olan Paul, Vatikan'daki masonları temizlemek için bir plan hazırladı. Kilit noktalardaki biraderleri yavaş yavaş Vatikan dışına göndermeyi amaçlıyordu.

Vatikan Bankası'ndan Piskopos Marcinkus, I. Jean Paul'le karşılaştıktan sonra bankanın makam dairesine geri döndüğünde bir dostuna güvenerek şöyle dedi:

“Buradan ayrılabilirim, bu Papa'nın diğerlerine göre çok farklı görüşleri var. Burada değişiklikler olacak. Çok büyük değişiklikler.”

Marcinkus haklıydı. I. Jean Paul, o gün öğleden sonra Villot'a Marcinkus'un hemen görevden ayrılması gerektiğini söyledi.

Öte yandan Paul, Roma temsilcisi Kardinal Baggio'yu da gönderme kararı almıştı. Bunun en önemli sebebi ise Kardinal Baggio'nun mason olduğunu öğrenmesiydi. Baggio “Seba” isimli locaya kayıtlıydı ve 14 Ağustos 1957'de tekeris edilmişti.

Vatikanı masonlardan temizleme yönündeki bu çaba I. J. Paul Luciani için sonun başlangıcı olacaktı...

Papa'nın bu beklenmedik hareketi P-2 Locası kurmayları arasında büyük bir tedirginlik yarattı. Vatikan'ın mali danışmanı olan Sindona⁶⁷ için problemler İtalya'da, özellikle Vatikan'daydı.

67 Sindona, tüm dünyada kritik bağlantıları olan bir masondu ve eroin ticaretinden, Latin Amerika diktatörlerine uzanan bir zincirin hal-

Eğer Marcinkus devrilirse Calvi'yi de götürürdü, eğer Calvi⁶⁸ düşerse Sindona'yı da beraberinde çekecekti.

Problemlerini cinayetlerle çözmeye alışık bir adam, kendisine İtalya'da bir tehdit oluşturan Papa'yı öldürmek istemez miydi?

Sindona, Calvi, Marcinkus ve Kardinal Cody... bütün bu adamların belirli konularda karar alan Papa I. J. Paul için kötü şeyler planlamaları için sebepleri vardı. Başlarına gelen olayların korkuttuğu iki P-2 locası üyesi daha vardı; Licio Gelli⁶⁹ ve Umberto Ortolani.

28 Eylül 1978'de altı adama bir yedincisi daha eklendi. Luciani'nin kendilerine karşı planladığı tedbirleri öğrenen Vatikan'ın Devlet Sekreteri Kardinal Villot...

Cody, Marcinkus, Villot, Calvi, Sindona, Gelli. Bu adamlar artık "İtalyan Çözümü" üzerinde kafa patlatıyorlardı. Papa ölmek zorundaydı.

kası olan kirli işler uzmanıydı.

68 "Papazların Bankası" olarak anılan Banca Cattolica Veneto, P-2 Locasının üyelerinden birine satıldı. Satan kişi, Vatikan Bankası başkanı Piskopos Paul Marcinkus, satın alan ise Banka Ambrosiano'nun Milano şefi Roberto Calvi idi. Calvi de P-2 Locası üyesiydi.

69 Licio Gelli P-2 Locası üstadıydı. Vatikan, İtalya'daki ayağını P-2 Mason Locasının oluşturduğu Mafya'nın para aklama merkezi olmuştu. İtalyan Mafyası ya da P-2 Locası, dışarı para çıkarmak istediğinde parayı Vatikan Bankası'na yatırıyor, oradan yurtdışındaki bir başka bankaya transfer ediyordu.

28 Eylül 1978'de İtalyan çözümü gerçekleşti. Papa I. Jean Paul zehirlenerek öldürüldü. Fakat P-2'nin adli tıbbı ve savcılıklara uzanan kolları olayın örtbas edilmesini ve normal bir ölüm gibi gösterilmesini sağladı. Cesede otopsi bile yapılmadı.

İtalyan usulü çözümün sahipleri ise Vatikan'daki kurulu düzenleri sayesinde işlerine devam ediyorlardı. Villot Devlet Sekreteri olarak kaldı. Cody mevkisini korudu. Marcinkus ve yardımcıları Vatikan Bankası'nın kaderini yönlendirmeye devam ettiler ve Banco Ambrosiano ile olan işlerin gelişmesini sağladılar. Calvi'nin adamları, P-2'nin üstadı Gelli ve Ortolani, Vatikan Bankası'nı paravan olarak kullanarak zimmete para geçirip, hilekârlıklarını devam ettirdiler.

Polonyalı Kardinal Wojtyla, I. Jean Paul'un Kardinal Cody'i gözden çıkarmasına neden olan belgeleri gizleme görevini üzerine almıştı. Bu belgelere Vatikan'da masonların sözünün geçtiğini gösterenler de dahildi.

Muhafazakârlar Locası (OPUS DEI-Tanrı'nın Eseri)

I. Jean Paul'un öldürülmesinin ardından Papa seçilen II. Jean Paul, masonlarla iyi geçinmek zorunda olduğunu anlamıştı. Bunun bir sonucu olarak da kilise içinde oluşmuş bir locayı kutsamaktan kaçamadı. Bu locanın adı OPUS DEI idi.

Vatikan'ın önde gelen isimlerinden Jose Maria Escriva de Balaguer'in 1928 yılında henüz 26 yaşındayken kurduğu "Opus Dei" adını taşıyan bu gizli

örgütün 80 bin üyesi olduğu sanılıyordu. Örgütün ayrıca Balaguer'in 999 öğüdünü içeren *Camino* (Yol) adında bir de kitabı vardı. Papa II. Jean Paul'e çok yakın sayılan bu örgütün üyeleri arasında 2 bin kadar din adamı mevcuttu. Geriye kalanlar bulundukları ülkelerin en seçkin iş adamları, bankacıları, yazarları, üst düzey yöneticileri, akademisyenleri, gazetecileriydiler.

Bu insanların çoğu akli yetenekleri nedeniyle "dâhi" olarak da tanımlanıyorlardı. Amaçları siyasi, ekonomik, bilimsel alanlarda en üst mevkilere yükselmekti.

Vatikan'da büyük söz sahibi olan Opus Dei, Katolik dünyasının "ekonomik manivelası"nı elinde tutan örgüttü. Kuruluşun 20-30 milyon dolar aylık gelire sahip olduğu bilinmekteydi. Dünyanın dört bir yanında önemli sayıdaki gayrimenkulleri de servetin diğer bölümünü oluşturmaktaydı. "Kutsal Mafya" ya da "Beyaz Masonlar" diye adlandırılan örgütün son derece katı ilkeleri vardı. Örneğin üstlere körü körüne itaat, acıya katlanmak, istenilen her şeyi tereddüt etmeden vermek, bağışlamak bu ilkelerden birkaçıydı sadece.

Sözde dini bir kuruluş olan OPUS DEI, P-2 ve diğer mason localarıyla ortak hareket eden kapitalist bir organizasyondur aslında.

Örgüt, aynı zamanda büyük bir zenginlik de ifade ediyordu. İspanya'nın en zengin insanlarından biri sayılan Jose Mateos, örgütün önemli para kaynaklarından birisi konumundaydı. Bu paranın büyük bir

kısmı İspanya ve Arjantin’de Calvi ile çevirdiği gizli ve kirli işlerden geliyordu.

Masonluğun kesinlikle yasaklandığı Katolik dünyanın kalbinde Opus Dei gibi bir organizasyonun kurulmuş olması ve II. Jean Paul’un da bunu kabullenmesi, masonluğun ne derecede iyi teşkilatlanmış olduğunu ve en zor yerlere bile ne derece kolaylıkla girebildiğinin bir göstergesiydi.

33 gün görevde kalabilen I. Jean Paul’un ardından yeni bir Papa seçilmişti. Yeni Papa kendisinden önceki Papa’nın akıbetini düşünerek masonlarla iyi geçinme politikası güdüyordu.

Vatikan’ın ortasında kurulan Opus Dei Locasını kabul etmesi de bundan kaynaklanmıştı. Fakat zaman geçtikçe bu Papa’nın da masonları, İsrail’i ve Mossad’ı rahatsız eden tavırları olacak, sonuçta Mossad’ın emriyle M. Ali Ağca tarafından “uyarılacaktı.”

Bu uyarı Papa II. J. Paul’u hemen kendine getirdi.

Çiçeği burnunda Papa suikast sonrası İsrail ile ilgili düşüncelerini şöyle belirtmişti:

“Pekçok halk acı çekti. Ama Yahudi halkı özel bir halktır. Her zaman seçilmiş olarak kaldı ve kalacaktır. Fakat insanlar bunu görmedi ve anlamadı, bu çok üzücü.”

17 Kasım 1990 tarihinde Roma’da bir sinagogda yaptığı konuşmasında, *“Yahudiler Tanrı’nın en sevdiği kullarıdır. Kilise ‘Yeni İsrail’ olduğuna göre, İsrail ile iyi ilişkiler içinde olması çok normaldir”* diyordu.

1970’li yıllardan sonra İsrail terörünün Avrupa’da aldığı biçim, devletlerin iç politikalarındaki huzursuzluklara doğrudan müdahale etmek şeklinde olmuştur.

Siyonistlerin amaçlarına karşı çıkma eğilimi gösteren siyasi güçlerin varolduğu veya böyle güçlerin iktidara gelme ihtimalinin yüksek olduğu ülkeler hedef seçiliyordu. Bu konuda İtalya iyi bir örnektir.

Bazı Akdeniz ülkelerinin güvenlik makamları ile İsrail Gizli Servisi arasındaki yakın işbirliği CIA’nın yayınladığı bir raporda da doğrulanmıştı.

Bu işbirliği, bilgilerin karşılıklı iletilmesi esasına dayanıyordu. Papa suikasti de buna iyi bir emsal teşkil ediyordu. Suikasta gizli servislerin (CIA, MOSSAD, SISMI) ortaklaşa yürüttükleri bir çalışma sonucunda KGB süsü verilmiştir.

SISMI’nin (İtalyan Askeri İstihbaratı ve Haberalma Servisi) en üst yetkilileri ve Başkanı Sontovio da P-2 Mason Locası üyesiydi.

Ağca hakkında yürütülen soruşturmalar, General Sontovio’nun görev başında bulunduğu sıralarda başlatılmıştı.

Papa suikastinde de, Kennedy suikastinde olduğu gibi, KGB’nin olayı planladığı ileri sürülerek bu yönde Bulgaristan, mafya yönlü bağlantılar kurularak hedef saptırılmaya çalışılmıştır.

Fransız araştırmacı Thierry Meyssa’nı göre Katolik ICTUS’un başkanlığını Jacques Tremollet de Villiers ve Paul Tavier yapıyordu. Bunlar Jean Marie Le Pen’in aşırı sağcı Front National (Milliyetçi Cephe) partisi ile yakın bir işbirliği içindeydi.

16 Kasım 1997’de ICTUS adını “Centre de Formation a l’Action Civique et Culturelle Selon de Droit Naturel et Chretien” olarak değiştirdi. Bu örgütün yöneticisi Opus Dei üyelerinden Jean-Marie Schmitz idi.

Fransa’da Opus Dei’nin kontrol ettiği siyasi partiler şunlardır (1995 seçimleri baz alınarak hazırlanmıştır):

- 1- Movement Pour la France
- 2- Centre National des Independents
- 3- Parti National Republicain
- 4- Pati de la Loi Naturelle, (Hintli guru Yogi Maharashi tarafından yönetiliyordu).
- 5- Parti pour la Libert
- 6- Parti Humaniste

Fransa’daki sinarşı hareketine birkaç aristokratik kulüp de dahil olmuştur. Bunlardan “Club de l’Horloge du Comte de Lesquen du Plessis Casso” Yvan Blot ve Jean Antoine Giansily tarafından yönetilmekteydi. Her iki yönetici de aşırı sağcı Front National (Milliyetçi Cephe) partisinin üyesiydi.

Diğer aristokrat üyeler arasında George Berthu, Kont Yves Thibault de Silguy ve Eric Raoult’u sayabiliriz.

31. BÖLÜM

NAZİLERİN TİBET VE ŞAMBALA BAĞLANTISI

Giriş

Nazi rejiminin birçok üst düzey yöneticisinin – özellikle Himmler ve Hess’in– okült inançları olduğu bilinen bir gerçektir. Bu inançlar, Almanların Tibet’e resmi bir keşif-araştırma heyeti yollamalarına yol açmıştı (1938-1939).

O tarihlerde Tibet hükümetinin Almanları Losar (Yeni Yıl) kutlamalarına davet etmesi de bir başka ilginç husustur.

Tibet, uzun yıllar süren Çin işgalinden çok çekmiştir. İngilizler Tibet’i Çinli saldırganlara karşı koruyamamıştır.

Sovyetler Birliği Stalin zamanında Budizmi, özellikle Moğollar arasında yaygınlaşmış şekliyle Tibet Budizmini yasaklamıştı. Buna karşılık Japonlar Mançurya’yı işgal ettikleri zaman, Tibet Budizmine hiç dokunmamışlardı.

Japon imparatorluk hükümeti Şambala’nın gerçekte Japonya olduğunu iddia ederek Moğolların desteğini

almaya ve Dış Moğolistan'dan Sibirya'ya kadar uzanan bölgede –Japon kontrolü ve koruması altında– bir Moğol birliği kurmaya çalışmıştır.

Tibet hükümeti de uygunsuz bir durumda Japonların korumasını ve desteğini alabileceğini umuyordu. Japonya ve Almanya 1936 yılında Anti-Komintern Paktını imzalamış ve uluslararası komünizme bu şekilde engel olabileceklerini düşünmüşlerdi.

1939 Ağustosunda, Almanların Tibet keşif gezisinden hemen sonra, Hitler Japonlarla imzaladığı paktı feshetti ve Nazi-Sovyet Paktı'nı imzaladı. 1939 Eylülünde Sovyetler Dış Moğolistan'ı işgal eden Japonları yendiler.

Thule ve Vril Mitleri

Nazi okült inancının ilk unsuru mitolojik Hyperborea-Thule idi. Tarihçi Heredot eski Mısır efsanelerinde Hyperborea kıtasının uzak kuzeyde olduğunu okumuştı.

Bu ülkeyi buzlar kapladığında insanlar güneye göç etmişlerdi. İsveçli yazar Olaf Rudbeck (1679) Atlantislilerin aslında Hyperbor'lular olduğunu ve bunların bir zamanlar Kuzey Kutbu'nda yaşadıklarını yazmıştı.

Birçok efsane Hyperborea kıtasının “Thule” ve “Ultima Thule” adlı adalara bölündüğünden bahseder. Her iki adada bir zamanlar yaşayanların torunları günümüzde İzlanda ve Grönland'da yaşamaktadır.

Nazi okült inancının ikinci ayağı ise “Boş Dünya” inancıdır. 17. yüzyılda İngiliz astronom Sir Edmund Halley dünyanın içinin “boş” olduğunu savunan ilk bilim adamıdır. Ona göre dünyamız iç içe geçmiş dört küreden oluşmuştu.

“Boş Dünya” teorisini “Dünya’nın Merkezine Yolculuk” adlı romanında işleyen (1864) ünlü Fransız romancısı Jules Verne’yi de unutmamak gerekir.

Daha sonra “Vril” konsepti ortaya çıktı.

1871’de İngiliz romancı Edward Bulwer-Lytton *The Coming Race* adlı romanında “Vril-ya” denilen yeraltı dünyasında yaşayan üstün bir ırktan bahseder. Bu ırk günün birinde dünyanın üstüne çıkarak “vril” denilen “psiko-kinetik enerji”yi kullanarak bütün dünyaya hakim olacaktı.***

Fransız yazar Louis Jacolliot *Les Fils de Dieu* (Tanrı’nın Çocukları, 1873) ve *Les Traditions indo-européens* (Hint-Avrupa Gelenekleri, 1876) adlı kitaplarında “vril enerjisi” ile yeraltında yaşayan “Thule halkı” arasında bir ilişki olduğundan bahseder.

Alman filozofu Friedrich Nietzsche (1844-1900) Ü bermensch (üst-insan) konseptini *Der Antichrist* (Deccal) adlı eserinde (1888) işlemiş ve şunları yazmıştı:

“Kendimizi aldatmayalım. Hiperborlularız biz, pekâlâ biliriz ne denli kopuk yaşadığımızı... Ne karadan ne de denizden bulabilirsin Hiperborlulara giden yolu... bunu Pindaros bilip söylemişti bizim için... Kuzeyin

ötesinde, buzun, ölümün ötesinde bizim yaşamımız, bizim mutluluğumuz...”

Nietzsche, hiçbir zaman “vril”den bahsetmemesine rağmen, *Der Wille zur Macht* (Güç İstenci) adlı kitabında üst-insanın gelişmesinde önemli rolü olan bir “iç güç”ten söz etmektedir.

Hintli yazar Bal Gangadhar Tilak 1903’te yazdığı *The Artic Home of the Vedas* (Veda’ların Kutuptaki Yurdu) adlı kitabında Aryan ırkının güneye göç eden Thule’lilerden oluştuğuna dikkat çekmektedir.

Böylece 20. yüzyılın başlarında birçok Alman, Hyperborea-Thule’den güneye göç eden Aryanların soyundan geldiklerine inanmaya başlamıştı.

Bu Aryanların kaderi üst-insan haline gelmekti ve Hitler de bunlardan biriydi.

Thule Cemiyeti ve Nazi Partisinin Kuruluşu

Eski Kuzeyli “Edda”ları Almancaya tercüme eden Felix Niedner 1910 yılında Thule Cemiyeti’ni kurdu.

1918’de Rudolf Freiherr von Sebottendorf cemiyetin Münih şubesini açtı.

Sebottendorf uzun yıllar İstanbul’da yaşamış ve 1910 yılında bu şehirde ezoterik sufizm ve masonluk sentezinden oluşan bir gizli cemiyet kurmuştu.

Haşhaşilerin, İsmaili-Nazari mezhebinden aldıkları ve Haçlı Seferleri sırasında Tapınak Şövalyeleri’nin onlardan öğrendikleri bu doktrin Sebottendorf’u

etkilemişti. O, hiç şüphesiz masonik bağlantıları sayesinde 1908 yılında yıldızı parlamaya başlayan Jön-Türk hareketinin önde gelenleriyle de tanışmıştı.

Sebottendorf Almanya'da "Töton Tarikatı" (Germanen Orden) üyesiydi. Bu tarikat 1912 yılında aşırı sağcı, anti-semitik bir loca olarak kurulmuştu.

Thule Cemiyeti aşırı sağcı örgütlerle olan gizli bağlantıları vasıtasıyla bir seri suikast gerçekleştirmişti. Thule, hem anti-komünist, hem de anti-semitik siyasi bir organizasyondur.

1918'deki Bavyera komünist devriminden sonra, Münih'teki Thule Cemiyeti karşı-devrimci hareketlerin odağı haline geldi.

1919'da cemiyet Alman İşçi Partisi adını aldı. Thule'nin iç çemberinin üyesi olan ünlü yazar Dietrich Eckart, Hitler'i cemiyete inisiye etti ve ona "vril gücünü" nasıl kullanabileceğini ve nasıl "Aryan Süpermenler" yaratılabileceğini öğretti.

Hitler, gençliğinde Viyana'da okültizm ve teozofi üzerine araştırmalar yapan mistik düşünceli birisiydi. O, *Kavgam* adlı kitabını Eckart'a ithaf etmiştir.

1920 yılında Hitler, Alman İşçi Partisi başkanı oldu ve partinin adını Nasyonal Sosyalist Alman İşçi Partisi olarak değiştirdi.

Haushofer, Vril Cemiyeti ve Jeopolitik

Hitler'in düşünceleri üzerinde etkili bir başka önemli şahıs da Karl Haushofer'dir (1869-1946).

Haushofer, 1904-1905 Rus-Japon savaşından sonra Japonlara askeri danışmanlık yapmış bir Alman subayıdır. Japon kùltüründen çok etkilenen Haushofer, ilerde bir Alman-Japon ittifakının sorumlusu olacaktır. O, ayrıca Hint ve Tibet kùltürlerini incelemiş, Sanskritçe öğrenmiş ve iddialara göre Tibet'i ziyaret etmiştir.

I. Dünya Savaşında general olarak Alman ordusunda hizmet verdikten sonra, Haushofer 1918'de Berlin'de "Vril Cemiyeti"ni kurdu. Bu cemiyet Thule'nin iç çember üyeleri ile aynı inançları paylaşıyordu. Vril Cemiyeti, yeraltındaki insan-üstü varlıklarla temas kurmuş ve onlardan "vril gücünü" nasıl kullanacağını öğrenmişti.

Vril Cemiyeti'nin bir başka öğretisi ise Aryan ırkının ana yurdunun Orta Asya olduğu idi.

Haushofer, 1920'li yılların başlarında "Jeopolitik" doktrinini geliştirdi ve Münih'teki Ludwig-Maximilian Üniversitesi'ndeki Jeopolitik Enstitüsü'nün direktörlüğüne getirildi.

Haushofer'in en iyi öğrencilerinden biri Rudolf Hess'di. Haushofer 1923 yılında Hess'le Hitler'i tanıştırdı. Hitler o yıl darbe girişimi dolayısıyla hapishanede bulunuyordu.

Haushofer sık sık Hitler'i hapishanede ziyaret ederek Thule ve Vril örgütleri ile bağlantılı olarak, ona Jeopolitik kavramları öğretmeye başladı.

Bu düşüncelerin etkisi altında kalan Hitler 1933'te şansölye olduğu zaman, Aryan ırkı için Doğu Avrupa,

Rusya ve Orta Asya'yı fethetmeye yönelik bir politika izlemeye başladı. Başarının sırrı, Orta Asya'daki Aryan ataların ve "vril sırlarının" koruyucularını bulmaktan geçiyordu.

Gamalı Haç (Swastika)

Swastika eski Hint "iyi şans" sembolüdür.

Swastika Hindular, Budistler tarafından binlerce yıldır kullanılan bir semboldü ve Tibet'te de oldukça yaygındı. Swastika dünyanın diğer eski kültürlerinde de görülmektedir. Naziler tarafından kullanılan saat ibresinin ters yönünde dönen şekli, Orta Çağ Kuzey Avrupa runik yazılarında "G" harfi şeklinde görülmektedir.

Masonlar "G" harfini "God" (Tanrı) anlamında kullandıklarını söylerler ama bu bizim bildiğimiz anlamda (yaratıcı) Tanrı değil, "Evrenin Büyük Mimarı" (yapıcı) anlamındadır.

Swastika, eski Kuzey tanrılarından Thor'un geleneksel bir sembolüdür.

Almanlar, swastika yerine "hakenkreuz" ifadesini kullanırlar. Bu, "gamalı haç" anlamındadır.

Gamalı Haç, Neo-Paganizmin, Hıristiyan inancının (ve haçının) yerini alacağını bir sembolüdür.

Neo-Pagan hareketinin Hıristiyanlık aleyhtarı görüşlerini benimseyen Thule Cemiyeti gamalı haçı kendisine sembol olarak seçmişti. Bu haç bir dairenin içine konmuştu ve üstüne bir Alman hançeri yerleştirilmişti.

1920 yılında Thule üyesi Dr. Friedrich Krohn'un teklif etmesiyle Hitler, beyaz daire içine yerleştirilmiş siyah gamalı haçı Nazi Partisi bayrağı olarak kabul etti.

Fransız araştırmacılar Louis Pauwels ve Jacques Bergier *Le Matin des Magiciens* (1962) adlı kitaplarında gamalı haçın parti sembolü olarak seçilmesinde Haushofer'in etkili olduğundan bahsederler. Haushofer bu sembolü etkilendiği Hint ve Tibet kültürlerinden almıştı. Bu iddianın yanlış olduğu çok açıkça bellidir, çünkü Haushofer Hitler'le 1923 yılında tanışmıştı. Halbuki gamalı haçlı bayrak 1920 yılında ortaya çıkmıştı.

Nazilerin Muhalif Okült Grupları Sindirmesi

1920'lerin ilk yarısında Almanya'daki gizli localar ve okült cemiyetler arasında şiddetli bir rekabet başlamıştı.

1925'de Rudolf Steiner (Antropozofi Cemiyeti'nin kurucusu) öldürülmüş olarak bulundu. Birçok kişi bu cinayeti Thule Cemiyeti'nin işlemiş olabileceğinden şüphelenmişti. Daha sonraki yıllarda, Hitler iktidarını sağlamlaştırdıktan sonra, antropozofları, teozofları, masonları ve gül-haççıları baskı altında tutmaya devam etti.

Birçok araştırmacı Hitler'in gizli cemiyetlere yönelik bu politikasının, aslında yönetimine rakip olan okült örgütleri tasfiye etmeye yönelik olduğunu iddia etmiştir.

Nietzsche'nin yazıları ve Thule Cemiyeti'nin inançlarından etkilenen Hitler, Hıristiyanlığın kökenlerinde Yahudilik bulunan yozlaşmış bir din olduğuna inanıyordu.

Hitler, kendisinin İsa gibi bir mesih olduğuna inanıyordu.

Steiner, Deccal'i ve Lüsifer'i (İblis) Hıristiyanlığı yeniden canlandıracak manevi liderler olarak görüyordu. Hitler ise, daha ileri giderek, kendisini dünyayı dejenere bir sistemden kurtaracak ve "Aryan Efendiler Irkı" vasıtasıyla evrimi yeni bir aşamaya getirecek bir kurtarıcı (mesih) olarak görüyordu. O, ne şimdi, ne de sonra muhalif deccallere tahammül edemezdi.

Hitler'in müsamaha gösterdiği tek din Budizm idi.

Nazi Almanyası'nda Budizm

1924 yılında Paul Dahlke, Berlin'de ilk Budist Evi'ni (Buddhistisches Haus) açtı. Burası bütün Budist tradisyonlarına açıktı, fakat öncelikli olarak "Theravada" ve Japon formlarına tahsis edilmişti.

1933 yılında Budist Evi ilk Avrupa Budist Kongresine ev sahipliği yaptı.

Naziler, Budist Evine hiç dokunmadılar, ama kontrolü de elden bırakmadılar. Budist Evinin üyeleri arasında bazı Çinliler ve Japonlar da bulunuyordu ve bunlar hükümete tercümanlık yapıyorlardı.

Nazi rejimi, 1936'dan bu yana faaliyette bulunan Berlin'deki Budist Cemaati'ni (Buddhistische

Gemeinde) kapattı ve kurucusu Martin Steinke'yi 1941'de tutukladı. Fakat rejim genellikle Budistlere karşı düşmanca bir tavır içinde değildi.

3. Reich'da Tibet Budizmini öğreten öğretmenlerin varlığı konusunda elimizde kesin bir bilgi bulunmamaktadır.

Nazilerin Budizm'e karşı gösterdikleri tolerans, Budist öğretilerin Hitler üzerindeki etkisini göstermekten çok, Almanya'nın Budist müttefiği Japonya ile iyi ilişkilerini sürdürmek istediğinin bir göstergesidir.

Ataların Mirası Derneği

Haushofer'in etkisi altında kalan Hitler, 1935 yılında Friedrich Hielscher ve Albay Wolfram von Sievers'i "Ahnenerbe" (Ataların Mirası) derneğini kurmakla görevlendirdi. Derneğin başkanı von Sievers idi. Derneğin görevleri arasında germenik Run'ların ve swastika'nın kökenlerini araştırmak ve Aryan ırkının ilk ortaya çıktığı ülkeyi tespit etmek vardı. Adaylar arasında en uygun ülke Tibet'ti.

Alexander Csoma de Körös (Körösi Csoma Sándor, 1784-1842) kendini Macar halkının kökenlerini bulmaya vakfetmiş bir araştırmacıydı.

Körös, Türkçe ve Macarca arasındaki dil benzerliğinden yola çıkarak, Macar halkının kökenlerinin Doğu Türkistan'daki Uygur ülkesi (Sinçan, Sinkiang) olduğunu ortaya çıkardı. Körös, Lhasa'ya gidebilse atalarının yurdunu bulabileceğinden çok emindi.

Macarca, Fince, Türkçe, Moğolca Ural-Altay dilleri olarak da bilinen Turan ailesinden gelmektedir.

1909 tarihinden başlayarak Türkiye'deki "Genç Türkler" pan-Turan hareketini başlattılar. Bunu 1910 yılında kurulan "Macar Turan Cemiyeti" ve yine 1920 yılında kurulan "Macar Turan İttifakı" takip etti.

Bazı araştırmacılar Japonca ve Korece'nin de Turan dil ailesinden geldiğine inanırlar. Böylece 1921 yılında Japonya'da "Japon Turan İttifakı" ve 1930'lu yılların başlarında da "Japon Turan Cemiyeti" kuruldu.

Hiç şüphesiz, Haushofer kökenlerini Orta Asya'da arayan bu cemiyetlerin varlığından haberdardı. Bu araştırmalar, Aryan ırkının kökenlerini Orta Asya'da arayan Thule Cemiyeti'nin araştırmaları ile iyi bir uyum içindeydi.

Haushofer'in Tibet kültürüne olan ilgisi, Tibet'in Aryan ve Turan ırklarının ortak yurdu olmasından kaynaklanıyordu. Bu ortak yurttaki "vril gücünü" kullanabilen manevi üstadlar, rehberler yaşıyordu.

Ataların Mirası Derneği'nin Tibet'e ilgisi sadece Haushofer etkisi ile açıklanamaz. Heilscher, Tibet'e muhtelif keşif gezileri yapmış olan (1893, 1899-1902 ve 1905-1908 tarihlerinde) İsveçli keşif Sven Hedin'le çok yakın dosttu. Hedin 1927-1930 yılları arasında Moğolistan'a da bir keşif gezisi düzenlemişti. Nazilerin çok tuttuğu bir isim olan Hedin, Hitler tarafından 1936 yılında düzenlenen Berlin Olimpiyatları'na davet edildi.

Hedin'in İsveç'teki Nazi yanlısı siyasi hareketle de ilgisi vardı. Ayrıca 1939-43 yılları arasında İsveç'in Almanyadaki diplomatik misyonunda görev almıştı.

1937'de Himmler, Ahnenerbe'yi SS'e bağlı resmi bir araştırma kuruluşu haline getirdi ve başına da Münih'teki Ludwig-Maximilian Üniversitesi'ndeki Sanskrit Kürsüsü Başkanı Walther Wüst'ü getirdi. Ahnenerbe'ye bağlı olarak çalışan bir Tibet Enstitüsü vardı. 1943 yılında bu enstitüye Sven Hedin'in anısına "Sven Hedin Institut für Innerasien und Expedition" adı verildi.

Tibet'e Yapılan Nazi Keşif Gezisi

Alman biyolog Ernst Schaefer Tibet'e yapılan her iki keşif gezisine de (1931-32), (1934-1936) katılmıştır. Ahnenerbe onun başkanlığında üçüncü bir keşif gezisinin (1938-39) de sponsorluğunu yaptı. Bu gezi Tibet Hükümetinin resmi daveti üzerine yapılmıştı.

Bu ziyaretle eşzamanlı olarak Tibet, Japonya ile yeniden temas kurmaya çalıştı. Bunun nedeni Tibet hükümetinin Japonlar ve müttefikleri Almanlar ile samimi ilişkiler kurarak, İngiliz ve Çinlilere karşı bir denge kurmak istemesiydi. Bu şekilde 1939 Losar (yeni yıl) kutlamaları için Alman Keşif Heyeti Tibet hükümeti tarafından resmen davet edildi.

Ernst Schaefer keşif gezisi sırasında yaşadıklarını *In Fest der weissen Schleier: Eine Forscher fahrt durch Tibet nach Lhasa, der heiligen Stadt des Gottkönigtums* adlı kitabında açıkladı.

Tibet festivalleri sırasında bir kâhin Tibet halkını uyardı; Tibet çok dikkatli olmalıydı, çünkü Almanya lideri bir ejder gibiydi. Tibetli askerlerin komutanı Japon yanlısı Tsarong bu kehaneti yumuşatmaya çalışmıştı. O, kral naibinin kehanet hakkında çok şeyler duyduğunu ancak bunun çok az bir kısmını onayladığını söyledi.

Naip her gün İngilizlerle Almanlar arasında bir savaş çıkmaması için dua ediyordu, çünkü böyle bir savaş Tibet için çok kötü sonuçlar doğurabilirdi.

Lhasa'daki ikameti sırasında Schaefer kral naibi ile tanıştı ve onun hakkında olumlu izlenimler edindi.

Almanlar, Tibet'le dostça ilişkiler kurmaya çok önem veriyorlardı. Fakat gündemleri Tibetlilerinkinden bir hayli farklıydı. Schaefer'in keşif gezisi üyelerinden biri Antropolog Bruno Berger'di ve ırksal araştırmalar sorumlusuydu. Berger, III. Reich'in önde gelen ırk teorisyenlerinden biri olan H. F. K. Günther'le beraber *Die nordische Rasse bei den Indogermanen Asiens* (Asya Indogermenleri arasındaki Kuzeyli Irk) adlı kitabı yazmıştır.

Berger, Günther'in Orta Asya ve Tibet'teki "kuzeyli ırk" teorisine inananlardandı.

Berger, 1937'de Doğu Tibet'te ırksal bir araştırma yapılması için Schaefer'in keşif heyetine katılarak, Tibet halkının ırksal karakteristiklerini belirlemek için bilimsel çalışmalar yaptı.

Berger, Tibet ve Sikkim'de yüzlerce Tibetlinin kafataslarını ve diğer beden ölçülerini aldı. Onun

yaptığı ölçümler sonucunda Tibetlilerin Moğol ve Avrupalı ırklar arasında ara bir yerde olduğu anlaşıldı. Tibet aristokrasisi Avrupalı çizgiler taşıyordu.

Tibetforschung in Ahnenerbe SS adlı kitabı yazan Richard Greve'e göre, Berger III. Reich'in nihai zafereinden sonra Tibet'in önemli bir rol oynayabileceğini belirtmişti.

Tibetliler, Alman ve Japon vesayetinde bir Moğol Konfederasyonu içinde değerli bir müttefik olarak Almanya'ya hizmet verebilirlerdi.

Tibet'e Yapılan Okült Keşif Gezisi

Savaş sonrası Nazizm ve Okültizm üzerine birçok kitap yazıldı. Bunlardan biri olan Trevor Ravenscroft'un *The Spear of Destiny* adlı kitabında (1973) Almanya'nın Thule Cemiyeti ve Haushofer'in etkisiyle 1926-1943 yılları arasında Tibet'e keşif heyeti yolladığından bahsedilir.

Nazilerin misyonu Agarta ve Şambala adlı (Himalayaların altında) yeraltı şehirlerinde yaşayan Aryan ataları bulmak ve onlarla temas kurmaktır.

Buradaki üstadlar gizli okült güçlerin –özellikle Vril'in– koruyucularıydı.

Nazilerin bir diğer misyonu ise, üstadların ve Vril gücünün yardımı ile "Aryan efendiler ırkını" yeniden yaratmaktır.

Ravenscroft'un iddiasına göre, Şambala Nazilere her türlü yardımı reddetmiş, buna karşılık Agarta ise yardım etmeyi kabul etmişti.

1929 yılından itibaren Tibetli gruplar Almanya'ya gelmeye başladı ve "Yeşil Adamlar" locaları kurulmaya başlandı.

Japonya'daki "Yeşil Ejder Cemiyeti" üyelerinden biri olan Haushofer vasıtasıyla Nazi davasına okült güçlerle destek vermeye başlamıştı.

Himmler, bu "Tibet-Agarta üstadları"ndan oluşan gruplardan çok etkilenmiş ve 1935 yılında Ahnenerbe derneğini kurmuştu.

Ravenscroft'un kitabı büyük yanlışlar ve hatalarla doludur. Bir defa Himmler "Ahnenerbe"nin kurucusu değildir. Ahnenerbe, 1937 yılında SS örgütüne dahil edilmiştir. Agarta'nın Nazi davasını desteklediği iddiası da doğru değildir.

1922'de Polonyalı bilim adamı Ferdinand Ossendowski *Hayvanlar, İnsanlar ve Tanrılar* adlı kitabında Moğolistan'a yaptığı yolculuğu anlatmıştır. Aynı kitapta Gobi Çölü'nün altında Agarti (Agarta) diye bir yeraltı şehrinin bulunduğu bahsediliyor. Gelecekte bu yeraltı şehrinin sakinleri yeryüzüne çıkarak dünyayı bir felaketten kurtaracaklardı.

Sven Hedin 1925 yılında *Ossendowski ve Hakikat* adlı bir kitap yazarak, Polonyalı Ossendowski'nin iddialarını yalanladı. Ona göre Ossendowski, Agarti düşüncesini Saint-Yves d'Alveydre'nin 1886'da yazdığı *Mission de l'Inde en Europe* adlı kitabından almıştı. Hedin'in Ahnenerbe üzerinde güçlü bir etkisi olduğu göz önüne alındığında, derneğin sırf Şambala ve Agarta'yı bulmak için oralara keşif heyeti yollamış olması düşünülemez.

32. BÖLÜM

ALMANLARIN TİBET KEŞİF GEZİSİ

1936 yılının sıcak bir yaz sabahında genç bir SS teğmeni olan Ernst Schaefer Berlin/Prinz-Albrecht-Strasse'deki binasında Reichsführer Himmler ile buluşmaya gidiyordu.

Schaefer uzun zamandan beri Almanya'dan uzaktaydı buna rağmen, Berlin'in zenginliği hâlâ onu hayrete düşürüyordu. Dükkânlar lüks tüketim mallarıyla doluydu, sinemalar, tiyatrolar ve dans salonları dolup dolup taşıyordu.

1936 Martında Adolf Hitler askeri birliklerini Ren bölgesine yollayarak, ezilen milli gururu yeniden canlandırmıştı. İşsizlik çok azalmıştı ve Alman halkının refahında belirgin bir artış göze çarpıyordu. Aynı yıl yapılan seçimlerde Naziler oyların %98,9'unu almışlardı. Aslında bu sonuç sürpriz sayılmazdı, çünkü seçimlere katılan başka bir parti yoktu.

Himmler, 1936'da büyük bir güce ulaşmış durumdaydı.

Hitler'in "sadık Heinrich"i olarak Alman polisinin ve Reich'daki bütün polis gücünün başındaki

şahsiyetti. O ve sadık subayları imparatorluğun toplama kamplarını da yönetiyorlardı. Himmler, Ahnenerbe'yi yeni kurmuş ve Aryan ırkı ile ilgili görüşlerini Schaefer ile paylaşmıştı.

Himmler, SS'i Hindu savaşı model olarak kurmuştu. Onun Doğu dinlerine ve tradisyonlarına olan özel ilgisi bilinmektedir. O, Hristiyanlıktan nefret ediyor ve her zaman cebinde Hinduların *Bhagavadgita* kitabının bir kopyasını bulunduruyordu.

1936 Olimpiyatları'nın yapıldığı tarihte gerçekleşen Himmler-Schaefer görüşmesine ait bir kayıt mevcut değil. Ama bu konuşma Schaefer'de bir şok etkisi yaratmıştı.

1945 yazında Schaefer müttefikler tarafından Münih'te tutuklandı. SS gibi "suçlu" sayılan bir örgüte mensup olduğu için, diğer binlerce Alman gibi "Nazilikten Arınma" işlemine tabi tutuldu.

Schaefer üç yıl Moosburg kampında (Burası daha önce Stalag VII adlı Savaş Esirleri kampıydı) tutuldu.

Schaefer'i sorgulayan Amerikalılar ondan pek bir şey öğrenemediler. Onun Himmler ile yaptığı konuşmadan aklında kalan tek şey; Himmler'in Aryan ırkının doğrudan göklerden geldiğine olan inancıydı.

Himmler bir zamanlar dünyamızda ari devlerin yaşadığını söylüyordu. Bildiğimiz evren ise ateş ve buzun kozmik savaşından doğmuştu.

Schaefer, kendisini sorgulayan Amerikalılara bu inançları saçma ve gülünç bulduğunu söylemişti.

Yine bu konuşma içinde Himmler ona gelecek için ne gibi planları olduğunu sormuştu. Schaefer, Alman bayrağı altında ve Almanlardan oluşmuş bir heyetle yeni bir keşif gezisi düzenlemek istediğini söyledi.

Ünlü kaşif Sven Hedin Tibet'in "yasak şehri" Lhasa'ya ulaşamamıştı. Bu hayaller şehrini keşfetmeyi çok istiyordu. Ayrıca Schaefer çok ikna edici bir insandı. Daha önce Çinli savaş lordu Panchen Lama'yı ikna ettiği gibi, şimdi de Himmler'i ikna etmişti. Himmler, Schaefer'in gücünü Ahnenerbe'nin gücüyle birleştirmek istiyordu.

Ahnenerbe o tarihlerde Afganistan ve İzlanda'ya keşif gezileri yapmayı planlıyordu.

Alman Tibet Keşif Gezisi Himmler'in sponsorluğunda yapılmalıydı.

Gizli Tibet

1939 başlarında beş Avrupalı'nın önderliğindeki bir kervan Tibet'in kutsal şehri Lhasa'ya yaklaşmak üzereydi. Heyet, Himalayaları aşarak Sikkim'e (Kuzey Hindistan'da küçük bir krallık) ve oradan da 8 ayda Tibet'e ulaşmıştı.

Heyet 60.000 fotoğraf ve 120.000 fit uzunluğunda film çekmişti.

Yeni Dalai Lama'nın Tibet'te beklendiği tarihte, beş Avrupalı Tibetli soylular ve dini liderlerle samimi dostluklar kurmuşlardı.

Alman keşif heyeti sık sık Lhasa'da bulunan İngiliz misyonu subayları ile çatışmaya girmişti,

Çünkü İngilizler Almanların yolculuklarına engel olmak istiyor ve onların “Yasak Şehir”e girmelerini istemiyordu.

1939 Ağustosunda beş adam ellerinde 120 ciltlik Tibet’in İncili sayılan “*Kangyur*” olduğu halde Kalküta’nın güneyine geldiler. Yolcular Hoogli Nehri’nin ağzına kadar gelmiş olan bir deniz uçağına binerek, önce Bağdad’a oradan da Berlin’e uçtular. Bu beş Avrupalının vatanı Nazi Almanyasıydı. Uçakları Berlin/Tempelhof Havaalanına indiğinde onları Reichsführer H. Himmler karşılamıştı.

Alman Tibet gezisi aslında onun bir zaferiydi.

1 Eylül 1939’da Hitler generallerine Polonya’ya saldırı emrini verdi.

50 Alman tümeni üç koldan taarruz ederek Polonya ordusunu ezip, geçti. II. Dünya Savaşı böylece başlamış oluyordu.

Tibet’ten dönen beş kişi kendilerini büyük bir savaş mekanizmasının tam içinde buldular.

Orta Asya’ya yapılan gezi ile 1939’daki Polonya işgali arasında bir bağlantı var mıydı?

19. yüzyılın ortalarından başlayarak, Tibet ve onun kutsal şehri olan Lhasa yabancılara kapalıydı. Hem Tibetliler, hem de Çinliler haklı olarak emperyalist bir müdahaleden çekiniyorlardı. Buna rağmen, bir avuç kaşif kutsal ve esrarengiz baőkente girmeyi başardı.

1939’un başında Lhasa’ya gelen beş Alman daha önce Himalayalara gelen maceracıardan ve diplomatlardan çok farklıydı.

Tibet'teki eski "iyi şans" sembolü olan "hayat çarkı" (yani gamalı haç) 1933'ten beri Nazi Almanyası'nın resmi sembolü ve bayrağı haline gelmişti.

Ziyaretçilerin taşıdığı ikinci bayrak ise üzerinde iki şimşek işareti (yani SS) taşıyordu. Bu da gruptaki bütün Alman bilim adamlarının aynı zamanda birer SS subayı olduklarını gösteriyordu. SS'lerin "dünyanın çatısı" Tibet'teki komutanı SS-Hauptsturmführer (yüzbaşı) Ernst Schaefer idi. Bu grup Tibet'e ve onun kutsal şehri Lhasa'ya giren ilk resmi Alman keşif heyetiydi.

Heinrich Himmler sponsorluğundaki SS bilim adamları Avrupa adım adım büyük bir savaşa doğru giderken orada ne yapıyorlardı?

Bu konuda muhtelif iddialar ortaya atılmıştır. Bunlardan bazılarına göre, Tibet'teki Alman keşif heyeti kayıp kıta Atlantis ile Orta Asya'da kurulan ilk uygarlık arasındaki bağlantıyı ortaya çıkarmaya uğraşıyordu.

Schaefer, Tibet'in insanlığın ilk ortaya çıktığı yer, Aryan kök ırkının sığındığı bir yurt olduğuna inanıyordu. Tibet'te "Şambala" denilen esrarengiz bir yeraltı imparatorluğunda bilge rahipler yaşıyordu ve bunların sembolü "hayat çarkı" yani "swastika" idi.

Tibet'e gelen bu küçük Alman grubu Dalai Lama'ya bir radyo alıcısı getirmiş ve bu sayede Lhasa ve Berlin arasında bir iletişim kurulmuştu.

Bir iddiaya göre oraya giden SS subayları Agarta ve Şambala ile ittifak yapmış olan majisyenlerdi. Bu

subaylar “yaşayan evren güçleri”ne hükmetmeyi biliyorlardı. Onlar yaşamı uzatacak gizli bir iksir bulmuşlar, yine bu madde yardımıyla üstün bilinç durumlarına erişmişlerdi.

Kızıl Ordu, Berlin harabeleri arasında üzerlerinde kimlik bulunmayan *binlerce Tibetli* cesedi bulmuştu.

Yukarda anlatılan iddiaların çoğu maksatlı olarak ortaya atılmıştır.

1939’da 14. Dalai Lama daha tahta çıkmamıştı ve yerine kral naibi bakıyordu.

Kırık ayna parçaları gibi, bu fanteziler gerçek hikayeyi kısmen yansıtsa da, birçok şeyi de maskelemektedir. Bu hikayelerin kökleri 19. yüzyıla dayanmakla beraber, ilk defa II. Dünya Savaşı arafesinde Orta Asya’da ortaya çıkmıştı.

Son perde Tibet’in karla kaplı dağ tepelerinden çok uzaklarda oynanmaktaydı.

Reichsführer Himmler’in bütün finansal yardımlarına rağmen Alman Tibet Keşif Seferi küçük bir projeydi.

Himmler’in ırksal ideallerinin bir temsilcisi gibi görülen SS aslında ulusal bir polis gücü, imparatorluğun bir ölüm makinesiydi.

SS gelecekteki Hitler’in “Yeni Düzeni”nin temsilcileriydi.

Himmler eski Germen uygarlığına ait arkeolojik araştırmaların yanı sıra, Atlantis ve “Dünya Buz Teorisi” ile de ilgileniyordu.

Himmler, Aryan ırkını ve kökenlerini araştırmak için Ahnenerbe'yi kurmuştu. Berlin'deki Ahnenerbe merkez binasında Aryan tarih-öncesine ait her çeşit arkeolojik buluntu (bunlar arasında Aryan ırkına ait kafatasları ve iskeletler vardı) depolanıyordu.

Almanların kökenlerine yönelik bu araştırmalar Alman Tibet Keşif Gezisine öncülük etmişti.

Bütün bu fantastik gibi görünen şeylerin arkasında bir mantık vardı. Ahnenerbe faaliyetleri, tarihi araştırmalar vb. şeyler, Avrupa'da yeni toprak ilhakları için bahane yaratıyordu. Ataların yaşadığı alan "*Lebensraum*" (Yaşam Alanı) Adolf Hitler'in bir tutkusuydu. Şayet bilimsel olarak Alman kanının ve kültürünün yabancı halklar arasında yayıldığı ispatlanırsa, Alman silahlı kuvvetlerinin bu ülkeyi fethetmesi gerekiyordu. Kültür, istilayı haklı kılan bir unsurdu. Himmler'in atalar kültü, Alman yayılmacılığını ve istilasını haklı göstermeye yarıyordu.

Bunu ilk defa Naziler icat etmemişlerdi. I. Dünya Savaşı sırasında da bu tip keşif gezileri Alman casusluk faaliyetlerini gizlemek için kullanılmıştı.

Bir İngiliz diplomat, Alman Tibet Keşif Gezisi'ni yöneten E. Schaefer için "Nazi politikasının ve Nazizmin rahibi" tanımlamasını yapmıştı.

1939'da Lhasa'da görevli olan İngiliz diplomat Hugh Richardson, Schaefer'i "fanatik bir Nazi" olarak nitelendirmekteydi.

Siyasi inancı ne olursa olsun Schaefer'in mistik ve okült inançları yoktu. Bir zoolog olarak daha çok Tibet'teki kuşlarla ilgilenmekteydi.

Onun heyetine seçtiği adamlardan biri olan Ernst Krause, bir botanikçi ve entomolojistti.

Heyetteki bir diğer bilim adamı olan Karl Wienert ise bir coğrafya uzmanıydı ve Himalayalarda dünyanın manyetik alanını ölçmekle görevlendirilmişti.

Bruno Berger ise bir antropologdu ve zamanının çoğunu Tibetlilerin kafataslarını ölçmekle geçiriyordu (Not: O zamanlar DNA araştırmaları olmadığı için ırk tespitleri kafatası indeksine göre yapılıyordu).

Burada büyük bilmece ortaya çıkmaktadır; Himmler bu bilim adamları ile ne yapmak istiyordu? Onların Himmler'den beklentileri neydi? III. Reich'in bu muhtelif bilim adamlarının fonksiyonu ve değeri neydi? Bütün bunların cevabını Schaefer'in keşif gezisinde bulmak mümkün.

SS'lerin tarihi, Himmler'in SS'lerin prestiji ve çekiciliği adına Schaefer gibi adamları topladığını göstermektedir. SS bilim adamları arasında mesleklerinde çok başarılı olanlar bulunduğu gibi, sahtekârlar ve ruh hastaları da bulunuyordu. Hepsinin tek ortak yanı, SS'lerin çekiciliğine kapılmış fırsatçılar olmalarıydı.

Alman Tibet Keşif Gezisi aslında bir Tibet hikayesidir.

Schaefer ve adamları Lhasa'ya geldikleri zaman Tibet tarihinin bir dönüm noktasını yaşıyordu. Üç yaşında bir çocuk olan 14. Dalai Lama, Çin sınırın-

daki bir köyde keşfedilmiş ve Lhasa'ya getirilmişti. 13. Dalai Lama'nın 1933'teki ölümünden sonra Tibet'te iç karışıklıklar çıkmıştı. Tibet hükümeti Çin ve İngiliz taraftarı olarak ikiye ayrılmıştı.

Schaefer ekibi Lhasa'ya geldiği zaman, Tibet işte böyle bir iç karışıklık yaşamaktaydı.

1940 yılında Alman Propaganda Bakanı Göbbels'in gazetesinde gizli bir uyarı yazısı yayınlandı. Bu yazı Tibet'e yapılacak bütün keşif gezilerinin yasaklandığını duyuruyordu.

Bundan böyle Reichsführer SS Himmler'in izni olmadan kimse Tibet'e gidemeyecekti.

Tibet gezisi aslında siyasi ve askerî nitelikteydi. Fakat bu konuda elimizde fazla bilgi bulunmamaktadır.

Berlin'deki "Bundesarchiv" kayıtları Schaefer'in Almanya'ya dönüşünden birkaç ay sonra, Sovyetler Birliği üzerinden (O dönemde SSCB, Almanya'nın müttefikiydi) yeniden Tibet'e dönmeye çalıştığını göstermektedir. Schaefer'in niyeti Tibet'teki göçebeleri İngilizlere karşı eğiterek bir gerilla ordusu kurmaktır. Bu da Schaefer'in yalnızca bir bilim adamı değil, aynı zamanda casüs de olduğunu gösteriyor.

Mit ve Tarih Arasında

Schaefer, Almanya'ya yüzlerce film rulosu ile döndü. Bu filmler onun kameramanı ve botanikçi Ernst Krause tarafından çekilmişti.

1942’de Schaefer filmlerin montajını tamamlayarak *Geheimnis Tibet* (Gizli Tibet) adlı bir belgesel hazırladı.

Himmler, Schaefer’in bu belgeselini hiç beğenmemiştir, çünkü film İngilizlere karşı saldırgan bir tutum izlemesi gerekirken, geleneksel dansları, folkloru gösteriyordu.

Himmler filmdeki Tibet ve Hintliler hakkındaki yorumlarını çıkarmasını istedi. Ona göre bu “*karanlık derili insanlar*” bir gün Reich’in ilgi alanına girebilirdi ama o gün henüz gelmemiştir.

Geheimnis Tibet’in birçok yeri Sikkim’de çekilmişti. Schaefer filmi Alman seyircisine Tibet’i tanıtmak için çekmişti.

Bir zamanlar güçlü savaşçı bir ulus olan Tibetliler dini inançları yüzünden zayıf düşmüşlerdi. Bu din de tabii Budizm’di.

Aslında Schaefer’in hedefindeki din tam olarak Budizm değil, Lamaizm idi. Lamaizm, Tibet’e Moğol savaş lordları tarafından sokulmuş yabancı bir dindi.

Lamaizm, Papalık gibi yüksek dini bir otoriteye, fanatizme ve batıl inançlara dayalı dejenere bir Budizm idi.

Lamaizm’e yönelik ilk eleştiri yazısı Alman naturalisti Peter Simon Pallas (1741-1811) tarafından yazılmıştır. Ünlü Alman filozofu Hegel, Lamaizmi “devrimci” ve “mantıksız” bir din olarak niteler. Johann Gottfried Herder onun için “canavarca ve tutarsız” diyordu. Schaefer içinse –Nazi propaganda-

cısı Joseph Strunk⁷⁰ 1938’de yazdığı kitapta belirttiği gibi– kötülüklerle doluydu.

Geheimnis Tibet’te Schaefer, Strunk gibi “*Dalai Lama’nın hayali kendi dinini evrensel bir din haline getirmektedir*” diyordu.

Geheimnis Tibet III. Reich yetkililerinin ve Alman Silahlı Kuvvetler mensuplarının dikkatini Doğu’da ortaya çıkan tehlikeye karşı uyarmaya çalışıyordu.

Schaefer’in filminde anlatılanlara göre, asırlar önce Tibet savaşçı bir ulusun kurduğu büyük bir imparatorluktu. Bu filmde eski Tibet savaşçıları Orta Çağ’daki Töton Şövalyelerine benzetilmişti. Sanki bu şövalyeler Almanya’dan çıkıp Himalaya dağlarını aşmış ve orada imparatorluk kurmuşlardı.

Lamaizm, Tibet’in şanlı imparatorluk geçmişini yok etmişti.

Büyük Sırlar

Hintliler için Himalayalar kuzeyi çevreleyen yüksek dağlardı ve burada tanrılar ve “*Vidyadhara’lar*” (okült ve majikal güçlere sahip üstün insanlar) yaşıyordu.

Şambala’nın varlığından ilk defa bahseden Tibetlilerdir.

Burası Himalayaların ötesinde dev bir lotus şeklinde, ormanlar ve beyaz lotus göllerle dolu etrafı dağlarla çevrili bir bölgeydi.

70 Strunk bu kitabında Yahudilerin, Katoliklerin ve Tibetlilerin dünya egemenliğini ele geçirmek için ortak bir komponun içinde olduklarını iddia etmektedir.

Şambala'nın sınırları içinde 960 milyon kişi altın ve gümüşten yapılmış köylerde yaşıyorlardı. Şambala'nın ortasında Budha'nın bir mandalasını vardı. Şambala kralının hükümdarlığı 100 yıl sürüyordu ve kendisine "Şato'nun Sahibi" deniyordu. Şambala halkı güzel, zengin ve yetenekli idi.

Şambala'nın dev lotüsü içinde 35 milyon Brahman yaşıyordu. Bunlar kendilerini eski Hint yazıları olan "Veda"ları araştırmaya vakfetmişlerdi. Bu Brahmanlar Budist oldukları zaman Şambala da mükemmel bir duruma gelecekti.

Himalaya geçitlerine yaklaşabilen birkaç Batılı seyyah, Şambala efsanesinden çok etkilendiler.

Macar araştırmacı Alexander Csoma de Köros 1833'de şöyle yazmıştı:

"Kuzeyde 45° ve 50° enlemleri arasında muhteşem bir ülke bulunuyor. Dalai Lama'nın manevi danışmanı olan Panchen Lamaların Şambala yöneticilerinin enkarnasyonları olduklarına inanılmaktadır."

1915 yılında 9. Panchen Lama Tibet'e gelen misafirler için bir rehber kitap hazırlatmıştı. Kitabın adı *Shambhala Lamyig* idi.

Şambala, çok çabuk bir şekilde Batılı mitolojiler tarafından absorbe edildi. 19. yüzyıl Atlantis mitinin öncüsü Amerikalı Ignatius Donnelly de Şambala'nın gerçekten var olduğuna inanıyordu. Şambala'ya inananları en çok heyecanlandıran olay, 1926 yılında

ressam Nicholas Roerich'in Tibet'e girmeye teşebbüs etmesiydi (bu konuda bakınız; *Şambala ve Politik Okültizm*). Fakat Roerich fazla ileri gidemedi o ve yanındakiler İngilizler tarafından tutuklandı. Şambala bir defa daha yabancıları istemediğini anlatmıştı.

"Aydınlanmış Üstadlar" tarafından yönetilen "Himalayaların altındaki gizli krallık" düşüncesi birçok kişiye son derece inandırıcı gelmiştir. Bunlardan biri de "Esrarengiz Tibet" mitinin mimarı olan Madam Blavatsky'dir.

Helena Blavatsky 1831 yılında Rus bir anne ile Alman asıllı bir babadan (Peter von Hahn) dünyaya geldi. Blavatsky'in çocukluğu Hazar Denizi kıyısındaki Astrahan'da geçti. Astrahan'ın salonları ve tiyatroları alışılmış Rus ve Alman tipleri ile dolu olmasına rağmen, caddelerinde doğunun bütün halklarına rastlamak mümkündü.

Genç Helena burada İranlıları, Ermenileri ve Hintlileri tanıma fırsatını buldu. Ona en ilginç gelen insanlar ise Kalmuk'lardı. Blavatsky daha sonra "*Beni Budist Kalmuklar eğitti*" diyecek ve hatta daha ileri giderek damarlarında Kalmuk kanı taşıdığını ileri sürecekti.

Blavatsky'in büyükbabası Kalmuk liderlere yakın bir insandı. Bunlardan biri olan Prens Tulene, Çar için çarpışmıştı ve Volga üzerinde bulunan bir adada muhteşem bir sarayda yaşıyordu.

Tulene sarayının içindeki Budist tapınağı, lamalar ve onların ritüelleri... hepsi birden genç Helena'yı çok etkilemişti.

Onu etkileyen daha başka şeyler de vardı tabii.

Blavatsky'nin büyükbabası bir Gül-Haç⁷¹ masonuydu ve kütüphanesi okült kitaplarla doluydu. Büyükbaba "Strict Observance" ritine bağlı bir locaya üyeydi. Bu loca üyeleri "Bilinmeyen Üstünler" ile temas kurduklarını iddia ediyorlardı.

Helena büyükbabasının kütüphanesinde oldukça fazla bir zaman geçirdikten sonra, "Bilinmeyen Üstünler"le temas kurduğunu iddia etmeye başladı.

Bir çocukluk arkadaşının ifadesine göre onun "bilinmeyen" ve "gizemli" her şeye karşı aşırı bir merakı vardı.

Blavatsky'in bağımsızlığına ve hareket özgürlüğüne olan düşkünlüğü onu önce Paris'e sonra da 1873 yılında New York'a sürükledi. New York'ta "ruhçu" harekete katıldı. Burada medyumluk yeteneğini sergileyerek, gerçek bir ruhsal rehber olduğunu herkese kabul ettirdi. Onun bu özellikleri Amerikan İç Savaşı'nın emekli Albaylarından Henry Steel Olcott'un dikkatini çekmişti. Olcott doğu yakasının ruhçu seansları ile ilgiliydi ve Madam Blavatsky onu çok etkilemişti.

71 Orta Asya'nın gizli bir inisiyasyon merkezi, Gül-Haç masonluğunun kökenlerinin dayandığı coğrafi bir merkez olduğunu hatırlatmak isterim. İddialara göre, Gül-Haç inisiyasyon merkezi Agarta idi.

Olcott'un New York'ta çıkan *Daily Graphic* gazetesinde yayınlanan makaleleri Blavatsky'i meşhur etmeye yetmişti. Daha sonra tanışarak sıkı dost olan bu iki insan, zamanla New York'un en ilginç ve tuhaf çifti haline geldi.

Her ikisi de çok hırslıydı. Olcott, Blavatsky'e okült bir salon açmasında yardımcı oldu.

Olcott'un yardımları sayesinde Blavatsky kısa zamanda New York'un en tanınmış "guru"sı oldu. Amerika'nın Doğu Kıyısı elitleri bu kadın büyücünün sözlerini duymak için akın akın salona geliyorlardı. Burada Mısır ve Asya gizemleri tartışılıyordu. Onun Tibet'teki manevi rehberleri toplumun ruhsal önderleri haline gelmişti.

Böylece "Teozofi Hareketi" doğdu.

Blavatsky mistik spekülasyonları bir kitapta toplamaya başladı. Böylece ilk kitabı olan *Isis Unveiled* (1877) ortaya çıktı. Bu kitapta zamanının bütün okült fantezilerini bulmak mümkündü. Bu kitaptaki konuların çoğu Edward Bulwer-Lytton adlı bir İngiliz Gül-Haç mensubunun kitaplarından alınmıştı. Lytton, "İsis örtüsü" altında gizlenen "gizli bir kardeşlik" örgütü olduğunu iddia etmekteydi.

Blavatsky'in bir diğer kaynağı ise Kalküta'da konsolosluk yapan Fransız Louis Jacolliot idi. Jacolliot, Hint okült bilimleri ile ilgili bir seri kitap yazmış ve "gizli bir kardeşlik" örgütünün varlığından bahsetmişti.

Bu tip kaynaklara dayanan Blavatsky, "Büyük Beyaz Kardeşlik" örgütünün varlığını açıkladı. Bu

örgütün kurucuları Tibet'in dini reformcularından olan Tsonkhapa'nın öğrencileriydi.

Blavatsky'in iddialarına bakılırsa, *Isis Unveiled* kitabını ona bir Hindu bilge dikte ettirmişti.

Blavatsky, kitabını tamamladığı tarihlerde Hindistan'la ilgilenmeye başladı. O, "Kuzey Hindistan'a gidip, üstadlarımla birlikte olmam lazım" demeye başlamıştı.

Blavatsky ve Olcott 1878 yılında Bombay'a doğru yola çıktılar. O, Mısır gizemleri ile uğraşmasına rağmen, "İsis'in örtüsünü şekillendirenlerin" Himalayalı Üstadlar olduğuna inanıyordu.

Hindistan'a geldiklerinde bu garip çifte Hintli prensler, milliyetçiler ve oradaki İngiliz-Hint topluluğunun ileri gelenleri katılmıştı.

Her şeyden önce Teozofi için Hint uygarlığı ve Mahatma'ları kutsal sayılıyordu.

Blavatsky, her zaman Himalayaları aşarak Shigatse yakınlarındaki Tashilumpo Manastırı'na gittiğini ve burada "Koot Hoomi" adlı bir üstaddan bilgiler aldığını iddia etmekteydi.

Hindistan'daki İngiliz otoriteleri Blavatsky'in bir Rus casusu olduğundan şüphelenmişler ve peşine Simla polis şefi Binbaşı Philip Henderson'u takmışlardı.

Rus arşivlerinde yapılan son araştırmalar, İngilizlerin bu şüphelerinde pek de haksız olmadıklarını ortaya çıkarmıştır.

1872 yılında Blavatsky Rus Gizli Servisi'ne yolladığı bir mektupta "durugörü yeteneğini" onlar için kullanabileceğini belirtmişti. Onun Ruslar için ne

yapıp ne yapmadığı gerçeği belki asla ortaya çıkmayacaktır. O, bu mektubu yazdıktan kısa bir süre sonra bir İngiliz istasyonun bulunduğu Darjeeling'e doğru yola çıktı. Hindistan'ın bu bölgesi Tibet ile sıkı bağları olan Sikkim Krallığı'na aitti.

Blavatsky'in gerçekten de Himalayaları aşarak Ghum Manastırını ziyaret ettiğine ve oradaki lamlarla konuştuğuna inanmamız için nedenler vardır.

Hem Olcott'un, hem de Blavatsky'in Sarat Chandra Das⁷² vasıtasıyla Tibet ile ilişki kurduğunu biliyoruz.

Das, Tashilumpo Manastırını ziyaret etmiş ve burada Panchen Lama'ların başbakanı Sengchen Tulku ile görüşmüştü.

Blavatsky daha sonraki yazılarında üstadlarından birinin Dalai Lama kütüphanesi arşiv kayıt şefi Chohan Lamalarından Rinch-Cha-Tze olduğunu açıklamıştır.

Olcott, Tashi (Panchen) Lamaların seremoni üstadının onların tanıdığı Mahatma'lardan biri olduğunu açıklamıştır. Bu Das'ın sözünü ettiği Sengchen Tulku (yani Panchen Lamaların başbakanı) olmalıdır.

Das'ın bazı açıklamalarının Blavatsky'in yeni kitapları olan *Dzyan Stanza'ları* ve *Gizli Doktrin* de yer aldığı iddia edilmiştir. Aynı bilgilerin Tibet'in *Kangyur* kitabında da yer aldığı iddia edilmektedir.

72 Das, İngiliz istihbaratı tarafından eğitilip Tibet'e yollanan "pandit"lerden biriydi. O, Tibet ile ilgili gözlemler yapıp, haritalar çıkarmıştı.

Bilindiği gibi bu kitabın bir kopyası 1939 yılında Schaefer'in keşif heyetine verilmişti.

Blavatsky, *Gizli Doktrin* kitabının Teshu Lama'nın –yani Panchen Lama'nın– gizli bilgilerine dayandığını iddia ediyordu.

Blavatsky ve Sengchen Tulku arasında doğrudan bir bağ olmamasına rağmen Sengchen, Blavatsky kültürünün gelişmesine çok yardımcı olmuştur. Fakat bu, ona hiç iyi gelmedi. Tulku, Da'sa bilmeden yardımcı olmak suçundan Tibet hükümeti tarafından tutuklandı ve elleri arkasından bağlı olarak Tsang Po Nehri'ne atılarak öldürüldü.

Blavatsky, *Gizli Doktrin* kitabı swastikalarla süslenmiş 500 sayfa ve iki ciltten oluşmuş bir kitaptı. Bu kitap insanlığın kökenlerini ve kaderini anlatıyordu. Kitap, Tibet bilgeliği ile evrim teorisinin bir karışımı gibidir; insanlığın evriminin yedi aşamasını, yedi kök ırkı ve yedi alt ırkı anlatan etkileyici bir eserdir.

Bu kitap, yani *Gizli Doktrin* Blavatsky'in "Büyük Beyaz Kardeşlik" örgütü üstadlarından bütün insanlara getirdiği bir mesajdı.

İnsanlar evrimin muhtelif basamaklarından geçerek, muhtelif ırkların yaratılmasına vesile olmuşlardı.

Birkaç yüz milyon yıl önce dünyamızda ilk ortaya çıkan ırk, "Yokedilemeyen Kutsal Ülke'de yaşamıştı. Bu ilk ırk kemiksiz, şekilsiz bir "ruhsal öz" den oluşmuştu ve bunlara "kendiliğinden doğanlar" deniliyordu.

Bu ırkın yaşadığı topraklar okyanusun dibine battığında, bu ırk da tamamen yokoldu.

Onlardan sonra ortaya çıkan Hyperbor'lular – kendilerinden öncekiler gibi– bedensel bir şekle sahip değillerdi ve “Kuzey Kutbu’nda” yaşıyorlardı. Üreme ve çoğalmaları “ruhsal yeniden doğuş” şeklindeydi.

18 milyon yıl önce Pasifik’teki Lemurya kıtasında “Üçüncü Irk” ortaya çıktı. Bir müddet sonra Lemuryalılar da ateş ve tufanla yok edildiler. Lemurya kıtası da dev dalgalar arasında kayboldu.

Dördüncü ırk, 800. 000 yıl önce Atlantik Okyanusu’ndaki bir ada-kıtasında ortaya çıktı. Bu Platon’un anlattığı Atlantis kıtasıdır. Atlantisli kelimenin tam anlamıyla dev insanlardı!!!

Onlar ruhsal bakımdan çok ilerlemiş olmakla beraber, teknolojide de çok ilerlemişlerdi; elektriği ve uçağı biliyorlardı. Ayrıca onlar devasa tapmaklar ve piramitler inşa ettiler.

Zamanla onlar da dejenere olarak ahlaksızlığa ve gücün kötü yanını kullanmaya başladılar.

Atlantis de kendinden önceki güçlü uygarlıklar gibi, gücünün doruğunda çökmeye başladı ve okyanusun dibini boyladı.

Atlantisli elit bir rahip sınıf, bu felaketten kaçarak Gobi Çölü’ne ve Himalayalara sığındı. Onlar burada Tibet-Şambala krallığını kurdular. Şimdi, kuzey Asya’da yeni bir ırkın –yani Aryanların– ortaya çıktığı görülüyordu.

Şambala'da güçlü bir müstahkem mevki kuran Atlantisliler, bilgeliklerini Aryanlara aktardılar. Aryanlar ise güneye ve batıya doğru yayılarak Altıncı alt ırkın Anglosakson stoğunu oluşturdular.

Gizli Doktrin ve “Efendiler Irkı”

“Gizli Doktrin” kitabı yayınlandığı tarihlerde (19. yüzyılın sonları) Almanya ve Avusturya'daki belirli bazı entelektüel kesim üzerinde çok etkili olmuştu. O kadar ki, Olcott Teozofi Cemiyeti merkezini Hindistan'dan Almanya'ya taşımayı düşünmüştü (Bunda İngiliz Pşşik Araştırmalar Derneği'nin Madam Blavatsky'i sahtekâr olarak ilan etmesinin büyük payı vardı).

50 yıl sonra-1933'den sonra-Teozofi Almanlar arasında o kadar popüler oldu ki, birçok Alman gerçek Aryan olduğunu ispat etmek için, Hristiyanlıktan vazgeçip teozofik inanca sarılmaya başladı.

“Gizli Doktrin” Almanya'da çok eski bir entelektüel geleneğin uyanmasına vesile olmuştu.

Heinrich Himmler'in Ernst Schaefer'e “*Aryanlar göklerden (uzaydan) geldi*” demesinden bir asır önce, Alman entelektüelleri ve bilim adamları “ırk”ı düşüncelerinin temel taşı yapmışlardı.

Bunun doğal bir sonucu olarak onlar Tevrat'ı, İncil'i ve onun dili olan İbranice'yi reddetmeye başladılar.

Orta Çağ ve Rönesans filozofları insanın kökenlerinin İncil'de anlatıldığı gibi olduğuna inanıyorlardı. Onların inancına göre, ilk insan çifti Adem ve

Havva'ydı ve bütün insanlık bu çiftten doğmuştu. İbranice ise bütün lisanların atası, ilk lisandı.

Avrupalı tüccarlar ve kaşifler Amerika ve Afrika yerli halklarının çeşitliliği konusunda yeni bilgiler getirmeye başlayınca, İncil'de anlatılanların doğruluğu konusunda şüpheler uyanmaya başladı.

İncil'deki Şem, Ham ve Yafes, yerli Amerikalıların veya Avustralya yerlilerinin varlığını açıklamak için çok yetersiz kalıyordu.

İnsanlığın Nuh'a göre yapılan Yahudi soygeçmişi artık geçerliliğini yitirmişti.

İnsanlığın kökenlerini "Cennet Bahçesi"nin ve Nuh'un aile ağacının dışında aramak gerekiyordu.

Fransa'da Voltaire Çin konusunda spekülasyonlar yapmaya başlamıştı. Almanlar gözlerini Hindistan'a çevirmişlerdi. Alman filozofu Johann Gottfried Herder *"Bizden önceki nesillerin dünyanın başladığını sandığı yerleri artık terkedebiliriz. Asya'nın dağları insan ırkının ilk doğduğu yerdir"* diyordu.

Diğer bir Alman filozofu olan Immanuel Kant Tibet'i işaret ederek; *"Burası en yüksek ülkedir. Şüphesiz daha önce insanlığın var olduğu ve bütün insanların kökenlerinin dayandığı bir yerdir"* diyordu.

Hint kültürü bilindiği gibi Tibet'ten gelmiştir. Hintten geldiği sanılan kültürün kökeninde de Tibet vardı.

Bu Alman Asya-Tibet kültürünün kurucusu aslında bir İngiliz hukukçu olan Sir William Jones idi. Jones,

Bengal'deki (Hindistan) bir yüksek mahkemede yardımcı yargıç olarak görev yapıyordu.

Jones burada Sanskrit araştırmalarına başladı ve hızla Hint kültürünü öğrenmeye başladı.

Jones Hint kültürünün Latin ve Grek kültürü ile yakın ilişkisi olduğunu keşfetti ve şu sonuca ulaştı;

“Sanskrit lisanının kökenleri hem çok eskilere dayanıyordu, hem de Grekçe ve Latince'den çok daha mükemmel bir lisandı.”

Jones'un 1786'da Kalkütada “Royal Asiatic Society”ı kurmasıyla beraber düşünceleri Alman entelektüelleri arasında hızla yayılmaya başladı.

Artık bütün İbranice İncil hikayelerine “mit” gözüyle bakılmaktaydı. Gerçek tarih Asya'da başlamıştı ve Hintçeyi kullanıyordu.

Fakat bütün bunlar yalnızca bir başlangıçtı.

Almanya'daki Jena Üniversitesi'nde –ki bir asır sonra Bruno Berger burada Antropoloji eğitimi alacaktı– Friedrich Schlegel, Jones'un görüşlerine tamamen katıldığını açıkladı.

Schlegel de Sanskrit öğrenimi görmüş ve Hindistan'ın yeryüzünde ortaya çıkan ilk uygarlık olduğuna inanmıştı. Schlegel 1808'de basılan “*Über die Sprache und Weisheit der Inder*” (Hintlilerin Lisanı ve Bilgeliği Üzerine) adlı kitabında Sanskritçenin Kuzey Hindistan'daki savaşçı, kültürlü bir ırk tarafından konuşulduğunu savunmaktaydı.

Hindistan'ın kuzeyinden gelen bu üstün ve asil kuzeyliler bütün dünyayı ele geçirip yüksek uygar-

lıklar kurdular. Bunlar Mısır'da koloniler kurdular, Firavunlar döneminin tohumlarını attılar ve daha sonra İskandinavya'ya yöneldiler. Konuştukları dil bunun en açık deliliydi. Hint ve Avrupa lisanı tek bir ortak kaynaktan geliyordu.

Schlegel bu kuzeyli efendilere yeni isim buldu; Aryan'lar.

Bu insanlar kuzeyle ilişkili olduğu için ister Hindistan'da, ister Avrupada olsun Nordik'ler (Kuzeyliler) olarak bilindiler. Sanskritçe'de "Nordik" aristokrat veya şerefli anlamına geliyordu. Böylece Schlegel "Aryan" ve Almanca "Ehre" (Şeref) arasında bir bağlantı kurmuş oluyordu.

Tarihin bu Aryan versiyonu hemen hemen bütün Alman kültürünü ele geçirmişti. Himalayalar'dan inerek bütün dünyayı uygarlaştıran Aryanlar, felsefe, folklarda, coğrafya ve tarihte büyük buluşlara imza atmışlardı.

Aryanlar, Hintlilerin, Perslerin, Yunanların, İtalyanların, Slavların, İskandinavlıların, Anglo-saksonların ve özellikle Almanların ortak ataları idiler. Aryanlara "Hint-Germenleri" denmeye ve onlara Wagner'in opera kahramanlarının statüsü verilmeye başlandı. Onlar uzun boylu, sarışın, cesur ve yaratıcı idiler.

Aryanların durdurulamayan yürüyüşü, Alman milliyetçilik hareketlerini de etkilemeye başlamıştı.

1871 yılına kadar Almanlar bölük pörçük krallıklar ve prenslikler halinde yaşıyorlardı. Onların en

büyük krallığı Prusya ve Avusturya idi. Prusyalılar, Saksonlar, Bavyeralılar ve diğer yarı-kabile statüsündeki halkların her birinin kendi güç merkezleri vardı. Prusyalıların güç merkezi Berlin, Bavyeralılarınki ise Münih'ti.

Alman milliyetçilerinin (Artık Pan-Germenler olarak biliniyorlardı) ümitleri ve beklentileri sürekli erteleniyordu.

Otto von Bismarck'ın kan ve silahla kurduğu "İkinci İmparatorluk" (1871) bile büyük bir hayal kırıklığı idi, çünkü Avusturya'yı Alman İmparatorluğu'na katmamıştı. Sonunda Almanlar da "milli birlik"lerini kurmuşlardı. Yahudiler ise bu Aryan aile ağacının bir parçası sayılmıyordu. Onlar köksüz bir çöl halkıydı ve şehirlerde insanları sömürerek yaşıyorlardı.

18. yüzyıldaki "Yahudi Özgürleşmesi" gettolarını terkederek Yahudilere karşı asırlık kin ve nefret duygularının yeniden uyanmasına neden olmuştu.

1870'lerde "Aryanizm" dalgası doruğa ulaşmıştı. Ünlü Alman bestecisi Richard Wagner bu akımı sahnelere taşımıştı.

Fransa'da Kont Arthur de Gobineau *İnsan Irklarının Eşitsizliği Üzerine Bir Deneme* adlı kitabını yayınladı (1853-54). Bu kitap Fransa'dan çok Almanya'da okundu. Gobineau'nun kitabı H. Stewart Chamberlain'in *19. Yüzyılın Temelleri* adlı kitabına esin kaynağı oldu. Her iki yazar da ırkı kültürün temel taşı olarak kabul ediyordu. Onlara göre büyük uygarlıklar kan bağı gibi miras kalıyordu.

İngiliz Charles Darwin'in "doğal seleksiyon" teorisinin Indo-Germen ırk teorisinden filtre edilmesiyle, Alman biyologu Ernst Haeckel'in bilimsel açıklamaları ortaya çıktı.

Haeckel, "Indo-Germen üstün ırkı" inancına bilimsel bir kılıf geçirmeyi başarmıştı.

O sıralarda birçok bilim adamından "ırk karışımı"nı kötüleyen açıklamalar gelmeye başladı. Uygarlık asıl kanın bir hediyesiydi ve bunu daha az değerli kanlarla kirletmemek gerekiyordu. Eşit olmayan kanların karışımına ne pahasına olursa olsun engel olunmalıydı.

Saygın bir bilim adamı olan Haeckel, melez evliliklerinin engellenmesi için "Monist Ligi"ni kurdu.

Emperyalizmin Afrika ve Doğu'daki ülkeleri istila etmeye başlamasıyla, "Aryan üstünlüğü" teorisine yeni bir bilim dalı daha eklendi. Bu, insanı araştıran bir bilim dalı olan Antropoloji idi.

Emperyalizm, bayrağının dalgalandığı her yerde antropologları da peşinden sürükledi.

Avrupalıların Afrika ve Asya'da karşılaştığı bütün yabancı ırklar, onların sömürü ve araştırma iştahlarını kabartıyordu. Alman emperyalizmi gecikmiş bir emperyalizm türüydü ve diğer imparatorluklarla yarış halindeydi. Bu nedenle diğerlerine göre çok daha acımasız ve saldırgandı. Alman antropologlar da aşırı saldırgan bir tavır sergiliyorlardı. Alman biyologlar Hint-Germen kan saflığını savunduklarına inanırken, Alman antropologlar da muhtemel bir Aryan istila-

sının sözde bilimsel teorik altyapısını oluşturmaya çabalıyorlardı. Bu şekilde onlar uygarlığın başladığına inandıkları yerde, yani Himalaya ve Tibet'in karlı ormanlarında araştırmalara başlamışlardı.

İşte tam bu tarihlerde ortaya çıkan Blavatsky'in *Gizli Doktrin* kitabı Avrupa ve Hindistan'da teozofiyi bir kült haline getirdi. Bu kültün takipçileri kitleler değil, ruh çağırma seanslarına katılan entelektüeller, diplomatlar, filozoflar ve hatta bilim adamlarıydı.

Teozofi Cemiyeti'nin sembolü Tibet'in "swastika"sıydı. Alman Teozofi Cemiyeti 1896 yılında Leipzig ve Berlin'de kuruldu. Cemiyetin cazibesi, benzeri birçok okült cemiyetin kurulmasına yol açtı. Runlar ve swastikayla uğraşan bu okült cemiyetler, Yahudilerden nefret ediyor ve yeni bir Pan-Germen kültürünün doğuşunu bekliyorlardı.

Bu okült cemiyetlerden biri olan "Artamanen" in yayınlarını çok ciddi bir şekilde takip eden bir adam vardı. Bu adam Heinrich Himmler'di.

Artaman'lara göre Aryanların kökeni Himalaya'ların ötesine dayanıyordu.

Schaefer'in İlginç Yaşam Öyküsü

Schaefer, zengin bir iş adamının oğlu olarak 1910'da Köln'de dünyaya geldi. Küçük yaşlardan başlayarak avcılığa merak sardı ve bu onda bir tutku haline geldi.

Schaefer 14 yaşındayken IG-Farben şirketinin temsilcilerinden biri onları ziyaret etti ve Wilhelm

Filchner'in Tibet gezisinden söz etti. İşte, o andan itibaren Schaefer Tibet kaşifi olmak arzusunu benliğinin derinliklerinde duymaya başladı.

Filchner, Antarktika'nın yanı sıra, ünlü kaşif Sven Hedin'le beraber Asya'da keşif gezisine katılmıştı. Bir Bavyalı olan Filchner, bir bilim adamı ve kaşif olmasının yanı sıra iyi bir Alman casusuydu.

Schaefer, Mannheim'daki lise olgunluk sınavını (Abitur) kazandıktan sonra, SS birliklerine başvurmak istedi. Fakat komünist eğilimli öğretmeni ona zorluk çıkardı.

Schaefer Göttingen Üniversitesi'nde Zooloji ve Jeoloji bölümlerini kazandı. Ama 1920'lerdeki birçok Alman genci gibi o da çok huzursuzdu.

Schaefer'in ailesi 1929 Dünya Ekonomik Krizinden çok etkilenmişti. Milyonlarca insan ise bu kriz yüzünden mahvolmuştu. Ekonomik kriz Alman şehirlerinde şiddetin, umutsuzluğun ve suçların artmasına neden olmuştu.

Birçok Alman kurtarıcı gözüyle baktığı Nazi Partisi'ne üye olmaya başlamıştı. Weimar Cumhuriyeti çürümüş, kokuşmuş ve çökmek üzereydi.

1927 yılında Hitler'in Nazi Partisi yasaklandı. Fakat iki yıl sonra bütün Almanya'yı vuran ekonomik kriz, Hitler'in de kaderini değiştirmeye başlamıştı.

Ekim 1929 seçimlerinde NSDAP (Nasyonal Sosyalist Alman İşçi Partisi) adayları yerel seçimlerde büyük başarı kazandılar ve Hitler Thuringia eyaletinde iki bakanlığı ele geçirme fırsatını buldu.

O tarihlerde Hitler 2,5-3 yıl içinde iktidara geleceği kehanetinde bulunuyordu. Yine bu tarihlerde Schaefer ve ailesi Hitler ve partisi ile çok az ilgiliydi. Alman orta sınıf halkının ekonomik durumu fena halde sarsılmıştı. Kimse demagog “onbaşı” Hitler’in iktidara gelebileceğini tahmin etmiyordu.

Fakat Göttingen gibi Alman üniversitelerinde radikal öğrencilerin gittikçe daha çok sağa kaydıkları gözleniyordu. Öğrenci birlikleri gittikçe anti-semitik bir tavır alıyor ve Hitler’i destekliyorlardı. Yahudi öğrenci ve profesörlere karşı uygulanan şiddette bir artış göze çarpıyordu.

Schaefer bu öğrenci birliklerinden birine katıldı, fakat diğer öğrencilerin eylemlerinden hiç memnun kalmadığı için birliği terk etti. Onun Amerikalı bir kaşifle tanışması yaşamının bir dönüm noktası oldu.

Schaefer’in Amerikalı kaşif Brooke Dolan’la birçok ortak noktası vardı. Bu ikili daha sonra bilinmeyene doğru iki keşif gezisine katılacaktır.

Dolan da Schaefer gibi zengin bir aileden geliyordu. Bu nedenle Dolan hep iyi okullarda okudu. Önce Concord’da St. Paul okulunu bitirdi, sonra Princeton’da Zooloji eğitimine başladı. O, bir alkol bağımlısıydı ve bu alışkanlığı onu 1945 yılında Chungking’de intihara götürmüştü.

Her iki adam da 1930’ların başlarında beş yıl sonra –çok farklı şartlar altında– yasak şehir Lhasa’ya girebileceklerini, on yıl sonra ise karşıt cephelerde savaşacaklarını tahayyül bile edemiyorlardı.

Bu iki genç maceraperest 1930 yılında Hannover (Almanya) şehrinde buluştu.

Philadelphiadaki (ABD) Doğal Bilimler Akademisi (Academy of Natural Sciences) tarafından desteklenen Dolan, antropolog Gordon Bowles ve Alman zoolog ve film yapımcılarından oluşan bir heyetle Asya'ya uluslararası bir keşif gezisi düzenlemeyi planlıyordu.

Dolan'ın Almanya'ya geliş nedeni, Hannover Müzesi Doğal Tarih Bölümü Başkanı –Panda avcısı ve gönüllü kaşif– Hugo Weingold'u ekibine katmak istemesiydi.

Weingold keşif heyetine katılmayı kabul etti, ama doğal bilimler öğrencisi Ernst Schaefer'in de bu geziye alınmasını hararetle tavsiye etti. Zengin Amerikalı Dolan, Schaefer'den kendisine katılmasını istemekte hiç gecikmedi.

Keşif heyeti Çin sınırını geçerek, Çin ile Tibet arasındaki ihtilaflı bölgeler olan Kham ve Amdo'ya gideceklerdi.

1930'da kaşifler Sven Hedin'inin ve diğerlerinin haritalarındaki "beyaz boşlukları" bulmak için bir hayli zorlanmışlardı.

Tibet ile batı Çin arasındaki sınır, Avusturya doğumlu bir Amerikalı olan Joseph Rock'un araştırma bölgesiydi. Rock bu araştırmayı *National Geographic* adına yürütüyordu. Çin ve Tibet arasındaki bu sınır, tehlikeli ve istikrarsız bir bölgeydi.

20. yüzyıla kadar Asya'nın en nadide insan ve hayvan türlerini barındırdığı sanılıyordu.

Endonezya'da ilk insan türüne ait fosil örneklerini araştıran Eugene Dubois, "*Java İnsanı*" kafatasını ilk defa bulan bir bilim adamıdır.

"Üstün Irk"a ait izleri arayan antropologlar gibi, Dolan ve Schaefer de dünyanın bu ıssız ve terk edilmiş bölgesinde ilginç insan fosilleri bulabileceklerini tahmin ediyorlardı.

"Dünyanın çatısı Tibet" bu konuda karakteristik bir özelliğe sahipti. Yüksek dağlarla çevrili doğal duvar ve yüksek plato ile burası çok nadir hayvan türlerinin bulunabileceği bir bölgeydi.

Schaefer için Sven Hedin -İpek yolu ve Tibet'e yaptığı keşif gezileri ile- bir idoldü. Hedin, bazı buluşlarının İngiliz Royal Geographical Society tarafından kabul edilmemesi üzerine, III. Reich'in bir numaralı savunucusu haline gelmişti. 1936 Olimpiyatları'nın açılışında Hitler'in yanında Sven Hedin de bulunuyordu. Halbuki Hedin'in büyük büyükbabası bir hahamdı. Hedin'in birçok kitabı Almanya'da çok popüler olmuştu.

Dolan'ın keşif heyeti "enternasyonal" kişilerden oluşmuştu. Dolan'ın meslektaşı Gordon Bowles, hem kültürel buluntuları topluyor, hem de "Mongoloid ırk"a ait kafatası ve beden ölçülerini alıyordu.

Bu dönem Amerikan ve Alman antropologları tamamen antropometrik bilgilere dayanıyorlardı. Her iki ulus da ırk ve ırksal farklılık teorileri üzerinde yoğunlaşmıştı. Her ikisi de Aryan veya nordik üstünlük teorilerine inanıyordu. Bütün bunların bir

sonucu olarak Bowles çalışmalarını, Alman Bruno Berger'le paylaşmaktan hiç çekinmemişti.

Keşif heyeti hazırlıklarına 1930 yazında başladı. Teçhizat, silah ve mühimmatın büyük bir kısmı Almanyadan tedarik edildi. Tenteler, yiyecek ve dağcılık malzemeleri ise Amerika'dan temin edildi. Dolan'a Bowles, Schaefer, kameraman Weingold ve fotoğrafçı Otto Gneiser eşlik edecekti.

Dolan'ın Philadelphia Doğal Bilimler Akademisi Batı Çin Zoolojik Keşif Heyeti 1931 Ocağında harekete hazır bir duruma gelmişti. 18 Ocakta Berlin'den Polonya'ya, oradan da Moskova'ya hareket ettiler.

Moskova'dan Trans-Sibirya Demiryolları vasıtasıyla Uzak Doğu'ya doğru yol almaya başladılar. Birçok Alman için Uzak Doğu romantik çağrışımlar yapan bir kavramdı.

Versay Antlaşması Almanların Pasifik ve Afrika'daki kolonilerini ellerinden almıştı. Bu nedenle "*Lebensraum*" (Yaşam Alanı) savaşta yenilgiye uğramış Alman ulusunun psikolojik ve ekonomik ihtiyaçlarına cevap veren bir kavramdı.

Keşif heyeti trenle Teintsin'i geçtikten sonra, bir Japon buharlı gemisi ile Güney Çin denizini geçerek Şangay'a geldiler.

Şangay zengin ve kozmopolit bir Çin şehriydi. Kulüpleri ve uyuşturucu kullanılan mekanları çok meşhurdur. O tarihlerde şehir beyaz Rus kızları ve Bolşeviklerle doluydu.

Şangay'ın dışında büyük bir karışıklık vardı. Alman askeri uzmanlardan yardım alan Çan Kay Şek'in milliyetçi Koumaintang'ı Çinli komünistleri ezmeye çalışıyordu.

Dolan ve Schaefer, milliyetçi Çinlilerin büyük şehirlerin dışında hiçbir yeri kontrol edemediğini anlamışlardı. O sıralarda Japonya'dan Çin'e yönelik tehditler de artmaktaydı. Şangay duvarlarına asılan posterlerde şöyle yazılıydı: *"Bütün Japonları öldürün!"*

Çin'in batı sınırında da durum iyi değildi ve bu Dolan'ın sorunlarına sorun katmaktan başka bir şeye yaramayacaktı. Bir yıl önce yerel şeflerden biri, Nyarong'daki Tibet manastırının bütün topraklarını gasp etmişti. Bu gasp işlemi yerel savaş lordu General Liu Wen-hui ve Panchen Lama'nın (Lama, Çin'de sürgündeydi ve Tibet'in teokratik yöneticisi olan 13. Dalai Lama ile kavgalıydı) adamları tarafından desteklenmekteydi.

Başka bir manastırın rahipleri Nyarong'u geri aldılar ve Çinlilerden bütün bölge yönetimini ele geçirmelerini istediler. Yine bu rahiplerin Lhasa'dan da yardım istemeleri üzerine, Tibet askeri birlikleri Derge sınır şehrinin doğusundan sınırı geçmeye başladılar.

Dalai Lama ile kavgalı olan Panchen Lama, Çan Kay Şek'ten aracı olmasını istedi. Onun başarısız kalması üzerine 1931 yılında Tibet güçleri Tachienlun'un batısına kadar ilerlediler. Burası Dolan'ın Kham'a giden yolunun üzeriydi.

Başka bir Çinli savaş lordu olan Müslüman General Ma Pu-Fang da Chamdo'dan kuzeybatıya uzanan yeni bir cephe açmıştı.

Durum oldukça karışık ve kötü görünüyordu. Dolan bütün güç ve cesaretini toplayarak Çinli yetkililerden tehlikeli sınırı geçmek için izin istedi. Yoğun ve uzun tartışmalar sabırsız genç Schaefer'i yormuştu. O, yola yalnız devam etmek istediğini söyledi. Her iki dost da Szechuan'da buluşmak üzere yollarını ayırdılar. Genç Alman, Chonqing'e (Çin'in iç ticari limanlarından biri) doğru yola çıktı.

Schaefer nehirde yolculuk yapabilen buharlı bir gemi buldu ve sisli bir sabah kaptan Nichols yönetiminde Whangpo'dan Yangtze'ye doğru yola çıktı.

Nehir, 10-50 mil genişliğinde yüzeyi çamurla kaplıydı. Nichols gündüzleri yol alıp, geceleri demirliyordu. İlk durakları Zhenjiang oldu. Burada insan yapımı "Büyük Kanal" nehre karışıyordu.

Yeniden yola çıktıklarında Nichols Alman zoolog'a geminin yanında yüzen Yangtze yunuslarını gösterdi. Nanking, Wuhu, Kiukiang ve Kuling şehirlerini geçtikten sonra Schaefer'in gözleri önüne vahşi ve barbar Çin'in gerçek yüzü ortaya çıkmaya başladı. Nehirde verilen bir mola esnasında Schaefer, yedi zavallı Çinlinin caddenin ortasında kafalarının kılıçla kesilerek idam edildiklerine şahit oldu.

Hankow şehrinin kabareleri yabancıları cezbediyordu ama şehir tam bir gangster yuvasıydı. Bu yüzden buraya Çin'in Şikago'su deniyordu. Şehirde

İngilizlerin, Fransızların, Rusların ve Almanların ticari temsilcilikleri vardı.

Hankow aynı zamanda milyonlarca Çinliyi bağımlı hale getiren afyon ticaretinin de merkeziydi.

Yangtze üzerinde yolculuk yapmak bir hayli riskliydi ve yabancılar yanlarında güvenlik güçleri olmadan buradan geçemiyorlardı.

Hankow'dan sonra Schaefer ve diğer yolcuların hepsi birer tüfek edindiler ve makinalı tüfekli Amerikan askerleri de gemide nöbet tutmaya başladı. Gemi yoluna devam ederken haydutların ve komünistlerin saldırısına uğradı. Kaptan Nichols saldırganlardan kaçmak için gemiye tam yol vermişti. Kabin pencerelerinden ve güverteden saldırganlara devamlı ateşle karşılık verildi. Saldırganlar böyle bir savunma beklemedikleri için geri çekilmek zorunda kaldılar. Gemi yoluna devam ederken Schaefer büyülenmiş gibi kıyıdaki yakılmış ve yağmalanmış köylerden yükselen alevleri ve dumanları izliyordu.

Uzun ve gergin bir yolculuktan sonra Schaefer Szechuan'daki Chonqing'e vardı. Burada onu ve babasını tanıyan Alman Dohr ailesinin yanında kaldı.

Haftalar sonra keşif heyetinin geri kalanları da buraya geldi. Dolan ve Weingold bir karavan organize etmek için birkaç günlerini harcadılar. Artık Schaefer ve Dolan Çin'in ve Tibet'in geçmişine gitmeye hazırды.

Dolan keşif heyetini Szechuan'dan kuzeybatıya, Chengdu'ya doğru yönlendirdi. İzledikleri yol onları

Chengdu'dan "Tachienlu" denilen "Tibet'e açılan kapı"ya götürecekti.

Dolan, Schaefer ve Weingold karavanla Wu-yaoling dağlarına doğru uzanan ormanlık alanda yürümeye başladılar. Güneş karlı tepelerin ardından kaybolmaya başlamıştı.

İşte, Tibet bütün güzelliği ile onları bekliyordu. Sınıra yaklaştıkça buradan geçip giden Tibetlileri, Tsaidam çölünden tuz taşıyan Moğolları görmeye başladılar.

Yollarda birçok Çinli ve Müslümanın yanı sıra, göçebe Khamdo'ları ve Lolo'ları gördüler. Kayalık vadilerin dibindeki küçük Budist tapınaklarında çan sesleri duyuluyordu. Etrafta görülen Çinli yolcuların çoğu afyon bağımlısıydı.

Tibet sınırındaki Wassu dağlarında, Schaefer ve Dolan burada yaşayan dev pandalardan birini (ki yerel halk tarafından "beyaz ayı" olarak adlandırılıyorlardı) avlamayı planlıyorlardı.

Pandalar bambu ormanlarında yaşayan ve çok yavaş çoğalan bir hayvan türüydü. Yerel avcılar bunların çoğunu öldürdükleri için soyları tükenmek üzereydi.

Vahşi ormanda batılilar tarafından öldürülen ilk panda Roosevelt ailesinin iki ferdi tarafından vurulmuştu. Bu panda Chicago'daki Field Museum'a götürülmüştü.

Dolan ve Schaefer için panda "kutsal kâse" gibiydi ve onlardan birini vurmanın kendileri için kutsal bir görev olduğuna inanıyorlardı.

Schaefer bir panda vurmak için yanına hiçbir yiyecek ve içecek almadan yüksek dağlara tırmanmaya başladı. Dağlar sisli ve zor geçit veriyordu ama sonunda yüksek tepelerdeki bambu ormanına ulaşmayı başardı. Burası dev pandaların yaşadığı yerd. Fakat ormanın sessizliğini bozacak hiçbir hareket duyulmuyordu.

Schaefer, hamalları ve uşakları ile birlikte S. Hedin gibi büyük bir risk almaya hazırdı.

Mayıs başında o, Weingold ve Dolan keşif ve av işlerini birbirlerinden bağımsız olarak yürütmeye karar verdiler.

Schaefer'in panda bulma konusundaki kararlılığı ona başarı getirmişti. 13 Mayıs 1931'de bir panda vuran ikinci beyaz adam oldu.

Schaefer'in *Tibet Ruft* (Tibet Çağırıyor) adlı kitabında vurduğu pandanın başında çekilmiş bir fotoğrafı bulunmaktadır.

Schaefer ve Dolan başkanlığındaki keşif heyeti Haziran ortalarında "İç Tibet" denilen bir bölgeye geldiler. Burası Tibet'in coğrafi "Aşıl'ın Cehennemi" idi.

1904'de Ching İmparatoriçesi, Mançuryalı bir yönetici olan Chao Er-Fang ve bir Szechuan'lı general olan Ma Wei-Chi'yi bu bölgeye yollayarak bölgeyi terörize etmiş, Budist rahipleri öldürerek yerlerine Tibetlileri ve Çinli köylüleri yerleştirmişti.

1910'da General, Lhasa üzerine yürümüş ve Dalai Lama'nın yurt dışına kaçmasına neden olmuştu.

Schaefer ve Dolan'ın yürüdüğü yollar gelecekte (1951'de) Mao Tse-Tung'un Tibetlilerin bağımsızlığını

ezmek için yolladığı Kızıl Çin ordusunun geçtiği yollar olacaktı.

O sıralarda bazı Tibet köyleri milliyetçi Çan Kay Şek'in orduları tarafından yakılıp, yıkılıyor ve tahrip ediliyordu. Bütün bu savaşlara ve felaketlere rağmen, Schaefer baktığı her yerde Budist inancının dimdik ayakta durduğuna şahit olmuştu.

Kumbum Manastırı ve Kutsal Kokonor Gölü'nü tavaf eden hacıların ağır ağır bu yollarda ilerlediği görölüyordu.

Her yerde Tibetli Budist rahiplerin şu duası duyuluyordu:

OM MANİ PADME HUM,

OM MANİ PADME HUM,

OM MANİ PADME HUM.

Aralığın ortalarında Schaefer ve Weingold yeniden Yangtze'yi geçtiler. Fırtınalı bir havada Likiang dağlarına doğru yol aldılar. Ayın 14'ünde büyük kaşif Joseph Rock'un kampına ulaştılar.

13 Ocak 1932'de keşif gezisi bitti. Schaefer Hindistan yollarında uygarlığa yeniden döndüğü için mutluydu. Almanya'ya dönüşte doktora çalışmasını bitirmek için hummalı bir faaliyete girişti.

Schaefer'in çalışmalarını sürdürdüğü Göttingen, Aşağı Saksonya'da bulunan küçük bir şehirdi ama üniversitesi ve onun yetiştirdiği matematikçiler çok ünlüydü. Carl Friedrich Gauss, Goethe, Grimm Kardeşler ve ünlü antropolog J. F. Blumenthal bu şehirde yaşamıştı.

1932 Mayıs'ında Almanya Cumhurbaşkanı Hindenburg yeni bir şansölyeyi –Franz von Papen'i– atadı.

Papen'in seçilmesiyle beraber Nazi şiddeti önlenemez bir şekilde artmaya ve sokaklardaki SA'lar ve komünistler arasındaki savaş şiddetlenmeye başlamıştı.

Naziler "*Blut muss fließen, Blut muss fließen!*" (Kan akmalı, kan akmalı!) diyorlardı.

Temmuz ayında yapılan seçimleri kazanan Naziler Alman demokrasisine bir darbe daha indirerek, Reichstag'da 230 sandalyeyi ele geçirdiler.

4 Ocak 1933'de Kurt von Schröder⁷³ adlı sağcı bir banker Nazi elitleri Hitler, Himmler ve Hess'i villasına davet ederek, kendisi ve önceki Reich Şansölyesi Papen'in Hitler'in Şansölyeliğini destekleyeceği mesajını verdi.

J. von Ribbentrop'un (Bu şahıs daha sonra Dışişleri Bakanı olacaktır) Berlin/Dahlem'deki evinde yapılan toplantılarda Hitler ile Reich başkanı Hindenburg ve onun oğlu Oskar arasında bir dizi gizli görüşme yapıldı. Bütün bu görüşmeler sonunda 30 Ocakta Hitler Almanya Şansölyeliğine getirildi.

Artık Nazi devrimi (!) başlamıştı. Hitler bunu NSDAP için oy veren Alman entelektüellerine ve öğrencilere borçluydu.

Nazilerin iş başına gelmesiyle birlikte iyi yetişmiş birçok insan Himmler'in elit SS'lerinin saflarına katılmaya başladı.

73 Baron Schröder konusunda daha fazla bilgi için "Bankerlerin Faşizmi" bölümüne bakınız.

Schaefer de babasının arkadaşı olan Göttingen Belediye Başkanının teşvikiyle SS'lere katılmak için başvurdu. Fakat SS'ler 18. yüzyıla kadar inen saf Aryan aile seceresine sahip olanları saflarına alıyorlardı.

SS'lerin önde gelen entelektüel subaylarından biri olan Walter Schellenberg de bunun bir elit organizasyonu olduğunu söylüyordu.

Führer'in özel muhafızlarının siyah üniformaları birçok insana çok çekici geliyordu. Siyah üniformalar prestij ve sosyal avantaj anlamına geliyordu. Schaefer de birçok genç Alman gibi, 1933'de SS'lere katılarak üniversitede daha iyi bir şans yakalayabileceğine inanıyordu.

Himmler, Alman Yüksek Öğrenim Kurumlarına da el atmıştı. 1933'den sonra 2000'den fazla akademisyen ve entelektüel Almanya'yı terk etmek mecburiyetinde kaldı. Bunların büyük bir çoğunluğu Yahudi, sosyal demokrat veya komünistti. Geri kalanlar ise bu rejim altında yaşamının ölümcül bir tehlike olduğunu anlayarak kaçmışlardı.

Geride kalanlar için ise SS yeni fırsatların kapısı, parlak bir geleceğin teminatı gibi görünüyordu.

Eski bir onbaşının liderliğinde "Yeni Bir Dünya Düzeni" kuruluyordu. Bu düzenin kendi doktorlarına, hukukçularına, bilim adamlarına ve özellikle biyologlara çok ihtiyacı vardı. Ya şimdi onlara katılırdınız ya da sonsuza kadar kaybederdiniz.

Ayrıca üniversitelerde kovulanlar ve kaçanlardan dolayı birçok boş kadro açılmıştı. Değişime hemen ayak uydurmak gerekiyordu.

Akademik kurumlar her zaman fırsatçı insanlarla doluydu. Doldurulacak bir form karşılığında (bu formda büyük-büyük-büyükbabanızın kim olduğu soruluyordu) sunulan yeni bir fırsatı kaçırarak kim bulunabilirdi?

SS saflarına katılan entelektüeller genellikle radikal düşüncelere sahip insanlardı. Onlar yeni düşüncelere ve yeni çözümlere inanıyorlardı. Onlar değerli uzmanlar ve mesleklerinin profesyonelleriydiler.

Çoğu Dr. W. Best, Otto Ohlendorf, Reinhard Höhn ve Franz Six gibi Nazilerin başlattığı yasal devrime katılarak kazançlarını arttıracaklarını düşünen hukukçulardı.

Şangay'a Dönüş

SS mensubu olmak Schaefer'in hayatında çok fazla bir değişikliğe yol açmamıştı. Schaefer, South Kensington Doğal Tarih Müzesi'ni ziyaret ettiğinde B. Dolan yeniden onun hayatına girmişti.

Dolan, ABD'ye döndükten sonra Harvard'da yarım kalan zooloji öğrenimini tamamlamak istedi. Fakat maceraya atılma isteği onu hiç rahat bırakmıyordu. Bu nedenle Schaefer'e bir telgraf çekerek daha geniş bir Tibet keşif gezisine katılıp katılamayacağını sordu.

Dolan 1934 ilkbaharında Emilie Gerhard ile evlendi ve karısını da Şangay'dan başlayacak olan

keşif gezisine kattı. Dolan, karısı ve Schaefer 1934'de Şangay'a geri döndüklerinde, Japonların Çin'e karşı giriştiği saldırı hareketi yeni bir safhaya girmek üzereydi.

1931'de Schaefer ve Dolan I. Keşif Gezisinden sonra evlerine dönerlerken Mukden'deki (şimdi Shen Yang) bir Japon treninin altında bomba patlatılmıştı. Trende fazla bir hasar olmamıştı. "Mukden Olayı"nı organize edenler Japonların Mançuryalı ajanlarıydı. Bu olay, Japonlara uzun bir zamandan beri gözledikleri Mançurya'yı istila etme fırsatını vermişti.

Çan Kay Şek'in orduları komünistlerle savaştığı için, Çin ordusu Japonlara karşı koyamıyordu. Kanlı bir iç savaşın içinde olan Çin daha kötü bir kaosu içine yuvarlanmak üzereydi. Komünistler Doğu'daki Jiangxi Sovyetinden yardım alıyorlardı.

Alman General Hans von Seeckt komutasındaki milliyetçi Çin orduları birer birer Mao'nun direnç noktalarını ele geçiriyordu. Komünistlerin elindeki bölgeler birbiri ardına milliyetçilerin eline geçiyor ve onbinlerce Kızıl Ordu askeri öldürülüyordu.

Çan Kay Şek komünistlerle çarpışırken, Japonlar Çin'deki "Büyük Duvar"a kadar ulaşıp Şangay'a saldırıyorlardı. Komünistlerin yararına işleyebilecek tek bir strateji vardı; kuzeye çekilip orada hükümet darbesi yapmak.

Böylece 1934 sonbaharında Komünistlerin ünlü "Uzun Yürüyüşü" başlamış oldu. Kızıl Ordu'nun izlediği rota, Tibet-Çin sınırını kapsayan kuzeye

doğruydı ve bu sınır Schaefer, Dolan ve Duncan'ın kısa bir süre önce ulaşmış oldukları yerdı.

Schaefer, Şangay'da karaya çıktığı zaman, Dolan'ın bir üniforma ve bir tabanca taşıdığını fark etti. Dolan, 1932 Japon saldırısından sonra Çinli vatandaşlara yardım etmek için kurulan "Yardımcı Birlikler"e katılmıştı. Fakat Dolan Japonlardan ziyade, tabanca ile Şangay barlarındaki bardakları kırmakla meşguldü.

Keşif heyeti izin alabilmek için Şangay'da tam iki ay bekledi. Dolan'ın içki bağımlılığı, onun ayakbağı olabileceğini anlayan Schaefer'i kendi Alman keşif heyetini tertiplemenin daha uygun olacağını düşündürüyordu.

O, Panchen Lama'nın yolunu izlemeyi ve Dolan'a bulaşmamayı yeğliyordu. O sıralarda "Büyük" 13. Dalai Lama ölmüş ve yerine geçecek enkarne olmuş aday aranıyordu. Schaefer Tibet'in, Lhasa'nın ve hatta "Yasak Şehir"in kapılarını açabilecek tek kişinin Panchen Lama olduğuna inanıyordu.

Panchen Lama, Dalai Lama tarafından bir kenara itilmiş ve Lhasa'daki hükümet tarafından Çin ajanı olduğundan şüphelenilmeye başlanmıştı. Onlar bu şüphelerinde çok haklıydılar.

Çinliler, tembel ve yaşlı Panchen Lama'yı onbinlerce Çinli asker eşliğinde Tibet'e göndermeyi düşünüyorlardı.

Haziranda sıcaklıklar artmaya başlarken, Şangay'da halen seyahat izni bekleyen Schaefer, Hangzhou'nun güneyine (burada P. Lama'nın bir dağ tapmağı inşa

etmeye çalıştığını öğrenmişti) yolculuk yapmaya karar verdi.

Schaefer ile karşılaşan P. Lama onun Alman olduğunu öğrenince çok sevinmiş ve Almanya'nın Tibet'ten ne kadar uzakta olduğunu sormuştu.

Yaşayan Budha Panchen Lama, Schaefer'e tavsiye mektupları vermişse de bunların hepsi değersiz kâğıt parçalarından başka bir şey değildi.

Temmuz ayında Marion Duncan da onlara katıldı ve sıcak bir yaz akşamı Schaefer ve Amerikalı dostları gemi yolculuğuna başlamış oldular.

Chongqing'e ulaştıklarında Emilie Dolan sıcaktan bunaldı ve Şangay'a geri dönmeyi (uçakla) tercih etti. Schaefer, Dolan ve Duncan'dan oluşan maceraperest üçlü yolculuklarına devam ettiler.

Duncan 1100 Meksika dolarına bir karavan kiraladı. Chengdu'ya iki gün sonra vardıklarında herkes çok yorulmuştu.

Chengdu'da ilk defa Çinli bir savaş lordu olan Liu Hsiang'la (Szechuan'lı General) tanıştılar. General onlardan "uzun saçlı Tibetli vahşilerin" nerede yaşadıklarını öğrenmek istiyordu. Eğer bu vahşilerden bulurlarsa, onlardan birkaçını -canlı olarak- ona getirmelerini istedi. Generalin tavsiye mektubunu alan heyet, birbirine tellerle bağlı iki araçla yoluna devam etti.

6 ay sonra Şangay'ı terk ettiler (yıl 1935). Batang yakınlarında çatışmaların sık yaşandığı bir bölgeye geldiler. Hedefleri önce Sining'e oradan da uzak

kuzeye gitmekti. Kızıl tehlike ise adım adım keşif heyetine doğru yaklaşmaktaydı. Kızıl Ordu'nun "Uzun Yürüyüşü" Tibet sınırına ulaşmıştı.

Heyetin gerçek Tibet'in gerçek yüzünü görmesi fazla uzun sürmedi. Yolları üstünde bir lamanın cenaze töreni yapıliyordu. Beyaz önlüklü "tomden" denilen bir kasap (Yogin kasapları) cesedi başından ayağına dilimlere bölerek et ve kemikleri ortaya çıkardı.

Bu esnada gökte bir akbaba sürüsü görüldü. Tomden cesedin iç organlarını çıkardıktan sonra "Shey! Shey!" ("Yiyin, yiyin!") diye bağırmaya başladı. Kanat açıklığı iki metreyi bulan akbabalar büyük bir iştahla cesede saldırdılar. Bu sırada *tomden* cesedin kollarını ve ayaklarını da koparmaya uğraşıyordu. 15 dakika sonra akbabalar kendilerine sunulan ziyafeti tamamlamış durumdaydı. Son olarak *tomden* cesedin kafatasını bir taşla parçalayarak beyin muhtevasını kuşlara ikram etti.

Dolan bu cenaze seremonisini çok etkileyici bulmuştu.

Grup Litang'a kadar yoluna devam etti. Muhtelif kabileler arasında, ayrıca Çinliler ve Tibetliler arasındaki savaşlar Batang ve oradan batıya doğru giden yolu kapatmıştı. Kuzey yolu ise geçilemez durumdaydı. Schaefer "İşte şimdi her şey bitti" diye mırıldandı. Tam her şeyden vazgeçmek üzereydi ki, Dolan yeni bir planla çıkageldi.

Aldıkları bütün örnekleri Tachienlu'ya geri gönderdiler ve geri döneceklerini açıkladılar. Fakat

aslında gizlice kuzeye doğru yöneldiler. Daha sonra onlara Litang'ı terkedenler de katıldı. Şimdi 600 yak, 50 at ve 50 silahlı adamları olmuştu.

Şafak sökmeden önce Schaefer, Dolan ve Duncan büyük bir kabileyle Litang'ın dışına çıktılar.

Üç gün sonra "Washi" denilen bir kabile ile karşılaştılar. Kabiledeki herkes bir baskın sırasında öldürülen Washi prensi için ağlıyordu. Kabilenin yeni önderi 40 yaşlarında aristokratik görünümlü bir prensesi. Prenses, Schaefer ve Dolan'ı çadırına davet ederek, onları kalmaya ikna etmeye çalıştı.

Philadelphiadaki Doğal Bilimler Akademisi arşivlerinde Marion Duncan'a ait 1930 ve 1940 tarihli mektuplar bulunmaktadır. Bu mektuplar, Duncan'ın arkadaşı Alman kaşif Schaefer için neler düşündüğünü bütün açıklığı ile ortaya koymaktadır.

Bu mektuplardan bazıları Duncan'ın, Schaefer'in Gestapo ajanı olmasından şüphelendiğini göstermektedir.

Batang'a yapılan yolculuk başarıyla sonuçlanmıştı. Fakat Batang'dan Dege'ye giden yol Çinli askerler tarafından kesilmişti (bu askerler gerçekte Tibetliler için paralı askerlik yapan Çinlilerdi). O nedenle doğuya ve daha sonra kuzeye yöneldiler. Karavan küçük Batang nehrini takip ederek doğuya yöneldi. Burada Nemdah ve Geyik Dağı Geçidi vardı ve bu geçitten geçmeleri gerekiyordu.

Dege'ye vardıklarında Dege halkının yarıya yakınının rahip olduğunu gördüler. Onlar başlarında

Guru Rimpoche olduğu halde Padmasambhara'ya tapıyorlardı.

Şehrin merkezinde Dege prensinin sarayı bulunuyordu. Pis bir şehir olan Dege'yi kimse sevmemişti. Herkes bu şehri geride bıraktığı için memnundu. Şimdi hedefleri 198 mil uzaktaki Jyekundo şehrine ulaşmaktı. Bu amaçla kuzeye doğru yöneldiler. Uzakta görünen Amne Machin Dağına (Tibetçe anlamı "Tanrıların toplantı yeri") yüz mil kadar yaklaşmışlardı. Bu dağ çevrede yaşayan Ngolok'lar için özel bir anlam ifade ediyordu.

Ngolok'lar göçebe kabileler içinde en kana susamış vahşilerden oluşmuştu.

Eğer keşif heyeti Amne Machin'i görmek istiyorsa, Ngolok'lar ülkesinden geçmek zorundaydı.

Heyet sinirli ve gergin bir şekilde kuzeye doğru yol alırken, Amne Machin'in çevresini saran yoğun bulut tabakası da dağılmak üzereydi.

Schaefer ve Dolan, Jyekundo'nun kuzeyindeki vahşilikleri geçerek Sining'e doğru yollarına devam etmek istiyorlardı, fakat yerel Çinli vali onlara izin vermemişti.

Duncan gittikçe daha fazla geriliyordu, çünkü komünist birliklerin Tachienlu'ya yaklaştığı haberleri gelmeye başlamıştı. Bu da onların güneye kaçma projelerinin engellendiğı anlamına geliyordu.

Tibetli hamallar Ngolok'ların korkusundan daha ileri gitmeyi reddetmişlerdi.

Avrupalılar ve Tibetliler arasında bitip tükenmeyen münakaşalardan biri daha başlamıştı. İşin kötüsü Tibetli hamallara verilecek para da tükenmek üzereydi.

Gergin geçen ondokuz günden sonra, vali izin vermeye razı edildi. Dolan, Duncan ve Tibetlileri Jyekundo'dan kuzeye doğru ilerlemek konusunda ikna etti.

Çinli validen binbir güçlükle elde edilen anlaşma, bütün sıkıntıların bittiği anlamına gelmiyordu. Şimdi de Tibetlilerin bir astrolog'un "olur"unu almaları için beklemleri gerekiyordu. O da geldikten sonra, Dolan'ın karavanı Jyekundo'yu terketti. Onlar yola çıktıktan üçgün sonra, vali kararını değiştirdi ve onları engellemek için küçük bir askeri birlik yolladı. Birlik, grubun etrafını sarmıştı. Bu kötü durum Dolan'ın hem sabrını taşırılmış, hem de moralini çok bozmuştu. Daha önce de savaş lordları ve yüksek rütbeli Çinli bürokratlarla görüşmelere katılmıştı, ama o zamanlar yanında Schaefer vardı. Halbuki şimdi bütün görüşmeleri tek başına sürdürmek zorundaydı.

Askerler geldiği zaman heyet Trindo yakınlarında yeşilliklerle kaplı bir vadide kamp kurmak üzereydi. Dolan, Duncan ve Schaefer'i bir kenara çekerek onlara kaçış planını anlattı.

O, iki adam ve bazı katırları alarak Sining'e doğru tek başına yola çıkacaktı. Sining'de güçlü savaş lordu Ma-Pu-Fang'tan yardım alacağını ve mümkün olan en kısa süre içinde geri döneceğini umuyordu.

Dolan gece yarısı harekete geçti ve Schaefer'e *"İki ay içinde ya burada, ya da cehennemde buluşuruz"* dedi.

Dolan 400 milden daha uzak bir mesafeyi oniki gün içinde alacağını umuyordu, ama bu hesap ümitsizce çok fazla iyimserdi.

Dolan ve Schaefer sonraki sekiz ay içinde hiç görüşemediler. Daha sonra ancak çok kötü şartlar altında beraber olabileceklerdi.

Dolan'ın Sining'e ulaşması çok güç şartlar altında ve 35 gün sürmüştü. Hava şartları her zaman kötüydü ve yiyecek stokları bir haftada tükenmişti. O ve beraberindekiler bazen avladıkları geyik ve ayı etleri ile yetinmek ve bazen de aç yürümek zorunda kalmışlardı. Dolan'ın ayağı kayıp düşen katırları da kurtlara yem olmuştu. O boynuna kadar yükselen sulardan ağzında fişekliği ile geçmek zorunda kalmıştı. Sining'e geldiğinde çıplak ayaklı, bir deri bir kemik kalmış bir durumda ve hastalıklı idi. Bir ay boyunca uğraşmasına rağmen, kendisine yardımcı olabilecek kimseyi bulamamıştı. Misyonu kelimenin tam anlamıyla başarısızlıkla sonuçlanmıştı. Kahramanca ve büyük fedakarlıklarla yapılan bir yolculuk sonuçsuz kalmıştı.

Dolan, belirli bir nekahet döneminin ardından bir uçakla Şangay'a geri döndü.

Schaefer, Dolan'dan Sining'deki misyonunun başarısız olduğuna dair bir mektup aldı. Fakat bu mektupta Şangay'a döndüğünden hiç söz etmiyordu.

Duncan Tachienlu'yu terk etti ve buharlı bir gemi ile Yangtze'den Şangay'a, oradan da kuzeye Pekin'e gitti ve bir daha Schaefer'i göremedi.

Schaefer, koleksiyonuna nadir bulunan yeni hayvanlar eklemişti. Jyekundo'ya dönüşte Duncan ve Dolan'dan gelen birkaç aylık mektupları buldu.

Schaefer'in anlattığına göre, Tachienlu'ya geldiği zaman Duncan'ın arkasında bir sürü borç ve sıkıntı bıraktığını gördü. Onun borçlarını ödeyebildiği kadarını ödedi ve Mao'nun ordusu ile karşılaşmamaya özen göstererek Yangtze'ye geri döndü.

Dolan, Şangay'dan gelerek Schaefer'le Szechuan yakınlarındaki Jachow misyonunda buluştu. Birbirlerini sekiz aydır görmeyen iki arkadaş hasret giderdiler. Schaefer, Dolan'ın ölümünden sonra kaleme aldığı hatıralarında "*Onu hiç anlamadığını*" yazacaktır.

Dolan'ın bu ikinci keşif seferi Schaefer'i radikalize etmişti. Schaefer'in kitabı-gezi masrafları Philadelphia Doğal Bilimler Akademisi tarafından karşılanmasına rağmen, Berlin'deki Reichsführer SS Himmler'e ithaf edilmişti.

Berlin'de ise Himmler, E. Schaefer'in Doğu'daki keşiflerini büyük bir zevkle okumakta ve onun Almanya'ya dönüşünü sabırsızlıkla beklemekteydi.

Büyük Engizisyoncu: H. Himmler

Himmler'in masörü F. Kersten'e göre Himmler'in gözlerinde korkak, zayıf, kendine güvenemeyen ve

zalim bir adamın ifadesi vardı. O, 20. yüzyılın değil, feodal Orta Çağ'ın adamıydı.

H. Himmler, Schaefer'in Tibet'e yaptığı üçüncü gezinin de patronuydu ve Schaefer 1945'e kadar onun en muteber adamıydı.

Bazı Alman araştırmacılar Himmler'in bu keşif gezilerindeki rolünü küçümseme eğilimindedirler. Fakat Schaefer'in onun patronluğu ve desteği olmadan bu keşif gezilerini tamamlaması imkânsızdı.

Eylül 1939'dan sonra Schaefer'le birlikte Tibet'e gidenler Himmler imparatorluğunda yüksek mevkilere getirildiler.

Himmler, Nazi hiyerarşisinde ikinci güçlü adamdı. Nazi liderleri arasında fazla eğitilmiş olmamasına rağmen, "bilimsel ırkçılığı" en çok savunan insanlardan biriydi. O, aynı zamanda Alman kanının saflığı ile ilgili sözde bilimsel düşüncelerin en önde gelen sponsoruydu.

Himmler, pre-historik Venüs heykelleri, telepati, reenkarnasyon, Germenik astronomi, Homoeopati, Hindu kastları, Runlar, Bhagavadgita, "Dünya Buz Teorisi" ve "Kayıp Atlantis Kıtası" gibi konularla çok ilgiliydi.

Himmler'in Wewelsburg/Westfalya'daki şatosu oldukça ilginç bir yapıdır. Bu şatoyu 1933 sonbaharında satın almış ve SS'lerin manastırı (Bir çeşit SS-Vatikanı) haline getirmek istemiştir. Burada ne gibi ayinler, ritüeller düzenlendiği tam ve kesin olarak bilinmiyor.

Şato 17. yüzyılda Paderborn'un prens ve piskoposları için yapılmıştı. Bugün şatonun eski görkeminden pek fazla bir şey kalmamış. Kuzey kulesindeki kapalı duran demir kapının ardında "*Gruppenführersaal*" bulunmaktadır.

SS-Tuğgeneralı Walther Schellenberg'e göre yüksek rütbeli SS generalleri bu salonda toplanıp meditasyon ve spiritüel egzersizler yapmaktaydılar.

Bu salonun mermer döşemesinin üzerine 12 kollu "Güneş Diski" ("Kara Güneş" amblemi) işlenmişti.

Bu disk bir zamanlar altınla işlenmişti ve Himmler'e "Yeni Dünya'nın Merkezi" olarak sunulmuştu. Bu odanın altında ise bir başka esrarengiz oda daha bulunuyordu. Bu oda duvarları tuğla ile örülmüş kubbeli bir yapıydı. Merkezinde ise, yukardaki odadaki "Güneş Diski" ile aynı hizada bulunan bir "swastika" bulunuyordu. Bunun altında batan güneşi temsil eden bir daire bulunuyordu. Burası ölülerin yeri, yani SS şövalyelerinin ölümünden sonra seremonik olarak onurlandırılacağı bir Valhalla idi.

Duvarlarda SS subaylarının runlarla süslenmiş hanedan armaları bulunuyordu. Günümüzde artık bunlara rastlamak mümkün değil.

Himmler, Wewelsburg'u ilk defa 1933 seçimleri sırasında görmüştü.

Şato Landberg'teydi ve burada Naziler inanılmaz bir seçim başarısı elde etmişlerdi. Sonuçlardan çok memnun kalan Himmler, aynı zamanda bölgenin arkaik atmosferinden çok etkilenmişti. Burası

Saksonların ve onların efsanevi imparatorları olan Hermann'ın ve Arminius'un yaşadığı yerd. Arminius, Teuteburger ormanında Roma lejyonlarını ağır bir yenilgiye uğratmıştı. Tötonik efsanelere göre, "Huş (Betula) Ağacı Savaşı" burada yapılmıştı.

Ayrıca Almanya'nın "Stonehenge"i sayılan esra-rengiz "Exsternsteine" de buraya çok yakın bir yerde bulunmaktadır. Günümüzde burası "Yeni Çağcı"ların ve "Neo-Nazi"lerin hac yeridir.

Himmler, "Externsteine"ye bir sürü arkeolog yollamış ve yörenin Aryan özelliklerinin ortaya çıkarılmasını istemişti. 1935'de Himmler vizyonunu gerçekleştirmek için harekete geçti. Mimari planlar yapıldı, modeller inşa edildi. Böylece onun "Wewelsburg'u bir SS şehri yapma" hırsı gerçekleşme yoluna girdi. Himmler'e göre burası "dünyanın merkezi" idi.

Civardaki köyler ve köylüler birkaç kilometre öteye taşındı. "Wewelsburg-SS Projesi" 250 milyon Reichmark'a malolmuştu. Wewelsburg, SS elitlerin ruhsal ve dünya görüşü eğitimlerini alacakları bir çeşit pagan-Vatikan şehri olacaktı.

Şatoda çok geniş bir kütüphane ve astronomik gözlemevi kuruldu. Şatonun eşyasının üstüne arkaik semboller ve run'lar işlendi. Ayrıca çevrede yapılan arkeolojik kazılardan elde edilen buluntular da burada saklanıyordu.

Şatonun işgücü temini için Berlin yakınlarındaki Sachsenhausen toplama kampından mahkûmlar ge-

tirildi ve bunlar için Niederhagen Ormanı yakınında bir kamp kuruldu.

Mahkûmlar yerel bir taş ocağından blok taşlar kesip, şatoya kadar taşımak mecburiyetindeydiler. Bu işlem sırasında binden fazla mahkûm ölmüştü.

Wewelsburg yıkıldı ve Himmler'in isteğine göre yeniden inşa ve dekore edildi.

Himmler burasını "antik germenik kült merkezi" haline getirmek için birçok bilim adamı ve araştırmacı getirdi. Bunlar hücre benzeri odalarında "germenik kültürün temellerini" araştırıyorlardı.

1914 yılında I. Dünya Savaşı başladığında, Himmler askeri bir zafer kazanılacağından son derece emin görünüyordu. Vaftiz babası Prens Heinrich cephede ölmüştü.

1917'de ağabeyi ve onun yakın arkadaşı 2. Bavyera Piyade Alayına katılmıştı. Heinrich "kutsal savaşa" katılabilmek için babasına baskı yapıyordu. Himmler Bavyera'daki her alaya başvurmuştu. Sonunda 11. Bavyera Piyade Alayına kabul edildi (Ocak 1918).

Bir aylık sıkı bir askeri eğitimin ardından cepheye gönderileceğini uman Heinrich aniden savaşın bittiğini öğrenmişti. O artık bir "*Fahnenjunker a. D*" yani emekli bir asker olmuştu.

Himmler'in bütün kahramanlık hayalleri bir anda yıkılmıştı. Artık Bavyera Prenslığı de yoktu, Kayzer ise tahttan çekilmişti. Yeni sosyal demokrat hükümet Versailles Antlaşması'nı imzalamıştı.

Himmler, inandığı bütün monarşist değerlerin birbir yıkıldığını görüyordu.

1919'da "*Freikorps Landshut*"a (Landshut Özgür Birlikleri) katıldı. Freikorps, eski askerlerden oluşan ve komünistlerle, devrimcilerle savaşan özel askeri bir birlikti.

Münih'te 30.000 kişilik bir Freikorps, Bavyera devrimci hükümetini yıkarak en az 600 kişiyi öldürmüştü. Bu hareket sırasında da Himmler'in tugayı göreve çağırılmamıştı. O bir defa daha savaşa katılamamıştı.

İrk, Himmler'in dünya görüşünün ayrılmaz bir parçasıydı. Alman tarihinin üstün değerleri gençlik yıllarından beri onu etkilemekteydi. Himmler de 1918 felaketinden dolayı Yahudileri suçlayanlar arasındaydı.

O da diğer radikal muhafazakârlar gibi "Thule Derneği"nin okült-ırkçı görüşlerinden etkilenmişti.

O tarihlerde Almanyada buna benzer birçok okült grup ve mezhep bulunuyordu. Bu örgütler hayal kırıklığına uğramış ve devrimle sarsılmış aydınların barınağı idi.

Madam Blavatsky ve Avusturyalı okültist Guido von List'ten esinlenen kült'ler 20. yüzyıl başında oldukça etkindiler. Onlar mitolojik Alman geçmişine özlem duyuyor ve pagan seremonilerine yeniden dönüşü savunuyorlardı.

"Swastika" o tarihlerde milli gururun ve anti-semitizmin sembolü haline gelmişti.

Bu okült milliyetçilerin gözünde Yahudiler büyük şehirlerin kaotik dünyasında yaşayan “köksüz yokediciler” idi.

Sadece Alman köylüsü Yahudi kanı ile kirlenmemişti. Birçok Alman milliyetçisi için Alman köylüsü nordik saflığın kan bankasıydı.

Ülkeyi Yahudilerden geri almak, Himmler’in “yeni haçlı seferi”nin nihai amacıydı.

Himmler, 1919 Ağustosunda yeni aldığı motosikleti ile Landshut/Altstadt’tan yola çıkarak Münih yakınlarındaki Ingolstadt’a geldi ve burada bir çiftlik satın aldı.

Çiftçi olarak yaşamaya alışık olmayan Himmler için sonuç tam bir felaket oldu. Bir ay içinde tifüse yakalandı ve böylece çiftçilik hayalleri şuya düşmüş oldu. İyileşmesi bir aydan fazla sürdü. Daha sonra Münih Teknik Yüksek Okulu’nda ziraat öğrenimine başladı.

Himmler o tarihlerde okült düşünceye ve bilimsel ırkçılığa kendini çok kaptırdığı için “Artamanlar Ligi” denilen bir derneğe üye oldu.

Geleceğin ünlü Nazilerinden *Blut und Boden* (Kan ve Toprak) adlı kitabın yazarı W. Darré ve ünlü Auschwitz toplama kampının gelecekteki komutanı R. Höss de bu ligin üyeleri arasındaydı. Ligin birçok üyesi 1920’de kurulan Nazi Partisine katıldılar.

Himmler, ünlü İngiliz asıllı Wagner hayranı, ırkçı H. S. Chamberlain ve antropolog Hans F. K. Günther’in ırk teorilerinden çok etkilenmişti.

Günther, Jena Üniversitesi'nde profesördü ve öğrencilerinden biri de –ilerde ünlü bir antropolog olacak olan– Bruno Berger'di. Günther'in ilk kitabı *Ritter, Tod und Teufel* (Şövalye, Ölüm ve Şeytan) Nazi hareketinin ırkçı görüşlerine öncülük etmiştir.

Günther'in kitaplarından etkilenen Himmler, git-tikçe daha fazla ırkçı ve anti-semit olmaya başlamıştı.

Himmler, *Siyon Önderlerinin Protokolleri* adlı kitaptan da çok etkilenmişti. Himmler'in hainler listesinin başında Yahudiler, masonlar ve cizvitler yer alıyordu.

Himmler, Herman Hesse'nin *Demian* ve *Siddhartha* adlı kitaplarının etkisiyle Doğu Felsefesi ile, özellikle onun aryanlaştırılmış versiyonu ile çok ilgilenmeye başlamıştı.

Himmler'in Hesse'ye olan ilgisi onu *Bhagavadgita*'yı okumaya sevketti. Bu kitaptaki "karma" ve "yeniden doğuş" felsefesi onu çok etkilemişti.

Himmler'i Nazi Partisi'ne katılmaya ikna eden kitap ise, Dietrich Eckart'ın yazdığı *Der Bolschewismus von Moses bis Lenin* (Musa'dan Lenin'e Bolşeviklik) olmuştu.

Eckart Thule üyesi ve aşırı sağcı bir yazardı. O, anti-semitik bir dergi olan *Auf gut Deutsch*'u çıkarıyordu. *Der Bolschewismus* kitabı, Eckart ve –o zamanlar az tanınmış bir ajitatör olan– Hitler arasındaki karşılıklı konuşmalara dayanmaktaydı.

Kitap, komünizmin çok eski tarihlerden beri Yahudi kökenlerine dayandığını iddia ediyordu.

Himmler bütün ırkçı dostlarına bu kitabı okumalarını tavsiye etmişti.

Himmler, Hristiyanlığa olan inancını tamamen kaybetmişti. Ona göre Hristiyanlık bir Yahudi hurafesinden başka bir şey değildi ve Almanya eski pagan tanrılarına ve onların inanç sistemine geri dönmeliydi.

Himmler, Schleissheim adlı küçük bir şehirde iş ararken aşırı sağcı paramiliter bir gruba katıldı. Bu grubun adı "*Reichskriegsflagge*" (İmparatorluk Savaş Sancağı) idi.

Himmler bu gruptan sonra doğrudan Nazi Partisi'ne katıldı. 1923 yılındaki Hitler darbesinde o da vardı. O yıllara ait bir fotoğraf bir sokak barikatının arkasında Himmler'i savaş sancığını gururla tutarken göstermektedir.

Himmler, Nazi Partisi'nin önde gelen sosyalistlerinden biri olan Gregor Strasser'in yanında iş buldu. Bu sırada Hitler hapishanedeki hücrelerinde *Mein Kampf*'ı yazmakla meşguldü.

Himmler, kariyerinde çok hızlı bir şekilde yükselmeye başladı. 1927 yılında önce Reich Propaganda Bakan Yardımcısı, daha sonra da Reichsführer SS (SS'lerin Reich önderi) oldu. Yarım akıllı bir okul öğretmeni III. Reich'in en güçlü adamı haline gelmişti.

SS'ler ilk olarak Führer'in özel muhafız birliği olarak göreve başladılar. Çoğu zaman siyah üniformaları ile Hitler'in etrafında bir çember oluşturuyor ve Nazilerin diğer paramiliter organizasyonu olan

SA'lara nazaran daha üst bir konumda olduklarını açıkça hissettiriyorlardı.

Himmler 1929'da SS-Reichsführer olarak atandıktan sonra, yeni bir Aryan aristokrasisi yaratma sevdasına kapıldı. Artaman'lar örgütünden tanıdığı W. Darré'yi kendisine yardımcı olması için SS saflarına kattı. Bu yeni aristokrasi asil bir kanın taşıyıcıları olarak tarihi yeniden yazacaktı.

Siyasi cephede birçok şey, Himmler'in kazanç hanesine yazılmaya başlanmıştı. Hitler, Alman demokrasisini çoktan ortadan kaldırmıştı. Bu, Himmler'in "devlet içindeki devlet" olan SS imparatorluğunun önünde hukuki veya yasal hiçbir engel kalmadığı anlamına geliyordu.

1933 Martında Münih Emniyet Müdürü ve Nisan ayında Bavyera Siyasi Polisinin Komutanı oldu. 1934'de Yüzbaşı Röhm'ün SA'larını "Uzun Bıçaklılar Gecesi"nde yok eden yine Himmler'in SS'leri olmuştu. Himmler, SA'ların bir hükümet darbesi yapma olasılığına karşı SS'leri hazır tutmanın mükâfatını Gestapo'nun (Devlet Gizli Polis Teşkilatı) başına getirilmek suretiyle aldı.

Birkaç ay sonra Hitler Almanyasının bütün polis gücü Himmler'in eline geçmiş bulunuyordu (buna yeni açılan toplama kamplarının sorumluluğu da dahildi).

Kısa boylu, atletik olmayan vücutlu, miyop gözlüklü kaba bir Bavyeralı kontrol ve terör tabanlı üçgenin tepesine oturmuştu.

Himmler artık hobilerini ve fantezilerini gerçekleştirme gücüne sahipti.

Himmler, Kuşcu Henry adıyla bilinen Alman Kralı I. Heinrich'in enkarnasyonu olduğuna inanıyordu. SS yüzbaşısı Dieter Wisleney, Himmler'i "O dış görünüş itibarıyla buz gibi soğuk ve sinik bir politikacı izlenimi veriyordu, ama bu aldatıcıydı. Aslında o tam bir mistikti" diye tarif etmişti.

Himmler önce bir SS akademisi kurdu. Özel bir SS rütbesi olan "SS Ehrenfhrer" (Onursal SS Komutanı) rütbesi ihdas edildi. Bu zel rütbe ile birçok bilim adamı, diplomat örgüte katıldı. Hatta İtalyan Dışışleri Bakanının karısı bile bu elit birliklere dahil edilmişti.

Himmler 1935 yılında "Ahnenerbe"yi kurdu. Bu örgütün başına Wolfram Sievers getirildi. Sievers hem B. Berger, hem de E. Schaefer'in hayatında olumsuz rol oynamıştır.

Sievers, Nürnberg Mahkemeleri sırasında Nazi muhalefeti içinde olduğunu iddia etmişti. Sievers'in despotik yönetimi altında arkeologlar, tarihçiler, dilbilimciler ve antropologlar kendilerini Aryan ırkının geçmişi ve geleceği konusunda araştırmalar yapmaya vakfetmişlerdi.

"Ahnenerbe", 51 ayrı konuda araştırma yapıyordu ve bu araştırmaların maliyeti yılda bir milyon Reichsmark'ı buluyordu. Para her zaman için "Ahnenerbe" için bir sorun olmuştu.

“Himmeler’in Dostluk Çemberi” bu mali sorunları çözmek için kurulmuş bir organizasyondur. Ernst Schaefer de bu çemberdeki dostlardan biriydi.

“Ahnenerbe”nin kadrosunu oluşturanlardan bazıları muhteris akademisyenlerdi. Bunlardan biri olan Hermann Wirth, *İnsanlığın Doğuşu* adlı kitabını 1928’de bastırmıştı. Wirth kitabında kuzey Avrupa kültüründen topladığı binlerce runik sembolü incelemişti. O, Wegener’in “kıtaların kayması” teorisinden esinlenerek “kutupların da kaydığı” teorisini ileri sürmüştü. Buna göre Kuzey Kutbu kuzeyli Aryanların anayurduydur.

Himmeler’in en çok hayranlık duyduğu insanlardan biri eski Avusturyalı bir subay olan Karl Maria Wiligut’tur. I. Dünya Savaşı’ndan sonra Avusturya ve Almanya’daki ırkçı mezheplerin el üstünde tuttuğu insanların başında Wiligut⁷⁴ geliyordu.

Wiligut üstün güçlere sahip olduğunu ve Alman efsanelerinde adı geçen Uiligotis-Asa-Uana adlı german kabilesinin soyundan geldiğini iddia ediyordu. Wiligut, duru-görü yeteneği sayesinde German atalarının 300.000 yıl önceki tarihini çok net olarak hatırladığını iddia ediyordu. Bu tarihlerde gökyüzünde üç güneş vardı ve dünyada devler ve diğer mitolojik yaratıklar yaşıyordu.

M.Ö. 9600 yıllarında İrmin dini taraftarları ile Wotanistler arasında bir savaş çıkmış ve yenilen

74 Wiligut hakkında daha önce “Şambala ve Politik Okültizm” bölümünde bilgi vermiştim.

İrministler Asya'da uzun süren bir sürgüne mahkûm edilmişlerdi. Onlar burada Yahudi ve masonların zulmüne maruz kalmışlardı.

Wiligut, antisemitik bir dernek kurdu ve yine bu amaçla *Demir Süpürge* adlı bir gazete çıkarmaya başladı.

1924 yılında Wiligut zorla Salzburg'daki bir akıl hastahanesine yatırıldı. 1927'e kadar burada kaldı. Hastahane raporunda Wiligut'un "megalomanyak ve şizofren" olduğu yazıyordu.

1932'de hastahaneden kaçarak bir –daha sonra bir SS subayı olacak olan– arkadaşının yanına sığındı. Bu arkadaşı Wiligut'u şefi Himmler ile tanıştırdı. Himmler için Wiligut'un "atalar hafızası" Alman prehistoryası için açılacak yeni bir kapı gibi görünüyordu.

Wiligut, "Karl Maria Weisthor" takma adıyla SS'lerin "İlk Çağlar ve Prehistorya" bölümüne başkan oldu.

Reichsführer Himmler ile Wiligut'un ilişkileri çok sıcak ve samimiydi. SS'lere verilen yüzükler üstündeki "kurukafa" sembolünü dizayn eden de odur.

Wiligut, Wewelsburg'daki bazı seremoni ve ritüellerin geliştirilmesine de yardımcı olmuştu.

Himmler'in kayıp uygarlıklar, prehistorik arkeoloji, Kutsal Kase ve Indo-Germen ırkların kökenleri ile ilgili tutku ve saplantıları, onun bu normlara uymayan halkların ortadan kaldırılmasını çok normal karşılamasına neden oluyordu.

İşte, Ernst Schaeferi bir kaşif ve zoolog olarak kariyerinde yükselirken izleyen böyle bir insandı. O, Schaefer'e çok daha büyük fırsatlar sunabilirdi ve o da hakettiği zaferi bir SS mensubu olarak kutlayabilirdi.

Himmeler'in takdir ettiği bir başka insan ise Günther'in öğrencisi B. Berger idi.

Anavatana Dönüş

Ocak 1936'da Ernst Schaefer için Şangay, Babil Kulesi gibi zıtlıklar şehriydi. Buradaki yabancıların zenginliği Çinlilerin fakirleşmesi anlamına geliyordu. Çinliler, Japonya ile olan savaş dolayısıyla her gün biraz daha fakirleşiyorlardı.

Bir yıl sonra, Schaefer ve Dolan şehri terkettikten sonra, Japon bombardıman uçakları Şangay'ın anlı şanlı günlerini sona erdirmişti.

Schaefer 27 yaşındaydı ve neredeyse yeni bir Sven Hedin olarak yıldızı parlamaktaydı. Almanya'ya dönme konusunda hâlâ kararsızdı. Acaba ABD ona daha cazip teklifler sunabilir miydi? O bunları düşünürken buharlı gemilerin Yangtze Nehri'nden geçişini izliyordu.

Savaştan sonra, Schaefer, Hitler Almanyasından kaçmak için buralara geldiğini iddia edecektir. Fakat deliller olayın pek o kadar da basit olmadığını gösteriyordu.

Onunla Şangay'da görüşmek isteyenlerden biri de Alman konsolosu General Walther Greibel idi. Schaefer ona Amerika'ya gitmek istediğini söylemişse

de Greibel bunun imkânsız olduğunu, Almanya'ya dönmesi gerektiğini söylemişti. Greibel, Almanya'daki yetkililere onun için iki tavsiye mektubu yazabileceğini söylemişti.

Schaefer, Philadelphia'daki Doğal Bilimler Akademisi tarafından ömür boyu üyelikle ödüllendirilmişti. Ödülün nedeni ise, onun Orta Asya'dan topladığı ve eşine hiç rastlanmayan kuş ve memeli hayvan örnekleri idi.

Greibel, onun Almanya'ya dönmeyeceğinden korkarak, Alman Araştırma Derneği'ne (DFG) bir mektup yazarak Schaeferi övmüştü. Konsolos iki öneride de bulunmuştu. Bunlardan birincisi Schaefer'e "onursal doktora" verilmesi, ikincisi ise doktora sınavındaki bürokratik engellerin kaldırılmasıydı.

Schaefer'in doktora çalışmasını tamamlaması için hiçbir şekilde yardıma ihtiyacı yoktu.

Fakat Greibel'in ikinci teklifi, onda Tibet'e ikinci bir keşif gezisi tertiplemenin iyi bir iş olabileceği düşüncesini uyandırmıştı.

Eğer DFG de onun planına destek verirse, Schaefer sadakatini ispatlama fırsatı bulacaktı. Konsolosun mektubu Himmler'in de dikkatini çekmişti. Reichsführer SS hiçbir şekilde Schaefer'in Amerika'da yaşamasına müsamaha gösteremezdi.

Ayın sonunda Dolan ve Schaefer Amerika'ya doğru yola çıktılar. Mart ayında Philadelphia Akademisi'nden Charles Cadwallader, Duncan'a yazdığı mektupta "*Brooke Dolan ve Ernst Schaefer'in Philadelphia'da*

olduklarını ve keşif heyetinin getirdiği müstesna kolleksiyonu bizzat ambalajlayarak, katalogladıklarını” belirtiyor ve şöyle devam ediyordu: “Onların çok ağır sorumluluklar üstlendiğini görüyorum. 15 aydan beri yoldalar, karavanla 5000 millik bir yol katettiler.”

Schaefer, ABD’deki ikametinin önemli bir bölümünü de Şikago’daki Field Museum’da geçirmiş ve burada Roosevelt tarafından vurulmuş olan pandayı görmüştü.

Bu arada Berlin’den ABD’ye telegraflar yağmaya başlamıştı. Himmler saldırıya geçmişti. İlk telegraf Schaefer’in başarısını kutluyor ve onun derhal ve mümkün olan en kısa zamanda Almanya’ya dönmesini tavsiye ediyordu.

Daha sonraki telegraf doğrudan Reichsführer’in ofisinden geliyordu ve onun “onursal” (honoris causa) SS teğmenliğine atandığını bildiriyordu.

Himmler, Almanların hassas taraflarını çok iyi biliyordu. Akademik bir başarıyı yüksek askeri bir rütbe ile ödüllendirmek, her Almanın gururunu okşayan bir şeydi.

O tarihlerde militarizm her Almanın zihnini şekillendiren bir olguydu. Naziler, militarizmi Bismarck’ın ideali olan “Askeri Güç Devleti”ne dönüştürmüşlerdi.

Amerika, Schaefer için çekici olabilirdi ama akademik kariyerde fazla ilerlememiş biri için oradaki yoğun rekabet ortamında fazla yükselme şansı yoktu.

Dolan’la dostluğu oldukça iyiydi ama onun Sining’deki ihanetini hiç affedemiyordu. Schaefer,

karizmatik Dolan'ın her zaman ondan bir adım ilerde olacağını biliyordu.

Greibel'e bakılırsa, Almanya'ya dönüp "doktor" unvanını alması fazla zor olmayacaktı. Bu unvanla kendi keşif gezisini düzenlemesi daha kolay olacaktı.

Schafer'in zihnindeki son şüphe kırıntılarını da Doğal Bilimler Akademisi ortadan kaldırdı. Akademinin ona verecek ne işi, ne de parası vardı.

Schafer, Dolan'a "hoşça kal" diyerek SS *Bremen* gemisiyle Hamburg'a doğru yola çıktı.

Hamburg'a vardığında rıhtımda onu babası karşıladı. Otomobille giderken babası onu uyardı; "*Çok dikkatli olmalısın, çok tehlikeli ve zor zamanlarda yaşıyoruz!*"

Schaefer Berlin'e yerleşti ve "Tibet Ornitolojisi" üzerine bir tez hazırlamaya başladı.

O önceki yıllarda popüler yazılarını *Berge, Buddhas und Baeren* (Dağlar, Budha'lar ve Ayılar) başlığı altında bir kitap haline getirmişti. Kitap 1933 yılında best-seller olmuştu.

Bu kitabı iki başarılı kitap daha takip etti; *Dach der Erde* (Dünyanın Çatısı) ve *Unbekanntes Tibet* (Bilinmeyen Tibet).

Naziler 1936 Olimpiyatları sırasında Weimar demokrasisinin son izlerini de yok etmişlerdi.

Hitler, "Yeni Düzen"le Almanya'ya optimizm ve refah getirmiş gibi görünüyordu. Reinhardt Planı ekonomiyi canlandırmıştı.

Yol ve bina yapımları, endüstriyel yatırımlar hızlanmıştı. Hitler'in "otoban projesi" 200.000 kişiye iş imkânı yaratmış ve bu proje ulusal yenilenmenin bir sembolü olarak görülmeye başlanmıştı.

Berlin ve çevresinde cafe'ler, restoranlar ve birahaneler hızla çoğalmaya başlamıştı. Hitler'in "Alman ulusunun yokedilemeyen yaşam gücü"nün bir sembolü olduğu söyleniyordu.

Her ne kadar pre-historik geçmişle ilgileniyorsa, yeni rejim moderniteye de önem veriyordu. Sesli filmler, süratli otomobiller ve televizyon, Nasyonal-Sosyalist rejimin bir hediyesi gibi görülüyordu.

1933 Ekiminde Hitler, Almanya'yı "Milletler Cemiyeti" üyeliğinden çıkardı.

1935 yılında Saar bölgesinde yapılan bir plebisitle çoğunluk Alman Reich'ına katılma kararı aldı.

7 Mart 1936'da Alman askeri birlikleri Rhineland'ın askerden arınmış bölgesine girdiler.

Berlin Olimpiyatları şehre bir milyon yabancının gelmesine vesile olmuştu. Bunlar arasında Schaefer'in kahramanı S. Hedin de vardı. Hedin, Olimpiyatların "onursal konuğu"ydı.

Olimpiyat hazırlıklarını ve coşkusunu görenler Hitler hakkında işittikleri "karanlık hikayeler"i doğru olmadığına inanmaya başlamıştı.

Öte yandan Yahudilere yapılan baskılarda bir artış gözleniyordu. Üniversitelerde, araştırma enstitülerinde Yahudilerden boşalan kadrolara "Gleichschaltung" (ayarlama) politikası gereği Almanlar alınıyordu.

Schaefer kendisini hiç olmadığı kadar güvende hissediyordu ve bu nedenle uzun boylu, sarışın, güzel Hertha Volz ile evlendi. Çift evlendikten sonra Berlin yakınlarındaki Nollendorfplatz'a taşındı.

Schaefer, Almanya'ya döner dönmez Prinz-Albrecht Str. 8'de ikamet eden Reichsführer Himmler ile görüşmeye gitti. Ona yeniden Tibet'e gitme planlarından söz etti. Ancak bu defa Alman bayrağı altında ve Almanlarla birlikte gitmek istiyordu.

Himmler, Schaefer'in SS-Ahnenerbe için çalışmasını istiyordu. Schaefer Ahnenerbe'den çok hoşnut olmamakla beraber, patronu Himmler'in emirlerine uymak mecburiyetindeydi.

Himmler için Schaefer'in planı dayanılmaz bir çekiciliğe sahipti. O, Asya'nın cazibesine kapılmış ve Hans Günther gibi Himalayaların bir yerinde Atlantis'ten kurtulan Aryan sığınmacılar olduğuna inanıyordu.

O ayrıca Schaefer'in başarısını SS ve Ahnenerbe için propaganda malzemesi olarak kullanmayı düşünüyordu. Himmler'in Alman siyasi arenasında güçlü rakibi Baltıklı bir Alman olan Alfred Rosenberg'di. Rosenberg'in *20. Yüzyılın Miti* adlı çok satan hacimli bir kitabı vardı ve onun da Himmler gibi, Aryanların kökenleri ve Atlantis konusunda saplantıları vardı.

Rosenberg, aynı zamanda Nazi Partisinin yayın organı olan *Völkischer Beobachter* gazetesinin baş editörüydü.

1936 yılında Rosenberg ‘Ahnenerbe’ye karşı kendi organizasyonu olan “*Amt Rosenberg*”i kurarak, açıkça Himmlerle rekabete girdi.

Asya’ya yapılacak başarılı bir keşif gezisi Himmler’e güçlü bir avantaj kazandırabilirdi.

Schaefer’in planı şekillenmeye başladıkça, Himmler’in keşif heyetini Ahnenerbe kadrosundan oluşturmak için yaptığı baskılar da artmaya başlamıştı. Schaefer buna karşı direnmeye kararlıydı. İlerleyen aylar içinde Schaefer yalnız kendi seçeceği heyet için Himmler’e karşı büyük bir mücadele verdi. Fakat Reichsführer de kendi düşüncesini kabul ettirmek konusunda son derece kararlıydı.

Himmler, Himalayalarda kendi teorisinin araştırılmasını istiyordu. Aryanların anayurdunun burada aranması önceliklerin başında geliyordu.

Himmler, Aryan pre-historyası ile olduğu kadar “*Welteislehre*” veya “*Glazial Kosmogonie*” diye bilinen “Dünya Buzul Teorisi” ile ilgileniyordu ve bu teorinin en önde gelen savunucularındandı.

Welteislehre, Avusturyalı bir mühendis, amatör astronom ve keşif olan Hans Hörbiger’in buluşuydu. Bu kozmoloji ve tarihi aynı çatı altında buluşturan bir teori idi.

Hörbiger’e göre evrenin ilk maddesi buz’dü. Kozmik buz, kozmoz’da yol alırken Samanyolu ve bütün gezegenleri –dünya hariç– buzla kaplamıştı. Fakat bu kozmik dondurucu, devasa ateşten oluşmuş güneşlerle savaş halindeydi. Evrendeki her gezegen

bu ateşle buz arasındaki savaşın içine çekilmiş ve savaşın sonunda gezegenlerin çarpışmasından yeni gezegenler doğmuştu. Dünya gibi güçlü gezegenler daha küçük gezegenleri kendi yörüngesine çekerek uydusu haline getirmişti. Fakat dünyanın çekim alanına giren uydu ay, bu çekim gücüne dayanamayıp parçalanmaya başlamıştı. Aydan koparak dünyaya düşen parçalar tufanlara, büyük depremlere ve volkanik indifalara neden olmuştu. Hörbiger'e göre "*Mondniederbrüche*" (Ayın parçalanması) dinazor soyunun tükenmesine, İncil'de anlatılan tufana ve "Atlantis'in yokolmasına" neden olmuştu.

Bu felaketten sağ kurtulanlar Meksika ve Güney Amerika'daki kültürlere sığınmışlardı.

Welteislehre, 1913 yılında basıldığında Hörbiger'in iddiaları sözde bilimsel bir teori olarak hem fazla ciddiye alınmamış, hem de fazla ilgi çekmemişti.

Almanya'daki ırkçı kültlerin güçlenmesiyle Welteislehre eskatolojik⁷⁵ bir niteliğe büründü.

"Nordik üstün ırk" buzların içinde yaratılmış, fakat seller ve deprem felaketleri nedeniyle dünyanın dört bir yanına dağılmıştı.

Hörbiger'e göre evren devamlı bir savaş ve yokoluş işlemlerinin sonucunda yaratılmıştı.

Bu düşüncenin Himmler'e çok çekici geldiği muhakkaktı.

75 Dünya ve yaşamın sonu ile ilgili doktrin.

Welteislehre, Einstein'ın "Yahudi izafiyet teorisine" karşı alternatif bir Aryan dünya görüşünü savunuyordu.

Genellikle şüpheci olan Hitler bile kendisini Hörbiger'in kozmogonisinin çekiciliğine kaptırmıştı. Hitler bazı konuşmalarında Hörbiger'in kozmik teorisini kabul ettiğini belirtmiş ve Linz'de (Avusturya) yapılacak bir gözlemevine onun adının verilmesini istemişti.

Himmler de bu teoriye fanatizm derecesinde inanmış ve buna karşı olanları mutlak suretle susturmuştu. Himmler'in bu teorinin fanatik bir taraftarı olmasının bir başka nedeni de bu teorinin onun "üstün Irk" konusundaki düşünceleriyle tamamen uyum içinde olmasıydı.

Himmler ilk görüşmelerinde Schaefer'e Aryanların doğaüstü güçlere sahip atalarının buzların içinde hapsoldüğünü ve buzlardan ilahi yıldırımlar sayesinde kurtulduklarını söylemişti. Ahnenerbe'nin birçok bölümü Hörbiger'in teorisinin doğru olduğunu ispatlamak için çalışıyordu.

Hörbiger teorilerinin Alman devletinin en üst mevkilerine ulaşmış olan insanları nasıl etkilediğini göremeden 1931 yılında öldü.

Himmler, Himalayaların buzlu tepelerinde "Welteislehre" teorisinin doğruluğunun ispatlanmasını istiyordu. Bunun için başka bir SS subayı olan ve buzul kozmogonisine inanan Edmund Kiss'in Schaefer'in keşif heyetine dahil olmasını istiyordu.

Schaefer, Kiss'in kim olduğunu bilmediği için onun hakkında araştırmaya başladı. Bulduğu şeyler onu bir hayli ürkütmüştü.

Kiss, 1920'li yılların sonlarında Bolivya'da yaşamıştı ve Avusturyalı maceracı, lastik imalatçısı Arthur Posnansky'in yakın dostuydu. Posnansky on yıldan fazla bir zamanını etrafı Tibet gibi buzlu tepelerle çevrili antik Tiwanaku şehrinde (Bolivya) geçirmişti.

Tiwanaku,⁷⁶ esrarengiz taş bloklarla dolu bir antik şehirdir. Bütün şehir antik çağlarda yaşanmış bir jeolojik felaketten artakalmış gibidir. Bu devasa taş bloklar ve onların mükemmel oymaları, bunların kayıp bir uygarlık tarafından yapıldığı izlenimini veriyordu. Edmund Kiss de buna inanıyordu.

Posnansky, yerel Aymara yerlilerinin atalarının 2000 yıl önce Tiwanaku şehrini kurdukları iddiasına hiç inanmamıştı. Kiss, dostuna bu inancını Alman ırk antropolojisi ile desteklemesi gerektiğini söylemişti.

Posnansky, Aymara yerlilerinin kafataslarını ölçtü ve fotoğraflarını çekti. Sonunda böyle devasa anıtları onların yapamayacağı sonucuna ulaştı.

Kiss ve Posnansky'in yaptığı bazı astronomik hesaplara göre bu anıt blokları inşa edenler Güney Amerika'ya sığınan Atlantislilerin elit ırkı idi ve 15.000

76 And Dağları'ndaki taş heykellerin yoğun olarak bulunduğu yer Tiahuanacu'dur. Burası şimdi "Tiwanaku" olarak bilinmektedir. Bu kültür Titicaca gölünün güney sahilinde bulunuyor. Buranın yüksekliği 3810 metredir. Burada en tanınmış yapı, üzerinde kanatlı Tanrı figürleri bulunan "Güneş Kapısı"dır.

yıl önce volkanik faaliyetler ve seller yüzünden bu bölgeyi terketmek mecburiyetinde kalmışlardı. Tiwanaku, kayıp “Efendiler Irkı”nın varlığını ispatlayan bir delildi. Burayı tehdit eden şiddetli doğal afetler ise Hörbiger’in teorisi ile açıklanabilirdi.

And Dağları’nın tepelerinin birinde Kiss “Nordik Kafa” heykeli bulmuştu, ki bu And Dağları’na sığınan Atlantislilerin bir delili olarak kabul edilmekteydi.

Kiss, Almanya’ya döndüğünde Kassel’de belediye topoğrafçısı olarak çalışırken, bir taraftan da Atlantis’le ilgili romanlar yazmaya başlamıştı. *Frühling in Atlantis* (Atlantis’te İlkbahar, 1931) Atlantis’te yaşanan altın çağı anlatıyordu.

Kiss’in hayalindeki Atlantis’te “As”lar denilen beyaz ırktan gelen kuzeyli yönetici tipler, esmer tenli slavik alt ırkların tehdidi ile karşı karşıya gelmişlerdi. As’ların lideri Thule’li Baldur Wieborg bu alt ırk mensuplarından biri tarafından öldürülmüştü.

Die letzte Königin von Atlantis (Atlantis’in Son Kraliçesi, 1931) adlı romanında ise 14.000 yıl önce Atlantislilerin And Dağları’na sığınmalarından söz ediliyordu.

Son olarak yazdığı ve best-seller olan *Die Singschwaene aus Thule* (Thule’nin Şarkı Söyleyen Kuğuları, 1939), As’ların ana yurtları olan Kuzey Kutbu’ndaki Thule’ye dönüşlerini anlatıyordu.

Aryanların ataları kutuptaki Thule’de uzun müddet sonsuz baharlar yaşamışlardı. Fakat dünya’ya düşen üçüncü Ay’ın parçaları Thule’yi de buzul bir çöle

çevirmişti. As'lar yeniden güneye yönelmişler ve Akdeniz'deki antik Helenik kültürleri kurmuşlardı.

Himmler, Kiss'in romanlarını büyük bir beğeni ile okumuş ve ondan Welteislehre ile ilgili bilimsel görüşlerini Ahnenerbe'nin dergilerinden birine yazmasını istemişti.

1936 yılında Kiss, Ahnenerbe mensuplarını "Buzul Kozmogonisi"ni desteklemeye zorlayan "Pyrmont Protokolü"nü imzaladı. Kiss, Himmler nezdinde girişimlerde bulunarak konuyla ilgili delillerin toplanabilmesi için keşif gezileri düzenlenmesini istemişti.

Schaefer, Kiss gibi fantezi meraklısı biriyle çalışmak istemiyordu. Fakat babasının da söylediği gibi, çok dikkatli olması gereken bir zamanda yaşıyordu. O nedenle Kiss'le buluşmayı kabul etti. Fakat bir yandan da kendisinden daha yaşlı bir insanla çalışmak istemediğini Himmler'e bildirdi. Asya'daki zor doğa koşulları yaşlı insanların kaldırabileceği bir şey değildi. Ayrıca kendisinden daha yaşlı birinin otoritesini kabul etmesi de mümkün değildi. Himmler ikna olmuştu. Asya keşif gezisinde Kiss olmayacaktı.

Artık güçler dengesi Scahefer'den yanaydı. Tatsız Kiss deneyiminden bir hayli rahatsız olan Schafer, kendi bilimsel özgürlüğünü garanti altına alacak 12 şartı Ahnenerbe'nin başkanı Wolfram Sievers'e sundu. Her ikisi de birbirlerine hiç güvenmiyorlardı. Sievers Schaefer'in Reichsführer'in tespit ettiği hedeflerden çok farklı hedefler için keşif gezisi düzenlediğinin farkındaydı.

Schaefer şimdi güç bir görevle yüz yüze gelmişti; Gezi için gerekli parayı kendisinin bulması gerekiyordu. Babasının ve kendi bağlantıları vasıtasıyla ihtiyacı olan parayı toparlayabildi. Bütçesinin %80'ini Alman İşadamları Reklam ve Halkla İlişkiler Komitesi (Werberat der Deutschen Wirtschaft) karşılamıştı.

Nazi Partisi yayın organı olan *Völkischer Beobachter* Schaefer'in keşif gezisini tam bir propaganda malzemesi olarak kullanmıştı. Gazetenin propaganda kampanyası sonuç verdi ve IG Farben ve Deutsche Forschungsgemeinschaft gibi kuruluşlar bu gezi için 4000 dolar yardımda bulundular. Başka firmalar da para yerine bilimsel alet ve teçhizat yardımında bulundu.

Artık Reichsführer-SS H. Himmler patronluğunda "Deutsche Tibet Expedition Ernst Schaefer" (Alman Tibet Seferi) yola çıkmaya hazırды.

Schaefer'in planları Hitler'in "Yeni Düzen" planı ile örtüşmüş vaziyetteydi.

Pratik açıdan Schaefer küçük de olsa Himmler'in desteği olmadan böyle bir geziyi tertipleyemezdi.

Reichsführer, gezi için epey bir miktar döviz tahsis etmişti ki, bu o dönem Almanyası için temini oldukça güç olan bir şeydi.

Ayrıca yine Himmler, Schaefer ve arkadaşları için Almanyayı terk etme izni almıştı.

Schaefer, Tibet gezisinin sonunda (1939 Ağustos) yine ümitsizce Himmler'in yanına dönmek mecburiyetinde kalmıştı.

Faşist totaliter rejimlerde “bilimsel özerklik” diye bir şey söz konusu olamazdı. 1933’den sonra ırk saplantılı bilim ortaya çıktı. Örneğin, bir fizikçi olan Johannes Stark “Yahudi Relativite Teorisi”ne karşı “Aryan Fiziği”ni ileri sürdü.

Ne olursa olsun, gerçek olan tek şey vardı; hiçbir diktatör doğa kanunlarını değiştiremezdi.

Zoolog ve ornitolog Dr. Ernst Schaefer kimliği ile SS subayı ve Alman milliyetçisi kimliğine sahip Schaefer arasında bir çelişki yoktu.

Schaefer kendi kafa yapısına uygun gerçek bilim adamlarından oluşan küçük bir grup kurdu ve Ahnenerbe’nin “Aryan saplantılı” kadrosundan hiç kimseyi seçmemeye özellikle özen gösterdi.

Schaefer, antropolog Bruno Berger, entomolojist ve fotoğrafçı Ernst Krause ve jeofizikçi Karl Wienert’i kadrosuna almıştı.

Schaefer’in sağ kolu ve teknik uzman olan Edmund Geer uzun zamandan beri Nazi Partisi ve SS üyesiydi. 1920’lerde Freikorps’da görev almıştı ve Schaefer onun çalışma stilini ve enerjisini çok beğeniyordu.

Geer, Hitlerci olmasına rağmen SS bürokratlarının baskılarına maruz kalmıştı, çünkü baba tarafından büyükbabasının kim olduğunu ispat edemiyordu. RuSHA⁷⁷ onun aile ağacında bir eksiklik olmasını şüpheli buluyordu. Acaba Geer’in büyükbabası bir Yahudi olabilir miydi? O, bu nedenlerle SS’lerin

77 Rasse-und Siedlungshauptamt (Irk ve Göç Bölüm Başkanlığı).

Sippenbuch (SS'lerin soy kitabı) da yer almamıştı. Bu da onun SS içinde ikinci sınıf bir statüye sahip olması anlamına geliyordu.

Wienert'in kariyerinde yükselmesi, Nazi Almanyası'nda konvansiyonel bilimlerde de başarının mükâfatlandırıldığını gösteriyordu.

Wienert ünlü bir bilim adamıydı ve dünyanın manyetik alanlarını ölçmek için dünyanın öbür ucundaki dağlık bölgelere gitmiş değerli bir insandı ve başka bir bilim adamı ve keşif olan Wilhelm Filchner'in koruması altındaydı.

1930'lu yıllarda Jeomanyetik araştırmalar konusunda Almanya başı çekiyordu. Bu nedenle Wiener'tin varlığı bu keşif gezisi için hayati önem taşıyordu.

1935'de Filchner Tibet'te 3500 km. lik bir keşif gezisi yapmış ve 1937'de Schaefer Berlin'de gezi planları yaparken, Takla Makan çölünde kaybolmuştu. Filchner'in Kaşgar'daki İngiliz Konsolos yardımcısı yerine Bay M. C. Gillet tarafından kurtarılması Almanları küçük düşürmüştü.

Filchner nekahat dönemindeyken hem Göbbels'den, hem de Führer'den tebrik telgrafları almıştı. Filchner Almanyaya döndükten sonra ona Sanat ve Bilim Ulusal Ödülü (Nationalpreis für Kunst und Wissenschaft) bizzat Hitler tarafından Reich Şansölyeliğinde yapılan bir törenle sunulmuştu (Ocak 1938).

Bu ödülün ortaya konma nedeni Hitler'in Alman bilim adamlarını Nobel ödülü almalarını yasaklaması idi. 1936 yılında Alman pasifist ve hain Carl von

Ossietzky Nobel ödölünü aldıktan sonra, Hitler Nobel alımını yasaklamıştı.

Filchner'e aldığı ödüle ek olarak bir de 100.000 mark nakit para verilmişti.

Nazi Almanyası'nda bilimin amacı doğrudan devlete hizmet etmektir. Himmler ve akademisyenler arasında antropoloji ve biyolojik bilimler açısından herhangi bir anlaşmazlık yoktu.

Schaefer bir zoologdu ve tutkusu hayvanlardı. Görünüşe göre Hitler Almanyası hayvanlar aleminin incelenmesine özel bir değer veriyordu.

1943'de *Geheimnis Tibet* kitabı basıldıktan sonra Schaefer, Himmler'e bilimsel hedeflerinin neler olduğunu açıklamıştı. Ona göre üçüncü keşif heyetinin öncelikli hedefi bu esrarengiz ülkenin biyolojik bir resmini çekmektir.

Asya'da Nordik bir imparatorluğun izlerini aramak onun tutkusu değildi. Fakat hayvanlar konusunda büyük bir tutkusu vardı ve bir zamanlar bunu Dolan ve Amerikalı bilim adamları ile paylaşmıştı.

Schaefer ve Dolan bütün memeli hayvan çeşitlerinin Amerika ve Avrupa arasında bir yerde, diğer bir deyişle Orta Asya'da evrimleştiğine inanıyordu.

New York'un en güçlü müzelerinden biri olan Museum of Natural History'de çalışan Amerikalı bilim adamlarından biri "Gerçekte aynı çeşit hayvanlar hem Avrupa'da, hem de Amerika'nın Rocky Dağları bölgesinde, sürüngenler çağıının sona ermesiyle birlikte aniden ortaya çıkmışlardır" diyordu.

Memeli hayvanların kökenlerinin Asya'ya dayandığı hemen hemen bütün antropologlar tarafından kabul edilmektedir. İnsan türü de muhtemelen Orta Asya'nın büyük platosunda evrimleşmiş ve buradan bütün dünyaya dağılmıştı.

Darwin insanlığın doğduğu kıtanın Afrika olduğunu söylemişse de, birçok Alman ve Amerikalı bilim adamı insanlığın beşiğinin Asya olduğu inancındaydı.

O sıralar hem Alman, hem de Amerikalı bilim adamları arasında ırkçı tezler çok yaygındı. Her iki ulusun da ırksal sorunları vardı.

İnsanlığın Orta Asya'dan dünyaya yayıldığı teorisini Schaefer'i de etkilemişti. Ne o, ne de Amerikalı dostları Blavatsky ve onun ünlü *Gizli Doktrin* kitabını okumamalarına rağmen, onun gibi insanlığın ortak bir Asyalı kökenden geldiğine inanıyorlardı.

Hem Alman, hem de Amerikalı bilim adamları için anahtar Tibet platosuydu.

Orta Asya ile özellikle ilgilenen bir başka kişi ise, Schaefer'in araştırma grubunda bulunan Alman antropolog ve SS subayı Bruno Berger idi.

Schaefer'in Almanya'nın savaş ekonomisinin geliştirilmesi ile ilgili başka hedefleri de vardı.

O, DFG'ye (Alman Araştırma Organizasyonu) yazdığı bir mektupta "*Tibet'in orijinal genetik türlerin yetiştiği yararlı bir ülke olduğunu ve yeni keşiflere açık olduğunu*" yazıyordu.

İrk bilimcisi Günther'in bir öğrencisi olan Berger ise, Tibet'teki Kuzeyli ırkın gelişmesi ile ilgileniyordu.

O bu amaçla Tibet platosunda insan fosilleri ve iskelet artıklarının araştırılmasını teklif etti. Bruno Berger, Schaefer'in keşif gezisini "üstün ırk"ın kökenlerini arama gezisine çevirmişti.

O sıralarda Berger, RuSHA'nın Irk Bölümü başkanı olmuştu.

33. BÖLÜM

SİNARŞİST DEVRİMCİ EYLEM GİZLİ KOMİTESİ

Bu komite ile ilgili rapor Vichy rejimi sırasında hapse atılan Robert Husson tarafından kaleme alınmış ve 1945 yılında “Sinarşist İmparatorluk Hareketi” (SİH) ve “Devrimci Sinarşist Pakı” (DSP) adıyla yayınlanmıştı.

Robert Husson vatansever bir Fransız ve Gaullist’ti (De Gaulle taraftarı). Muhtemelen bir askeri istihbarat ajanı olarak Vichy rejimi süresince (4 yıl) hapiste tutulmuştu. Bu rapor Charles de Gaulle’e ithaf edilmiş olup, 4 Temmuz 1944 tarihinde Paris’te yazılmıştır.

“Husson Anıları”nın genel planı bize Fransa’yı II. Dünya Savaşı sırasında ve öncesinde faşist bir rejime sürükleyen ihanet dönemini anlatmaktadır.

Fransa, 1919-1945 arası dönemde “Katolik” görünümlü gizli bir cemiyetin mensupları tarafından ele geçirilmiş, bunun sonucu olarak Fransız ordusu Almanlar tarafından yenilgiye uğratılmış ve Haziran

1940'da da Fransız Ulusal Devleti ortadan kaldırılmaya çalışılmıştır.

Husson'un raporunun başlangıç kısmı 1929-39 arasındaki on yıl içinde iktidardaki hükümetlerin rüşvet, yolsuzluk ve hırsızlık olaylarına nasıl bulaştığını detaylı olarak gözler önüne sermektedir. İktidardaki bu yolsuzluk çamuruna bulaşanlar, Fransız ordusunun bir yabancı işgalci güç karşısında direnemeyeceğini çok iyi biliyorlardı.

Çünkü orduyu yöneten bazı yüksek rütbeli komutanlar da orduyu içerden çökertme planına yardımcı oluyorlardı. Bu büyük ihanet, Üçüncü Cumhuriyeti ortadan kaldırmayı amaçlayan bir komploya hizmet ediyordu.

Sinarşi, Üçüncü Cumhuriyeti yıkarak, 1789 devriminden önceki feodal rejime dönüşü gerçekleştirmek istiyordu.

Husson, Sinarşiyi, Fransız Monarşisini ve İmparatorluğunu restore etmek isteyen karşı-devrimci bir hareket olarak tanımlıyordu.

Sinarşist “Karşı-Devrim” Hazırlıkları

Devrimci Eylem Gizli Komitesi'nin (DEGK) genel hedefi, hükümeti medyanın, yönetimin, ulusal savunma sanayinin içindeki faşist kadrolarla devirmek ve bunun yerine merkez bankasının kontrolünde bir Fransız monarşisi ikame etmektir.

Bütün bu operasyon “komünizmi önlemek” ve “ulusal yeniden yapılandırma” adı altında yürütülüyordu.

İdeolojik propagandanın tümü cumhuriyetçi kurum ve kuruluşları yıpratmak amacını güdüyordu.

1928, 1934 ve 1937'deki başarısız hükümet darbesi teşebbüslerinden sonra Sinarşi, Üçüncü Cumhuriyeti içten değil, dıştan yabancı bir gücün (yani Almanların) müdahalesi ile yıkabileceğini anlamıştı. Diğer bir deyimle Fransız faşistleri, Hitler istilasından sonra işbaşına geçemeyeceklerini anlamışlardı.

Paris'teki silahlı ayaklanma teşebbüsünden (1937) sonra, Hitler'in Fransa'yı istila etmesine yardımcı olmak kararı alındı.

Hitler'in gerçek niyeti ise doğuyu, yani Sovyetler Birliği'ni işgal etmektir.

DEGK'nın okült yönetimi İtalya, Almanya ve İspanya'da şubeler açmaya karar vermişti. İlk teşebbüs İtalyan Faşizmini yaratmak oldu ve 23 Mart 1919'da Mussolini ilk “55”lerin başkanı oldu. Mussolini'yi arka planda kontrol eden ise d'Annunzio⁷⁸ birader idi.

Fransa'da yeni politik düzenin “nominal” başkanı Mareşal Petain idi.

78 Gabriele d'Annunzio bir Yahudi ve yüksek dereceli masondu. Eski bir sosyalist olan Mussolini de masondu. Asıl adı “Rapanietta” olan d'Annunzio, Fiume'yi İtalya için şiddet yoluyla ilhak etmeyi savunmuştu. Gabriele d'Annunzio İtalyan Faşizminin ve Emperyalizminin babası sayılır.

Husson, Vatikan Katolik Bankası'nın (Haute Banque Catholique) dört ülkedeki DEGK faaliyetlerini finanse ettiğini bildirmektedir.

20. yüzyılın başında Vatikan'ın başındaki faşist Papa PIUS X (1903-1914) Fransa'daki faşist "Action Française"yi kutsamıştı. Papa PIUS XI ise açıkça "Action Française"nin faşist bir hareket olduğunu belirtmiş ve onu lanetlemişti.

Husson'a göre İngiltere'de bir DEGK liderliği yoktu. ABD'nin 1930'larda Charles Bedeaux adlı bir lideri vardı. DEGK'nin Arjantin, Bolivya, Meksika ve Uruguay'da şubeleri vardı.

Fransa'da katolik yöneticiler Propaganda ve Milli Eğitimi Katolik-monarşist ajanların ellerine bırakmışlardı.

İşçi hareketi, Profesyoneller ve Bilimsel Kadro Fransa'da Jean Coutrot tarafından organize edilmişti. Aynı tarz bir organizasyon ABD'de Charles Bedeaux tarafından yapılmıştı.

Hareketin siyasi formu "Anti-Komünizm" ve "Milliyetçilik" sloganları ile yürütülüyordu.

Bunun en güzel örneklerini Salazar'ın Portekiz'inde ve Franco'nun İspanya'sında görüyoruz. Bolivya ve Arjantin'deki faşist liderleri burada belirtmemize gerek bile yoktur.

Sinarşi Fransız Faşist Kadrolarını Nasıl Oluşturdu?

Husson'a göre Sinarşi "üstün" bir gizli cemiyet olarak klasik masonluğa (ki "aşağı" derecede bir gizli cemiyet sayılıyordu) göre daha üst bir seviyede idi.

Sinarşi ve Martinizm arasında bir "üyelik zinciri" bağı mevcuttu.

Her üyenin iki numarası vardı; birisi kendisi için, diğeri onu üyeliğe kaydeden kişi için.

Martinistler yüksek endüstri, finans ve aristokrasi çevrelerinden üye kaydediyorlardı.

Husson, S. Yves d'Alveydre ve Papus (Gerard Encausse) vasıtasıyla Martinist hareketin Sinarşi'ye dönüştüğünden söz etmektedir.

1934'ten 1944'e kadar "Ordre Martiniste et Synarchique" tarikatının büyük üstadı M. Chevillon idi. Bu dönemde Fransız hükümeti tamamen Martinistlerin egemenliği altına girmişti.

Merkez bankası üyelerinden olan Navachina ve Petrerimhoff yüksek dereceli Martinistlerdi.

Uluslararası her alanda Martinist tarikatlar Sinarşinin üye topladığı cemiyetler olmuştur.

Husson bunlarla ilgili olarak şunları yazıyordu:

"Sonuçta 'Sinarşist İmparatorluk Hareketi' (S. İ. H) Martinist formda bir siyasi gizli cemiyettir ve 1921 yılında Paris'te kurulmuştur."

1940'larda Vichy hükümeti –masonluk dahil– bütün gizli cemiyetleri yasakladığında ne SİH, ne de "Ordre Martiniste et Synarchique" bunlara dahil edilmemişti.

Sinarşi adı, resmi gazetede yayınlanan düşmanlar arasında bulunmuyordu.

21 Ağustos 1941'de "L'Appel" gazetesinde Sinarşi ile ilgili ilk açıklamalar yayınlanmaya başladığında, Fransa İçişleri Bakanı M. Pucheu (Kendisi de önde gelen sinarşistlerden biriydi) hikayeyi kamuoyuna duyuran iki gazeteci için tutuklama emrinin çıkarılmasını talep etmişti. Puchea bununla da yetinmemiş, Alman işgal güçleri komutanlığının "Komünizmle Mücadeleyi Engelleyen" bu açıklamalar hakkında soruşturma açmasını istemişti.

Husson'a göre Faşizmin Fransız formu, Almandan çok "katolik" ve "Portekiz" karakteri taşımaktaydı.

"Sinarşik İmparatorluk Hareketi" belgesi, Joseph de Maistre ve Saint-Yves d'Alveydré'den etkilenen Jeanne Canudo, Vivian Du Mas ve Armand Mona adlı okültistler tarafından hazırlanmıştı.

"Devrimci Eylem Gizli Komitesi" (DEGK), Fransa'daki "Grand Orient", "Grande Loge de France" ve "Ordre Martiniste et Synarchiste" adlı yüksek dereceli masonik örgütlerden üye kaydetmekteydi.

DEGK Fransız Devletini Ele Geçiriyor

Husson, SİH paktının 255. maddesinde "önleyici devrim"den söz edildiğini hatırlatır.

Bu devrimle devletin kalbine sinarşist elit kadro yerleştirilmiş olacaktı.

Husson, 1934 yılı Fransa'sında Savaş, Havacılık ve Donanma bakanlıkları kadrolarının tamamına sinarşistlerin egemen olduğunu bildirmektedir.

Hükümetin içindeki sinarşist kontrolcular "Altılar Grubu" olarak biliniyordu. Bunlar; Monzie, Chautemps, Sarraut, Marchandau, Patenotre ve Ponaret idi.

1940 yılındaki Vichy hükümetinin en üst mevkileri sinarşist kontrolcülerin elindeydi.

1942 Temmuzuna doğru bütün Fransız devlet kuruluşları SİH'in eline geçmişti.

Husson sinarşistlerin Adam Weishaupt'ın Illuminati⁷⁹ metotlarını izlediklerini iddia ediyor.

Gerçekten de Jean Coutrot ve cizvit ortağı peder Dillard S. J 1930'larda illuminist taktikler kullanmışlardı. Vatikan'da da olduğu gibi, sinarşi ve cizvitler arasındaki bağlantılar seyrek olmakla beraber, yok değildir.

AB'nin kurucusu yüksek dereceli mason ve siyonist Coudenhove-Kalergi, aynı zamanda önde gelen cizvit-ultramontan sinarşistlerdendi.

Cagoule'ün 1937'deki Başarısız Darbe Teşebbüsü

17 Şubat 1937'de Fransız polisi İtalya'dan gemiyle gelen kaçak silahlara el koydu. Silahlar Paris'te oturan Jean Baptiste adlı birine yollanmıştı. Silahları satın

79 Weishaupt ve Illuminati konusunda daha fazla bilgi edinmek için bakınız; Turgut Gürsan, *Antik Çağlardan Günümüze Dünya'nın Gizli Tarihi*.

alan ajan “Yahudi” kod adını kullanıyordu. “Yahudi”, Cagoulard üyesi Joseph Barnano tarafından öldürüldü. Bu sırada İçişleri Bakanı M. Roger Salendro evinde “intihar etmiş” olarak bulundu. Bakanın yerine derhal Max Dormoy adlı bir sosyalist atandı.

Polis soruşturmasında Cagoule’ün komünistlere karşı düzmece bir eyleme giriştiği anlaşıldı.

1937 Kasımında İçişleri Bakanı M. Dormoy, kamuoyuna hükümetin potansiyel bir darbe tehdidi ile karşı karşıya olduğunu açıkladı.

25 Kasım 1937’de Cagoule’ün başkanı ve Gizli Devrimci Milisler (Milices Secretes Revolutionares-MSR) organizasyonun lideri olan Eugene Deloncle silah kaçakçılığı şüphesiyle tutuklandı. Onu General Duseigneur takip etti. Böylece Cagoule üst lider kadrosunun tümü hapse gönderildi.

18 Ocak 1938’de sinarşistler hiç yoktan bir bakanlık krizi yarattılar ve Başkanlık Konseyi’nden Camille Chautemps İçişleri Bakanlığını yeniden organize etmeye mecbur oldu. Çok etkili bir sosyalist İçişleri Bakanı olan Dormoy istifa etmeye zorlandı ve yerine sinarşist “Altılar Grubu”ndan Albert Sarraut atandı.

Chautemps’in atanmasıyla beraber tutuklanan Cagoule üyeleri serbest kalmışlardı. Yalnız E . Deloncle hapiste kaldı, çünkü sorgusu sırasında birçok şeyi ifşa etmişti.

Mareşal Petain kişisel olarak onu serbest bırakma girişiminde bulunmuşsa da, sonuç alamamıştı. Deloncle, teknik olarak ancak 1939’da serbest bırakıldı.

Sosyalist İçişleri Bakanı Max Dormy ise Montelimar'daki kaldığı otel odasında öldürüldü (26 Temmuz 1941).

Cagoule soruşturması Temmuz 1939'da sona erdi. Soruşturma ile ilgili rapor Başkan Deladier'e gönderildi. Bu raporda hükümeti devirmeye yönelik komplonun başında Mareşal Petain ve "Yüksek Savaş Konseyi" üyelerinin bulunduğu belirtiliyordu.

İlginçtir ki, iki ay sonra Almanya'ya savaş açan bu başarısız darbe girişiminde bulunan ordu mensuplarıydı.

Sinarşi, Üçüncü Cumhuriyeti yıkmak için bir Alman istilasına güveniyordu.

Husson, Albert Sarraut'un "intihar etmeyen" veya "öldürülmeyen" nadir bakanlardan biri olduğunu belirtir. Çünkü Sarraut, DEGK'nın altı liderinden biriydi. O, 1930'lu yıllarda çok geçerli olan bir propaganda sloganını icad eden adamdı.

Slogan, "Komünizm, işte düşmanınız!" idi.

1940 yılından itibaren işbaşına gelen bütün üst düzey polis şefleri Sarraut ve Chautemps'in eski ve yakın arkadaşlarıydı.

1937'e kadar Hitler'in Fransa'yı istila etmek gibi bir niyeti yoktu. Ancak bu tarihten sonradır ki (başarısız darbe girişiminden sonra) DEGK, Hitler'in Fransa'yı istila etmesine karar vermişti.

De Gaulle'ün stratejik savunma planlarının uygulanmasına imkân yoktu, çünkü Fransa "Savaş Konseyi" bilinçli olarak Hitler için çalışıyordu.

34. BÖLÜM

İNGİLİZ FABİAN CEMİYETİ VE LAZARD-ROTHSCHİLD BAN- KACILIK KARTELİ

Fransa'daki Başarısız Hükümet Darbesini (1934) İngiliz Fabian Cemiyeti mi Planlamıştı?

6 Şubat 1934'deki Fransız Parlamentosuna karşı girişilen başarısız darbe teşebbüsünden sonra,⁸⁰ Londra'daki Fabian Cemiyeti "Le Plan du 9 Juillet 1934" (9 Temmuz 1934 Planı) adlı başka bir radikal grubu devreye soktu.

Ünlü Fransız romancıları Jules Romain ve Edourd Chaux, Fransız Parlamenter sisteminde toptan reformlar yapılmasını isteyen yarım düzine radikal grubun sözcülüğünü yapmaya başladılar. Bu gruplar "Section Française de l'Internationale Quvriere" (SFIO)⁸¹, Neo-Sosyalistler, Genç Radikaller, Tarım

80 Darbe teşebbüsüne kalkışanlar, Albay La Rocque ve başkanlığını Dük de Guise'nin yaptığı "Ateşten Haç" örgütü mensubu monarşistlerdi.

81 SFIO (İşçi Enternasyonalı Fransa Bölümü) doğrudan İngiltere'ci Fabian Cemiyeti tarafından kontrol ediliyordu.

Partisi, “Croix de Feu” (Ateşten Haç) ve Genç Vatanseverler’den oluşuyordu.

Bu planın asıl amacı sendikaları, tarım birliklerini, savaş gönüllülerini ve sanayicileri faşist korporatif bir ekonomik çatı altında birleştirmekti.

Sözde bir iç savaşa engel olmak bahanesiyle, komünistler ve faşistler birleştirilecek ve ortak düşman olan Üçüncü Cumhuriyet yıkılacaktı.

Fransa yeni bir sosyal düzene göre yeniden yapılanmak üzereydi.

Plan, anayasal bir rejimin ebediyen devam edemeyeceğinden hareketle her 15 yılda bir anayasanın gözden geçirilmesini ve olağanüstü durumlarda anayasanın askıya alınmasını öngörüyordu. Böylece yargı erki küçültülüyor, buna karşılık yürütme gücü büyük ölçüde arttırılıyordu.

Plan altı maddelik bir reform paketi içeriyordu. Bunlar;

1- Moral reformlar

2- Devlet reformları (Anayasa) yasama ve yürütme branşları

3- Maliye, Adliye ve Yönetimin yeniden yapılanması

4- Eğitim, Kültür ve Enformasyon reformları

5- Dışilişkiler reformları

6- Ekonomik reformlar

Bu reformlar kapsamlı olarak açıklanmadığı için, bunların Fransız politikasını yönlendiren İngiliz istihbarat operasyonları olduğu şüphesi uyanmıştı.

Hümanizmin korporatif formu 1926 yılında Fransa Büyük Locası tarafından ileri sürülmüştü.

Plan ayrıca ulusal egemenliğin de kısıtlanmasını öngörüyordu.

Roger Mennevee'ye göre SFIO, Londra'daki "İşçiler Enternasyonalı"ne bağlıydı. Bu enternasyonal, Fabian Cemiyeti ve onun 1931 yılında kurulmuş olan sinarşist kolu Political Economic Planning (PEP) tarafından kontrol ediliyordu.

Fransız SFIO ve İngiliz işçi hareketi lideri Harold Laski⁸² –Bir zamanlar İngiliz İşçi Partisi'nin de başkanıydı– Fabian Cemiyeti'nin Büyük Üstadı ile yakın bir işbirliği içinde çalışıyordu.

Sir Stafford Cripps 1931 yılındaki ikinci İngiliz İşçi Partisi hükümetinde başsavcıydı. Cripps, evanjelik tipinde bir sosyalistti ve 1932 yılında "Sosyalist Ligi"ni kurmuş ve Fransa'daki "Halk Cephesi" ile birlikte faşizme karşı savaşmıştı. Cripps 1940'da Sovyetler Birliği'nde büyükelçilik yapmıştı.

Cripps, Bilderberg Grup'un (İlerde bu konudan ayrıntılı olarak bahsedeceğim) kurucusu J. Retinger'le yakın bir işbirliği içindeydi.

Harold Laski, İşçi Partisi Başkanlığı'nın yanı sıra Fabian Cemiyeti yürütme kurulu üyesiydi (1921-1936).

82 Harold J. Laski (1893-1950), İngiliz sol kanat sosyalisti ve siyasi teorisyeni. Manchester'de Yahudi Nathan Laski'nin oğlu olarak dünyaya geldi. Laski 1936 yılında İngiliz İşçi Partisi yönetim kurulunda görev aldı. 1945'de parti başkanlığına yükseldi.

Öjenik ve “sınırlı ulusal egemenlik” kavramlarını savunan Laski, “9 Temmuz Grubu”nun favorisiydi.

“1934 planı” gereği 1936 yılında “Centre d’Etudes des Problemes Humains” (İnsan Sorunları Araştırma Merkezi) kuruldu. Bu merkez Dr. Alexis Carrel tarafından yönetiliyordu.

1938 yılında ise “Institute for Applied Psychology” (IPSA)⁸³ kuruldu. Bu enstitünün başında ünlü yazar Aldous Huxley⁸⁴ bulunuyordu.

Fransa’daki kurumlar doğrudan Fabian Cemiyeti ve A. Huxley’e bağlıydı. Huxley, “Centre d’Etudes des Problemes Humains”in başkan yardımcısıydı.

IPSA’nın amacı insanları kişiliksiz, şahsiyetsiz sürüler haline dönüştürmekti.

Asıl hedef uyuşturucular, sterilizasyon ve kısırlaştırma yardımıyla, insanları “modifiye edilmiş bireylere” dönüştürmekti. Bu merkezde insanların genleriyle oynanmaktaydı.

Aldous Huxley’in *Cesur Yeni Dünya* kitabı, sinarşist enstitüler tarafından üzerinde genetik deneyler yapılan “insan malzemesiyle” ilgili gerçekleri yansıtmaktadır.

1933’de H. G. Wells ve A. Huxley İngiltere’de “kardeş” bir sinarşist organizasyon kurdular ve adını İlerici Toplum ve Bireyler Federasyonu (Federation of Progressive Society and Individuals) koydular.

83 DeneySEL Psikoloji Enstitüsü.

84 *Cesur Yeni Dünya* adlı kitabıyla tanınmıştır.

Bu insanlar *Manifesto* adlı kitaplarında “Global Avrupa Sinarşist Stratejisi”ni şöyle açıklamışlardı:

“1931 yılına gelindiğinde, Almanya’yı bir dikta-törlüğe götürecek bir operasyon planlandı. Bunun arkasında İngiliz monarşisi ve masonluğu, Siyonistler ve New York’un Yahudi finans çevreleri vardı. Bu faşist projenin Anglo-Amerikan desteğini anlamak için öncelikli olarak Fransa’daki Lazard Kardeşler gibi finans kuruluşlarını göz önüne almamız gerekmektedir. Bu projenin amacı Almanları yeniden silahlandırarak Sovyetler Birliği’ne saldırtmaktır. Almanya, Rusya’yı mahvetmek için uğraşırken, Sovyetlerin müttefiki olan Fransa ve İngiltere, Almanya’yı arkadan vurup ezecekti. Bu şekilde Batılılar hem Almanlardan, hem de Sovyetlerden kurtulmuş olacaktı. Artık “Dünya Diktatörlüğü”nün önünde hiçbir engel kalmamış olacaktı.”⁸⁵

(*Manifesto*, London, George Allen&Unwin Ltd. 1934).

Fransız Finansını Kontrol Eden Lazard Kardeşler Bankası

İngiliz Fabian Cemiyeti 1930’larda Fransız sinarşisinin sosyal ve eğitimsel faaliyetlerine egemen olurken, bankacılık ve finansal faaliyetleri ise İngiliz

85 Bu projeye ilgili olarak daha ayrıntılı bilgiyi “Rakovski Protokolleri”nde bulabilirsiniz. Turgut Gürsan, 20. Yüzyıldan Günümüze Dünya’nın Gizli Tarihi-2

bankacılık karteli olan Morgan ve Lazard Kardeşler ortaklığı kontrol ediyordu.

Roger Mennevee, “Dünya’yı yönetmeye talip gizli güçlerin savaşında” üç ayrı gücün çatıştığını anlatmaktadır. Bunlar;

1- Fransızların yönettiği Katolik Sinarşi: İspanya, İtalya, Almanya, Portekiz ve Belçika’yı kapsıyordu.

2- Anglo-Protestan Sinarşi: İngiltere, ABD ve İskandinav ülkelerini kapsıyordu.

3- Komünist Sinarşi: Sovyetler Birliği.

Roger Mennevee, Katolik-Protestan dinsel çatışmasını “Dünya Sinarşi Teopolitikası”nın bir sonucu olarak görmektedir.

“Sinarşiler Savaşı”nda İngiliz teknokratik sinarşisi, Roma Katolik sinarşisine üstünlük sağlamış durumdaydı.

Lazard Bankası Diğer Bankayı Ele Geçiriyor

Mennevee’ye göre 1937’de Royal Dutch Shell, Kuzey Afrika petrol yataklarını ele geçirmeyi planlamıştı. Shell bu petrol rezervini Fransız Sinarşisi ile paylaşması gerektiğini biliyordu.

Banque de Paris et des Pay-Bas (BPPB) Fas’da çok etkili bir bankaydı ve eğer bu Fransız sömürgesinde isterse Shell’in bütün girişimlerini durdurabilirdi. Bu amaçla BPPB, Standard Oil’i Fransa’ya sokma kararı aldı.

Bunun sonucunda İngiliz petrol karteli (Shell) Fas'a Standard Oil'la birlikte girmeyi uygun buldu. Lazard Kardeşler ve Banque d'Indochine, Shell ve Standard Oil'in hisselerine ortak olarak, oradaki İngiliz çıkarlarını temsil etmeye başladılar.

1937 yılından başlayarak BPPB ve Banque d'Indochine ortak oldular.

Lazard Kardeşler Bankası "Central Bank of China", "Franco-Bulgarian Bank", Indochina Railroad" (Çin Hindi Demiryolu) ve "Chinese Bank for Commerce and Industry"ı satın aldı.

Bu 1931 yılında BIS'in kurulması ile başlayan bankaların kartelleşmeleri sürecinin bir devamıydı.

Fakat BPPB'nin bütün hisselerini kontrol etmek imkânsızdı, çünkü 40.000 hissedarı vardı ve bunun 25.000'i 25 hissedenden daha azına sahipti. Lazard Kardeşler bunların hepsini birden satın alamazlardı. Fakat onlar bu dezavantaj gibi görünen durumu kendi lehlerine çevirmeyi başardılar.

Lazard'ın CEO'su Yahudi Andre Meyer kontrolü sağlamak için çok miktarda hisseye gerek duyulduğunu biliyordu. İhtiyacı olan tek şeyin, diğer hissedar kombinasyonlarından çok daha fazlasını kontrol edebilen 25 yatırımcı olduğunu keşfetmişti.

Eğer Lazard Kardeşler bu 25 kişiyi toplayıp küçük bir miktar ilavesiyle dengeyi sağlarsa, topyekun kontrolü ele geçirebilirdi. İşte sonunda gerçekleşen şey tam da buydu!

Lazard Kardeşlerin Banque de Paris et des Pays-Bas'da çok fazla hissesi yoktu. Lazard Kardeşlerin sadece 1015 hissesi vardı, fakat üç ayrı Lazard kuruluşu yardımıyla 41870 hisse topladılar. Bu operasyonlara çok okült bir karakter veriyor ve operasyonun izlenmesini güçleştiriyordu.

Rothschild/Lazard Finans Karteli

1918'de I. Dünya Savaşı bitmiş, İngiliz Altın Standart sistemi çökmüş ve uluslararası bankerler 1931 yılında İsviçre/Basel'de Bank for International Settlement (BIS) kurmuşlardı.

Sinarşi Enternasyonalini oluşturan bankacılık ailelerinin ana hedefi "Tek Dünya Hükümeti"ni kurmaktı.

Bu nedenle 1931 yılında Lazard ve Rothschild bankacılık aileleri belli başlı bankaları (Banque de Paris et des Pays-Bas ve Banque d'Indochine gibi) ele geçirmeye başladılar.

Adı geçen bu iki banka petrol ve hammadde kaynaklarını finanse eden tekel kuruluşlardı.

Bunlar giderek İngiltere, Fransa, Almanya ve ABD'yi de kapsayan bankalar karteli oluşturmaya başladılar.

1958 yılında Lazard Kardeşler Bankasını kontrol eden Yahudiler şunlardı; Pierre-David Weill, Andre Meyer, Christian Valentin, Michel Lazard, Henry Lazard ve Andre Lazard.

Andre Lazard aynı zamanda Baron Guy de Rothschild ve çıkarlarını temsil ediyordu.

Bu karteli oluşturan şirketler şunlardı:

- 1- Lazard Freres et Cie
- 2- Rothschild Freres
- 3- Societe Generale
- 4- Compaigne Continentale d'Importation (Rothschild)
- 5- Comptoir National d'Escompte de Paris

Lazard Freres et Cie'nin kontrol ettiği bankalar, ticari ve endüstri şirketleri şunlardı:

- 1- Credit Mobilier Industriel-SOVAC
- 2- Compaigne Maritime des Chargeurs Reunis
- 3- Compaigne de Transports Oceaniques
- 4- EURAFREP (Petrol arama ve çıkarma)
- 5- Compaigne Française du Sahara
- 6- Banque de Paris et des Pays-Bas
- 7- Banque d'Indochine
- 8- Communaute Europeenne du Charbon et de l'Acier (CECA) Lazard ve Rothschildler tarafından ortaklaşa kontrol ediliyordu.
- 9- L'Union des Mines
- 10- Chemin de Fer de l'Indo-Chine au Yunnan
- 11- Compaigne Generale d'Assurance sur la Vie (Rothschild'lerle beraber)
- 12- Societe des Plantations des Terres Rouges

- 13- Societe Française de Dragages et de Travaux Publics
- 14- Grand Travaux de Marseille
- 15- Societe Commerciale REGORIA
- 16- Air Inter (Air France ile ortak)
- 17- SOFINA-Belçika Petrol şirketi (Rothschild ve Lazard tarafından kontrol ediliyordu)
- 18- Banque Lambert-Belçika'daki Rothschild ailesine aitti
- 19- Royal Dutch (Lazard'ların mali ynetimindeydi)
- 20- Compaigne Eurafrique pour le Financement des Pipe-Lines (Afrika'daki petrol boru hatlarını finanse eden şirket. Lazard ve Rothschild'lere ait Credit Lyonnais ve Banque de Paris et des Pays-Bas bankaları tarafından kontrol ediliyordu).
- 21- Shell Transport and Trading Comp. Ltd. (Lazard Kardeşler Bankası tarafından kontrol edilen "Shell Fransa" da buna dahildi)
- 22- Free State Saaip laas Gold Mining Co. Ltd. (Güney Afrika'da altın çıkaran şirket. Lazard tarafından kontrol ediliyordu)
- 23- Societe Française d'Etudes et de Realisation d'Equipments Gaziers (SOFREGAZ)
- 24- Compaigne Centrale de Placements et d'Investissements (CO-CEPI)
- 25- Societe Lorraine de Development et d'Expansion (LORDEX).

26- Compaigne de Financement de l'Industrie Atomique (Cofinatome) Lazard ve Rothschild tarafından ortaklaşa kontrol ediliyordu.

27- Societe Française d'Investissements Petroliers. Lazard, Rothschild, Credit Lyonnais ve Caisse des Depots Consignations tarafından ortaklaşa kontrol ediliyordu. Şirketin başkanı Baron Eli de Rothschild idi.

Mennevee, özellikle Petrol Yatırım Şirketi'nin (Societe Française d'Investissements Petroliers) Eli de Rothschild, Guy de Rothschild ve Alain de Rothschild tarafından kontrol edildiğini belirtmektedir. Şirket kurulduktan bir yıl sonra (1959 Ağustosunda) net kârı 59,5 milyar frank olmuştu.

Mennevee, *Jouvenal* adlı bir gazetede (4 Mart 1960) uluslararası bir finans şinarşinin varlığını ilk defa ortaya çıkaran kişidir. Onun yazdığına göre;

"European Union Bank (Endüstri ve finans) Rothschild Bank, Banque de Paris et des Pays-Bas, Banque de l'Union Parisienne, Lazard Group, Worms Group, The Union of American Banks, Bureau National de Recherches du Petrole, Jean Monnet Group ve petrol şirketlerinin hepsi bu uluslararası finans şinarşisinin emrindeydi.

Çok açıktır ki, uluslararası finans kartellerinin kilit kuruluşları Lazard Kardeşler, Rothschild Kardeşler ve Societe Generale idi."

Mennevee, Rothschild ailesinin, yani N. M. Rothschild and Sons of London ve Banque Lambert of Bruxelles'in Avrupa pazarlarına tamamen hakim olduğunu belirtmektedir.

Lazard-Rothschild sinarşisine bağı uluslararası bankacılık karteli günümüzde bütün dünya para sistemini ele geçirmiş ve dünyamıza hükmeder durumdadır. Bugün bütün dünyayı etkileyen finans krizini de çıkaran onlardır.

35. BÖLÜM

AVRUPA BİRLİĞİ VE BİLDERBERG GRUBU'NUN KURU- CUSU J. RETİNGER KİMDİR?

1967 Ekiminde R. Mennevee, *Les Documents, Politiques, Diplomatiques et Financiers* başlıklı haber bülteninde Amerikan etkisi, Bilderberg Grubu ve Fransa'nın durumu konusunda çarpıcı açıklamalarda bulunmuştu.

Mennevee, Bilderberg üyesi Fransız politikacıların Charles de Gaulle'ün nükleer politikasına şiddetle karşı çıktıklarına dikkat çekiyordu.

Bilderberg'lerin ana hedefi Fransa'yı nükleer bir güç olmaktan çıkarmak ve onun yerine nükleer silahları "Tek Bir Dünya Hükümeti" için şantaj vasıtası olarak kullanan İngiliz-Amerikan kontrolüne vermektir.

De Gaulle, Bilderberg'i Nasıl Hayal Kırıklığına Uğrattı?

Bilderberg'lerin gizli planı, yeryüzünde nükleer silahları kontrol eden tek gücün Anglo-Amerikan NATO gücü olmasıydı. Ancak böyle bir güç dünyaya

“yeni aristokratik” dünya görüşünü kabul ettirebilirdi. Bu şantaj politikası dünyayı “yeni bir İngiliz İmparatorluğu”nun varlığını kabul etmeye zorluyordu.

1950’lerin sonunda de Gaulle, Fransa’nın ABD’nin ortağı olarak Avrupa’nın stratejik savunmasında önemli bir rol oynayabileceğini düşünüyordu. Ama bu ortaklık Fransa’nın İngiliz-Amerikan hegemonyasını kabul edeceği anlamına gelmiyordu.

Nükleer güce sahip Sinarşist-Bilderberg, sözde batıdaki “barış ve güvenliğin” garantörü olarak aslında Fransa için ciddi bir tehdit oluşturunuyordu.

De Gaulle, Fransa nükleer silahlara sahip olmadıkça ABD’nin stratejik tehdidini daima hissedeceğini biliyordu. Fransız nükleer programı Sovyet tehdidine karşı kararlı stratejik caydırıcı bir silahtı. Kendi nükleer programının hem Avrupa, hem de dünyanın güvenliği için anahtar bir öneme sahip olduğunun bilincindeydi.

De Gaulle’ün nükleer programının stratejik önemi, ABD Başkanı Eisenhower’ın onu 1959 yılında Rambouillet’te ziyaret etmesiyle daha da arttı. Bu görüşmede de Gaulle Cezayir’in tam bağımsızlığını tanımaya hazır olduğunu açıklamıştı. Cezayir bağımsızlığını bu konuşmadan tam üç yıl sonra kazanacaktı.

O, Eisenhower’a güvenerek ilk Fransız nükleer bombasının 13 Şubat 1960’da deneneceğini açıklamıştı. Bu tarihi o güne kadar CIA bile öğrenememişti.

De Gaulle, Eisenhower'a şu önemli açıklamaları yapmıştı:

"Siz Avrupa'yı savunmak için nükleer bir savaşa girersiniz, çünkü mevcut tehlikeyi çok iyi biliyorsunuz. Sovyetler Birliği Kuzey Amerika şehirlerini vuracak kapasitede nükleer silahlar geliştirmeye devam edecektir. Amerika kıtasına yapılacak bir nükleer saldırı, Rusya ile karşılıklı bir nükleer savaşa yol açacaktır. O gün geldiğinde ben veya benden sonraki başkan, Sovyetlerle konvansiyonel bir savaşı nükleer bir savaşa dönüştürebiliriz. Ruslar beni iyi tanıyorlar. Eğer Batı Avrupa'yı işgal etmeye kalkarlarsa, o silahları kullanmaktan çekinmeyeceğimi iyi biliyorlar.

Bu konuda hiç taviz vermeyeceğim bilinmektedir."
(Jean Lacouture, *De Gaulle: le Souverain*, Edition du Seuil, Paris, 1986.)

De Gaulle dünyanın stratejik savunmasında önemli bir rol oynamaya kararlıydı. Eisenhower de onun bu kararlılığını anlamıştı. Sovyet Rusya, Batı Avrupa'yı işgal etmeden ABD'ye bir saldırı düzenleyemezdi. Sovyetlerin Avrupa işgalini engelleyen tek güç ise, nükleer silahlara sahip Fransa olabilirdi.

Bu nedenle de Gaulle Fransa'nın NATO'ya girmesine her zaman karşı çıkmıştı. Anglo-Amerikalılar hoşlansın veya hoşlanmasın, Fransa hak bildiği yolda tek başına ilerleyecekti. Fakat Bilderberg için bu yol onların "Tek Dünya Düzeni" planı için önemli

bir engeldi. Nükleer güce sahip bir Avrupa onların nükleer şantaj şebekesine karşı koyabilirdi.

ABD'yi Yöneten Gizli Örgüt CFR'nin Avrupa'ya Uzanan Kolu: Bilderberg

Sefarad Yahudisi Rockefeller'in kurduğu CFR (Council on Foreign Relations), Bilderberg Grup ve Trilateral Komisyon'un yaratıcısı sayılır.

Bilderberg Grup ünlü bir örgüttür ancak hakkında az şey bilinir. Bu tür konularla ilgilenen gazetelerin geçmiş sayılarını karıştırırsanız, düzenli olarak yılda bir kez Bilderberg ile ilgili haberler çıktığını görürsünüz.

Toplantılara katılanların listesi ise oldukça göz kamaştırıcıdır. Batı'nın nerdeyse tüm ünlü politikacıları ve iş adamlarının yanı sıra, bazen önemli gazeteciler de toplantılara çağırılır. Toplantıların en önemli özelliği ise konuşulanların kesinlikle gizli tutulması ve toplantı salonuna basın ya da davetsiz misafirlerin alınmamasıdır. David Rockefeller ve Henry Kissinger Bilderberg toplantılarının adeta demirbaşlarıdır.

İngiliz araştırmacı Peter Thompson *Bilderberg ve Batı* başlıklı bir makalesinde, örgütün etkisinden söz ederken şöyle demektedir:

“Amerika'nın önderliğindeki Batı imparatorluğu, son kırk yıldan bu yana, bazı ekonomik, politik ve stratejik kuruluşlar aracılığıyla çalışmıştır. Bunların

bazıları aynı zamanda evrensel olma iddiasındadırlar; Birleşmiş Milletler, IMF, Dünya Bankası, OECD ya da NATO gibi. Ancak Batının uluslararası sistemindeki koordinasyonu sağlayan aygıtların başında, Batı Avrupa ve Kuzey Amerika'nın güçlü isimleri arasında düzenlenen gizli Bilderberg toplantıları gelir."

Peki bu ilginç örgütün amacı nedir? Gizli toplantılarına ulaşma imkânı olmadığına göre, bunu, örgütün nasıl ve kimler tarafından kurulduğu ve yönlendirildiğinden çıkarmak durumundayız. Öncelikli olarak dikkat çeken nokta, Bilderberg'in CFR ve Chatham House gibi "Tek Dünya Devleti" curmayı amaçlayan örgütlerle paralel karakterler ırzetmesidir. Peter Thompson da bu paralellğe dikkat çekerek, CFR, Chatham House, Bilderberg ve Trilateral Komisyon'un "koordineli" bir biçimde "Dünya Hükümeti" için çalıştığını vurgular.

CFR gibi örgütlerle koordineli olarak çalışan bu Grup, ilk olarak 1954 yılının Mayıs ayında Hollanda'nın Osterbreek kentinde toplandı. Toplantı yeri Bilderberg Oteli olduğu için de örgüte "Bilderberg" adı verildi.

Thompson'un bildirdiğine göre Bilderberg'in ilk işareti, 1920'lerde Amerika'nın "Avrupa Birleşik Devletleri" oluşturma çabasıydı.

Amerikan strateji uzmanları, Birleşik Avrupa'nın ekonomik ve politik olarak daha faydalı ve etkili olacağına inandıkları için bu hareketi başlatmışlardı.

Bu “Amerikalı strateji uzmanları”nın başında ise CFR üyeleri geliyordu.

Thompson geleceğin Bilderberglilerinin ilginç bir finansman politikasından söz etmektedir: Hitler’in desteklenmesi. Müstakbel Bilderbergliler, Hitler Almanyasına büyük maddi destek vermiş kişilerdi. Bu destekçilerin en önemlilerinden biri, sahip olduğu Standard Oil Petrol şirketi ile Nazi yanlısı Alman şirketi I. G. Farben’i desteklemiş olan Rockefeller hanedanıydı. Hitler’in siyonist bankerlerce finanse edildiğine bir başka çalışmamda değinmiştim.⁸⁶

Müstakbel Bilderberglilerin Hitler’e verdikleri destek de büyük ölçüde bu siyonist politikadan kaynaklanıyordu.

II. Dünya Savaşı’nın ardından yaşanan dünya paylaşımı, Bilderberg’in de doğmasına sebep oldu.

Amerika, Doğu kısmını Sovyet kontrolüne vermeyi kabul ettiği Avrupa’yı bu kez kendine daha sıkı bağlarla bağlamak istiyordu.

Amerikan emperyalizmini doğuran ve milletleri faiz ekonomisinin kölesi yapan banka ve borsacı Yahudi kapitalizmi (yani CFR) bu kez Avrupa’yı da Amerikan denetimi altına sokmak için hazırlanıyordu.

CFR, II. Dünya Savaşı’nın ardından gücünü Amerika dışına taşımak için yeni örgütler kurmuştu: Birleşmiş Milletler ve özellikle IMF ve Dünya Bankası’nın kuruluşunda CFR’nin büyük rolü vardır.

86 Bu konuda bakınız; Turgut Gürsan, *20. Yüzyıldan Günümüze Dünya’nın Gizli Tarihi-2*

NATO ise CFR'nin geliştirdiği “Avrupa’yı Amerika’ya bağlama” hedefinin en etkili araçlarından biri oldu.

Bu hedefin görünmez ancak en az NATO kadar etkili aracı, Bilderberg’liler tarafından geliştirilecek olan “Avrupa Hareketi”ydi.

Bu hareketin babası ise Joseph Retinger idi.

Bilderberg’in Doğuşu

Alden Hatch, Bilderberg’in ilk başkanı olan Prens Bernhard’ın hayatını anlattığı *H. R. H Prince Bernhard of the Netherlands* adlı biyografisinde, Retinger’den şöyle söz ediyor:

“Bilderberg, varlığını Dr. Joseph Retinger’in parlak zekâsına borçludur. ... Retinger, çok sıradışı bir karakterdir. Öyle ki, tüm Avrupa’yı dolaşarak Başkanlarla, işçi liderleriyle, sanayicilerle, devrimciler ve entelektüellerle görüşmüş ve onları Grup’un doğuşu fikrine hazırlamıştır.”

Retinger’in böylesine büyük bir güçle CFR’nin projesine destek vermesi, elbette sahip olduğu bazı önemli bağlantılardan kaynaklanıyordu.

Bir Polonya Yahudisi olan Retinger, aynı zamanda 33. dereceye ulaşmış bir masondu ve İsveç’teki “Masters of Wisdom” (Hikmet Üstadları) locasına bağlıydı. Retinger’in bir başka dikkat çekici özelliği ise ABD’deki çok önemli bir isimle yakın ilişkisiydi: Edward Mendell House. Kendisi de bir Yahudi olan House, Schiff, Warburg, Lehman, Kahn gibi “Siyonist”

finansörlerin Beyaz Saray'daki adamıydı ve CFR'nin kuruluşunda çok önemli bir rol oynamıştı. Wilson ve F. D. Roosevelt gibi kukla Amerikan Başkanlarının da akıl hocasıydı; onları "yayılmacı" politikalara ikna ediyor, Siyonizmi destekleme yönünde onlara telkinlerde bulunuyordu.

Retinger'in yıldızı, localardaki hızlı yükselişi ve House gibi kilit isimlerle kurduğu dostluklar sayesinde kısa sürede parladı. II. Dünya Savaşı'nın bitiminden kısa bir süre sonra, çok önemli bir masonik platform'da Chatham House'da yaptığı bir konuşma ile, Avrupa ülkelerinin "egemenliklerinin bir kısmından taviz vererek" onları daha büyük bir güç haline getirecek olan bir birlik kurmaları gerektiğini öne sürdü. Chatham House'daki bu etki-leyici konuşmasının ardından, Avrupayı birleştirme düşüncesine destek bulmak üzere Amerikalılarla görüştü. Retinger'in görüştüğü ve büyük destek aldığı Amerikalılar tanıdık isimlerdi; CFR üyeleri ve CFR'nin patronu Rockefeller.

Retinger'e büyük destek veren kişiler, kendisinin saydığına göre, şunlardı: Nelson ve David Rockefeller, Yahudi Kuhn Loeb şirketinin ortağı William Wiseman, 1953-1971 yılları arasında CFR'nin direktörlüğünü yapan ve Rockefeller'ların sadık adamı olarak bilinen George Franklin, Rockefeller hanedanının sahip olduğu Chase Manhattan Bank'ın 1953-1960 yılları arasında genel müdürlüğünü yapan ve CFR'nin ve mason localarının etkin üyeleri arasında yer alan

John Mc Cloy, CIA'nın mason şefi Allen Dulles'in kardeşi olan CFR üyesi John Foster Dulles.

Retinger'e Atlantik'in öteki yakasından Bilderberg'i kurma yolunda destek veren güç CFR idi. Yani siyonist-kapitalist-Yahudilerin politik kurumu.

Bilderberg'e destek verme yolunda, CFR etkili bir istihbarat örgütü olan CIA'yı da kullanmıştı.

İspanyol Gizli Servisi eski üst düzey yöneticisi olan Gonzales Mata, sonradan toplatılan *Les Vrais Maitres du Monde* (Dünyanın Gerçek Efendileri) adlı kitabında, "Avrupa Hareketi CIA yardımıyla yaratılmıştır. Elimizdeki kaynaklara göre bu hareket ABD'den 38 milyon dolarlık bir yardım almıştır" diyordu.

Mata, CIA'nın Avrupa Hareketine yaptığı katkının ardındaki en önemli ismin ise CIA şefi Allen Dulles olduğunu söylemektedir.

Retinger, CFR'den aldığı destekle Avrupa'ya dönerek ekibini kurmaya başlamıştı. İlk bağlantı kurduğu kişiler, eski Belçika Başbakanı Paul van Zeeland ve dev Unilever şirketinin genel müdürü Paul Rykens'tir. Rykens, Avrupa'yı birleştirip Amerika'ya bağlayacak bir örgütle Prens Bernhard'ın ilgileneceğini söyler. Gerçekten de böyle olur, Hollanda Prensi Bernhard, Retinger'e katılır ve sonradan da Bilderberg'in ilk başkanı olur. Bernhard da hiç kuşkusuz böyle önemli bir misyonu üstlenecek özelliklere sahiptir: Hollanda Prensi, Rockefeller ile ortaktır: Prens'in Rockefeller

petrol tröstü Standard Oil of New Jersey (Exxon) şirketinde 12 milyon dolarlık hissesi vardır.

Prens Bernhard'ın Royal Dutch Petroleum isimli bir diğer dev petrol şirketinde de önemli hissesi vardır. Royal Dutch'm sahibi ise Yahudi Rothschild ve Samuel aileleridir.

Kısacası Prens Bernhard, hem Rockefeller, hem de Rothschild aileleri ile yakın ilişki içindedir. Bu önemli "meziyetler" Bilderberge başkan olmak için yeterlidir elbette...

Bernhard'ın ekibe katılmasıyla birlikte, Bilderberg'i kurmanın zamanı gelmişti artık. Retinger, Bernhard ve Rykens, her NATO ülkesinden iki temsilci belirlerler. Bu iki temsilci, o ülkedeki liberal ve muhafazakâr kanatları temsil edebilecek özelliktedir.

Böylece 1954 yılının Mayıs ayının son üç gününde Bilderberg Oteli'nde ilk toplantı yapılır.

Katılanlar arasında ilk dikkat çeken isimler şöyledir: Değişmez patron David Rockefeller, Kennedy ve Johnson dönemlerinde ABD Dışişleri Bakanı ve Rockefeller Vakfı başkanı Dean Rusk, Carnegie Endowment başkanı Joseph E. Johnson, İngiliz Savunma Bakanı Denis Healey vb.

1954'deki bu ilk toplantının ardından, Bilderberg zirveleri günümüze kadar etkisi ve katılım sayısı artarak devam etmiştir. Retinger, 1960 yılındaki ölümüne dek Grub'un daimi genel sekreteri olmuştur. Prens Bernhard ise adı 1976 yılında patlak veren ünlü Lockheed rüşvet skandalına karışınca dek

Grub'un başkanlığını yürütmüştür. Ancak Lockheed skandalıyla birlikte istifa etmek zorunda kalmıştır.

İlginç olan husus, Bilderberg üyelerinin büyük bir bölümünün aynı zamanda mason olmasıdır. Bu da gösteriyor ki, Bilderberg bir üst düzey masonik kuruluştur.

Organize Yahudilik ve Sinarşist Masonlar arasında kurulmuş olan ittifak, dünya üzerinde kesin bir kontrol kurmak istiyordu. Kesin bir kontrol ise, ancak merkezi bir kontrole elde edilebilirdi.

Bu nedenle "İttifak" ulus-devlet modelini aşarak bir "Dünya Devleti" modeli arayışına girdi. Bunun için, öncelikle dünyanın ekonomik entegrasyonu gerekliydi.

Daha sonra da tüm dünya siyasi otoritelerinin tek bir merkezde toplanması gündeme gelecekti.

Böylece oluşması hedeflenen "Dünya Devleti" ulaşılmaya çalışılan dünya egemenliğini de beraberinde getirdi. Sıra bu ulus-devletleri birleştirip, önce bölgesel konfederasyonlar sonra da tek bir "Dünya Devleti" kurmaya gelmişti.

CFR'nin başlıca mimarları arasında yer alan banker Paul Warburg'un ünlü sözü de "Dünya Devleti" hedefinin siyonist- Yahudiler açısından ne denli vazgeçilmez olduğunu ortaya koyuyordu. "*Bir Dünya Hükümeti ister istemez kurulacak*" demişti Warburg "... tek sorun bu sonuca güzellikle mi yoksa zorla mı ulaşılabileceğidir. "

Bilderberg bu kutsal (!) ittifak tarafından “Dünya Devleti” ne giden yolda verimli bir aygıt olarak kuruldu.

Bilderberg’in masonlukla çok paralel bir örgüt olduğu, Grup toplantılarına çağrılanların büyük bölümünün aynı zamanda kendi ülkelerindeki locaların etkin isimleri oldukları, konuyla ilgili pek çok yazar tarafından vurgulanmıştır.

Bilderberg’in “Yahudi bağlantısını” daha 1960’lı yıllarda farkedenden İrlanda dergisi *New Nation*, “Bir ‘Dünya Devleti’ kurmak için Bilderberg, B’nai B’rith örgütü ve diğer Yahudi örgütleri ile işbirliği yapmaktadır” diye yazıyordu.

Bilderberg içinde Rothschild hanedanının önemli bir rol oynuyor oluşu da örgütün “Yahudi finans oligarşisi” ile bağlantısının bir başka göstergesidir. Amerikan *Spotlight* dergisi, Bilderberg’in Amerikan kanadının en güçlü isminin kuşkusuz Rockefeller olduğunu vurguladıktan sonra, Grup’un Avrupalı daimi üyeleri arasında en güçlüsünün de Rothschild olduğuna dikkat çekmektedir. Rothschild’lerin Grup içindeki etkisi, 1974’deki toplantının Edmond de Rothschild’in sahibi bulunduğu Mont d’Arbos Hotel’de düzenlenmesinde kendini göstermektedir.

Kısacası Bilderberg’in hedefi bir “Dünya Devleti” kurmaktır. Bu hedefe ulaşmak için, Bilderberg önce bir “Avrupa Birliği” oluşturmaya yöneldi. ABD’nin eski Almanya Büyükelçisi George Mc Ghee’nin de vurguladığı gibi bir “Ortak Pazar” (Avrupa Eko-

nomik Topluluğu) kurma fikri, ilk kez Bilderberg toplantılarında ortaya atıldı. Daha sonra Avrupa'nın birleşmesi fikrini savunan ve uygulamaya geçirenler de hep Bilderbergçiler oldu.

Bilderberg, yalnızca Avrupa'yı değil, dünyayı bütünleştirme çabalarının da başını çekti. Globalleşme denilen sürecin başmimarı da Bilderberg Grup oldu. Gonzales Mata, örgütün "Dünya Devleti"ne giden yoldaki çalışmalarını vurgularken şöyle diyordu:

"Bilderbergçilerin programının başında uluslararası sorunlar yatıyordu: Gümrük sınırlarının kaldırılması, uluslararası polis teşkilatının kurulması, uluslararası parlamentonun kurulması gibi."

Bilderberg'in "Dünya Devleti" yolundaki çalışmaları Avrupa Birliği, GATT, EFTA, NAFTA gibi globalleşme ve ulus-devletler arası bütünleşme projeleri ile devam etmektedir.

CFR-Bilderberg-Trilateral Kompleksi ve Masonluk

İngiliz tarihçi Michael Howard, "The Occult Conspiracy: The Secret History of Templars, Masons and Occult Societies" (Okült Komplosu: Tapınakçılar, Masonlar ve Okült Derneklerin Gizli Tarihi) adlı kitabında Tapınakçılar ve Masonlar gibi gizli örgütlerin 20. yüzyıldaki siyasi kanadının CFR, Bilderberg ve Trilateral gibi örgütler olduğu görüşündedir.

CFR-Bilderberg-Trilateral kompleksi ideolojik açıdan esnek kuruluşlardır. Bu örgütlerin üyeleri arasında hem sağcılar, hem de solcular bulunabilmektedir. Örneğin; CFR hem anti-komünist, hem de Sovyet işbirlikçisi olabilmektedir. Bu durum, CFR-Bilderberg-Trilateral kompleksinin ne kapitalist, ne de sosyalist olduğunu, Howard'ın ifadesiyle “politiko-spiritüel bir amaca ulaşmak için bu materyalistik sistemleri kullanarak kitleleri kontrol etme” hedefini taşıdığını gösterir. Bu özellik, Tapınakçı-Gül-Haç mason geleneğinin de temel özelliğidir.

CFR-Bilderberg-Trilateral kompleksi, “yeryüzündeki bütün egemenlikleri görünmez bir biçimde yönetmeye çalışan” ortak bir merkezin ürünüdür.

Robert Eringer, *The Global Manipulator* adlı kitabında, Bilderberg'in uluslararası masonluğun bir aygıtı olduğunu anlatmaktadır. Bilderberg'in yönetim kurulu 39 kişiden oluşmuştur. Çoğu okült uzmanı bu sayının 13'ün üç katı oluşuna dikkat çeker; 13 okült gelenek içinde en önemli sayıdır.

Howard'a göre, Bilderberg ve Trilateral “masonluğun politik form”undan başka bir şey değildir. Yazar, bu örgütlerin, 14. yüzyıl Tapınakçıları'nın da hedefi olan “Birleşik Avrupa” ve son aşamada da “Birleşik Dünya” hedefi için çalıştıklarını söylemektedir. Bir diğer hedef ise “Dünya Dinlerinin Birleştirilmesi”dir.

Tüm bunlarla neyin amaçlandığını keşfetmek içinse kahin olmak gerekmemektedir. Amaç, siyo-

nist-Yahudilerle masonluk arasındaki İttifakın dünya egemenliğidir.

Joseph Hieronim Retinger (1888-1960)

Centre European de la Culture'un yayınladığı 5. no.lu bültende (1960-61) bu organizasyonun ve Bilderberg Grup'un kurucusu Joseph H. Retinger'le ilgili bilgiler verilmişti. Bu bilgiler Mennevee'nin "Les Documents" adlı raporlarından alınmıştır.

Raporlardan birinin başlığı *Les Influences Americaines, Le Groupe de Bilderberg et la France* (Amerikan etkisi, Bilderberg Grup ve Fransa) idi.

Bu raporlardan anlaşıldığına göre Bilderberg Grup'un arkasındaki planlayıcı –göbeğinden İngiliz masonluğuna bağlı olan– İngiliz istihbaratıdır. Mennevee'nin 7 Nisan 1963'de *The Observer*'de yazdığına göre;

"Bilderberg'li geleceğin teknokratlara ait olduğunu biliyorlardı. Çünkü uluslararası sorunlar diplomatlara bırakılamayacak kadar hassas konulardı. Bilderberg'liğin gizliliği onların tek bir şeye çok önem verdiğini bizlere göstermektedir: Dünya egemenliklerinin güvence altına alınması."

The Observer'in söylemediği tek şey, bu gazetenin sahibi olan Lord Northcliff'in, Bilderberg Grup'u kuran J. Retinger'i kontrol ettiğiydi. Gazetenin yazmadığı bir diğer şey ise, Bilderberg'in Lord Alfred Milner'in "Coefficients Club"ın uluslararası bir uzan-

tısı olduğuydu. Milner, İngiliz İmparatorluğunu bir dünya gücü yapmak için kurulan “Round Table”ın⁸⁷ kurucularından biridir.

Milner, “İngiliz İmparatorluğu ya bir dünya devleti olacak, ya da yok olacaktır” diyordu.

Milner’in bu emperyal vizyonu Saint-Yves d’Alveydre ve “Avrupa Sinarşi Projesi” ile birebir bir uyum içindeydi.

Bilderberg Grup başkanı görünürde Prens Bernhard’dı, ama perde arkasındaki gerçek yönetici Retinger idi.

Almanya doğumlu Prens Bernhard Nazi Almanyasında SS birliklerinde görev yapmıştı.

Bernhard, Royal Dutch Shell ve “Societe Generale de Belgique” (Lazard ve Rothschild kardeşler banka kartelinin bir kuruluşu) de üst düzey yöneticilik yapmıştı.

87 “Round Table” (Yuvarlak Masa) 20. yüzyılın başlarında mason ve Rothschild ajanı Lord Alfred Milner tarafından kurulmuştur. Milner, bu organizasyonu kurma misyonunu Cecil Rhodes’dan almıştı. İşadamı/devlet adamı olan Rhodes 1902’de öldüğü zaman dünyanın en zengin adamlarından biriydi. Rhodes vasiyetinde bütün servetini bir “Dünya Hükümeti” kurmayı amaçlayan “Round Table” gruplarına bağışlamıştı.

Illuminati şebekesi içinde en önemli gizli örgütlerden biri de “Round Table”dır.

Bilderberg Grup, Council on Foreign Relations (CFR), Trilateral Komisyon (TC) ve Royal Institute of International Affairs’ı (RIIA) yöneten “Round Table”dır.

Eski gizem okulları, Tapınakçılar, Masonlar ve Illuminati gibi Round Table grupları da piramidal bir yapıya dayanır. Yani en gizli bilgiye ancak piramidin en tepesinde bulunanlar ulaşabilir.

Mennevee'nin iddiasına göre, Retinger, Bilderberg'e üye kaydederken Sinarşinin 1930'larda kullandığı taktikleri kullanmıştı.

Retinger, Fabian Derneği ve İngiliz istihbaratındaki efendilerinin "Emperyalist Dünya Hükümeti" formülünü aklında tutarak, masonik çevrelerden devşirilen üyelerle faşist teknisyenlerden oluşan gizli bir cemiyet kurmuştu.

Bu teknisyenlerin görevi, İngiliz emperyalizmi ideolojisini Amerikan emperyalizmine dönüştürmektir. Amerikalılar dünyanın gerçek liderliğini kendilerinin yapabileceğine inanıyorlardı.

Joseph Retinger'in tasarlamak istediği gizli cemiyet, bir Sovyet tehdidine karşı "Birleşik Avrupa" yaratmak amacını güdüyordu.

Birleşik Avrupa, bir Anglo-Amerikan askeri ittifakı olmadan, yani Avrupa ile Amerika arasında askeri bir ittifak (NATO) olmadan ayakta kalamazdı.

Retinger, ABD ile dostluk kurmak bahanesi ile Sinarşist "Tek Dünya Hükümeti" planını yürürlüğe sokmuştu.

Retinger'in Karanlık Geçmişi

Joseph H. Retinger 1888'de Krakow'lu Polonya Yahudisi bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. 17 yaşında "Polonya'nın Bağımsızlığı" için çalışan bir gizli ajan olmak istemişti. Retinger o tarihlerde daha "Dünya Vatandaşı" olmamıştı.

Joseph dört yaşındayken babası öldü ve aile dostu Polonyalı bir aristokrat olan Kont Andrei Zamoyski onu evlat edindi ve devamlı yaşadığı Paris'e götürdü. (Kont bir Fransız vatandaşıydı.) Kont Zamoyski, Sicilya prensesi Caroline de Borbon ile evlendi.

20. yüzyılın başında Polonyalı, Fransız ve İspanyol aristokratlar İbero-Amerikan yönetici kastını ve sinarşisini oluşturmuşlardı.

Retinger, Sorbonne Üniversitesi'nde doktora-sını yaptı (1908). Onun Paris, Londra, Münih gibi şehirlerdeki (1909-1911) aristokratlar ve oligarklar ile çok yakın ilişkisi vardı.

1911'de London School of Economics'de öğrenim görmek üzere Londra'ya geldi ve burada İngiliz İstihbarat servisi için çalışmaya başladı.

I. Dünya Savaşı sırasında sürgündeki Polonya Hükümeti namına ajanlık yaptı. Retinger'in o tarihlerde ilişkili olduğu kişiler Lemberg Polis şefinden, Viyana'lı General Hoffman ve Paris'teki Dışişleri Genel Sekreterine kadar hepsi masondu.

Ağustos 1914'te İngiltere Retinger'e diplomatik bir pasaport ve vize verdi.

Retinger, Londra'ya döndüğünde bütün etkili masonlarla görüşerek, bundan sonraki yaşamını Polonya/İngiltere çift taraflı ajanı olarak sürdürmeye başladı.

Retinger, İngiltere Başbakanlık konutu olan Downing Street No. 10'da Lord Herbert Henry Oxford ve Asquith'le dost oldu. Artık o, İngiltere

Başbakanının en yakın dostlarından biriydi. Denis de Rougemont'a göre Retinger hakkında bir gizli dosyanın kendisine verilmesi üzerine, İngiltere Başbakanı onu ABD'ye göndermeye karar verdi. Çünkü Amerika'daki 5 milyon Polonyalı göçmen, 2 milyonluk iyi donatılmamış Polonya ordusundan çok daha önemliydi.

Kasım 1914'te Asquith onu bir misyonla ABD'ye gönderdiyse de, bu misyon başarısızlıkla sonuçlandı.

Birkaç ay sonra, Retinger Londra'ya döndü ve Polonya ile ilgili raporlar yazmaya başladı. Bu raporlar *Polonya ve Avrupa Dengesi* (1916) ve *Polonya'nın Ekonomik Geleceği* (1917) başlıkları altında isimsiz olarak Paris'te basılmıştı.

Bu yayınlar Fransız Başbakanı Clemenceau'nun da dikkatini çekmişti. Retinger'in Boni de Castellane ile olan ilişkisi, ona ilk büyük Avrupa Sinarşist misyonunu gerçekleştirme fırsatını verdi. Bu misyon Paris'te Başbakan Clemenceau ve Londra'da Başbakan Asquith tarafından yönetiliyordu. Misyonun amacı Avusturya'yı Polonya ile ayrı bir barış antlaşmasına zorlayarak, Polonya'yı Avusturya-Macaristan İmparatorluğunun üçüncü monarşisi haline getirmektir.

Bu şekilde Rusya'ya karşı çok uluslu bir katolik imparatorluk dengesi kurulmuş olacaktı.

Bu gizli operasyon Lord Northcliff'in "London Times" gazetesi, Prens Sixte de Bourbon-Parme, Kontes de Montebello, marki Boni de Castellana (Cizvit Generali Kont Ledoshovski ile akraba olu-

yordu) tarafından düzenlenmişti. Misyon başarısızlıkla sonuçlanınca proje de tamamen terkedilmişti. Buna rağmen Retinger diğer masonik misyonlarını başarı ile tamamlamıştır.

Lord Northcliff, *The Sunday Observer* ve *The Times* gazetelerinin sahibi olarak I. Dünya Savaşı'nın çıkması için her türlü propaganda ve ajitasyonu yapmıştır. I. Dünya Savaşı, İngiltere Kralı VII. Edward için Almanya ve Rusya'nın çökertilmesi ve İngiliz İmparatorluğu'nun büyümesi anlamını taşıyordu.

1909 Ekiminde Northcliff basınında sosyalist editör Robert Batchford'un savaşı teşvik eden yazıları çıkmaya başlamıştı.

1916 yılında İngiltere Başbakanı Asquith istifa edince, yerine Northcliff'in adamı savaş taraftarı, siyonist Lloyd George seçildi. Northcliff'in savaş çağrılarına "Daily Expres"ın sahibi Lord Beaverbrook da katılmıştı.

L. George, Northcliff'i Enformasyon ve Propaganda Bakanı olarak atadı. Savaşın başlangıcında İngiliz istihbaratına Retinger'in "özel siyasi ajanlık" yapmasını teklif eden de Lord Northcliff'di.

Şimdiye kadar "sağ bir profil" göstermiş olan Retinger için artık "sol bir profil" göstermenin tam zamanıydı.

Retinger aniden Fransa'yı terk ederek İspanya'da Barselona ve Fuentarabbia'ya gönüllü sürgüne gitti. Etrafında zamanının ünlü aristokrat sinarşistleri vardı.

Retinger, İspanya'da kısa bir süre geçirdikten sonra, Meksikalı politikacı ve işçi lideri Luis Negrete Morones ile beraber bir gemi ile Havana'ya doğru yola çıktı. Morones daha sonra onun patronu ve yeni sol-kanat kontrolörü olacaktır. Meksika'ya vardıklarında Morones, Retinger'i buradaki petrol şirketlerinin entrikalarına karıştırdı. Bu entrikalar sonunda Meksika petrol endüstrisi millileştirildi.

Morones, "Partido Laborista Mexicano"nın (1922) kurucusuydu ve daha sonra "Confederation Regional de Obrereos Mexicanos" un (CROM) da kurucusu olmuştur.

Retinger, 1919 ile 1936 arasındaki 17 yıl boyunca Meksika'ya 11 defa yolculuk yaptı. O, ayrıca "CROM Eylem Komitesi" adlı gizli bir örgüte de girmişti. Bu örgüt Ibero-Amerika'daki işçi federasyonlarının kurulmasına ön ayak olmuştur.

Meksika'da kısa bir müddet kalan Retinger Morones'le birlikte ABD'ye gitti. Retinger'in yanında hiçbir resmi evrak olmamasına rağmen, ABD Yüksek Mahkemesi Yargıcı Siyonist-Yahudi Felix Frankfurter ile buluştu. Frankfurter ona bir Polonya pasaportu temin etmişti.

1921 Noel'inde Meksika Başkanı General Obregon, Retinger'den perde arkasında Amerikalı yetkililerle petrol pazarlığına girmesini istedi. -Daha sonra FBI Genel Müdürü olacak olan-Amerikan Ticaret ve Endüstri Bakanı Herbert Hoover, uyuşmazlığa barışçı bir

özüm bulmak için Retinger’le görüşmeyi kabul etti ve ona Meksika’nın haklarının korunacağını söyledi.

Retinger, 1922 ile 1940 arasında “işçi sendikaları” adı altında gayri-resmi birçok uluslararası sınaşist grubun kurulmasına öncülük etti.

1924 yılında Latin Amerika’da ilk sendika kongresini toplayan odur. II. Dünya Savaşı sırasında o hem Meksika’yı, hem de Polonya’yı uluslararası sendikalar kongresinde temsil etmişti.

Retinger, Yahudi sendika lideri ve tanınmış bir siyonist olan Samuel Gompers, Hollandalı Edo Fimmen, İngiliz Ernie Bevin, Ben Smith, Ben Tillett ve Jimmy Thomas gibi ünlü sendikacılarla birlikte çalıştı.

Samuel Gompers “American Federation of Labor”un kurucularından biriydi ve AFL’nin başkanı olarak Versailles barış görüşmelerine katılmıştı. Milletler Cemiyeti’ne bağlı ILO (International Labor Organization)’nun kuruluşunda önemli bir rolü olmuştur.

Retinger Avrupa Birliği’ni Kuruyor

Retinger’in şahsi belgeleri onun bir misyonla Vatikan’a gönderildiğini ve Polonya Nasyonal Sosyalist Parti konseyine seçildiğini göstermektedir. Retinger’in gerçek amacı ise “Avrupa Birliği Hareketi”ni başlatmaktı.

1924’de Retinger İngiliz Sosyalist E. D. Morel’le birlikte (Benedetto Croce’nin desteğiyle) gizli bir

örgüt kurdu. Morel, İngiliz finansör Norman Angel tarafından finanse ediliyordu.

Morel aynı zamanda "Union of Democratic Control" (Demokratik Kontrol Birliği-UDC) adlı örgütü kurmuştu. Morel'in 1925 yılındaki ani ölümü ile birlikte Retinger organizasyonu dağıldı.

II. Dünya Savaşı'ndan az bir zaman önce Retinger Avrupa Birliği düşüncesini yeniden canlandırmaya uğraştı, fakat savaşın çıkması ile bunu ertelemek zorunda kaldı.

1943'de Retinger, İngiliz "Special Operations Executive" (S. O. E) başkanı General Colin Gubbins tarafından işgal altındaki Polonya'ya gönderildi.

Savaşın son dönemlerinde Retinger, Londra'da bulunan sürgündeki Polonya Hükümetine katıldı. Londra'da savaştan sonra kurulacak olan Avrupa Birliği'ni şekillendirmeye çalıştı.

"Orta Avrupa Federasyonu" adını taşıyacak olan bu birliğe Avusturya, Romanya, Polonya, Çekoslovakya, Macaristan ve Baltık devletlerinin katılması düşünülmüyordu. Fakat bu düşünce Yalta Antlaşmasının imzalanması ile mecburen rafa kaldırıldı.

Retinger'in Savaş Sonrası Faaliyetleri

Denis de Rougemont'a göre 8 Mayıs 1946'da Retinger Londra Chatham House'da Avrupa Birliği kampanyasını başlatmıştı. Birkaç gün sonra Belçika Başbakanı Paul van Zeland'ın işbirliği ile Brüksel'de "Avrupa Ekonomik İşbirliği" örgütü kuruldu.

Bu yeni örgütün üyeleri arasında Hollanda'dan P. Kersten, Fransa'dan Daniel Serruys, François Poncet, Gişcard d'Estaing ve Michel Debre, İtalya'dan Hugo La Malfa ve E. Falk, İngiltere'den Sir Harold Butler, Harold Macmillan, Peter Thorneycroft ve Edward Beddington-Behrens, ABD'den Averell Harriman ve Adolph Berle vardı.

Retinger günlüğünde bu örgütün sponsorları arasında ABD'nin İngiltere Büyükelçisi Avarell Harri-man, J. P Morgan şirketinden Leffingwell, Nelson ve David Rockefeller ve J. Foster Dulles'i saymaktadır.

Aynı tarihlerde başka Avrupa Birliği'ni savunan gruplar da ortaya çıktı. Örneğin; "L'Union Europeenne des Federalistes" Brugmans, Alexander Marc, Silva, Vorsin, Spinelli, Kogon, von Schenk ve Adler tarafından kurulmuştu. Ayrıca Robert Bichet'in kurduğu "Les Nouvelles Equippes Internationales" ve Andre Philip'in kurduğu "Avrupa Birleşik Devletleri Sosyalist Hareketi" muhtelif Avrupa ülkelerindeki Hristiyan Demokratların ve Sosyal Demokratların ilgisini çekmeye çalışıyordu. Bütün bu grupları kontrol eden ise başta "Birleşik Avrupa Hareketi"nin kurucusu Winston Churchill olmak üzere İngiliz istihbaratı idi.

Churchill 1946 yılında Zürih'te şöyle demişti; *"Avrupa Birleşik Devletleri'ni kurmamız gerekiyor"*

Winston Churchill hem Fabiancı sosyalistleri, hem de faşist Benito Mussolini'yi desteklemiş üst düzey sinarşistlerdendi.

Churchill 1930 yılında yazdığı bir denemede, “Avrupa’daki ulus devletlerin yıkılıp yerlerine devletlerüstü bir kuruluşun ikame edilmesi gerektiğini” yazmıştı.

Churchill “United Europe Movement”i (Birleşik Avrupa Hareketi-UEM) damadı Duncan Sandys ve Royal Institute of International Affairs’dan (RIIA) Lord Layton’un yardımıyla kurmuştu.

1948’de Churchill, “Hague Congress of Europe”da (Haag Avrupa Kongresi) onursal başkan seçilmişti. Avrupa Kongresinin resmi başkanı Hollanda Prensi Bernhard idi. Fakat perde arkasındaki yönetici Joseph Retinger idi.

Ayrıca Kont Coudenhove-Kalergi’nin 1923’de kurduğu Avrupa Parlamenterler Birliği’ni de unutmamak gerekir.

Retinger CIA Fonlarıyla Kongre Gruplarını Organize Ediyor

Rougemont’a göre “La Hague”de 7 Mayıs 1948’de açılan “Avrupa Kongresi” Retinger’in şahsi girişimleri sonucunda gerçekleşmişti.

Bu kongreye 20 ülkeden gelen 800 Avrupalı katılmıştı. Bunlar arasında geleceğin başbakan adayları, bakanlar, parlamenterler, yazarlar, Bertrand Russel, Salvador de Madariaga gibi filozoflar vardı.

Rougemont’a göre Retinger’in yönettiği Hague Kongresi’nde Avrupa Birliği’nin kurulması için ne gerekiyorsa yapılmıştı.

Avrupa Konseyi 9 ay sonra kurulmuştu. Bu arada Fransa ve Almanya arasında ortak bir pazar kurulması da kararlaştırılmıştı.

1949 yılında Avrupa Konseyi Antlaşmasına giden süreci başlatan da Retinger'di.

Rougemont'a göre finansal merkezlerle Avrupa parlamentoları arasında aracılık yapan anahtar kuruluş "Avrupa Konseyi" idi.

Retinger ve Duncan Sandys arasındaki yakın işbirliği sayesinde "Political Congress of Bruxelles", "Economic Congress of Westminster", "Social Congress of Rome" ve "Cultural Congress of Lausanne" gibi kongreler gerçekleştirildi.

Bütün bunları organize eden kuruluş, 1950 yılında Berlin'de kurulmuş olan "Congress for Cultural Freedom" (CCF) adlı sözde dünya çapında komünizmle mücadele etmek için kurulmuş bir örgüttü.

CCF bu konferansları düzenlemek için CIA'dan yüklü miktarlarda para alıyordu.

İngiliz Dış İstihbarat Servisi (MI6) ve CIA, sağcı Dünya Gençlik Meclisi'ni (World Assembly of Youth) finanse ediyordu.

Bu örgüt İngiltere muhafazakâr başbakanı Anthony Eden, eski başbakanlardan Clement Atlee, Viskont Chandos ve Lord Mountbatten'in karısı Edwina tarafından kurulmuştu.

Eski CIA mensubu J. Burkholder-Smith'in açıklamalarına bakılırsa, CIA'nın 10 no.lu bölümü MI6 ile beraber bütün bu cephe gruplarını yönetmekteydi.

The CIA and New Labor başlıklı raporda CCF ile Retinger arasındaki ilişki şu şekilde anlatılmaktaydı:

“1953 yılında CCF, MI6 ajanı C. M. Woodhouse ile İran’daki gizli ‘Ajax Operasyonu’na karışan (Bu operasyon İran’daki Muhammed Musaddık Hükümetini devirmeye yönelik CIA/MI6 ortak operasyonu idi) bir ajanın karşılaşmasını ayarladı.

O sıralar Woodhouse’in çıkardığı bir dergi tanınmış sosyalist yazarların yönetimindeydi.

CCF şebekesi büyüdüğü, İngiliz İşçi Partisi’nin birçok önde gelenini saflarına çekmeyi başardı.

1950’li yıllar boyunca İngiliz İşçi Partili Gaitskell ve sosyalist dostları güçlü bir ‘Birleşik Avrupa’ için yeni bir lider arayışına girdi. Bu lider Avrupa’yı birleştirecek ve batıyı bir Rus saldırısından koruyacaktı. Bununla ilgili ilk destek –bir zamanlar OSS’nin⁸⁸ başkanlığını yapmış olan– General Donovan, ABD Dışişleri Bakanı G. Marshall ve CIA başkanı Allen Dulles’den geldi.

Bu CIA tarafından fonlanan baskı grubu-yani Avrupa Hareketi-Gaitskell’in bir arkadaşı olan J. Retinger tarafından yönetiliyordu. Bu harekete Avrupa ve Amerika’nın tanınmış işadamları, aristokratları, askeri ve siyasi liderleri katılıyorlardı. Hareketin kurucuları arasında Hugh Gaitskell, Denis Healey, Unilever şirketinin başkanı ve Sir Robert Boothby bulunuyordu.”

88 II. Dünya Savaşı sırasında faaliyette bulunan ABD İstihbarat Servisi.

Retinger, Duncan Sandys ile beraber "Westminster European Center for English Culture" (CECE) ve Denis Rougement ile beraber merkezi Lozan'da bulunan "Centre Europeen de la Culture"un (CEC) kurucusudur.

Retinger, Harold Macmillan ve Sir Edward Baddington-Behrens ile beraber "Commission for the Nations of the East"i kurmuştur.

Retinger, Dulles ve Donovan'ın Yardımlarıyla "Birleşik Avrupa Komitesi"ni Kuruyor

29 Mart 1949'da Retinger "American Committee on a United Europe"yi (ACUE) Allen Dulles (CIA Direktörü) ve William "Wild Bild" Donovan'ın yardımıyla kurdu.

ACUE bu Avrupa projesi için 12 milyon dolar yatırmıştı.

Amerikan Askeri Hükümetini ikna ettikten sonra, 1948 Mayıs'ında Hague Kongresinde "Avrupa Hareketi"ni başlatan Retinger'di.

Ford, Carnegie ve Rockefeller vakıfları 1950'li yıllarda uluslararası sorunları etkilemeye başlamışlardı. Amerikan Bilderberg'ini organize edenler Ford Vakfının direktörü Shepard Stone, NSC (Ulusal Güvenlik Konseyi) üyesi George Bundy, ABD Başkanının Ulusal Güvenlik Danışmanı ve Savunma Bakanı Mc Namara ve Carnegie Vakfı Başkanı Joseph E. Johnson idi.

Bilderberg Toplantıları Kronolojisi

1954-İlk toplantı. Bilderberg Hotel, Oosterbeek, Hollanda, 29-31 Mayıs

1957 -St. Simond Adası Georgia/ABD 15-17 Şubat

Bu toplantıya katılan Amerikalı ve İngilizler:

- David Eisenhower, Chase Bank başkanı
- David Rockefeller
- Dean Acheson
- Sidney Weinberg
- Allen Dulles, CIA şefi
- General Alfred Grünther, NATO Başkomutanı
- General Lyman L. Lemnitzer
- Henry Luce, Life-Time yayıncılığın patronu
- Arthur H. Sulzberger, başta New York Times

olmak üzere birçok gazetenin sahibi

- Paul Nitze
- Georges Ball
- Arthur Dean
- Edward Heath
- M. Calaghan
- M. Healey (İngiltere)
- Kenneth Younger (Chatham House)
- M. Spaak
- M. Manseholt (Avrupa Ekonomik Komisyonu

Başkan Yardımcısı)

1958-Buxton, İngiltere, 13-15 Eylül

Katılanlar:

- M. Wilfrid Baumgartner-Banque de France eski guvernörü
- Fransa eski Maliye Bakanı Michel Debre (Yahudi)
- Jacques Rueff-ekonomist (Yahudi)

1959, Yeşilköy/İstanbul, Türkiye, 18-20 Eylül

1960-Burgenstock, İsviçre, 28-29 Mayıs

Katılanlar:

- Başkan: Prens Bernhard (Hollanda)
- Onursal Başkan: J. H. Retinger (İngiltere)
- Onursal Avrupa Genel Sekreteri: Van Des Seiges (Hollanda)
- Onursal Amerika Genel Sekreteri: Joseph S. Johnson (Carnegie Endowment for International Peace)
- Onursal Hazine Sorumlusu: Paul Rykens (Hollanda)
- Avrupa'dan Sorumlu Başkan Yrd.: Arnold Lamsign (Hollanda)

Avrupa-Amerika Organizasyonları Federasyonu Onursal Başkanı ve Bilderberg Grup'un Başkanı olarak Prens Bernhard'ın görevi dört Avrupa ülkesinden oluşacak federasyonu ABD ile bağlantı kurmaya zorlamaktı.

Fransız katılımcılar:

- Raymond Aron
- George Morizot
- Wilfrid Baumgartner
- Georges Brutelle
- Roger Duchet
- Maurice Faure
- Jean Vyau de la Garde
- Jean Letrouneau
- Robert Marjolin
- Andre Maurois
- Guy Mollet
- Antoine Partrat
- Jacques Prette
- Andre Puget
- Jacques Rueff
- Pierre Henri Teitgen
- George Villiers
- Andre Voison
- Henri Yrisson

1961, Saint Castin, Kanada, 21-23 Nisan

Katılanlar:

- Guillaume Guindey, Bank for International Settlements (BIS) direktörü
- Olivier Guichard

1962, Saltsjobaden, İsveç, 18-20 Mayıs

1963, Cannes, Fransa, 29-31 Mart

Katılanlar :

- Wilfrid Baumgartner
- Jacques Baumel
- Maurice Faure
- Rene Massigli
- Guy Mollet
- Pierre Pflimlin
- Antoine Pinay
- Rene Pleven
- George Villiers

1964, Williamsburg/Virginia ABD, 20-22 Mart

Katılanlar:

- Gaston Leferre
- Jacques Baumel
- Christian de la Malene
- Jean de Lipkowski
- Leon Boutbien
- Wilfrid Baumgartner
- Antoine Pinay

1965, Villa d'Este, İtalya, 2-4 Nisan

Katılanlar:

- Robert Andre
- Jacques Bauma
- Wilfrid Baumgartner
- Georges Brutelle

- Rene Clement-Cuzin
- François Croisieller
- Gaston Defferre
- Pierre Dreyfus
- Roger Duchet
- Maurice Faure
- Andre Fontaine
- Pierre Gallors
- Olivier Guishard
- J. Guillaume
- Guillaume Guindeg
- Comte Jean de la Garde
- Christian de la Malene
- Jean Letournean
- Jean de Lipkowski
- Robert Marjolin
- Rewne Massigli
- Andre Maurois
- Guy Mollet
- Georges Monzot
- Antoine Patrat
- Jacques Piette
- Antoine Pinay
- Georges Pompidou
- Andre Puget
- Jacques Rueff
- Rene Sewigent

- Pierre Henri Teitgen
- Pierre Uri
- Andre Voisin
- Henri Yrisson

1966, Wiesbaden, Almanya, 24-25 Mart

Bu toplantıda “NATO krizi” konuşuldu ve “çokuluslu bir nükleer güç” kurulması kararlaştırıldı. Bu güç, NATO Genel Sekreteri John M. Cloy (Chase Bank).ve Atlantik İttifakı Konseyi Başkanı Manlio Brosiso’nun emrinde olacaktı. Bu toplantıya ayrıca ABD Dışişleri Bakan Yardımcısı George Ball, Couve de Murville ve Edward Heath katılmıştı. Fransız delegasyonundan toplantıya katılanlar şunlardı:

- Wilfrid Baumgartner, Banque de France eski guvernörü
- Georges Villiers
- Rene Massigli
- Rene Pleven
- Pierre Pflimlin
- Maurice Faure
- Guy Mollet
- Antoine Pinay
- Jacques Baumel

1976, Cambridge, İngiltere.

Bu kronolojik listeye geçtiğimiz yıl (2009) Atina yakınlarındaki Vuliagmenide yapılan ve üç gün süren Bilderberg toplantısı ile son verelim.

Bu konferansa Türkiye'den ekonomiden sorumlu Başbakan Yardımcısı Ali Babacan, Koç Holding Yönetim Kurulu Başkanı Mustafa Koç, Akbank Yönetim Kurulu Başkanı Suzan Sabancı Dinçer, Borusan Holding CEO'su Agah Uğur ile Milliyet gazetesi yazarı Sami Kohen katıldı. Bu toplantının gündeminde küresel ekonomik krizle ilgili konular vardı.

2007 yılında yapılan Bilderberg Konferansı ise İstanbul'da gerçekleştirilmişti.

Mennevee, Ekim 1967 tarihli raporunun sonunda Bilderberg Grup ile Mont Pelerin Cemiyeti'nin 12 Eylül 1967'de Vichy'de gizlice bir toplantı yaptığından söz etmektedir.

Vichy'deki Mont Pelerin toplantısına katılanlar:

- Başbakan Friedrich Lutz
- Ludwig Erhart (Almanya eski Şansölyesi)
- Kamitz Reinhard (Avusturya)
- Prens Robert (Avusturya)
- Luigi Einaudi (İtalya)
- P. A. Harper
- Ralf Harris
- Arthur Seldon
- Henry Hazlitt (ABD)
- Rene Higonnet (Fransa)

- Enoch Powell (İngiltere)

Mennevee, Ludwig Erhart'ın de Gaulle'ün NATO'dan bağımsız nükleer politika geliştirmesine çok karşı olduğunu belirtmektedir.

Bilderberg Grup NATO'yu Nasıl Kontrol Ediyor?

İlk Bilderberg toplantısında (31 Mayıs 1954) "European Defense Community"nin (Avrupa Savunma Topluluğu) NATO'ya entegre edilmesi ve bunun siyasi, ekonomik ve askeri kararlar alabilen "bir merkezi örgüt olması" kararlaştırıldı.

NATO'nun 1949 yılında ABD, Kanada ve 14 Avrupa ülkesinin ittifakı ile kurulduğunu burada hatırlatmakta fayda görüyorum. Bu şekilde ABD tarihinde ilk defa Avrupa ülkeleri ile barış zamanında askeri, siyasi ve ekonomik bir ittifak kurulmuş oluyordu.

Amerikan halkı, NATO'nun Anglo-Amerikan siyasi çıkarlarına uygun olarak, Avrupa ülkelerini nükleer terör ve komünizm tehlikesini bahane ederek yönettiğinin farkında değildi. NATO, Amerika'daki Sinarşist Enternasyonalin üst düzey liderleri, yani Dulles kardeşler, Jesus Angleton, George Ball gibi insanlar tarafından yönetiliyordu.

NATO, Almanya, Fransa ve İspanya'daki savaş artığı eski faşistleri kullanarak dünyadaki en güçlü "anti-komünist güç" haline geldi.

Bilderberg Grup, NATO'nun nükleer politikasını şekillendiren öncü bir güçtü. Bu güç Fransa'nın de

Gaulle yönetiminde “bağımsız nükleer güç” politikasına şiddetle karşı çıkmıştı.

ABD’yi Avrupa’ya yaklaştırmaya çalışan Bilderberg Grubunun ilgilendiği tek şey, Batı Avrupa ülkeleri ve ABD arasındaki yanlış anlamaları ve şüpheleri ortadan kaldırmaktı.

1955 yılındaki Bilderberg toplantısında dört ana sorun ele alınmıştı.

Bunlardan birincisi Batılı müttefikler arasındaki “çıkar çatışması” idi. Nükleer silahlara sahip Amerika ile bu silahlara sahip olmayan, fakat sahip olmak isteyen Fransa arasında bir çatışma vardı.

İkinci olarak “yabancı ekonomik sorunları koordine etme” sorunu vardı.

Üçüncüsü Almanya’nın yeniden birleşmesi idi.

Dördüncü sorun ise, ABD ve diğer Avrupa ülkeleri arasında Çin ve Uzak Doğu konusunda görüş ayrılıkları bulunması idi.

Daha başından beri Bilderberg Grup, Fransa’yı Avrupa’da sorun yaratan tek ülke olarak görmeye başlamıştı. Bu sorunun nedenlerinden biri ise, Fransa’nın Cezayir’de sürdürmekte olduğu haksız ve kanlı savaşı. Ayrıca Fransa Almanya’nın birleşmesine de karşıydı.

Bilderberg Grup Doğu ve Batıdaki nükleer enerjiyi kontrol ve koordine etmek, ayrıca yeniden birleşme aşamasında Almanya’nın da kontrolünü elden bırakmak istemiyordu.

De Gaulle'ün NATO Memorandumu

Almanya Şansölyesi Conrad Adenauer'in "Columbey les Deux Eglises"den dönüşünden iki gün sonra, 17 Eylül 1958'de Charles De Gaulle hem ABD Başkanı Eisenhower'a, hem de İngiltere Başbakanı Harold Mc Millan'a NATO'nun yeniden yapılanması hakkında bir memorandum sundu. Memorandumda şunlar belirtilmişti:

1- Atlantik İttifakı konsepti ve onun potansiyel hareket alanı, siyasi ve stratejik gerçeklere uymamaktadır. İçinde yaşadığımız dünyada sadece Kuzey Atlantik bölgesi güvenliği ile sınırlı bir güvenlik anlayışı kabul edilemez. NATO'nun sınırlı güvenlik anlayışı ne Fransa'nın Afrika, Hint Okyanusu ve Pasifik'teki çıkarlarını, ne de ABD'nin buralardaki haklarını koruyacak nitelikte değildir.

Askeri gemi ve uçaklarımızın hareket alanı böyle bir dar sistemin içine sıkıştırılamaz.

ABD'nin tekelinde bulunan çok önemli silahların Avrupa'ya nakledilmesi çok uzun bir süre gerektirdiği için, ABD bütün isteklerinde haklı gibi görünmektedir.

Dünyanın savunması yalnızca Washington Hükümetinin kararına bırakılamaz. Bunun gerçeklere uymadığını kabul etmek zorundayız.

2- Fransa, NATO'nun halihazırdaki durumunun hür dünyanın ve özellikle kendi güvenlik şartlarına uygun olmadığını düşünmektedir.

Bu nedenle NATO yerine politik ve stratejik açıdan daha uygun yeni bir organizasyon ikame etmek ve bu organizasyona ABD, İngiltere ve Fransa'yı dahil etmek daha uygun olur.

Bu yeni organizasyon dünyanın güvenliği ile ilgili sorunlarda ortak bir karar alacak ve diğer yandan da nükleer silahları kullanmak gerektiği durumlarda, stratejik eylem planının sorumluluğunu üstlenecektir. Bu organizasyonun Kuzey ve Güney Kutbu, Pasifik ve Hint Okyanusu güvenlik sorunları ile ilgili alt kuruluşları olmalıdır.

3- Fransız Hükümeti böyle bir güvenlik organizasyonunun zaruri olduğunu düşünmekte ve bu nedenle NATO prosedürlerinin yeniden gözden geçirilmesini talep etmektedir.

4- Fransız Hükümeti bu memorandum'dan dolayı ortaya çıkabilecek sorunları ABD, İngiltere ve Fransa'nın ortaklaşa çözebileceklerine inanmaktadır."

De Gaulle 1958 yılına kadar stratejik pozisyonunu korumaya devam etti. Bilderberg Grup ise De Gaulle'ün Adenauer'in arkasından iş çevirdiği yalanını yaymaya başlamıştı.

İngilizler, Bilderberg'liler ve Amerikalıların nükleer silah tekeli kimseyle paylaşmaya niyetleri yoktu. Bu nedenle Bilderberg Grup De Gaulle'ün nükleer stratejisini sabote etmeye çalışmıştı.

De Gaulle'ün "memorandum"unun diplomatik bir sır olarak saklanması rağmen, Fransız hükümetinin

pozisyonu artık belliydi; Fransa NATO içinde “de facto” olarak üçüncü bir güç olarak ortaya çıkmıştı.

Bilderberg Grup De Gaulle’ü Devirmeye Teşebbüs Ediyor

De Gaulle, İngiltere’nin “Yeni Dünya Düzeni”ne güçlü bir biçimde karşı çıkmıştı. Bu nedenle Sinarşi Enternasyonal Mayıs 1968’de De Gaulle’e karşı öğrenci ayaklanmalarını başlattı.

De Gaulle’ün yürüttüğü ekonomi politika da Bilderberg’e ters geliyordu. Bu da onu devirmek için başka bir sebepti.

1958 yılındaki Fransız hükümet üyeleri incelendiğinde, Bilderberg Grup’un Gaulist hükümete sızdığı görülmektedir.

Hükümete sızan Bilderbergçilerin beş üyesi bakan seçilmişti ve kabine üyeleri arasında da adamları vardı. Bunlar; Georges Pompidou, Antoine Pinay, Olivier Guichard, Guy Mollet ve Pierre Pflimlin idi. Bilderbergci Başbakan Pompidou’nun yardımcısı Olivier Guichard bütün kabineyi kontrol ediyordu. Pierre Pflimlin, Guy Mollet ve Antoine Pinay devlet bakanlarıydı. Hükümetteki Bilderberg sızması yeterli değilmiş gibi, Rothschildler de Maliye Bakanı olarak Yahudi asıllı François-Bloch-Laine’in (François Fransa’daki Lazard Kardeşler’in çıkarlarını yöneten F. Bloch Laine’in oğluydu) atanması için ısrar etmeye başlamışlardı. Ayrıca Bloch Laine, Bilderberg üyesi A. Pinay’ın da tercihiydi.

Fakat de Gaulle Lazard Kardeşler çıkarlarının bir temsilcisini bakan olarak atamak istemiyordu.

Fransa'nın koruyucu ve yapıcı tavrı İngiltere'nin emperyalist dünya görüşü ile çelişmekteydi.

De Gaulle, "Avrupa Ortak Pazarı"nı savunmasına rağmen, İngilizler "Serbest Ticari Bölge" fikrinden vazgeçmiyorlardı.

6 Kasım 1958'de de Gaulle, Dışişleri Bakanı Maurice Couve de Murville'i Reginal Maudling ile önemli ekonomik konuları tartışmak üzere Londra'ya gönderdi. Bu olay de Gaulle'ün "Nükleer Memorandum"u yazmasından iki ay sonra gerçekleşmişti.

Avrupa "Serbest Ticaret Bölgesi" yerine Fransa'nın "Ortak Pazar Tarım Politikaları"nı desteklemesi ile, İngiltere'nin çıkarlarının önüne büyük bir set çekilmiş oldu. İngiliz Dışişleri Bakanı Selwyn Lloyd, *"Fransız-İngiliz ilişkileri Haziran 1940'dan bu yana en kritik aşamaya girmiştir"* diyordu.

De Gaulle'ün İngiliz Serbest Ticareti'nin önünü tıkaması yetmiyormuş gibi, 10 Kasım 1958'de SSCB Devlet Başkanı Nikita Kruşçef Moskova'da, Berlin'in statüsünün üç müttefik tarafından yeniden değerlendirilmesi gerektiğini açıklamıştı.

Berlinden yükselen stratejik gerginlik de Gaulle'ün üçlü NATO ittifakı içinde ne kadar önemli bir rol oynadığını gösteriyordu.

İki hafta sonra 26 Kasım'da, Charles de Gaulle yanında Couve de Murville ve Michel Debre olduğu halde Almanya'ya giderek dostu Konrad Adenauer'i

ziyaret etti. Adenauer için de de Gaulle her zaman NATO'nun üçüncü ortağı idi.

Fransa'nın NATO'nun stratejik geleceği açısından oynadığı önemli siyasi, ekonomik ve stratejik bir rolü vardı.

Adenauer, Fransızlarla birlikte İngiliz "Serbest Ticaret Bölgesi"ne karşıydı. Bu nedenle anglofil ve Bilderbergçi Alman Büyükelçisi L. Ehrhard bile buna karşı olduğunu açıklamıştı.

DeGaulle etkili bir şekilde "Avrupa Ortak Pazarı" düşüncesinin arkasında duruyor ve İngiltere'nin "Serbest Ticari Bölge" adıyla yürütmek istediği emperyalist politikaya karşı çıkıyordu.

Bilderberg'in Globalist "Yeni Dünya Düzeni"

1954-58 arasında yapılan Bilderberg toplantılarında Amerikan ve Avrupa oligarşileri arasındaki düşünce farklılıkları giderilmeye çalışılmış ve asıl amaç olan "dünya enerji kaynaklarının yağmalanması" üzerinde yoğunlaşmaya çalışılmıştır.

Bilderberg'in misyonu Orta Çağ metodlarını güncelleştirerek, yeni bir Anglo-Amerikan-Siyon İmparatorluğu kurmaktır.

Aslında bütün Bilderberg toplantılarının ana amacı, Avrupa ve Amerika'da sınırsız bir aristokrasi yaratmaktır. Bu Aristokrasi siyasi, ekonomik ve stratejik olarak dünyayı nasıl yöneteceği konusunda bir anlaşmaya varmak üzere toplanıyordu.

NATO ittifakı, Bilderberg'in operasyon ve yıkıcı işlemler için kullandığı bir üs'tü.

Bu üs onlara “devamlı savaş” ve “nükleer şantaj” politikalarını sürdürme fırsatını veriyordu.

Aşağıdaki listede Bilderberg konferanslarında neler görüşüldüğü hakkında kısa bilgiler vereceğim:

1954-Oosterbeek, Hollanda

- Komünizme ve Sovyetler Birliği'ne karşı tavır alma
- Bağımsız bölgelere ve denizaşırı ülke halklarına karşı tavır alma
- Ekonomi politikaları ve sorunları
- Avrupa entegrasyonu ve Avrupa Savunma Topluluğu

1955-Barbizon, Fransa

- Batı Avrupa-ABD ilişkilerinin gözden geçirilmesi
- Komünist sızmalara karşı tedbir alınması
- Bağımsız halkların politik, ideolojik ve ekonomik görünüşü

1955-Garmisch-Partenkirchen, Almanya

- NATO'nun ikinci maddesi
- Atom enerjisinin politik ve stratejik amaçlarla kullanımı
- Her iki Almanya'nın yeniden birleşmesi
- Avrupa'nın birleşmesi
- Atom enerjisinin endüstriyel kullanımı

- Ekonomik sorunlar

1956-Fredensborg, Danimarka

- Birleşmiş Milletler'deki batı-aleyhtarı bloklaşmanın nedenleri

- Asya ve Batı ilişkilerinde sömürgecilik aleyhtarlığı
- Batı'nın Çin'e karşı ortak tutumu
- Asya ülkelerindeki komünist etkiler
- Batı Asya'nın ekonomik ihtiyaçları nasıl karşılanabilir?

1957-Fiuggi, İtalya

- Batı güvenliği: Modern silahlar ve silahsızlanma
- Mevcut siyasi ve ekonomik mekanizmaların yeterliliği

1958-Buxton, İngiltere

- NATO savunmasının geleceği
- Batı ekonomik işbirliği
- Batının Sovyet Rusya ve komünizme yaklaşımı

1959-Yeşilköy, Türkiye

- Batı politikasında birlik ve bölünme

1960-Burgenstock, İsviçre

- Konferansın başarısızlığa uğramasından sonra dünyanın durumu
- Batıdaki yeni politik ve ekonomik gelişmeler

1961-St. Castin, Kanada

- Batı'da yeni bir tip liderlik
- Avrupa ve ABD arasındaki ekonomik güç dengelerindeki değişim

1962-Saltsjöbaden, İsveç

- Atlantik topluluğu ve ABD
- Atlantik topluluğu ve müstakbel gelişmeler

1963-Cannes, Fransa

- Güncel uluslararası gelişmelerdeki güçler dengesi
- ABD, Avrupa ve İngiltere arasındaki ticari ilişkiler
- Batı ve Gelişmekte olan ülkeler arasındaki ticari ilişkiler

1964-Williamsburg, ABD

- Komünist dünya ile Batı İttifakı arasındaki gözle görülen değişiklikler
- SSCB'deki değişiklikler
- Batıdaki son askeri, politik ve ekonomik değişiklikler

1965- Villa d'Este, İtalya

- Batıdaki parasal işbirliği
- Atlantik İttifakının durumu

1966-Wiesbaden, Almanya

- NATO'nun yeniden organizasyonu üstüne

- Kuzey ve Güney arasındaki ekonomik ilişkilerin geleceği

1967-Cambridge, İngiltere

- Gelişen dünyada Atlantik İşbirliği
- Amerika ve Avrupa arasındaki teknolojik açık

1968-Mont-Tremblent, Kanada

- Batı ve komünist ülkeler arasındaki ilişkiler
- İşlerin uluslararası bir duruma getirilmesi

1969-Marienlyst, Danimarka

- Batı toplumundaki dengesiz unsurlar
- Batı ve SSCB arasında Doğu Avrupa ile ilgili çatışan görüşler.

1970-Bad Ragaz, İsviçre

- Batı'daki üniversitelerin geleceği
- Dış politikadaki öncelikler

1971-Woodstock, ABD

- Sosyal dengesizliklerle ilgili güncel sorunlar ve iş
- Amerika'nın dünyada değişen rolü ve sonuçları

1972-Knokke, Belçika

- Batı toplumunun, komünist olmayan sanayileşmiş ülkelerle olan ilişkisi

- Uzak Doğu'daki değişen güç dengesi ve Batı güvenliği üzerindeki etkileri

1973-Saltsjöbaden, İsveç

- Avrupa-Amerika ilişkileri ve Avrupa enerji politikası

- Avrupa Güvenlik Konferansı'nda fikir ayrılığı beklentileri

1974-Megeve, Fransa

- Atlantik dünyası için beklentiler

1975-Çeşme, Türkiye

- Enflasyon: ekonomik, sosyal ve politik etkileri

- Arap-İsrail çatışması ve NATO üzerindeki etkileri

1976-Bu yıl konferans yapılmadı.

1977-Torquay, İngiltere

- Batılı demokrasilerde karma ekonomilerin geleceği

- Üçüncü dünyanın Yeni Dünya Düzeni için yapılanma talebi

1978-Princeton, ABD

- Batı savunması ve siyasi sorunları

- Batı'nın üretim ve ticaret yapısını değiştirmesinin sonuçları

1979-Baden, Avusturya

- Günümüz parasal durumu ve Dünya işbirliği açısından sonuçları

- Orta Doğu ve Afrika'daki huzursuzlukların Batı üzerindeki etkileri

1980-Aachen, Almanya

- Amerika ve Avrupa: Geçmiş, günümüz ve geleceği

1981-Burgenstock, İsviçre

- 1980'lerde Batı'nın Sovyetler Birliği politikası

- Batılı politikaların etkili koordinasyonuna engel olan şeyler

- Batılı ekonomiler kendilerine nasıl çekidüzen verebilir?

1982-Sandefjord, Norveç

- NATO içindeki muhtelif eğilimler ve politikalar

- Silahların kontrolü ne getirebilir?

- Orta Doğu: Günümüzdeki sorunlar

- Ekonomik sorunlar: Dogmalar ve gerçekler

1985-Arrowood, ABD

- Batı geliştirmekte olan ülkelerle nasıl anlaşabilir?

36. BÖLÜM

ULUSLARIN EGEMENLİKLERİNİN ORTADAN KALDIRILMASI

Bilderberg Grup'un global ekonomi anlayışı 26-28 Nisan 1968 tarihleri arasında yapılan Mont Tremblant/Kanada'da George Ball tarafından verilen "Internationalization of Business" (İş Yaşamının Beynelmilleştirilmesi) adlı konferansta açıklanmıştır.

Ball, yeni Amerikan globalizasyon politikasının ne olduğunu ve Sinarşist Enternasyonalın Yeni Dünya Düzeni'nin nasıl şekilleneceğini çok açık ve net bir şekilde ortaya koymuştu. Bu politikaya "denationalization" (ulusçuluktan arındırma, ulusal yapıyı yok etme) deniyordu.

George Ball, Bilderberg Grup yönetim komitesi üyesi ve Lehman Brothers ve Kuhn Loeb Inc. Bankacılık yönetim kurulu başkanıydı.

Özetle, Ball küresel şirketlerin "yeni sömürgeci dünya ekonomik düzenini" açıklamış ve bunun başarısı için her türlü engelin ortadan kaldırılması gerektiğini söylemişti.

Ball'a göre en önemli şey, "ulus devletlerin arkaik siyasi yapısının" ortadan kaldırılmasıydı.

37. BÖLÜM

MASONLUK VE AVRUPA BİRLİĞİ

Masonluk dünya görüşü olarak Yahudi Kabalası'nı benimsediğine göre, bunun meyveleri de doğal olarak Yahudi olacaktır. Masonluk, siyonizmin elinde bir güç aleti olarak kullanılmış ve kullanılmaya da devam edecektir. Masonluğun görünürdeki siyasi hedefleri nelerdir? Önce “Avrupa Birliği”, sonra merkezi Kudüs olan bir “Dünya Devleti”nin kurulmasıdır. Peki bunlar ilk defa 21. yüzyılda mı ortaya çıkmıştır?

Daha önce de belirttiğim gibi, Avrupa Birliği düşüncesi daha 1920'li yıllarda ortaya atılmıştı. “Pan-Europa” (Avrupa Birliği) düşüncesini ilk defa ortaya atan şahıs Kont Richard Nikolaus Coudenhove-Kalergi'dir.⁸⁹

Kalergi'nin babası Kont Heinrich Coudenhove-Kalergi Yahudi kanı taşıyordu. Annesi ise 1894 Tokyo doğumlu bir Japondü. Kalergi, Ida Roland adlı bir Yahudi sinema oyuncusu ile evlenmişti. 1922'de

89 Kalergi'nin Avrupa Birliği planları için 5. Bölüme bakınız.

Viyanada “Humanitas” ve “Mozart” localarına inisiye olmuştu.

Coudenhove-Kalergi bu locaların yardımıyla Avrupa Birliği’ni kurdu. Birliğin merkezi Viyana idi. Birliğin Alman grubunun başında Sosyal Demokrat Parti Meclis Başkanı Loebe ve Avusturya grubunun başında da Avusturya Başbakanı (Cizvit Tarikatı üyesi) Dr. Seipel bulunuyordu.

“Paneuropa” adlı gazetenin yayınlanması işini Yahudi Rosenbaum’un başında bulunduğu “Gesellschaft für graphische Industrie” üstlendi.

Amerikan locaları da “Pan-Europa” birliğine yardım etmek için “yardım komitesi” kurdular. Bu yardım komitesi içinde çok miktarda Yahudi vardı. Bunlar içinde Amerikan Büyükelçisi Strauss ve banker Felix Warburg göze çarpıyordu.

Fransız mason üstadı Herriot da Sorbonne Üniversitesi’nde “Pan-Europa” üzerine konferanslar vermeye başlamıştı.

Viyanada yayınlanan mason gazetesi *Wiener Freimaurerzeitung* 1923 tarihli sayısında (Nr. 9/10) şöyle yazıyordu:

“Büyük Loca ve ona bağlı locaların bu seneki programları oldukça yoğundu. Bütün localar ortak bir konu üzerine yoğunlaşmışlardı; bu Kalergi biraderin ‘Uluslarüstü Kilise’ ile ilgili açıklamalarıydı.

Büyük Üstad biraderin daveti üzerine Kalergi birader konser salonunu dolduran biraderlere dü-

şüncelerini açıkladı ve sonunda ayakta alkışlandı. Bu toplantıyı düzenleyen Büyük Loca biraderleri bu tip toplantıların devam edeceğini belirttiler.”

Bu toplantıya katılanlardan 33. dereceden mason birader Dr. Konrad Lerich *Der Tempel der Freimaurerei* (Masonluk Tapınağı) adlı kitabının 33. sayfasında şunları açıklıyordu:

“Burada Avrupa Birliği hareketini başlatmak için gereken adımların atılması kararlaştırıldı. Bu hareketin başarıya ulaşması için onun gizlilik ve disiplin içinde yürütülmesi gerekmektedir. Pan-Avrupa düşüncesi ilk defa Fransız Süprem Konseyine bağlı ‘Mozart’ locasında ortaya atılmıştır. Bu hareketi başlatan Kont Kalergi de yüksek dereceli bir biraderdir. Pan-Avrupa hareketinin sembolü haç da Gül-Haç sembolünden alınmıştır.”

II. Pan-Avrupa Kongresi, 1927 yılında Yahudi bir kadınla evli olan Alman Dışişleri Bakanı Dr. Stresemann tarafından açılmıştı.

Stresemann’a göre Pan-Avrupa ekonomik planları şöyleydi:

1- Avrupa endüstrisinin rasyonelleştirilmesi ve kartelleştirilmesi (yani milli ekonominin çözülmesi. Burada düşünülen şey, Alman kömür ve çelik endüstrisi ile ilgiliydi).

2- Avrupa tarım alanlarının uluslararası sermayeye açılması (Alman köylüsünün uluslararası Yahudi sermayesine teslim edilmesi).

3- Avrupa'nın endüstrileşmiş ülkelerindeki işsizlerin zengin, sağlıklı ve düşük işgücüne sahip Güney Amerika ülkelerine gönderilmesi (Alman işçisi, ailesinden, vatanından koparılıp, vatansız bir duruma düşürülmek isteniyordu).

Fransız mason birader Briand, Paris'teki Büyük Locanın Eylül 1933 tarihli oturumunda "Avrupa Birleşik Devletleri"nin kurulmasını istemişti.

Coudenhove-Kalergi, *Wiener Freimaurer-Zeitung* (Nr. 9/10, 1923) ve *Praktischer Idealismus* adlı kitabında (1925) şunları savunuyordu:

"Geleceğin (Avrupalı) insanı bir melez olacaktır. Birleşik bir Avrupa'nın geleceğinde Avrupalı-Avrasyalizenci ırk karışımı ve çok ırklı kişilikler olacaktır. Bu melez ırkı Yahudiler yönetecektir, çünkü onlar Avrupa'nın yeni düşünce aristokrasisini oluşturmaktadırlar."

"Avrupa Birliği" düşüncesini destekleyenler arasında Georg Bernhard, Arthur Holitscher, Leopold Jessner, Georg Kaiser, Emil Ludwig (Cohn), Jacob Wasserman ve Heinrich ve Thomas Mann gibi ünlü Yahudi yazarlar bulunuyordu.

Avrupa Birliği için tek bir lisan da düşünülmüştü. 30. 8. 1913 tarihinde Bern'de (İsviçre) kurulan masonik "Weltbund" (Dünya Birliği), Rus Yahudisi

Lazarus Zamenhof'un yeni bir lisan (Esperanto) geliştirdiğini duyurmuştu.

Yahudi Emil Abraham ("Bne-Brith-Mitteilungen aus Österreich, Jahrgang 26, Heft : 8, vom Oktober 1926, S. 213) Yahudi masonlarının gizli örgütü olan "B'nai Brith" dergisinde şunları yazıyordu:

"Pan-Avrupa biz Yahudilere yeteneklerimizi özgürce geliştirme ve sergileme, toplumdaki diğer insanlara da Yahudilerin zihinsel ve ahlaki yüksek kalitelerini tanıtmaya fırsatını verecektir."

Aslında Pan-Avrupa uluslararası tekellerin lehine ulusal ekonomilerin çökertilmesi ve milli kültür yerine Yahudiliğin Talmud kültürünün ikame edilmesi, Avrupalı milletlerin ırk ve etnik kimliklerinin yok edilerek yerine Avrupa'ya yabancı melez bir kültürün yerleştirilmesi anlamına geliyordu. Pan-Avrupa tek kelime ile Yahudi egemenliği anlamına geliyordu.⁹⁰ Fakat Yahudilik için Pan-Avrupa son hedef değildi.

Mason dergisi "Revue maçonniqne" (1908, S. 137) bu konuda şunları söylüyordu:

"Biz insanlığın çıkarlarını ve Avrupa halklarının kardeşliği idealini savunuyoruz. 'Birleşik Avrupa Devletleri' içinde sınırların kaldırılmasını ve 'Genel bir Cumhuriyet'in kurulmasını isteyen ilk bizlerdik."

İspanyol masonu Lozano birader Roma'daki Dünya Kongresinde (1914) şunları söylüyordu:

90 Kaynak: *Das politische Gesicht der Freimaurerei*, von Heinrich Blume, Braunschweig, 1937.

“Biz, dünyadaki bütün sınırların kaldırılmasını ve ‘Dünya Cumhuriyeti’nin kurulmasını istiyoruz. Biz tek bir yasa tanıyoruz o da; Büyük Fransız Devrimi’nin bizlere vermiş olduğu ‘İnsan Hakları’dır.”

1925 yılında “Grand Orient” locası başkanı şunları söylemişti:

“Fransız Masonluğunun bir çocuğu olan Fransız Cumhuriyeti, geleceğin ‘Dünya Cumhuriyeti’ne de hazır olmalıdır.”

Bütün bu masonik itiraflardan örgütün tek bir nihai hedefi olduğunu görüyoruz, o da; “Dünya Cumhuriyeti”dir (Dünya Hükümeti). Fakat bu hedefe ulaşmak sanıldığı gibi kolay değildi. Avrupa milletleri Avrasya-Zenci melezi bir ırkın içinde erimeye hazır değildi.

Bu nedenle bir “Dünya Cumhuriyet”i barış yoluyla değil, ancak kan, savaş ve ölümlerle kurulabilirdi. Bunun için de gerekli olan tek şey, bir “Dünya İhtilali”ydi.

Fransa Büyük Locası 1922 yılında çıkardığı bir bültende şöyle diyordu:

“Masonluk bu büyük devrim için, yani ‘Dünya Devrimi’ için gerekli şartları oluşturmalıdır.”

16-17 Temmuz 1889’da yapılan Uluslararası Mason Kongresinde Fransız “Grand Orient” locası şunları açıklamıştı:

“1789 Devrimini hazırlamış olan Masonların görevi daha tamamlanmamıştır. Bu devrim devam ettirilmelidir. Kamuoyu bizi buna zorlamaktadır.”

“Dünya Cumhuriyeti” ve “Dünya İhtilali” Moskova’da yapılan Komintern (Komünist Enternasyonal) kongresinde de ele alınmıştı ve Bolşevizmin ana hedefleri arasındaydı.

Bu nedenle 1935 yılında Yahudi Karl Radek⁹¹ (Fransız “Grand Orient” locası üyesiydi). Rusya’da mason localarını yeniden açmakla görevlendirilmişti.

Bu locaların açılması sonucunda Moskova Paktı’na uyumlu Fransız ve Çekoslovakya politikaları ortaya çıktı. Yine bu sayede –Stalin gibi– bir banka soyguncusu olan Yahudi Finkelstein, Litvinov adıyla “Milletler Cemiyeti” başkanı oldu.

Macaristan’da Horthy Hükümeti tarafından mason localarının kapatılmasından sonra, masonik belgelere el kondu. Barosay Adorjan bu masonik belgeleri bir kitapta topladı. Kitabın 75. sayfasında şunlar yazıyordu:

“Nihai hedefimiz, kozmopolitizm, ateizm ve Komünizm’dir.”

Aynı kaynaktan şunları da okuyoruz:

“Sosyal-Komünist Parti ile temaslarımızı sıklaştırmalıyız. Çünkü onların hedefi, masonik devrimi perdelemeye yarayacaktır. Macar Masonluğu bütün devrimci örgütlerle bağlantı kurmalı ve Dünya Proleteryası ile aynı amaçlar için mücadele verdiğini açıklamalıdır.”

91 Karl Radek hakkında daha fazla bilgi edinmek için bakınız, Turgut Gülsan, *Dünyanın Gizli Tarihi-2* (S. 345).

38. BÖLÜM

NAZİLERİN GÜNEY AMERİKA'YA KAÇIŞINA CIA MI YARDIMCI OLDU?

Sinarşi Enternasyonal, II. Dünya Savaşı sırasında Hitler'in "Operation Dynamo" ile (Haziran 1940) İngiliz ordusunu yok etmesini engellemiştir. Sinarşi 1945'den sonra bazı Nazi generallerinin "Die Spinne" (Örümcek) örgütü yardımıyla Güney Amerika'ya kaçmalarını sağladı. "Die Spinne" Otto Skorzeny⁹² tarafından yönetiliyordu.

92 Otto Skorzeny (1908-1975): II. Dünya Savaşı sırasında Waffen-SS birliklerinde albaylığa kadar yükselmiş zamanının en ünlü Alman komando lideridir. Doğu cephesinde savaştıktan sonra, İtalyan faşist lideri B. Mussolini'yi hapsedildiği dağ otelinden ustalıkla bir komando operasyonu ile kurtarmıştır. Savaşın kaybedildiğini anlayınca cephe gerisinde gerilla savaşı veren paramiliter "Wehrwolf" (Savunma Kurdu) örgütünü kurarak; Batılı müttefiklere zor anlar yaşatmıştır.

Yine savaştan sonra üst düzey Alman subayları ve parti yetkililerinin ODESSA şebekesi vasıtasıyla Güney Amerika'ya kaçmalarına yardımcı olmuştur.

Franco İspanya'sına sığınan Skorzeny buradan Güney Amerika'daki faşist rejimlere ve hareketlere yardımcı olmuş ve 1970'de "Paladin Grubu"nu kurduktan sonra Temmuz 1975'de ölmüştür.

Savaş öncesi:

Otto Skorzeny Viyana'da orta sınıf bir Avusturyalı ailenin çocuğu olarak dünyaya gelmiştir. Çok iyi derecede Fransızcası ve

Savaş sonrası Almanyasında bazı Nazi generallerinin Oberkammergau'da toplanması ve Komünizme karşı "Özel Güçler" in (NATO-Gladio) oluşturulması aslında bir kamuflejden ibaretti.

Asıl amaç, Sinarşist Enternasyonalin dünya çapında rövanşist bir güç haline gelmesi ve Roma İmparatorluğu ideolojisinin restore edilmesiydi.

Merkezi ABD'de olan bu güç (NATO-Gladio) dünyada iki cepheli bir savaşı (yani sözde Hürdünya ile SSCB arasında) sürdürmekle görevliydi.

11 Eylül 2001'deki (New York) ve 11 Mart 2004'teki (Madrid) "El-Kaide" etiketli terör saldırıları Sinarşist bir gücün hem ABD'yi, hem de bütün dünyayı nasıl teslim aldığının çok açık bir göstergesiydi.

Sinarşist Enternasyonal, Otto Skorzeny ve onu II. Dünya Savaşı'ndan sonra kullanan Dulles Kardeşlerin düşüncelerini anlamak güç bir iş değildir.

Onlara göre dünyanın normal düzeni devamlı savaş haliydi.

İngilizcesi vardı. 1931 yılında Avusturya Nasyonal Sosyalist Partisine ve partinin askeri kanadı olan SA'lara katıldı.

Katıldığı bazı önemli operasyonlar:

Meşe Operasyonu: İtalyan faşist lideri Benito Mussolini'yi hapsedildiği yerden kaçırmıştır.

Unternehmen Rösselsprung: Yugoslav partizanlarının başkanı J. Broz Tito'yu canlı olarak yakalama teşebbüsü. (Başarısızlıkla sonuçlanmıştır)

Unternehmen Panzerfaust: Macaristan'da Amiral Miklos Horthy'in oğlunun kaçırarak, iktidara Alman yanlısı Ferenc Salasi'nin gelmesini sağlamıştır.

Barış bu başarılı sürecin engellenmesi ve kesintiye uğraması anlamına geliyordu.

Dünyadaki kısa barış dönemleri ancak iş dünya-sının başka türlü egemenliğine yaramıştır.

II. Dünya Savaşı, Almanya, Fransa, İngiltere ve Amerika'daki sınırsız bankerlerin, yani H. Schacht, Andre Meyer (Lazard Kardeşler), Montague Norman (Bank of England), J. P. Morgan, Harriman ve Dulles Kardeşler'in (ABD) ulus devletleri ortadan kaldırması için çıkarılmıştı.

Maison Rouge Oteli Toplantısı

10 Ağustos 1944'te, müttefiklerin Normandiya çıkarmasından 2 ay, Adolf Hitler'e yapılan başarısız suikast teşebbüsünden yaklaşık bir ay sonra, Nazi işgalindeki Fransa/Strasbourg'daki Maison Rouge Oteli'nde üst düzey Nazi bürokratlar savaş sonrası Nazi Aparatını nasıl kurtaracaklarını tartışıyorlardı.

Bu toplantı, Nazi Parti Şansölyesi ve Hitler'in halefi Martin Bormann tarafından organize edilmişti.

Bormann şahsen konferansa katılamamıştı ama, yerine temsilcisi Waffen-SS Tümgeneralı ve Herm-sdorff & Schomburg endüstri şirketi direktörü Dr. Friedrich Scheidl'i yollamıştı.

Scheid, Albert Speer'in Silah ve Mühimmat Bakanlığında önemli bir mevkiye sahipti.

1942 yılının sonunda I. G. Farben şirketinden Dr. Walther Schieber (Mühimmat Sevk Ofisi Başkanı)

onu Nazi silah endüstrisinin en önemli branşı olan “Endüstriyel Bağımsızlık” Ofisinin başına getirdi.

Toplantıdan önce Bormann Dr. Schied’a, *“Bu toplantıda savaş sonrası Almanyasının geleceği belirlenecek... Alman endüstrisi bu savaşı kazanamayacağımızı anlamalı ve savaş sonrası Alman ekonomisinin yeniden canlanması için gereken bütün önlemleri almalıdır”* demişti.

Dr. Scheid toplantıya katılanlara şöyle bir açıklama yapmıştı:

“Almanya Fransa’daki savaşı kaybetmiştir. Şimdi en önemli sorun Siegfried Hattı’nın savunulmasıdır. Bugünden itibaren Alman endüstrisi savaş sonrasına hazırlanmalı ve her sanayi firması yabancı firmalarla yeni temaslar ve ittifaklar kurmalıdır. Bu girişimler bireysel olarak yapılmalı ve asla şüphe çekmemelidir. Parti ve III. Reich her firmanın arkasındadır. Savaştan sonra gereken büyük miktarda paralar yabancı ülkelere borç alınabilir. Bildiğiniz gibi paslanmaz çelik patenti Chemical Foundation Inc. NY ve Krupp firmasının ortak malıdır. Ayrıca Zeiss, Leica, Hamburg-Amerika gibi yurt dışında Alman çıkarlarını koruyan tipik firmalarımız var.”

Bu toplantıya şu firma temsilcileri katılmıştı: Krupp’u temsilen Dr. Kaspar, Röchling’i temsilen Röchling, Messerschmitt’i temsilen Dr. Kopp, Büssing’i temsilen Dr. Ruhe vb.

Ayrıca Posen’deki Endüstriyel Tetkik Kurulu Başkanı yüzbaşı Dornbach ve Paris’teki Alman

Donanma Bakanlığından bir subay olan Dr. Meyer de bu toplantıya katılanlar arasındaydı.

Toplantıda yurtdışına SS vasıtasıyla kaçırılacak olan büyük miktarda sermayenin İspanya, Arjantin, Portekiz, İsveç, Türkiye ve İsviçre’de yoğunlaştırılması kararlaştırıldı. Yurt dışına kaçırılacak olan bu sermaye operasyonuna “Kartal Uçuşu Operasyonu” kod adı verildi.

Bu muazzam Alman sermayesinin yurt dışına transfer edilmesi görevi Albay Otto Skorzeny (o da bu toplantıya katılanlar arasındaydı) ve Reichsbank eski başkanı ve Ekonomi Bakanı Schacht’a verilmişti.

II. Dünya Savaşı Sonrası Amerikan İstihbarat Servisinin Nazi Şebekesi ile Bağlantısı

Maison Rouge Oteli toplantısı aslında gizli bir Alman planı değildi.

Strasburg toplantısı, Uluslararası Sinarşist finansörlerin, Allen ve J. Foster Dulles gibi Anglo-Amerikan sinarşist operatörlerin “olur”u ile gerçekleşmişti. Dulles kardeşler uzun bir zamandan beri Alman dostları ile “ayrı bir barış” imzalamak peşindeydi.

Hitler’i iktidara taşıyan İngiliz, Amerikan, İsviçreli sinarşist finansörler ve kartel patronları Hitler’i Sovyetler Birliği’ne saldırttıktan sonra, onu da ortadan kaldırmayı planlamışlardı. Ancak Alman bankacılık ve kartel elitlerinin altyapısı zarar görmemeliydi. Bunun için M. Bormann vasıtasıyla Nazi “fare yolları”nı yarattılar.

1933'te Hitler'i iktidara taşıyan ve Nazi yandaşı gibi görünen bu uluslararası finansörler, aynı yıl ABD'de Roosevelt'in seçilmesine de karşı çıkmışlar ve 1934'de bir askeri hükümet darbesi ile onu devirmeyi planlamışlardı. Bu darbe teşebbüsü de Du Ponts, General Motors ve Morgan Bankası tarafından finanse edilmişti. Darbe teşebbüsünü açıklayan General Smedley Butler bir Roosevelt muhalifi olarak Nazilerle çalışmaya devam etmişti. Butler gibi düşünen Amerikalı Generaller Nazilerin hemen Sovyetler Birliği'ne saldırmasını bekliyorlardı.

Fakat Hitler önce batıya saldırarak, onları büyük bir hayal kırıklığına uğratmıştı.

Churchill'in İngiliz İmparatorluğunu korumak için ABD ile ittifaka yönelmesinin ardından, bu finansörler de Roosevelt'in savaşı kazanması için çalışmaya başlamışlardı.

Fakat bu geçici bir ittifaktı, Sinarşi savaş boyunca Roosevelt'e muhalefeti devam ettirmişti.

1940 tarihli bir Amerikan istihbarat belgesine göre;
"Sinarşi ve Worms Bankacılık grubu bütün endüstrinin kontrolünü uluslararası finans ve endüstrinin emrine vermek için var gücü ile çalışmıştı. Bu grup, bir Alman-Fransız endüstri bloğu yaratmak ve savaş sonrası bu bloğa Anglosakson endüstrisini de katmaya uğraşıyordu. Grup'un Almanya politikası ise Hitler'i, Göbbels'i ve Himmler'i tasfiye ederek yerlerine Anglo-Fransız-Alman ekonomik bloğunu yerleştirmektir."

4-7 Haziran 1942'de Amerika Japon İmparatorluk Donanmasını Midway'de ağır bir yenilgiye uğratmasından bir süre önce, Sovyetler de Stalingrad savaşında (3 Şubat 1942) Nazileri ağır bir yenilgiye uğratmışlardı.

Bormann, müttefiki I. G. Farben ve onların Anglo-Amerikan kartel ortakları için Hitler'in savaşı kaybettiği artık çok açık bir biçimde belli olmuştu.

Onlar Hitler'in içinde olmadığı global finansal ve faşist bir düzenin nasıl kurulabileceği konusunda planlar yapmaya başlamışlardı.

1943'de Bormann Nazi altınlarını Franco İspanyası yardımıyla Arjantin'e transfer etmeye başladı. Maison Rouge Oteli'nde yapılan toplantıdan sonra bu transfer işlemleri bir hız kazanmaya başladı.

Roosevelt'in 12 Nisan 1945'teki ölümünün ardından, ABD istihbarat topluluğunun içindeki İngiliz merkezli finans oligarşisine bağlı bir grup, hükümet darbesi yapmaya teşebbüs etti.

Roosevelt'e şiddetle muhalif olan Churchill'in tek endişesi, İngiliz İmparatorluğu'nu ne pahasına olursa olsun ayakta tutmaktı.

Roosevelt sağlığında I. G. Farben gibi -İngilizlerin ABD'deki ajanları olan Dulles Kardeşlerin savaştan sonra bile muhafaza etmek istedikleri- Nazi kartellerini ortadan kaldırmayı düşünmüştü.

Roosevelt, Nazilerin kontrol ettiği "Bank for International Settlements" (BIS) yerine Bretton-Woods finansal kontrol sistemini ikame etmeye çalışmıştı.

Roosevelt'in sinarşist muhalifleri BIS operasyonlarına devam ettiler ve Bretton-Woods sistemini ortadan kaldırdılar.

Roosevelt, II. Dünya Savaşı boyunca Sovyetler Birliği ile ittifakı sürdürmeye çalışırken, İngilizler ve ABD içindeki ajanları (Dulles Kardeşler) Sovyetler Birliği'ne karşı global bir kampanya açarak, Nazi şebekelerini korumaya çalıştılar.

Bunların sözcülerinden biri olan Lord Bertrand Russell, Sovyetler Birliği'ne karşı nükleer silahlar kullanılmasını önerecek kadar ileri gitmişti. Burada asıl amaç, "Yeni Dünya Düzenini" kurmak ve bütün ulus devletleri ortadan kaldırmaktı.

Bu anti-Sovyet kampanya soğuk savaş yılları boyunca Churchill ve ABD Başkanı Truman tarafından başarıyla yürütülmüştür. Sovyetler Birliği nominal bir hedef olmasına rağmen, gerçek hedef Roosevelt'in kurduğu "Amerikan Sistemi" idi. Senatör J. Mc Carthy'in "komünist" suçlamalarının hedefinde de sinarşist politikalara karşı çıkanlar vardı.

CIA tarafından kurulan "Congress for Cultural Freedom" (CCF), Allen Dulles tarafından yönetilen bir CIA fraksiyonuydu ve amacı "Nazilikten arındırma" değil, "Nazileştirme" idi.

Soğuk Savaş sırasında Dulles Kardeşlerin kontrol ettiği Amerikan istihbarat servisleri hem ABD içinde, hem de dışarda Nazi metodlarını kullanmışlardır.

Nixon yönetimi sırasında (70'li yılların başında) siyonist George P. Schultz'un korunması altında –

Dulles tarafından korunan Nazi savaş suçlularının da yardımıyla- İkinci nesil bir Faşist Enternasyonal kuruldu. Şili'nin faşist diktatörü A. Pinochet'in "Akbaba Operasyonu" bu enternasyonalin desteği ile yürütüldü.

Martin Bormann ve Nazi Altınları

1943 yılından başlayarak Bormann, Nazi altınlarını Arjantine transfer etmeye ve savaş sonrası dönemde de "Nazi Enternasyonal"ın faaliyetlerini finanse etmeye başladı.

Bormann 1943'de Berlin'deki Reichsbank'da gizli bir fonun varlığını keşfetmişti.

1939'da Reichsbank başkanı Walter Funk bu fonun başındaki kişiydi.

Bormann, Skorzeny yardımıyla bu fonu yurt dışına transfer etmeye başladı. Bu para önce gemiyle İspanya'ya, oradan da denizaltı ile Arjantine transfer ediliyordu.

Berlin'deki "Ibero-Amerikan Enstitüsü"nün başkanı ve Franco İspanyasında (1936) Büyükelçi olan General Wilhelm von Faupel, Nazi altınlarını İspanya'ya yüzbaşı Dietrich Niebuhr'un yardımıyla gönderdi (Niebuhr 1941'de sınırdışı edilinceye kadar Buenos Aires'deki Alman Askeri İstihbaratının Başkanıydı).

Yüzbaşı Niebuhr'a Arjantin'deki Gestapo şefi Gottfried Sanstede yardımcı olmuştu.

G. Sanstede'nin 1941'de Arjantin'den İspanya'ya kaçması Evita Duarte (Daha sonra Peron'un karısı olacaktır) sayesinde gerçekleşmişti.

Niebuhr, denizaltılarla yapılan para nakliyatını yöneten kişiydi. Bu şekilde 55.000 ons altın, 3500 ons platin, 4638 karat elmas, yüzlerce çok değerli sanat eseri ve milyonlarca Alman markı, İngiliz Sterlini, Amerikan doları ve İsviçre Frangı denizaltılarla Arjantin'e taşındı.

General Faupel I. G Farben'in yönetim kurulunda bulunan generallerden biriydi. Hitler iktidara gelmeden önce İbero-Amerika ve İspanya konularında geniş tecrübelerle sahipti.

Feupel, 1911-13 yılları arasında Arjantin'e hizmet verdi ve I. Dünya Savaşı'nın başlamasıyla Almanya'ya döndü. 1935'de Hitler onu "İbero-Amerikan Enstitüsü"nün başına getirdi. İspanyol Cumhuriyetine karşı Franco ayaklanmasını planlayan ve koordine eden o'dur. Daha sonra Hitler onu İspanya'ya Büyük-elçi olarak atamıştır. Franco iktidara geldikten sonra, Naziler İspanya'nın hammadde kaynaklarından faydalanmaya başladılar. Petrol, özellikle I. G. Farben ve Ortağı Standart Oil için savaş sırasında çok gerekliydi. İspanyol Falanji ve Hispanidad Konseyi de Güney Amerika'ya sızma faaliyetlerinde kullanılıyordu.

Eğer Almanya Stalingrad savaşında yenilmeseydi, von Faupel'in "İbero-Amerikan Enstitüsü", Nazilerin egemen olduğu Meksika'daki "Ulusal Sinarşist

Birliği”ni ABD’ye karşı askeri operasyonlar yapmak için kullanacaktı.

22 Mayıs 1944’de (Müttefiklerin Normandiya çıkarmasından iki hafta önce) von Faupel Berlin’deki ajanlarından birine şöyle yazıyordu:

“Von Leute ve Arjantinli General Pistarini’den iki rapor alan Reichsleiter Bormann, Buenos Aires’e yapılan sevkiyatın devam etmesini istiyor. General Adolf Galland’dan geceleri de uğabilecek iki uçak isteyin ve bu amaçla Rudel ve Hanna Reitsch’i bilgilendirin. Bu mektubu getiren Kuster hazırlıklara bir an önce başlamalıdır.

Köhn, Sandstede’ye yardım etmek için bulabildiği ilk uçakla Madrid’e gelmeli ve bana hemen yarın bir rapor vermelidir.”

Ludwig Freude’ye gönderilen altınlar şu dört Arjantin bankasında toplanmıştı:

- 1- Banco Germanico
- 2- Banco Aleman Transatlantico
- 3- Banco Tornquist
- 4- Banco Aleman

Bormann, Stalingrad yenilgisinden sonra, 1943 ilkbaharında Faupel ve Sanstede’yi Arjantine gönderdi. Her ikisi de 2 Mayıs 1943’de Buenos Aires’e geldiler ve Ludwig Freude ile temas kurdular.

Global IG. Farben ve Martin Bormann İmparatorluğu

1944 yılı Haziranında Müttefikler Normandiya'ya çıkarma yapmış ve 20 Temmuz 1944'de Hitler'e suikast düzenlenmişti.

Bormann artık kaybedilecek zaman kalmadığını anlamıştı. Savaş sonrası Nazi Partisi ve sanayici müttefiklerini kurtarmak için gerekli her şey yapılmalıydı.

Maison Rouge Oteli toplantısından hemen sonra, Bormann IG. Farben şirketinden G. von Schnitzler'i çağırdı ve Hitler'in Alman sanayini yok etme emrini dinlememesini istedi.

Hem von Schnitzler, hem IG.-Farben'in Başkanı Herman Schmitz 1933'te Hitler'in iktidara gelmesine çok yardımcı olmuşlardı. Artık şimdi, her ikisi de Hitler'in var olmayacağı savaş sonrası bir döneme hazırlanmalıydılar.

Bormann 1941'den beri Nazi Partisi Yurt Dışı Organizasyonunun başındaydı. IG-Farben ile işbirliği sayesinde, uluslararası karteller ile temas kurma imkânını bulmuştu.

IG-Farben'in Berlin'deki ofisini Dr. Max Ilgner yönetiyordu. Ilgner, H. Schmitz'in yeğeniydi. IG-Farben'in 93 ülkede temsilciliği vardı. Farben'in "bağlantı memurları" vasıtasıyla dünyanın her yeriyle iletişim kurulmuştu. Bu memurların tamamına yakını Nazi Partisi üyesiydi ve Bormann da onların şefiydi. Bormann bu iki organizasyon yardımıyla "yurtdışı sermaye operasyonları"nı yönetmişti.

Savaş sonrası Alman finansal imparatorluğunu kurmak için, Bormann sık sık finansal kamuflaj ustası Hermann Schmitz ile buluşmaya başladı.

Savaşın son aylarında Bormann tarafsız ülkelerde, IG-Farben tarafından geliştirilen bir teknikle, 750 yeni şirket kurdu. Her ülkedeki şirketin başında o ülkeden bir kişi başkanlık yapıyor, fakat yönetim kurulunda Alman yöneticiler ve banka yöneticileri bulunuyordu. Bu şirketler aslında Almanlarındı, fakat kimliklerini hiç kaydettirmemişlerdi. Yani şirket hisselerinin kime ait olduğu bilinmiyordu. Amerikan Hazine Bakanlığı'nın tespitlerine göre, bu yeni Alman firmalarının ülkelere göre dağılımı şöyleydi;

Portekiz, 58; İspanya, 112; İsveç, 233; İsviçre, 214; Türkiye, 35; Arjantin, 98.

Nazi "fare yolları" operasyonunda kritik bir rol oynayan IG.-Farben'in tarafsız ülkelerde sayısız yan kuruluşu vardı.

İsveçli Sinarşist Axel Wenner-Gren, Güney Amerika'daki, özellikle Arjantin'deki Krupp ve IG-Farben şirketlerinin kurucusuydu.

Arjantin Merkez Bankası Başkanının damadı olan Alfredo Moll, bir Farben kuruluşu olan "Anilinas Alemanas"ın direktörü idi.

"Anilinas Alemanas"ın yanı sıra Farben'in bir diğer yan kuruluşu ise Bayer idi. Farben karteline "Quimica Merck" ve "Quimica Schering" de dahildi.

Alman firmaları Arjantin'deki demir, çelik ve inşaat sektörünü tamamen kontrol ediyorlardı.

Farben/Bormann finansal imparatorluğu Brezilya ve Peru gibi diğer Güney Amerika ülkelerine de yayılmıştı. Bu ülkelerin çoğu savaştan sonra Güney Amerika'ya kaçan Nazi Savaş Suçlularının sığınağı oldu. Şili ise 1973 yılında bir Neo-Nazi operasyonu ile (Akbaba Operasyonu) General Pinochet başkanlığındaki Amerikancı bir askeri cuntanın eline geçti.

Churchill ve Truman tarafından başlatılan Soğuk Savaş sırasında Anglo-Amerikan kartelleri Nazi finansal kurumlarını koruma altına aldılar.

Dulles, Bormann ve diğer Nazi savaş suçlularının Güneybatı Asya'ya ve Güney Amerika'ya kaçmasına yardımcı oldu.

Naziler, Soğuk Savaş sırasında finansal ve siyasi güçlerini Sovyetler Birliği'ne karşı kullandılar.

“Sunrise Operasyonu” ve Fare Yolları

“Sunrise Operasyonu” Bern'deki (İsviçre) “Office of Strategic Services” (OSS) başkanı Allen Dulles ile SS-Generali Karl Wolf arasındaki gizli görüşmelere verilen kod adıdır. Bu görüşmelerin amacı Almanyanın Amerika ile ayrı bir barış antlaşması imzalaması idi.

Dulles, Bern'e 1942'de geldi ve derhal Himmler'in SS temsilcileri ile (Prens Max von Hohenlohe-Langenburg, Reinhard Spitzzy ve Himmler'in özel avukatı Carl Langbehn) ile görüşmeye başladı. Görünüşe göre Dulles 1943 yılında İsviçre'ye gelen H. Schacht ile de temas kurmuştu (O zamanlar Schacht Reich devlet bakanıydı).

1930’larda Allen ve John Foster Dulles kardeşler Anglo-Amerikan-Nazi kartellerinin avukatları olarak, açıkça Hitler’i desteklemişlerdi.

1936 yılında J. Henry Schröder Bank of New York, Rockefeller ile açıkça bir ortaklığa girmişti. Bu ortaklık sonucu “Schröder, Rockefeller and Co. Investment Bankers” şirketi ortaya çıktı. Bu şirketin ortakları arasında Avery Rockefeller (John D. Rockefeller’in yeğeni) Baron Bruno von Schröder (Londra) ve Kurt von Schröder (SS-Generali ve Köln’deki J. H. Stein Bankasının Başkanı) bulunuyordu. J. H. Stein Bankası SS’lerin şefi Himmler’i doğrudan fonlayan bir bankaydı. Yine bu bankanın avukatları “Sullivan and Cromwell” hukuk firmasından Allen ve J. F. Dulles kardeşlerdi. Allen Dulles bu yeni şirketin yönetim kurulunda da görev almıştı.

Almanya’daki “International Telephone and Telegraph” (ITT) şirketinin başkanı Gerhard Westrick savaştan önce Allen ve J. F. Dulles’in ortağıydı. ITT yönetim kurulunda görev alanlar arasında SS’lerin “Karşı İstihbarat Servisi”nin (SD) başkanı W. Schellenberg ve Baron Kurt von Schröder bulunuyordu.

Schellenberg, IG-Farben şefi H. Schmitz ile çok yakındı. Schmitz, K. von Schröder gibi BIS yönetim kurulundaydı.

Dulles, savaştan önce Bormann’la kişisel olarak tanışmıştı.

SS-Generali Wolf, Dulles’le görüşmeleri yürüten SS ve partili arkadaşlarının savaştan sonra

Almanya'nın yeniden yapılandırılmasında önemli görevler üstleneceğini umuyordu. Onların Anglo-Amerikalılar tarafından korunacağını ve Sovyetler Birliği'ne karşı olası bir savaşta kullanılabileceklerini düşünüyordu.

Wolf, Himmler'in Kurmay Başkanı ve Hitler'le bağlantısıydı. O, Himmler tarafından müttefiklerle ilişki kurmak için İtalya'ya gönderildi.

Wolf, müttefiklerle yaptığı bütün görüşmeleri kelimesi kelimesine Bormann'a da aktarmıştı.

Dulles ile Wolf arasındaki barış görüşmeleri 2 Mayıs 1945'te (Almanya'nın teslim olmasından beş gün önce) sona erdi.

ABD Başkanı Roosevelt, Nazilerin kayıtsız şartsız teslim olmalarını istiyordu. Buna rağmen Dulles ile Wolf arasındaki işbirliği, savaş sonrasında Nazi Aparatını ayakta tutmayı amaçlıyordu. Dulles'in Nazileri kurtarma çabalarına rağmen, birçok ünlü Nazi idam edildi.

Savaş sonrasında Nürnberg'de kurulan Uluslararası Savaş Suçları Mahkemesi'nde önde gelen Nazilerin birçoğu yargılanarak mahkûm edildi. Diğerleri ise "fare yolları"nı kullanarak yurt dışına kaçmayı başardılar. Bunlardan bir kısmı Orta Doğu'ya, diğerleri ise Güney Amerika'ya, özellikle Arjantin ve Şili'ye kaçtılar. Bu iki ülkede de savaş öncesi yoğun bir Nazi örgütlenmesi ve faaliyetleri göze çarpıyordu.

Avrupa'da kalan faşistler ise NATO'nun kontrol ettiği anti-komünist "GLADIO" şebekesinde görev aldılar.

General Wolf bu anlaşmanın bir gereği olarak korundu ve Nürnberg Mahkemeleri'ne çıkarılmadı. Yalnız 1962'de İsrail'deki Eichmann davası dolayısıyla bir Batı Alman mahkemesince "Yahudileri yok etme" planları yapmakla suçlandı. Bu olayda bile kısa süreli bir mahkûmiyetin ardından serbest bırakıldı.

İki Farklı Amerikan İstihbarat Servisi

Gerçekte Nazi savaş suçlularını korumak resmi ABD politikasının bir gereği değildi. Dulles'in Nazi "fare yolları" vasıtasıyla onları koruması, Roosevelt'in savaş sonrası vizyonuna sadık kalanlar ile, Dulles ve onun has adamı J. Jesus Angleton fraksiyonu (Bunlar savaş öncesinden başlayarak, Amerikan kartelleri ile Naziler arasında bir işbirliğinden yanaydılar) arasında bir bölünmeye yol açmıştı.

Savaşın sonunda, Allen Dulles'e hep Nazi taraftarı olduğu şüphesi ile bakıldı.

1945 yılında Amerikan Hazine Bakanlığı onu Macaristan ve İsviçre'deki Nazi bankalarındaki fonları aklamakla suçlamıştır. Aynı suçlamalar onun ajanı Hans B. Gisevius (Reichsbank'ta çalışırken OSS ajanlığına başlamıştı) için de yapılmıştı:

Dulles, Basel'deki-Nazilerin kontrol ettiği-BIS bankasının Amerikalı direktörü ile de yakın arkadaşı.

Ayrıca üst düzey bir bankacı olan H. Schacht'la da yakın ilişki içindeydi.

Roosevelt'in ölümüyle birlikte, Dulles Almanya'da ona ve hedeflerine sadık kalan bir istihbarat örgütü yaratmayı başarmıştı. Bunun sonucu olarak Almanya'da iki farklı Amerikan İstihbarat Servisi ortaya çıktı.

"The Department of Army Detachment" (DAD) Roosevelt'e sadık kalan bir kurumdan emir alıyordu. Diğer taraftan Dulles'in adamları da "War Department's Strategic Services Unit" (SSU) da toplanmıştı.

Bunlar "War Department Detachment" (WDD) veya "Document Disposal Unit" (DDU) olarak biliniyordu.

CIA'nın öncüsü DAD Nazileri avlamaya çalışırken, Dulles kliği onları kendileri için çalıştırmak istiyordu.

Amerikan Ordusu 66. Karşı İstihbarat Birliği'nin 4. Bölge (Counter Intelligence Corps=CIC) birimi DDU'nun eski Nazileri işe almasına göz yumuyor ve 430. CIC birliği yardımıyla onların Avusturya ve İtalya üzerinden Arjantin'e kaçmalarını sağlıyordu.

James Jesus Angleton bütün Dulles operasyonlarda görev almıştı. 1944 Kasımında Roma'daki "X-2 İngiliz-Amerikan Özel Karşı İstihbarat Birimi" nin (SCI-Z) başına getirildi. 1945 Nisanında İtalya'daki bütün X-2'lerin başına getirildi. 1945 Aralıkta ise İtalya'daki SSU'nun başkanlığına getirildi.

Angleton, Kasım 1947'de Washington'a dönerek, yeni kurulan CIA'nın "Özel Operasyonlar Direktör Yardımcılığı"na getirildi.

Savaştan sonra Dulles OSS'den istifa ederek New York'a döndü ve kardeşi ile beraber Sullivan&Cromwell Hukuk bürosundaki işine geri döndü.

Dulles 1950'de CIA'nın Planlama Başkanlığı'na ve sonra CIA'nın Direktör Yardımcılığı'na kadar yükseldi.

1953 yılında Başkan Eisenhower tarafından CIA Başkanlığına getirildi.

Eisenhower'ın 1960 yılında yaptığı bir konuşmada "askeri-endüstriyel kompleks" tehlikesinden söz etmesi, onun ilerde Amerika'nın kimler tarafından yönetileceği konusunda çok ileri görüşlü olduğunu gösteriyordu.

Martin Bormann Bir Rothschild Ajanı mıydı?

Nazi Almanyası'nın iki numaralı adamı olan M. Bormann'ın hem Sovyetler, hem de İngilizler için çalışan çift taraflı bir ajan olduğu iddia edilmektedir.

Bormann, Illuminati'nin ana hedefleri olan;

1- Almanya'nın ulusal, kültürel ve ırksal bütünlüğünü bozarak, onu global sisteme entegre etmiş ve,

2- Avrupa Yahudilerini ölümle tehdit ederek, onları kaçırmış ve İsrail'in kurulmasına sebep olmuştur.

İngiliz yarbayı John Ainsworth Davis *Operation James Bond* adlı kitabında kendisi ve Ian Fleming'in 150 kişilik bir İngiliz komando birliği ile Martin Bormann'ı Berlin'den nasıl kaçırdıklarını anlatmaktadır.

Bormann 1956'a kadar sahte bir kimlikle İngiltere'de yaşamış ve 1959'da Paraguay'da ölmüştür.

Kitapta (James Bond romanları yazarı) Ian Fleming'in, Christopher Creighton (J. A. Davis) ile beraber Bormann'ı nasıl kurtardığı detaylı olarak açıklanmaktadır.

Bormann, Illuminati-İngiliz ajanıydı ve Nazi-Almanya'sının yenilgisinin bir numaralı sorumlusuydu.

Illuminati, Yahudi finansörlerin İngiliz-Amerikan-Avrupa aristokrasisi ile evlilik, para ve masonluk yoluyla kurduğu karmaşık bir ilişkiler ağıdır.

İngiltere Başbakanı Churchill de yüksek dereceli bir mason ve "Illuminatus" idi. Ayrıca annesi de bir Yahudiydi.

Illuminati, birbirleriyle bağlantılı karteller (bankacılık, petrol, ilaç, kimya, madencilik, medya vb.) vasıtasıyla toplumları ve hükümetleri kontrol etmektedir. Onların tek hedefi, Cecil Rhodes'in sözleriyle *"Dünyanın bütün zenginliklerini ele geçirmek"* tir.

Uluslar ve siyasi akımlar (siyonizm, sosyalizm, Nazizm, komünizm) ve dünyadaki tüm milletler, onların global diktatörlüğüne giden yolda rahatlıkla harcanabilen unsurlardır.

Bormann'ın kariyeri, Illuminati'nin uzun vadeli planları gereği nasıl kanlı savaşlar çıkarabileceğini çok iyi gözler önüne sermektedir.

Bormann, Nazi Partisi'nin örgütleyicisi, hazinedarı ve kasası idi. O, Hitler'i finanse eden Illuminati bankerleri ve sanayicileri ile devamlı bir ilişki

içindeydi. Hitler'e akan milyonlarca mark onun sayesinde olmuştu.

Führer'in yardımcısı ve sekreteri olarak Hitler'in servetini de yöneten oydu.

Göring bir zamanlar şöyle demişti:

"Bormann gece ve gündüz Hitler'le beraber kalıyor ve devamlı onu kontrol altında tutuyor" (Martin Bormann, by James Mc Govern, p. 160).

Hitler, vasiyetini de ona dikte ettirmişti. Obersalzberg'deki 87 binadan oluşan ve değeri yarım milyon markı bulan yapıların tümü Bormann adına kayıtlıydı (Mc Govern, p. 128).

1972 yılında Federal İstihbarat Servisi Başkanı (emekli General) R. Gehlen, Bormann'ın bir Sovyet casusu olduğunu açıkladı. Bu görüşü birçok Nazi generali ve yetkilisi de paylaşıyordu. Nitekim bir SS-Tümgenerali olan Gottlob Berger, Nürnberg Mahkemeleri sırasında verdiği ifadede *"Bormann'ın Almanya'ya verdiği zararı kimse verememiştir"* diyordu.

Churchill'in II. Dünya Savaşı sırasında söylediği şu sözleri hatırlatmakta fayda var;

"Bu savaş, Hitler'e veya Nasyonal-Sosyalist rejime karşı değil, Alman halkına karşıdır. İster Hitler, isterse bir cizvit papazının yönetiminde olsun, Almanya bir daha başını kaldıramayacak şekilde ezilmelidir" (Emrys Hughes, Winston Churchill, *His Career in War and Peace* p. 145).

Nazi Partisi ve II. Dünya Savaşı Alman halkı için tam bir tuzak olmuş ve büyük bir moral çöküntüye sebep olmuştur.

The Bormann Brotherhood (Bormann Kardeşliği) adlı kitabında (1972) William Stevenson “O, Almanya’nın kaderi ile çok az ilgileniyordu. Onun asıl ilgilendiği şey, geleceğe yönelik planlarıydı. Onun tek amacı, Nazilerin yağmalanan ganimetler tarafından finanse edilen, Nazi felsefesini ayakta tutmaktı. Bu düşünce ona sadık bir kardeşlik örgütü tarafından da desteklenmekteydi” demektedir.

Acaba bu kardeşlik örgütü Illuminati miydi?

Bormann, Illuminati’nin emrindeki tarihçilerin bize anlattığı gibi, Berlin harabeleri arasında kaybolmuş değildi. Reich’in savaştan sonra da devam etmesi için 750 şirket kuran birinin kendi kaçışını ayarlamamış olması imkânsızdı.

Rusların onu Moskova’ya götürdüğü iddiaları da görmezlikten gelinemeyecek kadar ciddidir. Diğer bazı raporlar onun Güney Amerika’ya kaçtığını vurgulamaktadır.

A. Eichmann’ın büyük oğlu Horst onunla Arjantin’de birçok defa buluştuğundan bahsetmektedir (Mc Govern, p. 194).

Daha önce de belirttiğim gibi, Bormann hem Sovyetler, hem de Naziler için çalışıyordu.

Louis Kilzer, “Hitler’s Traitor” (2000) adlı kitabında Bormann’ın bir Sovyet casusu olduğunu belirtir.

Kilzer'e göre, Stalingrad ve Kursk'daki Alman yenilgisinin ardında Bormann'ın Sovyetlere verdiği bilgiler vardı. Kilzer, *"Bormann, 50 Kızılordu tümeninin başaramadığını tek başına başarmıştır"* diyordu.

Kilzer'e göre, Stalin Bormann'ın değerini çok önceden anlamıştı. 1941'de milyonlarca Ukraynalı Sovyetlere karşı savaşacak durumdayken, Bormann onların aşağılık Slavlar olarak köleleştirilmesini savunuyordu. Ukraynalılar yaşamak için Sovyet egemenliğini tercih edince, Almanların Sovyetlerin içerden yıkılması için besledikleri ümitler de yıkılmış oldu.

Bormann, Stalingrad'daki Alman yenilgisini kullanarak, Yahudi soykırımına ağırlık vermişti. Zaten bu da Illuminatinin ikinci hedefiydi.

Bormann'ın Ukraynalılar ve Yahudilerle ilgili kararları, onun III. Reich'i olumsuz olarak etkileyen kararlarından sadece ikisiydi.

Kilzer'e göre Bormann Albert Speer'in Alman ekonomisini topyekün bir savaşa göre yönetme siyasetini engellemişti. Speer'e göre Bormann'ın etkisi Almanya için tam bir felaket olmuştu.

Kilzer kitabında Bormann'ın Sovyet casusluk sistemi içinde önemli bir rolü olduğunu anlatmaktadır.

Bormann'ın metreslerinden biri olan Marie Rubach Spangenberg, Alman Komünist yeraltı örgütünün aktif bir üyesiydi.

Bormann, Hitler'in Rusların Stalingrad kuşatması tehdidini de ciddiye almamasını sağlamıştır. Hitler'in

Stalingrad ile ilgili kararları, strateji ve operasyonların ortak yürütülmesi kararı ile ilgisizdi.

Sonuç olarak diyebiliriz ki, Bormann ve arkasındaki gizli güç Almanya'nın değil, Illuminatinin çıkarları için çalışmıştır.

Gehlen, Schacht ve Skorzeny

Savaştan sonra Dulles-Angleton fraksiyonu üç önemli Nazi'yi-Reinhard Gehlen, H. Schacht ve Otto Skorzeny'i-Sovyetler Birliği'ne karşı kullanmayı düşündü.

Hitler'in Doğu Cephesindeki en üst rütbeli istihbaratçısı olan Gehlen, CIA için çalışmaya başlamıştı. Gehlen'in örgütü Münih yakınlarındaki Pullach'da faaliyetlerini yürütüyordu. O, burada 1956 yılına kadar CIA için çalıştı ve bu tarihten sonra Batı Alman istihbarat örgütünün şefi oldu.

George Schultz'un en sevdiği faşist olan Schacht, Versay Barış Antlaşması'ndan bu yana Anglo-Amerikalılar için çalışıyordu. 1920'lerde Anglo-Amerikan-Nazi kartellerinin kuruluşunda yer aldı. 1933'te Hitler'in iktidara gelmesinde önemli bir rolü vardır. O, aynı tarihlerde Reichsbank başkanı ve Ekonomi Bakanıydı.

Nazi rejiminin savaş seferberliği ve köle-işçi politikasının sorumlularından birisi de o'dur. II. Dünya Savaşı'ndan sonra Sovyet ve Amerikalı yetkililerin itirazlarına rağmen, Nürnberg Mahkemelerinde yargılanmadı.

Schacht daha sonra bir Alman “Nazilikten Arındırma” mahkemesi tarafından 8 yıl hapse mahkûm edilmişse de, Almanyadaki Amerikan Yüksek Komiseri John J. Mc Cloy’un müdahalesi ile serbest kalmıştır.

Skorzeny savaş sırasında Bormann ile birlikte çalışmış ve Nazi altınlarının yurt dışına kaçırılmasına yardımcı olmuştur. O, Gehlen ile de beraber çalıştı. 1945’te Gehlen, Skorzeny’in yardımıyla Bavyera’da üç ayrı yere anti-Sovyet istihbarat raporlarını sakladı. Bu belgeler daha sonra onun müttefiklerle yaptığı pazarlıkta önemli bir kozunu oluşturacaktır.

Skorzeny, II. Dünya Savaşı sonunda Amerikalılara teslim olduğu zaman, onlara Sovyetler Birliği ve komünizme karşı savaşma isteğinin hâlâ devam ettiğini söylemişti.

O da Amerikan Savaş Suçları Mahkemesine çıkarılmasına rağmen, Dulles fraksiyonun müdahalesi ile serbest kalmıştı.

Fakat diğerleri onun Nazi rejimindeki öncü rolü dolayısıyla yargılanmasını istiyorlardı.

Federal Alman “Yeniden yapılandırma ve Siyasi Özgürlükler” Bakanlığı onu “Nazilikten Arındırma” mahkemesi önüne çıkarmak istedi. Ayrıca Çekoslovak hükümeti de ülkesinde işlenen savaş suçları nedeniyle onun kendilerine teslim edilmesini istemişti.

Skorzeny, 1948 yılında Çekoslovakya’ya teslim edilmeden önce, enterne edildiği Alman kampından kaçmayı başardı. Ona yardımcı olanlar dostu

Gehlen ve Amerikan Karşı İstihbarat Birliğindeki Dulles fraksiyonu idi.

2 Eylül 1948'de-yani Skorzeny'in Darmstadt'taki kamptan kaçışından kısa bir süre sonra-Schacht da hapisten çıkarıldı. Skorzeny ve Schacht, savaştan sonra birçok Nazinin sığındığı bir şehir olan, Madrid'de buluştular.

1950 yılında Franco'nun koruması altındaki Madrid'de 16.000 Nazinin yaşadığı tahmin ediliyordu.

Schacht'ın görevi gizli Nazi hazinesini ortaya çıkarmaktı. O ve Skorzeny bu amaçla dünya çapında bir iş ortaklığı kurmaya başladılar. Skorzeny, Klöckner AG, Wolff tröstü, Feldmühle Paper Co., Messerschmitt fabrikaları, Krupp ve H. S. Lucht Co. gibi büyük Alman firmalarının İspanya temsilciliğini üstlendi.

O, İspanya'da yaşayan bir başka Nazi sığınmacı olan S. S-Albayı Leon Degrelle'den (Belçika'nın önde gelen Rexist Nazi işbirlikçisi) kendisine yardımcı olmasını istedi.

1954'de karısından boşanan Skorzeny, H. Schacht'ın yeğeni Kontes Ilse von Finkenstein ile evlendi.

Yine Allen Dulles'in koruması altına giren, bir başka Nazi de Skorzeny ile birlikte çalışan İsviçreli François Genoud'dur. Genoud, İsviçre'deki "Milli Cephe" Partisi'nin başkanıydı. O, M. Bormann ile çok yakın bir şekilde çalışarak Almanya'dan İsviçre bankalarına milyonlarca mark'ın transfer edilmesine yardımcı oldu. 1943'de Genoud, SS-Generali Wolff ve Allen Dulles ile devamlı temas halindeydi.

Genoud'un "Lyon Kasabı" diye bilinen Gestapo Şefi Klaus Barbie ile de teması olduğu bilinmektedir.

Genoud da savaştan sonra kısa bir süre tutuklu kaldıktan sonra serbest bırakılmıştı.

Genoud, Güneydoğu Asya ve Mısır'daki operasyonlarda Schacht ve Skorzeny ile birlikte çalışmış, Buenos Aires'de çıkan Nazi dergisi *Der Weg*'in yayınlanmasına yardımcı olmuştur. *Der Weg* Ludwig Freude tarafından çıkarılmaktaydı.

Freude, Skorzeny ile beraber "Fransız Gizli Ordu Organizasyonu"na (OAS) gizlice silah temininde önemli bir rol oynamıştır.

Bilindiği gibi, OAS Fransa Başbakanı de Gaulle'e suikast düzenlemeye teşebbüs etmişti.

"Die Spinne" ve "Odessa"

Savaşın sonunda Skorzeny "Die Spinne" (Örümcek) adlı bir SS dayanışma örgütü kurarak, birçok SS subayının Almanyadan kaçmasına yardımcı oldu.

30 Eylül 1946'da Nürnberg Uluslararası Savaş Suçları Mahkemesi SS'lerin suçlu bir örgüt olduğunu, Yahudilere yapılan soykırımın, işgal edilen bölge halklarına karşı uygulanan terör ve şiddet politikalarının uygulanmasının ve toplama kamplarında işlenen insanlık suçlarının sorumlusu olduğunu ilan etti.

Skorzeny'in "Die Spinne" örgütü SS'leri Almanyadan Avusturya üzerinden İtalya'ya kaçırıyordu. Amerikan 66. Karşı İstihbarat Birliği (Region IV) Skorzeny'in örgütünün etkili üyeleri olarak şu isimleri tespit etmişti:

Hasso von Manteuffel, Helmut Beck, SS-Yüzbaşı Franz Röstel, Himmeler'in kurmay heyetinden Hermann Lauterbacher (Lauterbacher daha sonra Skorzeny ile birlikte Mısır'a gidecektir).

Röstel bir Suriye pasaportu temin ederek, adını Haddad Said olarak değiştirdi ve yurtdışına kaçışları Münih'teki bürosundan organize etti.

İtalya'daki SD (SS'lerin Güvenlik Servisi) mensuplarından biri olan Franz Spögler, Mussolini'nin metresinin yakın arkadaşıydı ve Lauterbacher ile birlikte örgütün İtalya'daki işlerini yönetti.

"Die Spinne" Avusturya ve Roma arasındaki manastır yollarının rotasını belirlemişti.

Bu kaçış rotası, Roma'daki "*Collegio Teutonico di Santa Maria della Anima*"da sona eriyordu. Bu kolejin başında ise Eila Piskoposu Monsenyör Alois Hudal bulunuyordu.

Skorzeny eski SS mensupları için bir kardeşlik örgütü de kurdu. Bunun adı "ODESSA" (Organization der Entlassene SS Angehörige) idi.

"ODESSA"nın yasal kolu "HLAG" (Eski SS Mensupları Yardım ve Dayanışma Derneği) idi.

Bu organizasyon SS'lerin yasal bir devamı niteliğindeydi.

Örgütün Batı Almanya'da 20.000 üyesi vardı. Örgüt 1951'de Fransa, Belçika, Hollanda ve diğer Avrupa ülkelerindeki eski SS mensuplarını içine alacak şekilde genişledi.

İtalya'daki "ODESSA"nın başında eski İtalyan Faşist Partisinin önde gelenlerinden biri olan Prens Pinatelli bulunuyordu. Prens'in yanında G. Almirante, Prens J. Valerio Borghese ve Mussolini'nin oğulları, Vittorio ve Romano Mussolini bulunuyordu.

R. Mussolini 31 Aralık 1946'da "İtalyan Sosyal Hareketi" (MSI) adlı neo-faşist bir parti kurmuştur.

Prens Borghese, Jesus Angleton tarafından kurtarılmıştır. V. Mussolini ise daha sonra Arjantin'e kaçmıştır.

Skorzeny'in "ODESSA" operasyonunun bir parçası olarak görev yapan bir başka örgüt ise, Arjantin'e sığınan Havacı Albay H. Ulrich Rudel'in kurduğu "Kameradenwerk"dir.

Rudel, II. Dünya Savaşı'nın en başarılı Alman savaş pilotlarından biriydi. 8 Haziran 1948'de Roma'dan Arjantin'e kaçmıştır. Bu kaçışı ayarlayan Piskopos Hudal'dı.

Hudal, Rudel'e Emilio Meier adıyla bir Kızılhaç pasaportu temin etmişti. Rudel daha sonra Arjantin'de Juan Peron'un Hava Kuvvetleri Komutanı oldu. Daha sonra 1951'de Almanya'ya döndü ve Werner-Naumann yönetimindeki başarısız darbe teşebbüsüne katıldı.

Rudel, kısa ömürlü "Alman Reich Partisi"nin kurucuları arasındadır.

O, 1970-80 yılları arasında Şili diktatörü Pinochet'e, Paraguay diktatörü Alfredo Stroessner'e ve Bolivya'nın "Kokain Generallerine" hem danışmanlık yaptı, hem de adı geçen ülkelere silah satışlarında aracılık yaptı.

Bolivya'nın "Kokainci Generalleri"nin İç Güvenlik Servisinin başında eski Gestapo Şefi Klaus Barbie bulunuyordu.

Vatikan Bağlantısı

Güney Amerika'ya uzanan "fare yolları" şebekesini yönetenlerin başında Avusturyalı Piskopos Hudal ve Hırvat rahip Krunoslav Draganoviç ve ayrıca Mussolini yandaşı birkaç İtalyan kardinali ve piskoposu bulunuyordu. Bunlar arasında Milano Başpiskoposu Kardinal Ildebrando Schuster ve Cenova Başpiskoposu Guiseppe Siri göze çarpıyordu.

Şebekeyi yöneten beyinler Hudal ve Draganoviç idi.

Cenovalı Başpiskopos Siri, SS subayı Walter Rauff'la devamlı temas halindeydi. Bu şekilde Cenova, Piskopos Hudal'ın kaçış şebekesinin merkezi haline gelmiştir.

Güney Amerika'da da Berlin'deki Ibero-Amerikan Ensititüsünün oluşturduğu faşist "Hispanidad" ideolojisine inanan Katolik Kilise mensuplarının oluşturduğu bir şebeke vardı.

Arjantin'de Kardinal Antonio Caggiano ve arkadaşı Tucuman Piskoposu Agustin Barrere, Fransız Kardinal Eugene Tisserant'a 1946 yılında Fransız Nazi işbirlikçilerinin Arjantine kaçmalarına yardımcı olabileceklerini açıklamıştı.

Vatikan içindeki aşırı sağcı bir klik hem Nazileri, hem de Mussolini/Franco faşistlerini desteklemişti. Aslında bu katolik din adamları Yahudilere karşı

hoşgörlü Papa'dan da nefret ediyorlardı. Onlar Hitler'in anti-Semitizmini, Gestapo taktiklerini ve İspanyol Engizisyoncusu Torquemada'nın kullandığı metodları savunuyorlardı.

Papa II. John Paul ise ülkesi Polonya'dan Yahudilerin kaçmasına yardımcı olmuş ve papalığı sırasında Yahudilerle iyi ilişkiler kurmuştu.

Papa VI. Paul, ABD Başkanı F. Roosevelt gibi, sömürgecilik aleyhtarı bir gelişim politikasını destekliyordu. Roosevelt'in bu politikası Schacht ve Dulles kliğinin faşist ekonomi anlayışına taban tabana zıttı.

Savaş sırasında Mussolini hükümetinin emrinde çalışmak zorunda kalan Vatikan, Kilisedeki gizli faşist yandaşı Sinarşist unsurları kontrol edememişti.

Savaştan sonra –özellikle Roosevelt'in de ölümünden sonra– Dulles-Angleton istihbarat kliği Vatikan'a sızdı ve onu Nazi operasyonları için –Vatikan'ın karşı çıkmasına rağmen– kullandı.

Aslında Piskopos Hudal Nazi “fare yolları” operasyonunda Vatikan'ın resmi desteğini almış değildi. Aksine Hudal, Papa'nın kendisine iyi davranmadığından şikayetçi olmuş ve eylemlerinin Montini veya Papa XII. Pius tarafından desteklenmediğinden hiç söz etmemiştir.

Katolik Piskopos Hudal inanmış bir Naziydi ve 1935 yılında “Nasyonal Sosyalizmin Temelleri” adlı bir kitap yazmıştı. Hudal 1942 yılında yazdığı “Avrupa'nın Dinsel Geleceğı” adlı bir broşürde, Hı-

ristiyanlığın iki büyük tehlike olan “Liberalizm” ve “Bolşevizm”le savaşıması gerektiğini yazmıştı.

Hudal ayrıca Nazi Partisi “altın” rozetini taşıyordu. Bormann’ın cizvit rahibi olmaya hazırlanan büyük oğlu Adolf’un da koruyucusuydu.

Adolf Martin’e “Adolf” ismini vaftiz babası Adolf Hitler koymuştu. Adolf Martin savaştan sonra yıllarca Kongo’da hizmet vermiş ve sonra yeniden Güney Amerika’ya geri dönmüştür.

Piskopos Hudal, “Pontificio Santa Maria del la Anima”nın Rektörü ve İtalya’daki Almanca konuşan bütün Katoliklerin Piskoposu idi. Ayrıca Roma’daki Alman cemaatinin manevi önderiydi. Hudal’ın Alman Kızılhaçı, OSS’nin Dulles-Angleton fraksiyonu, İngiliz istihbaratı, “Die Spinne”, “ODESSA” ile bağlantıları vardı. Hudal ve Draganoviç aynı zamanda Batı Alman İstihbarat Şefi Gehlen için de çalışıyorlardı.

Savaş bittiği zaman, o Katolik Alman halkının manevi önderi olarak bütün Alman POW (Savaş Esirleri Kampı) kamplarını ziyaret etme fırsatını buldu. Bütün bu ziyaretlerin sonunda onun Nazilerin kaçmasına yardım ettiği ortaya çıktı. ABD istihbaratının Dulles-Angleton fraksiyonu da onun kaçak Nazilerine yardımcı olmuştu.

Hudal ve Draganoviç’in kaçmasına yardımcı olduğu önemli Naziler şunlardır:

Martin Borman

Önce Danimarka'ya kaçtı. Oradan da yenisinden Kuzey Almanya üzerinden Münih'e döndü. Münih'ten Avusturya'ya ve son olarak Cenova'da (İtalya) bir Fransisken manastırına sığındı. Buradan Arjantin'e gitti ve Peron'un iktidardan düştüğü 1955 yılına kadar bu ülkede kaldı. Bazı uzmanlar onun 1959'da Paraguay'da öldüğünü iddia etmektedirler. Başka yazarlara göre 1974 yılında henüz hayattaydı ve Şili'deki "Colonia Dignidad"ı ziyaret etmişti. Bir Alman kolonisi olan "Dignidad"ın Şili'deki Pinochet diktatörlüğünün DINA gizli servisinin işkence merkezi olduğu iddia edilmektedir.

Heinrich Müller

Gestapo Şefi ve SS-Generali olan Müller, Hudal'ın sayesinde bir müddet saklandıktan sonra, Napoli'den (İtalya) Arjantin'e gitmiş ve oradan da SS-Albay Friedrich Schwendt'in yardımıyla Peru'ya yerleşmiştir. Müller, doğrudan Bormann'ın emrinde çalışıyordu. Müller savaştan sonra Bormann örgütünün güvenlik şefi olarak çalışmıştır. Müller, Skorzeny'in Mısır Gizli Servisi'ni organize etmesine (Nasır döneminde) yardımcı olmuştur. Müller'in yardımcı olduğu bir başka Arap lideri de Muammer Kaddafi'dir.

Yahudi Devletin Hizmetinde Çalışan SS Subayı

Walther Rauff

Rauff, Milano'daki (İtalya) SD'nin başkanıydı. 250. 000 Yahudinin ölümünden sorumlu tutulan SS subayı Rauff, savaşın sonunda Angleton'un başkanı olduğu "S-Force Verona" (İtalya'daki İngiliz-Amerikan Karşı İstihbarat birliğine bağlı bir birim) tarafından tutuklandı.

Rauff, 1948'de Suriye'ye kaçtı. Burada Suriye Devlet Başkanının korumalarının ve gizli polisinin şefliğini yaptı. Daha sonra Suriye'den Şili'ye gitti.

Piskopos Hudal 1943'ten beri Rauff'un yakın arkadaşıydı.

Milano'daki Kardinal Schuster'in Sekreteri Monsenyör Don Giuseppe Bicchierai, Rauff İtalya'dan kaçmadan önce onu kutsal sayılan yerlerde sakladı. Rauff 1984'de öldüğü zaman Şili Diktatörü Pinochet'in gizli servisi DINA'nın danışmanlığını yapıyordu.

1940'ların sonunda müttefikler tarafından bir savaş suçlusunu olarak aranan W. Rauff İsrail gizli servisi tarafından istihdam edilmişti.

İsrail hem yaptığı hizmetler için ona para ödemiş, hem de Güney Amerika'ya kaçmasına yardımcı olmuştur.

Son yıllarda serbest bırakılan CIA belgelerinden anlaşıldığına göre, Amerikalılar Rauff'un durumundan haberdar olmuşlardı ve bu vakanın da tek olmadığı anlaşılmaktadır.

24 Mart 1950 tarihli bir CIA memorandumunda İsrail ajanı Edmond (Ted) Cross ile Janos Walberg adlı bir Nazinin ilişkisinden bahsedilmektedir.

İsrail Arap ülkelerine sızmak için eski Nazileri kullanıyordu.

İsrail, eski SS-Albayı Walther Rauff'u Mısır'a yollamaktan vazgeçmişti, çünkü Walberg Mısır'da Yahudi ajanı olduğundan şüphelenilmeden faaliyetlerine devam ediyordu.

Daha eski bir CIA belgesi (Şubat 1950 tarihli) İsrail ajanı Cross'un Rauff'un Güney Amerika'ya göç edebilmesi için gerekli evrakları temin ettiğinden söz etmektedir.

Peki, İsrail niçin Rauff'a yardımcı olmuştu? Bu belge onu da açıklamaktadır.

W. Rauff Suriyedeysen İsrail Gizli Servisi ile temas kurmuştu.

Rauff o sıralar Suriye Devlet Başkanı Hüsnü Zaim'in askeri danışmanıydı ve Zaim İsraille bir barış antlaşması imzalamaya çalışıyordu.

Bir askeri darbeden sonra Rauff danışmanlık görevinden ayrılmak zorunda kalmıştı.

Rauff'un Mısır'daki misyonu tam olarak bilinmemektedir, ama Cross'la olan bağlantısı bize ipucu vermektedir.

Ruth Kimche adlı eski bir Mossad ajanına göre Cross, bir grup Yahudinin desteğiyle, önde gelen siyasi liderlere suikast düzenlemek amacıyla Mısır'a gitmişti. Fakat son dakikada bu misyon iptal edilmişti.

Cross, Eylölde yeniden Mısır'a döndü, fakat planı yeniden yürürlüğe sokamadı. Çünkü Mısırlı Prenses Amina Nur'a aşık olmuştu.

Yine Amerikan belgelerinden öğrenildiğine göre, Cross 1949'da Rauff'u Mısır'a göndermek istemişti. Rauff'un CIA'da bulunan dosyaları arasındaki bir belgeye göre, O Mısır'a ulaşamamıştı. Fakat 1953 tarihli bir başka memorandumda, ABD Mısır Büyükelçisinin Mısır'da Rauff adlı bir Polonyalının bulunduğunu bildirilmektedir. Aynı belgede Rauff adlı bir Polonyalının Polonya'daki Yahudilerin katledilmesinden sorumlu olduğu belirtilmektedir.

Bu şahsın gerçek kimliğini gizleyen SS subayı Rauff olduğu muhakkaktır.

SS-Orgenerali Heydrich, işgal edilen Çekoslovakya'ya genel vali olarak atandığında, yanında teknik asistan olarak Rauff da bulunuyordu.

1942 yılında Heydrich bir suikast sonucu öldürölünce, o da Berlin'e geri döndü. Rauff SS-Teknik Bölümünün başına getirildi. Otobüslerde kapalı devre egzoz gazıyla Yahudileri öldürme buluşunun ona ait olduğu iddia edilmektedir.

Rauff, 1942 Temmuzundan 1943 Mayısına kadar Kuzey Afrika'daki "Einsatzkommando"ya komuta etmişti.

Şam'dan gitmek zorunda kalan Rauff, önce Beyrut'a oradan da İtalya'ya gitmişti.

İngiliz ve İsrail İstihbarat Servislerinin yardımıyla 1949 Aralığında Güney Amerika'ya doğru gemiyle yola çıktı.

1953 tarihli bir rapor onun Buenos Aires'de anti-Komünist bir gruba önderlik ettiğini göstermektedir. 1958'de Rauff Şili'ye gitti ve bir yıl sonra bu ülkede devamlı oturma iznini aldı.

19 Aralık 1962'de Rauff, Batı Alman hükümetinin iade isteğine uyularak, Şili'de tutuklandı. Şili Yüksek Mahkemesi bu isteği reddetti ve Rauff serbest bırakıldı. Bu kez ünlü Nazi avcısı Simon Wiesenthal yeni başkan seçilen sosyalist Allende'ye bir mektup yazarak onun tutuklanmasını istedi. Allende ise yargı kararlarına uymak zorunda olduğunu belirtti.

1973 Eylülünde Allende bir askeri hükümet darbesi sonucunda devrildi. Birkaç ay sonra ünlü Fransız gazetesi *Le Monde*, Rauff'un Şili İstihbarat Servisinin başına getirildiğini yazdı. Fakat Şili hükümeti bunun doğru olmadığını açıkladı.

10 yıl sonra, Ocak 1984'de bu defa İsrail Adalet Bakanlığı Rauff'un kendilerine teslim edilmesini istedi. Bir ay sonra Batı Alman hükümeti de onun kendilerine iade edilmesini istedi.

Daha sonra ABD hükümeti de Şili'deki savaş suçlusunun yargılanmasını talep etti. Şili hükümeti Rauff'un iade edilmesi konusunda yoğun bir baskı altındaydı. Hem ABD Başkanı Ronald Reagan, hem İngiltere Başbakanı Margaret Thatcher bu meseleyi

tekrar gündeme taşıdılar. Fakat Şili diktatörü A. Pinochet'i etkileyemediler.

İsrail Dışışleri Bakanlığı Genel Direktörü David Kimche 1984'de Santiago'yu ziyaret etti ve Rauff'un Batılı ülkelerde yaşayan az sayıdaki savaş suçlularından biri olduğunu belirterek, onun kendilerine teslim edilmesini istedi.

O sıralarda İsrail-Şili askeri ilişkileri çok canlıydı ve İsrail Şili'ye hem devriye botları, hem de jet uçakları satıyordu.

Bütün bu olaylar Rauff'un 1984 yılında ölmesiyle son buldu.

Rauff'un İsrail'e istihbarat verdiği gerçeği, daha başka kaynaklarca da doğrulanmıştır. Fakat İsrail'in bir Nazi savaş suçlusuna yardım ettiği gerçeği de ısrarla dünya kamuoyundan gizlenmeye çalışılmıştır. Yalnız Rauff'u değil, İsrail İstihbaratı birçok Naziyi Arap ülkelerinden istihbarat toplamak için kullanmıştır.

CIA belgelerine göre, Rauff'la temas kuran İsrailli Ted Cross'tu (İbranice adı David Magen idi).

Cross, 1948'de İsrail Dışışleri Bakanlığı Politik Departmanına (bu bölüm daha sonra "Mossad" adını alacaktır) bağlı "Örtülü Operasyonlar" bölümünde, Operasyon Direktörü Asher Ben-Natan'a bağlı olarak çalışıyordu. Cross, birçok dili mükemmel konuşuyordu ve II. Dünya Savaşı sırasında da İngiliz istihbaratı için çalışmıştı.

1993 yılında Shlomo Nakdimon'un Shalhevet Freier ile bir söyleşisi "Yedioth Ahronoth" gazetesinde

yayınlandı. Buna göre Freier 1940'da Dışışleri Siyasi Bölümünde şube müdürüydü.

Söyleşi sırasında Freier, Rauff'u İtalya'da nasıl kendileri için çalışmaya ikna ettiğinden söz etti. Bu dönemde Rauff takma bir isim kullanıyordu. Freier'e göre, Rauff'u istihdam eden İsrail Dış-ışleri Politik Bölümüydü. Freier kendisini İsrail İstihbaratının bir temsilcisi olarak tanıtmıştı. O ay içinde Rauff Suriyenin askeri yapısı ile ilgili çok önemli bilgileri içeren bir raporu ona vermişti.

İsrail hükümeti Rauff'un kendisine verdiği Suriye askeri bilgileri için ona ödeme yapmış, ayrıca onun için yasal bir İtalyan vizesi ayarlamıştı. Rauff, karısı ve çocukları bu şekilde Cenova'dan Güney Amerika'ya gidebilmişti.

CIA'daki bilgilere göre Rauff yalnız İsrail İstihbaratı için değil, İngiliz istihbaratı için de çalışmıştı.

İsrailliler, Rauff'u ajan olarak çalıştırırken acaba onun geçmişini bilmiyorlar mıydı?

Freier onun geçmişini bilmediğini ve sadece Gestapo subayı olarak sahte İngiliz paraları yapımında görev aldığıının bilindiğini söylemişti. Freier'in gerçekten de Rauff'un geçmişini bilmediğine inanmak güçtür. Çünkü 2 Mayıs 1945 tarihli birçok gazete "Uzun zamandan beri aranan SS-Albayı Rauff'un Milano'da yakalandığını" yazmıştı. Ayrıca Rauff Amerikalıların esiri iken birçok Yahudiye gaz arabalarında öldürdüğünü itiraf etmişti.

Friedrich Schwendt

“Wendig Operasyonu”nda Rauff’la birlikte çalışan bir SS-Albaydır. Bu operasyonun amacı Nazilere sahte banknotlar temin etmektir. Schwendt Peru’ya kaçmıştır.

Daha sonra 1960’lı yıllarda Amerika’nın “Domuzlar Körfezi” (Küba’nın istilasını öngören plan) planında yer almıştır. Schwendt, Rauff ve Barbie ile birlikte silah kaçakçılığı ve kara para aklama işlerine bulaşmıştır.

Klaus Barbie

Fransa’daki Gestapo Şefi olan Barbie, “Lyon Kasabı” olarak da biliniyor ve 26.000 kişinin öldürülmesinden sorumlu olarak aranıyordu. Savaşın sonra Fransa’dan Almanya’ya kaçmış ve burada Amerikan Karşı İstihbarat Birliği (CIC) tarafından işe alınmıştır.

22 Mart 1951’de CIC (Amerikan Karşı İstihbarat Birliği) tarafından Almanya’dan Cenova’ya (İtalya) kaçırılmış ve buradan Arjantin’e gönderilmiştir. Barbie 1951 yılında Bolivya’ya yerleşmişti.

Önce 1952’de, daha sonra 1954 yılında Lyon Askeri Mahkemesi tarafından iki defa gıyaben ölüme mahkûm edilmişti.

1964 yılında Klaus Altmann takma adını kullanarak, Bolivya iç güvenlik güçlerinin komutanlığını yaptı. 1970’deki askeri darbe sırasında da hükûmete güvenlik danışmanlığı yapıyordu.

Bolivya'daki "Kokain Darbesi"nden sonra (1980), Barbie yeniden Bolivya iç güvenliğinin başına getirildi.

Franz D. Paul Stangl

Treblinka toplama kampının müdürüdür. Hudal'ın yardımıyla kaçmıştır.

Stangl, Güneybatı Asya'ya gitti ve burada Skorzeny ve Gehlen ile birlikte çalıştı. Bir müddet Suriye'de bulunduktan sonra Brezilya'ya gitti. 1967 yılında yakalandığında Sao Paolo'daki Volkswagen fabrikasında çalışıyordu.

Josef Mengele

Mahkûmlar üzerinde yaptığı çeşitli tıbbi deneylerle ün kazanmış Auschwitz doktorudur.

Bir müddet Arjantin'de H. Ulrich Rudel'in koruması altında yaşadı, daha sonra Skorzeny'in teşviki ile Paraguay'a yerleşti. 1959 yılında Başkan Stroessner'in güvenlik danışmanıydı. 1979 yılında Brezilya'da ölmüştür.

Adolf Eichmann

Adolf Eichmann bir kripto-Yahudi-Siyonist Nazi idi. Avrupa Yahudilerine büyük baskılar yaparak onları Filistin'e göç etmeye zorlamıştır.

Hennecke Kardel *Adolf Hitler: Begründer Israels* adlı kitabında Eichmann'ın bir Sefarad Yahudisi olduğunu belirtmektedir.

Eichmann'ın kendisi radikal bir Siyonist olduğunu söylemekteydi.

Eichmann, 1939 yılında Anny Stern ile konuşurken kendisinin de bir siyonist olduğunu itiraf etmiştir.

Eichmann 1960 yılında şunları söylüyordu:

“Eğer bir Yahudi olsaydım, fanatik bir Siyonist olurum.” (A. Eichmann, *Eichmann Tells His Own Damning Story*, Life Magazine, Volume 49, Number 22, 28 November 1960)

İsrailliler uluslararası hukuku hiçe sayarak Eichmann'ı kaçırdılar ve yargıladılar. O çok muhtemelen kaçırılacağını biliyor ve bekliyordu.

Aslında İsrail varlığını ona borçluydu.

Eichmann, Kudüs'teki yargılanması sırasında (10 Temmuz 1961) bir hahamdan İbranice öğrenmek için başvurduğunu belirtmiştir. Ayrıca Hitler'in savaşın başında sadece sürgünü düşündüğünü, fakat savaş ilerledikçe Yahudilerin fiziksel olarak imhasını düşünmeye başladığını açıklamıştır.

Eichmann Batılı Müttefiklerle (Bir milyon Yahudiye karşılık 10.000 kamyon) bir antlaşma yapmaya çalıştığını da söylemiştir.

Siyonist-Komünist bir Yahudi olan Joel Brand Nazilerle ilişki kurmuş ve yukarda belirtilen antlaşma için aracılık yapabileceğini belirtmiştir. Fakat bu antlaşma batılılar tarafından reddedilmişti, çünkü bu kamyonlar doğu cephesinde kullanılacaktı.

Eichmann, Siyonist Dr. Rudolf Kastner⁹³ ile olan ilişkisini ise şu şekilde açıklamıştır:

“Gerçekte SS’ler ve idealist siyonist liderlerin düşünceleri arasında çok büyük benzerlikler bulunmaktadır. Kastner’a da dediğim gibi: Biz de idealistiz ve biz de iktidara gelmek için çok kanlar akıttık. İnaniyorum ki, Kastner da siyasi hedefine (yani İsrail’in kurulmasına) ulaşmak için binlerce, hatta onbinlerce Yahudinin kanını kurban etmek mecburiyetinde kalacaktır. O Macar toplumu tarafından asimile edilmiş yaşlı Yahudilerle ilgilenmiyordu. Onun tek endişesi biyolojik olarak değerli olan Yahudi kanını kurtarmaktı.

Kastner, ‘Diğerlerini ne yaparsanız yapın ama bu grubu burada bırakın’ demişti. Onun sayesinde toplama kamplarında huzuru sağlayabildik ve ben de onun grubunun kaçmasına göz yumdum” (A. Eichmann, Eichmann Tells His Own Damning Story, Life Magazine, Volume 49, Number 22).

Hannah Arendt *“Eichmann in Jerusalem A Report on the Banality of Evil”* adlı kitabında konuyla ilgili olarak şunları yazmaktadır:

“Eichmann’ın Filistin’deki adamları (yani siyonist Yahudiler) Alman siyonistleri veya ‘Jewish Agency for Palestine’a danışmadan kendi inisiyatifleri ile SS’lere ve Gestapo’ya yaklaşmışlardı. Gestapo ve SS,

93 Dr. Kastner sayısız asimile olmuş Macar Yahudisinin ölümüne neden olmuş bir kişidir. Çünkü yalnızca kendi dostlarının kurtarılması için uğraşıyordu.

İngiliz yönetimindeki Filistine illegal Yahudi göçüne yardımcı oluyordu.

Viyana'daki Eichmann'la görüştüler ve Nazi subayları Yugoslavya'daki Siyonist eğitim kamplarındaki Yahudilere yardımcı oldular.

Filistin'deki Yahudilerin dünya görüşü Eichmann'dan farklı değildi. Onlar Avrupa'nın seçkin insan malzemesinin Filistine gitmesini istiyorlardı. Avusturya ve Almanya'daki diğer Yahudilerin akıbeti onları hiç ilgilendirmiyordu. Onlar için asıl düşman Almanya değil, İngiltere idi" (Eichmann in Jerusalem: A Report on the Banality of Evil, New York, 1963).

Dünyadaki siyonist Yahudiler, Nazilerin yükselişine ve -Yahudilerden esinlenen- ırk yasaları çıkarmalarına çok sevinmişlerdi.

Bu gerçek Hagen ve Eichmann'ın raporlarına da yansımıştır.

"Milliyetçi Yahudi çevreleri, Almanların Yahudilere karşı izledikleri radikal politikalardan duydukları sevinci gizlemeye gerek görmüyorlardı. Çünkü bu politikalar Filistin'deki Yahudi nüfusun artmasına neden olacak ve öngörülebilir bir gelecekte Filistinde çoğu Yahudilerden oluşan bir devlet kurulabilecekti" (K. Polkehn, *The Secret Contacs: Zionism and Nazi Germany, 1933-1941*, Journal of Palestine Studies. Volume: 5, Number: 3/4).

Eichmann savaştan sonra Hudal'ın yardımıyla, Cenovada Başpiskopos Siri'nin kontrolündeki manastırlardan birinde gizlendi.

14 Haziran 1951'de bir gemi ile Arjantin'e gitti. Orada Carlos Fuldner ona Mercedes Benz fabrikasında bir iş buldu.

Arjantin'de hem Mengele, hem de Eichmann neo-Nazi Tacuara grubunun koruması altındaydı. Bu grubu anti-semitik Arjantinli rahip Julio Meinville yönetiyordu.

Tacuara'nın liderlerinden biri A. Eichmann'ın oğlu Horst Eichmann idi.

1960 yılında Mossad Eichmann'ı kaçırarak, İsrail'e getirdi. Eichmann, Gestapo IV B-4 Bölümünün şefi olarak Heinrich Müller'in emrinde çalışıyordu.

Doğu Avrupalı Nazi İşbirlikçileri

Güney Amerika'ya kaçanlar arasında Alman Nazi-lerinin yanı sıra, Doğu Avrupalı Nazi işbirlikçileri de vardı. Soğuk Savaş yıllarının başlangıcında İngilizler ve Amerikalılar bu işbirlikçileri Yugoslavya'daki Tito partizanlarına karşı kullanmak istemişlerdi.

Bu işbirlikçileri Nazi "fare yolları"ndan kaçırarak savaş suçlusu üç Hırvat rahip idi.

Hırvat peder Krunoslav Draganoviç, Roma'da "Confraternity of San Girolamo"nun sekreteriydi ve bu enstitüyü operasyon merkezi olarak kullanmıştır.

Dragonoviç, 1932'de "Papa Şark Enstitüsü"nde ve Roma'daki "Cizvit Gregoryen Üniversitesi"nde öğrenim gördü. O 1935'e kadar Vatikan Arşivlerinde

çalıştı. Daha sonra Saraybosna'lı (Hırvat) Piskopos İvan Sariç'in sekreteri oldu.

Sariç, savaş zamanında "Sırp Celladı" olarak ün yapmıştı. Bu ünü "Ustaşi" olarak bilinen Hırvat faşistlerinin yaptığı Sırp katliamlarına katılarak kazanmıştı.

Peder Draganoviç "Ustaşi" albaylarından biri ve bir savaş suçlusuydu. O, Ortodoks Sırları zorla katolik yapan bir komitenin üyesiydi. Ayrıca "Ustaşi"nin "İç Kolonizasyon" Ofisinde başkan yardımcısıydı.

1943 Ağustosunda Draganoviç Roma'ya geri döndü. Burada hem "Ustaşi"yi, hem de Hırvat Kızıl Haçı'nı temsil etmeye başladı. Peder Draganoviç, Hırvat faşist lideri Ante Paveliç'in çok yakın dostuydu.

1947 Temmuzunda Yugoslavya Draganoviç'in kendilerine iade edilmesini istediye de, bu isteği kabul edilmedi.

İngiliz hükümeti tarafından korunan A. Paveliç 6 Kasım 1948'de Buenos Aires'e geldi.

Draganoviç'in dışında iki faşist Hırvat rahip de "fare yolları"ndan faydalanmıştı. Bu rahipler; Peder Cecelja ve Peder Dragutin Kamber idi. Cecelja, Nazi işgali sırasında 800 köylüyü onlara yardımcı olmaları için örgütleyen bir faşistti. Cecelja'nın sadakatla bağlandığı insanlardan bir diğeri de Hırvat faşisti Ante Paveliç idi. Paveliç'in Sırp nüfusun üçte birini yok ettiği iddia edilmektedir.

Peder Kamber, Dobojdaki bir toplama kampının komutanıydı.

Nazilerin Koruyucusu Arjantin Devlet Başkanı Juan Peron

II. Dünya Savaşı boyunca Arjantin ve onun Almanlar tarafından eğitilmiş ordusu tarafsız kalmıştı.

Arjantin tarafsız kalmıştı ama ABD, Arjantin ordusunun Alman sempatzanı olması nedeniyle komşusu ve bölgesel rakibi Brezilya'ya askeri yardım yapmıştı. Bunun bir sonucu olarak Arjantin, Nazilerden askeri yardım alabilmek için bir dizi başarısız teşebbüste bulundu.

Mihver Devletleri'nin savaşı kaybedeceğini anlayan Arjantin 27 Mart 1945'te (Almanya, Japonya ve İtalya'ya) savaş açtı.

Peron ülkesine sığınanlar hakkında karışık duygular besliyordu. Öte yandan Arjantin savaştan sonra dört milyon Avrupalının ülkeye göç edeceğini umuyordu. Yetişmiş insan sıkıntısı çeken ülkenin tecrübeli işçilere, teknisyenlere ve bilim adamlarına ihtiyacı vardı.

Diğer taraftan Peron'un kafasında hiç şüphesiz Nazi savaş suçlularını ülkeye getirmek vardı. Peron'un bu kararı vermesinde, onun Anglo-Amerikan emperyalizmine karşı olmasının, Roma Katolik Kilisesi'nin ve ülkedeki faşist unsurların etkisi vardı.

Ama Peron'un bilmediği bir şey vardı; Nazi "fare yolları" o çok karşı çıktığı Anglo-Amerikan emperyalizminin kontrolü altındaydı. :

Savaştan sonra, Eylül 1945'te ona karşı tertiplenen bir askeri darbeden sonra, Peron siyasi kurtuluşunu

Bormann'ın örgütüne bağladı. O, askerler tarafından tutuklanmamak için Ludwig Freude'nin yazlık evinde saklanmıştı.

Peron tutuklandıktan sonra, –Nazi altınlarının Arjantin'e gönderilmesinde başrolü oynayan– Freude, Evita Duarte'nin sevgilisini serbest bırakma kampanyasına (Nazi altınlarını kullanarak) büyük destek verdi.

Ekim ayında Peron Evita ile evlendi. İlginçtir ki, Nazi altınları Evita'nın adına kasalara konmuştu.

Freude, 1946 Başkanlık seçimlerinde Peron'a en büyük desteği vermişti. Freude'nin oğlu Rodolfo da Peron'un özel sekreteri olmuştu.

1946'da Peron'un seçilmesinden sonra, Rodolfo Freude “Presidential Information Bureau” (Başkanlık Gizli Servisi) ve “Arjantin Merkezi İstihbarat Örgütü”nün (CIDE) başkanı oldu. Peron'un “fare yolları” R. Freude tarafından koordine ediliyordu.

Peron, başkanlığa seçildikten sonra, Freude'yi koruma altına aldı ve onun Almanya'ya iade edilmesini önledi.

SS-Yüzbaşı Siegfried Becker (Güney Amerika SD operasyonlarının şefi) savaşın sonunda tutuklandı, fakat Peron başkan olduktan sonra hakkındaki bütün suçlamalar düştü.

Arjantin'e Sığınan Diğer Savaş Suçluları

Pierre Daye

Belçikalı Rexist parti ve parlamento lideri, savaş suçlusı.

Daye 1948'in ortalarında "Society in Argentina for the Reception of Europeans" (SARE) başkanı olan Buenos Aires Başpiskoposu tarafından Arjantin'e getirildi. Başpiskopos Kardinal Primate Santiago Louis Copello, Fransız faşist Vichy rejiminin bir sempatizanı ve Franco hayranıydı.

Pierre Daye, Belçika Rexist partisi lideri Leon Degrelle ile devamlı temas halindeydi. Degrelle ise Franco İspanyasında gizlenmekteydi. O, İspanya'da Otto Skorzeny ile birlikte çalışıyor ve Blas Pinar'ın sağcı "Yeni Güçler" partisi ile işbirliği yapıyordu.

1949'un ortalarında Daye "Milliyetçi Güçler Merkezi" adlı yeni bir parti kurdu.

Bu partide faşist İtalyan Fransisken rahibi peder Eusebio da vardı. Peder Eusebio, Mussolini'nin oğlu Vittorio Mussoli'nin 1947'de Arjantin'e kaçmasına yardımcı olmuştu.

René Lagrou

Flaman SS birliğinin kurucusu ve lideri.

Antwerp'deki bir savaş mahkemesi tarafından ölüme mahkûm edildi. SARE'nin kurucu üyelerinden biridir.

Jan Durcansky

Çekoslovakyalı bir savaş suçlusı. Arjantin'e kaçtıktan sonra Peron'un gizli servisinde muhbir olarak çalışmaya başladı. SARE'nin kurucu üyelerinden biridir.

Charles Lesca

Arjantin doğumlu Fransız savaş suçlusı. Anti-Semitik "*Je Suis Partout*" dergisinin editörüydü.

Paris'in müttefikler tarafından ele geçirilmesinden sonra, önce Berlin'e, daha sonra da Madrid'e kaçtı. Madrid'de SS'ler için Arjantin'e kaçış yollarını (fare yollarını) organize etti.

Amerikalılar ve "Fare Yolları"

Serbest bırakılan Amerikan belgeleri, Nazi "fare yolları"nın Piskopos Hudal ve Peder Draganoviç tarafından yönetildiğini ve bu ikilinin doğrudan Amerikan İstihbaratının emrinde olduğunu göstermektedir.

Avusturya'daki Amerikan 430. Karşı İstihbarat Birliği'nden özel ajan Paul Lyon, 1947 sonlarına kadar Draganoviç ile birlikte çalışmıştı.

Draganoviç, CIC (Karşı İstihbarat Birliği) muhbirlerini adambaşı 1500 dolara Arjantin'e sokmuştu. Bunun karşılığında CIC de ona yardımcı olmuştu.

Bir kaynağa göre, Piskopos Draganoviç “Angleton Operasyonu”nun bir üyesiydi.

1948 Temmuzunda CIC, Draganoviç’in kaçaklarını Alman-ya’dan Avusturya’ya kaçırmayı kabul etti. Bunun karşılığında bazı ABD hükümet yetkililerine Arjantin vizesi temin edilmişti.

1995 yılında Amerikalı Albay James V. Milano, 1945’ten 1950’ye kadar “fare yolları”nı yönettiğini itiraf eden bir kitap yazdı. Kendi iddiasına göre, Arjantin’e yalnız Kızılordu kaçaklarını ve Rus sığınmacılarını sokmuştu.

Milano, 430. CIC birliğinde görev yapıyor ve 7769. Askeri İstihbarat Servisinin başkanlığını yapıyordu. Milano, 1945-50 yılları arasında Salzburg’dan başlayan “fare yolu”nu yönettiğini kabul etmiştir. O, Klaus Barbie’nin onun emekliliğinden sonra kaçırıldığını iddia etmektedir.

Milano, Güney Amerika’ya kaçanları korumak için “fare yolları” ile ilgili bütün dosyaları imha etmişti. Ona göre Barbie, Cenova’daki 66. CIC ve Avusturya’daki 430. CIC birliği tarafından Draganoviç’in yardımıyla G. Amerika’ya kaçırılmıştı.

Draganoviç 1962 yılında Amerikalılar tarafından istihbarat görevinden uzaklaştırıldı.

1967 yılında ülkesi Yugoslavya’ya geri döndü.

Mısır'daki Nazi Kaçakları

Soğuk Savaş döneminin başlangıcında Nazilerin Dulles-Angleton fraksiyonu tarafından korunduğunu ve kullanıldığını yukarıda göstermeye çalıştım.

Benzer bir şekilde 1970'lerde Şili diktatörü Pinochet de kullanılmıştır.

Bugün "İslam" etiketi altında sunulan terörü yaratanlar da Anglo-Amerikan sinarşistlerdir. Bu Afgan mücahitler 1970'lerde Siyonist Brezinski-B. Lewis kliği tarafından Sovyet Rusya'ya karşı eğitilmişlerdi.

Aynı şekilde II. Dünya Savaşı'ndan sonra, İslamcı teröristler de Avrupa'dan kaçan-daha doğrusu Allen Dulles ve Anglo-Amerikan Sinarşist finansörler tarafından kaçmalarına göz yumulan-Naziler tarafından eğitilmişlerdi.

Orta Doğu'da Hitler'in en yakın müttefiki Kudüs Müftüsü Hacı Emin el-Hüseyni idi.

II. Dünya Savaşı'ndan sonra binlerce Nazi "fare yolları"nı kullanarak Orta Doğu'ya kaçmıştı.

1947'de İsviçre'deki Nazilerin lideri François Genoud, yenilmiş III. Reich'in Orta Doğu İstihbarat Servisi'ni yeniden organize etti.

1950'lerin başında Kahire'deki Windsor Oteli'nde Genoud, Kudüs Büyük Müftüsü ve SS-Generali K. Wolff buluşmaya başladılar.

1951'in başlarında Dulles, Kermit Roosevelt'i Kahire'ye Albay Cemal Nasır'la görüşmeye yolladı.

Nasır'ın Mısır'da işbaşına gelmesi, Peron'un Arjantin'de başa geçmesinden çok daha karmaşık bir vakadır.

Nasır da bir Arap milliyetçisiydi ve İngiliz emperyalizmine şiddetle karşıydı. O ülkesini geliştirmek ve egemenliğini korumak istiyordu. Ne yazık ki, o da Soğuk Savaş'ın ve ABD istihbaratı içindeki Dulles fraksiyonunun bir kurbanı olmuştur.

Nasır siyasi manevralarında Nazileri kullanmayı ustalıkla becermiştir. Daha sonra ise Anglo-Amerikan boyunduruğundan kurtulmak için Sovyetlerden destek aramıştır.

Dulles, K. Roosevelt'i Kahire'ye göndererek Mısır'daki Anglo-Amerikan çıkarlarını korumak istemiştir. O sıralarda Mısır'daki Kral Faruk rejimi çökmek üzereydi.

1953'de Dulles, CIA için çalışan Gehlen'e (Batı Alman istihbaratının başkanı) başvurdu. Gehlen o sıralar CIA namına Otto Skorzeny vasıtasıyla Mısır güvenlik güçlerini eğitiyordu. 18 ayı aşkın bir süre içinde, Skorzeny CIA parasıyla Mısır güvenlik güçlerini eğitiminde yardımcı olabilecek bir sürü Naziyi Mısır'a soktu.

Onun yardımcılarında SS subayı ve Hitler Gençliği lideri Hermann Lauterbacher ve: "Yahudilerin Cinsel Alışkanlıkları" adlı anti-semitik bir kitabın yazarı Franz Bünsch'ü sayabiliriz.

Bünsch, Eichmann'ın "Yahudi Sorunları" ofisinde gönüllü olarak çalışıyordu.

Skorzeny, Mısır'da General Muhammed Necip'in danışmanlığını yapıyordu. O Mısır'dayken sık sık Nasır'la buluşuyordu. Nasır 1956 yılında iktidara gelmiştir. Bu zaman içinde Schacht bir Arap ülkesinden diğerine yolculuk yaparak, onlara ekonomik danışmanlık yapıyordu. Schacht'ın danışmanlık hizmeti verdikleri arasında İran Şahı ve Suudi Kraliyet ailesi de bulunuyordu.

Mısırlıları eğitmek için Skorzeny birçok eski Alman SS subayını işe almıştı. Bunlar içinde en tanınmışları; "Varşova Kasabı" namıyla maruf SS-Generali Oskar Dirlewanger, SS-Albayı Adolf Eichmann, SS-Generali Wilhelm Farmbacher, Panzer Generali Oskar Munzel, Leopold Gleim (Hitler'in kişisel muhafızlarından biri ve işgal altındaki Polonya'da Gestapo Şefi) Düsseldorf eski Gestapo Şefi Joachim Daemling, Buchenwald Toplama Kampı başhekimini Dr. Hans Eisele ve Dachau Toplama Kampı tıp direktörü Heinrich Willermann'dır.

Mısır'da Skorzeny'in projesine katılanlardan biri de "Georg Fischer" takma adını kullanan Alois Brunner idi. Brunner, Eichmann'ın emrinde çalışan bir SS subayıydı ve 128.500 kişinin ölümünden sorumlu olduğu iddia edilmektedir. Brunner Fransız Hükümeti tarafından gıyaben ölüme mahkûm edilmiştir.

Brunner 1962'e kadar Kahire'de kalmış ve daha sonra Şam'a (Suriye) geçmiştir.

Skorzeny bir Arap yabancı lejyonunu komando taktikleri ile eğitmişti. Bu gizli komando birliğinde 400 eski Nazi ve Gestapo gönüllüsü bulunuyordu. Bu birlik Mısır deltasındaki Bilbers üssünde eğitilmişti.

Nasır iktidara geldiğinde Gleim onun "Devlet Güvenlik Birimi"nin komutanı olmuştu:

Daemling, Nasır'ın "Özel Eylemler" konusunda danışmanıydı. Bu eylemler gizli polis ve Abu-Sabal ve El-Kanater bölgesi toplama kamplarıyla ilgiliydi.

II. Dünya Savaşı sırasında Ukrayna'daki bir güvenlik tümenine komuta etmiş olan Bernhard Bender de "Mısır Güvenlik Polisi"nin başına getirildi.

Bu arada askeri projeler için Mısır'a Alman bilim adamları da getirilmeye başlanmıştı.

Bu proje açığa çıkıp tepki görünce, Amerikan Dışişleri Bakan Yardımcısı A. Harriman derhal Mısır Hükümetinin yardımına koşmuş ve Nazilerin ülkeyi terketmeleri halinde yerlerine Sovyetlerin gelebileceğini söylemiştir.

Skorzeny'in Mısırlıları eğitmek için kullandığı timi ayarlayan General Heinrich Müller olmuştu.

Libya lideri Albay Kaddafi de Müller'den ülkesine bir Alman timi yollamasını istemişti.

Sonuç

Amerikan Anayasasına bağlı ABD Hükümet Güçleri, Nazi Savaş Suçlularını yakalamak ve mahkûm etmek için uğraşırken, Dulles-Angleton fraksiyonundan oluşan bir “Derin Güç” Nazi suçlularını korumaya ve onları kullanmaya çalışmış ve bunda başarılı olmuştur.

KAYNAKLAR

- 1- Markus Osterrieder, "From Synarchy to Shambala" (The Role of Political Occultism and Social Messianism in the Activities of Nicholas Roerich) [www. harrimaninstitute. org/ME-DIA/00741. pdf](http://www.harrimaninstitute.org/MEDIA/00741.pdf)
- 2- Pravda. ru "Mysterious creatures living deep under Earth's surface came from space" (27. 02. 2007) (İnternet)
- 3- Serge K. King, "Olağanüstü Enerjiler" Ege Meta Yayınları, İzmir, 2002
- 4- René Guenon, "Metatron, Dünya Krallığı" (Kıyamet İşçileri Ülkesi Agarta'nın Öyküsü) Ruh ve Madde Yayınları, İstanbul, 1992.
- 5- Ömer Sami Ayçiçek, Agarta I, Ankara-1998
- 6- Ömer Sami Ayçiçek, Agarta II, Ankara-1996
- 7- Ömer Sami Ayçiçek, Agarta III, Ankara-1997
- 8- Ömer Sami Ayçiçek, Agarta IV, Ankara-1998
- 9- Joscelyn Godwin, "Arktos, The Polar Myth" Adventures Unlimited Press, June 1996
- 10- Jan Udo Holey, "Die innere Welt" (Das Geheimnis der Schwarzen Sonne) Ama Deus-Verlag, 1998

- 11- Miguel Serrano, "Das Goldene Band" (Esoterischer Hitler'ismus) Teut-Verlag, 1987
- 12- David Hatcher Childress, "Lost Cities of China, Central Asia & India" Adventures Unlimited Press, 1998.
- 13- Henning Haslund, "Men and Gods in Mongolia" Adventures Unlimited Press, 1992
- 14- Timothy Green Beckley, "Subterranean Worlds, Inside Earth" Inner Light Publications, 1992
- 15- Hans Jürgen Lange, "Weisthor" Karl-Maria Wiligut (Himmlers Rasputin und seine Erben) Arun-Verlag, 1998
- 16- Sir E. Bulwer-Lytton, "Vril: The Power of the Coming Race" Spiritual Fiction Publications, 1972
- 17- Ferdinand A. Ossendowski, "Hayvanlar, İnsanlar ve Tanrılar" (Esrarengiz Agarta'nın Kapılarında) Dharma Yayınları, Mayıs 2002
- 18- Alexandre David-Neel, "Tibet'te Büyü ve Gizem" Dharma Yayınları, Eylül 2002.
- 19- Synarchism: The Fascist Roots of the Wolfowitz Cabal, by J. Steinberg, Executive Intelligence Review, May 30, 2003 Issue. (İnternet)
- 20- Aydınlık, 1 Eylül 2002, "Derviş'i CHP'ye Wolfowitz yolladı."
- 21- Milliyet, 19. 03. 2003, "Wolfowitz tezkere zivesini M. Koç'la birlikte izledi."
- 22- www. rense. com "Italy's Ex-President: CIA and Mossad ran 9-11" (12. 9. 2009)

- 23- H. Krieger, "England und die Judenfrage" Verlag Moritz Diesterweg, Frankfurt a. Main, 1938
- 24- Cengiz Özakıncı, "Türkiye'nin Siyasi İntiharı "Yeni Osmanlı Tuzağı", Otopsi Yayınları, 1. Basım, Nisan 2005
- 25- The Early Synarchy Movement of Empire, The French Revolution of 1789-1815: A Synarchist International Exercise in Purgative Violence" by Pierre Beaudry, Leesburg, Virginia, June 2005 (İnternet)
- 26- The Synarchy, A Judeo-Christian Theocracy Front for the International Jewish Banking Cartel" (İnternet)
- 27- Talat Turhan-Mehmet Eymen, "Mont Pelerin" (Küresel Sermayenin Beyni) İleri Yayınları, Mart 2005
- 28- Vicomte Léon de Poncins, "The Secret Powers Behind Revolution" (Freemasonry and Judaism) Omni/Christian Book Club, Palmdale CA, USA, Reprinted 1986 and 1996
- 29- Eustace Mullins, "The World Order" (Our Secret Rulers), Ezra Pound Institute of Civilization, Second Edition, 1992
- 30- Lynn Picknett and Clive Prince "The Sion Revelation" (Inside the Shadowy World of Europe's Secret Masters) Büyük Britanya Şubat 2006, Time Warner Books.
- 31- Umberto Eco, "Foucault Sarkacı" Can Yayınları Ltd. Şti. 1992

- 32- <http://balder.org/zed/couen>
Count Richard N. Coudenhove Kalergi, "Practical Idealism" (The Racist and Supremacist Roots of the Ideology behind the European Union)
- 33- R. N. Coudenhove Kalergi, "Praktischer Idealismus" (Adel-Technik-Pazifismus) Paneuropa-Verlag, Wien-Leipzig, 1925
- 34- Richard Deacon, "A History of British Secret Service" Published by Panther Books. Reprinted 1982, 1984.
- 35- Burhan Oğuz, "Türk ve Yahudi Kùltürlerine Bir Mukayeseli Bakış" Cilt: I İstanbul, 1992
- 36- Kadir Albayrak, "Bogomilizm ve Bosna Kilisesi" Emre Yayınları, 1. Baskı, Eylül 2005
- 37- The Plot Against the Church by Maurice Pinay (www.catholicvoice.co.uk/pinay/)
- 38- Faik Kurtulan, "Paranın Baronları" Günizi Yayıncılık, İstanbul, Ekim 2007
- 39- Edouard Drumont, "La France Juive" Tome Premier, Paris, Morphon&Flammarion 1886 (İnternet UUURGH, 2008)
- 40- Paul Kriwaczek, "Yahudi Medeniyeti" Pegasus Yayınları, 1. Baskı: Şubat 2007
- 41- L'Abbé Joseph Lemann "Napoléon et les Juifs" 1891 (İnternet AAARGH, 2007)
- 42- www.mideastweb.org, "Napoleon's Proclamation of a Jewish State-1799"
- 43- Synarchy Movement of Empire Book II by Pier-

re Beaudry Leesburg, Virginia, June 2005. (İnternet)

- 44- Arslan Bulut, "Türklük niçin tartışmaya açılıyor?" Yeniçağ Gazetesi, 01. 12. 2009
- 45- Lady Queensborough (Edith Starr Miller) "Occult Theocracy" (İnternet)
- 46- Synarchy Movement of Empire Book III, by Pierre Beaudry, Leesburg, Virginia, June 2005 (İnternet)
- 47- Harun Yahya, "Yeni Masonik Düzen" (Dünyanın Beşyüzyıllık Gerçek Tarihi) Vural Yayıncılık, İstanbul, Şubat 1996
- 48- Dr. Günther Kümel, "Canaris und die Zionisten forderten Judenstern" [www. bfed. dk/bfed](http://www.bfed.dk/bfed)
- 49- Hans Meiser, "Verratene Verraeter" (Die Schuld des "Widerstandes" an Ausbruch und Ausgang des zweiten Weltkrieges) Druffel-Verlag, 2006
- 50- European-American Evangelistic Crusades, The Flaming Sword, "Trail of Blood and Murder" John S. Torell (2004) (İnternet)
- 51- Dr. John Coleman, "One World Order" (Socialist Dictatorship) Published by Bridger House Publishers Inc. 1998
- 52- ABD'de İsrail Lobisi ve Büyük Tasfiye Operasyonu (Ramazan K. Kurt-Orta Doğu Gazetesi) [www. acikistihbarat. com](http://www.acikistihbarat.com)
- 53- Harun Yahya, "Terörün Perde Arkası" Vural Yayıncılık, 1997
- 54- David A. Yallop, "Im Namen Gottes?" (Der

mysteriöse Tod des 33-Tage Papstes Johannes Paul I. Tatsachen und Hintergründe) Droemersch Verlaganstalt Th. Knaur Nachf. München, 1984.

- 55- Robert Hutchison, "Their Kingdom Come" (Inside the secret world of Opus Dei) Corgi edition published in Great Britain, 1998.
- 56- The Berzin Archives (The Buddhist Archives of Dr. Alexander Berzin) "The Nazi Connection with Shambhala and Tibet" (İnternet)
- 57- Friedrich Nietzsche "Deccal" Hil Yayınları, Birinci Basım, Şubat 1986
- 58- German Tibet Expedition (İnternet)
- 59- Prof. Dr. Hans F. K. Günther, "Die Nordische Rasse bei den Indogermanen Asiens" Verlag Hohe Warte GmbH, 2003
- 60- H. P. Blavatsky, "Die Geheimlehre" Band II, Anthropogenesis. (Zwölf Strophen aus dem Buche des Dzyan) Adyar-Reprint in der Edition 3 Masques. Printed in Germany, 1998
- 61- Madam Blavatsky ve Gizli Öğreti, Derleyen: Murat Sağlam, Mitra Yayınları, 1. Basım, Eylül 2008
- 62- Dietrich Eckart, "Der Bolschewismus von Moses bis Lenin" Hoheneichen-Verlag, München, 1924
- 63- Sahid El Farrak, "Der Engel der Schwarzen Sonne" (Roman) 1. Auflage, November 2008, Unital Verlag GmbH, Schweiz.

- 64- Synarchy Movement of Empire Book IV, Pierre Beaudry. (The Mennevee Documents on the Synarchy) Leesburg, Virginia 2005. (İnternet)
- 65- Karl Heise, "Entente Freimaurerei und Weltkrieg" Archiv-Edition für ganzheitliche Forschung und Kultur. 2. Auflage, 1991
- 66- Gregor Schwarz-Bostunitsch, "Die Friemaurerei, Ihr Ursprung, ihre Geheimnisse, ihr Wirken. "Vierte, neu durchgesehene Auflage. Alexander Duncker Verlag/Weimar
- 67- Gregor Schwarz-Bostunitsch, "Jüdischer Imperialismus" (3000 Jahre hebraeischer Schleichwege zur Erlangung der Weltherrschaft) Berlin, 1937
- 68- Dieter Schwarz, "Die Freimaurerei" (Weltanschauung, Organisation und Politik) Zentralverlag der NSDAP, Franz Eher Nachf. GmbH, Berlin, 1938
- 69- Dr. F. A. Six, "Freimaurerei und Judenemanzipation" Hanseatische Verlagsanstalt Hamburg, 1938. Printed in Germany.
- 70- Siegbert Dreyer, "England und die Freimaurerei" (Schriften des Deutschen Instituts für Ausenpolitische Forschung und des Hamburger Instituts für Auswaertige Politik) Junker und Dünnhaupt Verlag, Berlin, 1940.
- 71- Erol Bilbilik, "Dünya'yı Yöneten Gizli Örgütler" (CFR-Bilderberg-Trilateral) Kaynak Yayınları, 1. Basım: Ağustos 2002

- 72- Erol Bilbilik "Türk Bilderbergleri" Umay Yayınları, 1. Basım: Eylül 2006
- 73- Heinrich Blume, "Das politische Gesicht der Freimaurerei" (Schriftenreihe des Nationalsozialistischen Lehrerbundes, Gau Südhannover-Braunschweig) 4. durchgesehene und erweiterte Auflage.
Druck und Verlag von E. Appelhans&Co. Braunschweig, 1937
- 74- www.atlanteanconspiracy.com/2008/06/rhodes-roundtable-groups.html "Cecil Rhodes, Round Table Groups.
- 75- Dr. Friedrich Wichtl, "Freimaurer-Morde" Zweite Auflage, Verlag Jos. Kösel& Friedrich Pustet, Verlagsabteilung Regensburg 1921. Faksimile-Dokumentation.
- 76- Dr. Friedrich Wichtl, "Freimaurerei-Zionismus-Kommu-nismus-Spartakismus-Bolschewismus" Faksimile-Verlag, Bremen, 2008.
- 77- Friedrich Hasselbacher, "Entlarvte Freimaurerei, Der Grosse Generalstabsplan" (Der jüdisch-mosaistischen und freimaurerischen Weltverschwörung). Faksimile der 1939 im Verlag Paul Hochmut erschienenen Ausgabe. Archiv-Edition, 2004.
- 78- Milliyet, 15. 05. 2009
- 79- The Nazi Rat-Lines "Time to Rid America of the "Dulles Complex" by William F. Wertz, Jr. EIR, August 5, 2005. (İnternet)

- 80- "Martin Bormann was Rothschild Agent", Henry Makow (Internet)
- 81- "Bormann Ran Hitler for the Illuminati", Henry Makow (Internet)
- 82- "In the Service of Jewish State" by Ahmed Ismail (Internet)
- 83- [www. jewishracism. blogspot. com](http://www.jewishracism.blogspot.com) "Adolf Eichmann was a Crypto-Jewish-Zionist-Nazi"

DÜNYAYI PERDE ARKASINDAN YÖNETEN KİMLERDİR?

- Avrupa Birliği bir Yahudi-Hıristiyan komplosu ve mason localarının ürünü müydü?
- Türklere ve İslamiyet'e karşı Avrupa Birliği'nden dışlanması amacıyla nasıl ittifak kurulmuştu?
- Fransa'da (1940'da) sağ ve sol kutuplaşma faşizme yol açmak için mi oluşturulmuştu?
- Avrupa'daki bütün aşırı sağcı örgütler bankerler ve zengin oligarklar tarafından mı finanse edilmişti?
- İspanya İç Savaşı'nda İngiliz istihbaratının rolü neydi? Alman istihbaratı ve Siyonistlerin bağlantısı ne boyuttaydı?
- Vatikan'da çevrilen gizli kapaklı işler arkasında 'Büyük Vatikan Locası' mı bulunuyordu?
- Bilderberg'lerin ana hedefi 'Tek Bir Dünya Hükümeti'ni kurmak mıydı?
- İngiliz Fabian Cemiyeti ve Lazard-Rothschild bankacılık kartelinin gizli amaçları nelerdi?
- Sovyetler Birliği, anti-komünist paravan bir örgüt olan 'The Trust' yardımıyla yurtdışındaki Komünizm muhaliflerini kontrol altında mı tutuyordu?
- Naziler Aryan ırkının anayurdu olduğuna inandıkları Orta Asya'ya keşif gezisi düzenlediler mi?

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-343-068-1

₺15